

Nghe Đầu Ảnh Đế Rất Cao Lãnh

Contents

Nghe Đầu Ảnh Đế Rất Cao Lãnh	2
1. Chương 1: Nhân Vật Thần Tiên	2
2. Chương 2: Dã Ngoại Sinh Tồn	10
3. Chương 3: Lừa Không Được	14
4. Chương 4: Mặt Ngoài Làm Anh Em	18
5. Chương 5: Cái Tát Vàng Dội	25
6. Chương 6: Sợ Hết Hồn	32
7. Chương 7: Bị Tính Kế	37
8. Chương 8: Kế Đối Phó (dịch)	42
9. Chương 9: Nghiêm Trạch Qua Loa	49
10. Chương 10: Cao Thủ Game	54
11. Chương 11: Trong Lòng Nắm Chắc	59
12. Chương 12: Chạy Parkour	62
13. Chương 13: Muốn Làm Gì Thì Làm	66
14. Chương 14: Chênh Lệch Giữa Người Và Người	70
15. Chương 15: Mượn Dao Giết Người	75
16. Chương 16: Yêu Đồ Ngọt	78
17. Chương 17: Một Bài Post	85
18. Chương 18: Quan Sát Trường Quay	91
19. Chương 19: Bại Lộ Nên Sợ Hãi	95
20. Chương 20: Chơi Minh Đi	101
21. Chương 21: Đứa Trẻ Lanh Lợi	110
22. Chương 22: Mùa Hè Mát Rượi	114
23. Chương 23: Điều Là Nhân Tài	120
24. Chương 24: Thù Mới Hận Cũ	129
25. Chương 25: Toàn Bộ Tư Liệu	132
26. Chương 26: Lao Động Và An Sinh	137
27. Chương 27: Mẫu Chốt Triết Học	150
28. Chương 28: Hiểu Làm Lớn	156
29. Chương 29: Mười Hạng Toàn Năng	169
30. Chương 30: Gấp Tức Điên	176
31. Chương 31: Chạm Trán Lão Rùa	183
32. Chương 32: Một Vị Cổ Nhân	190
33. Chương 33: Cùng Chung Chấn Gối	195
34. Chương 34: Người Bắt Cá Tuyệt Nhất	202
35. Chương 35: Lô-gich Tuyệt Đối	208
36. Chương 36: Hồ Bằng Đi Với Cầu Hừu	215
37. Chương 37: Chứng Nào Tật Nấy	222
38. Chương 38: Chưa Tỉnh Ngủ	230
39. Chương 39: Trà Xanh Biểu Muội Muội	234
40. Chương 40: Lý Luận Về Diễn Kỹ	241
41. Chương 41: Quá Một Mỗi	247

42. Chương 42: Cải Trang Giả Dạng	253
43. Chương 43: Nói Chuyện Trực Diện	259
44. Chương 44: Danh Tiếng Bị Tổn Hại	267
45. Chương 45: Diễn Kỹ Hạng Nhất	274
46. Chương 46: Tự Chọc Mù Hai Mắt	281
47. Chương 47: Càng Tô Càng Đen	287
48. Chương 48: Muốn Làm Bạn	294
49. Chương 49: Mảnh Khóe Gạt Người Kiểu Mới	302
50. Chương 50: Cho Chết Sảng Khoái	308
51. Chương 51: Thay Đổi Như Chớp	314
52. Chương 52: Cuộc Trò Chuyện Tăng Hiểu Lầm	318
53. Chương 53: Search Một Xiu	322
54. Chương 54: Bạn Mạng Quá Ngu Ngốc	327
55. Chương 55: Ồ, Hiểu Rồi	333
56. Chương 56: Bye Bye Ngài	340
57. Chương 57: Việc Cần Lưu Ý	345
58. Chương 58: Đọc, Suy Nghĩ	350
59. Chương 59: Ba Tên Sa Điều	356
60. Chương 60: Phật Hệ Ngộ Đạo	361
61. Chương 61: Thơm Ghê.jpg	366
62. Chương 62: Càng Thua Càng Cường	371
63. Chương 63: Tình Huống Ngoài Ý Muốn	376
64. Chương 64: Người Vô Địch	381
65. Chương 65: Từ Sâu Trong Tâm	385
66. Chương 66	391
67. Chương 67: Cam Tâm Tình Nguyên	396
68. Chương 68: Không Tồn Tại	402
69. Chương 69: Thao Tác Trái Quy Tắc	408
70. Chương 70: Cho Chút Ngon Ngọt	413
71. Chương 71: Quý Ở Hiện Tại	419
72. Chương 72: Kết Thúc, Tung Bông	425

Nghe Đầu Ảnh Đế Rất Cao Lãnh

Giới thiệu

Edit&Beta: Hoa Tử Đằng Nội dung chính của câu chuyện là một vị ảnh đế Nghiêm Trạch. Mà vị ảnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghe-dau-anh-de-rat-cao-lanh>

1. Chương 1: Nhân Vật Thần Tiên

Ngày 17 tháng 7, thích hợp cúng tế, cầu phúc, tắm rửa.

Kiêng kị ra ngoài.

Lê Hạo vẫn là người theo chủ nghĩa duy vật, nhưng đến hôm nay, cậu thật sự cảm thấy người xưa nói ra ngoài phải xem ngày, quả thực không gạt người.

Nếu không sao cậu chạy đến chỗ tổ chức “Chân nhân tú” mà vẫn gặp phải tên đáng ghét Đào Hân vậy? Tuy rằng biết sớm muộn gì Đào Hân cũng mang theo nghề sĩ đến đây, nhưng Lê Hạo vẫn cảm thấy cực xui.

– Ai da, đây không phải là Hạo ca sao, không nghĩ tới cậu cũng đến nơi này nha.

Một nam nhân thoát nhìn còn khá trẻ, mặc quần da cười khê:

– Rồi đi Thịnh Chiêu, giờ Hạo ca đang làm ở nơi nào? Bây giờ lại muốn nâng đỡ diễn viên mới sao?

Lê Hạo nheo mắt.

Đứng ở trước mặt cậu âm dương quái khí là Đào Hân, oan gia trong nghề, họ vẫn luôn ngửa mặt đối phương.

Bây giờ cậu nghỉ việc rồi, tên đó đến đây hẳn là muốn leo lên đầu cậu đây mà.

Lê Hạo nhin không được chửi thảm chết tiệt.

Tuy rằng rất muốn một đấm đánh nát cái mũi giả của người đối diện. Nhưng đánh người thì phải bồi thường, cậu chỉ còn cách nhin xuống.

Nhìn bên cạnh, mới phát hiện phía sau Đào Hân là một thanh niên đứng khúm núm. Thanh niên cao gầy, cộng thêm mi thanh mục tú, cũng được xem là dễ nhìn. Đáng tiếc chỉ biết khúm núm sau tên này, bộ dáng như con chim cú, hồng cả hình tượng.

Nhét một bàn tay vào túi, cậu đẩy kính mắt, tao nhã nói:

– Đào ca nói đùa, em ư, gần đây tự mở văn phòng, nào so được với Đào ca.

Lê Hạo nhìn về phía thanh niên sau Đào Hân, ngoài cười nhưng trong không cười, nịnh nọt mà nói:

– Vị này là Nguyên Sướng đi, tôi lúc trước thấy cậu trong Thần tượng một trăm điểm ,không biết cậu nhìn ngoài đời còn đẹp hơn trong hình, Đào ca có đôi mắt thực tình tường, có thể tìm ra được mầm tốt như vậy. Tiền đồ vô hạn lượng nha.

Thanh niên co rúm lại một chút, hình như có hơi sợ cậu.

Cậu ta mếu máo:

– Đào ca nói với tôi, anh không phải là người tốt, phải tránh xa anh một chút.

Lê Hạo: “.....”

Đào Hân vội ho một tiếng, anh ta tuy không vừa mắt Lê Hạo, nhưng dù gì là công việc, chỉ có thể rửa thầm, chứ không dám thật sự cùng Lê Hạo xé rách mặt.

Lúc này nghe Nguyên Sướng nói vậy, hắn cũng chỉ có thể thầm mắng một phen, rồi vội vàng dẫn theo cái đuôi Nguyên Sướng bỏ đi, để tránh hắn nói bậy bạ.

Lê Hạo đứng yên tại chỗ, chỉ chờ Đào Hân đi xa, mới oán hận giơ ngón giữa lên.

Cậu xoay người về chỗ của mình — một chiếc xe nội năm củ.

Mở cửa xe, Lê Hạo thò đầu vào, nổi điên:

– Má nó, xui vãi. Vừa rồi đi ra ngoài đã không gặp được đoàn phim thì chớ, lại gặp phải tên Đào Hân chết tiệt. Tên họ Đào này thật thiếu đánh, gần đây dẫm phải vận cứt chó gặp được Nguyên Sướng, có gì hay ho. Nguyên Sướng tên kia cũng không phải là tên gì tốt, sớm hay muộn cũng lật xe.

Nam nhân ngồi sau xe mang kính râm, thấy cậu vào xe, liền tháo kính xuống, lộ ra khuôn mặt tuần tú.

Nam nhân trông anh tuần cực kì. Nếu nói Nguyên Sướng là loại hình dễ nhìn, thì nam nhân này là loại hình không thể nhìn hai lần — bởi vì nhìn lâu mắt sẽ mang thai.

Nhìn gương mặt đập troai của nam nhân, thân là nhan cầu, cơn tức của cậu liền biến mất phân nửa.

Thấy bộ dáng cậu thực sự tức giận, nam nhân trầm tư một lát, nói:

– Hay là tôi đi đánh tên họ Đào một trận?

– Đánh sao được, đánh phải bồi thường, còn bị kêu đi tới cục cảnh sát uống trà, nếu nghiêm trọng, có lẽ lên trang nhất báo xã hội luôn ấy.

Cậu liếc nam nhân đằng sau một cái, nói thêm:

– Anh đánh, ta được lên báo pháp luật luôn í.

Nam nhân tự hỏi một lát:

– Lên báo không tốt sao? Cậu nói làm ngôi sao thì cần cái gì gọi là.....”Nhiệt độ” mà?

Lê Hạo ghen lời: “Nhiệt độ cũng phải xem là nhiệt độ gì.”

Cậu thậm chí có chút tang thương, “Aizz! Nhiệt độ... nhiệt độ a!”

Nam nhân cũng học theo: “Nhiệt độ... nhiệt độ a!” Thậm chí ngay cả ngắt câu cũng học theo.

Lê Hạo vỗ bả vai của nam nhân:

– Nghiêm Trạch đồng chí, cố gắng lên! “Chân nhân tú” người cố gắng biểu diễn cho tốt, nhiệt độ là không thành vấn đề. Một đêm nổi tiếng, hay là vẫn vô danh, toàn bộ đều xem hôm nay.

Nam nhân tên Nghiêm Trạch vuốt cằm.

Đánh giá Nghiêm Trạch từ trên xuống dưới, Lê Hạo vẫn có chút lo lắng.

Cậu cẩn thận dặn dò:

– Còn nhớ lúc trước tôi dặn cậu gì chứ?

Nghiêm Trạch gật đầu: “Nhớ rõ”

– Vậy nói lại nghe xem.

Nghiêm Trạch nghiêm túc nói:

– Có thể nói chuyện thì không đánh nhau, phải cao lãnh!

Lê Hạo tiếp tục hỏi:

– Hết rồi sao?

Nghiêm Trạch trịnh trọng tuyên bố:

– Cố gắng đừng giận quá mất khôn.

Lê Hạo vỗ bờ vai anh:

– Mình đi thôi.

Ngồi lên xe, Lê Hạo chở Nghiêm Trạch tới thẳng tổ kịch của “Chân nhân tú”.

Lê Hạo là người đại diện khá nổi tiếng, nhưng nổi tiếng này cũng không phải vì cái gì tốt.

Lê Hạo khi đeo kính tuy có bộ dáng nhã nhặn, nhưng thật ra là một người nóng tính, người y chang tên. Chỉ cần đụng tới việc công, cho dù là người đầu tư, cậu cũng đéo care mà nắm cổ áo đối phương nói ba ngày không suyễn.

Trước đây vì mâu thuẫn với cao tầng công ti, Lê Hạo giận dữ từ chức, tự mình mở phòng làm việc. Nhưng vạn sự khởi đầu nan, tuy trong giới cậu cũng có nhân mạch, phòng làm việc cũng mở, nhưng mãi vẫn không tìm được diễn viên hợp ý.

Nói đúng hơn, phòng làm việc của cậu không có “đùi bự” nào.

Phòng làm việc mà chỉ hai ba nghệ nhân là nát chắc luôn.

Nhưng mà, nói thì dễ chứ làm thì méo có dễ, siêu sao tương lai đâu phải là cải trắng, ra đường tùy tiện nhặt về là có.

Những nghệ sĩ có chút tiềm lực, thì đều bị công ti lớn mang đi, phòng làm việc cậu mới mở, không nguồn vốn không nổi tiếng, tranh hồng có nổi.

Còn nói về việc tự bồi dưỡng, Lê Hạo không có nhiều tiền như vậy nha.

Hơn nữa, thời gian có đợi ai bao giờ, muốn bồi dưỡng cũng phải mất một hai năm, đến lúc đó phòng làm việc của cậu chắc chờ không nổi.

Đi đến mấy học viện điện ảnh với cả truyền hình, mấy mầm ở đó cũng không tốt.

Sau khi nguôi giận, Lê Hạo mới nhận ra được tình cảnh gian nan của mình.

Cũng hên.....

Cậu gặp vận lớn, tìm được Nghiêm Trạch.

Núi non trùng điệp, xanh um tươi tốt.

Địa điểm quay chụp của “Chân nhân tú” là khu tự nhiên khu 5A nội thành, nơi này núi non hùng vĩ, hiểm trở cực kì, hàng năm vẫn được dùng để làm cứ điểm quay phim võ hiệp.

Lúc này, người của kịch tổ đã sớm chờ ở lối vào dưới chân núi.

Thấy Lê Hạo dẫn theo một vị nam nhân mang kính, một gã chế tác trong kịch tổ liền vội vàng chạy lại đây.

– Hạo ca cuối cùng cũng tới.

Cùng người chế tác chào hỏi, anh ta là một người rộng rãi hình thể béo tốt, là người chuyên về mảng cuộc sống, trước kia từng hợp tác với nghệ nhân của Lê Hạo nhiều lần, Lê Hạo lần này có thể tham gia “Chân nhân tú” cũng là dựa vào vị này.

Lê Hạo đẩy mắt kính: “Trương ca.” Cậu lặng im liếc Nghiêm Trạch một cái, Nghiêm Trạch liền hiểu, lễ độ mà chào hỏi với Trương chế tác,

– Đây chính là Nghiêm Trạch mà tôi hay nhắc tới.

Trương chế tác tỉ mỉ đánh giá Nghiêm Trạch, tuy nhìn quen tuấn nam mỹ nữ nhưng anh vẫn bị gương mặt của Nghiêm Trạch kinh diễm một phen.

Thân thể nhẹ nhàng mà mạnh mẽ, tướng mạo lạnh lùng lại hàm chứa nho nhã....

Anh ta không chút nào che giấu, khen:

– Xem ra Hạo ca quả là vận tốt sung túc, vị thần tiên này người tìm ra ở nơi nào vậy? Gương mặt này, chỉ cần dựa vào đó là đã có thể xuất đạo ở C vị(1) rồi! Đâu cần tham gia “Chân nhân tú”, trực tiếp tiến vào

Thần tượng một trăm điểm cũng được nữa.

Lê Hạo cười gượng, Thần tượng một trăm điểm là tiết mục đứng đầu hiện nay, cậu cũng muốn đưa Nghiêm Trạch vào tham gia. Đáng tiếc không có quan hệ, thật sự là vào không lọt.

Cùng Lê Hạo nói vài câu, Trương chế tác mới bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, quay đầu nhìn Nghiêm Trạch, hỏi:

– Lại nói tiếp, tiểu Nghiêm người hẳn là hiểu rõ tình huống của tổ tiết mục đi? Thế nào, có thể chịu khổ không?

Nghiêm Trạch trầm ngâm:

– Chịu được, chỉ là.....

Lê Hạo trừng mắt nhìn Nghiêm Trạch.

Trương sản xuất:

– Chỉ là sao?

Nghiêm Trạch lặng lẽ nuốt câu “Tôi càng muốn ăn ngọt” về trong bụng, thấp giọng nói: “Không có gì.”

Trương chế tác cũng không để ý, cười nói:

– Tiểu Nghiêm đừng xấu hổ.

Anh còn nói:

– Để đề phòng, tôi sẽ giải thích cho chú một lần nữa. Tổ chúng ta tên Hơi thở sinh tồn, là một chương trình nghệ sĩ đi khiêu chiến dã ngoại sinh tồn, kì này sẽ quay chụp ở nơi này. Trong quá trình này, dã ngoại sinh tồn người cũng biết, ít nhiều cũng gây mệt, người phải chuẩn bị tâm lí cho tốt.

Nghiêm Trạch gật đầu.

Trương chế tác lại hỏi:

– Chú em xem qua tiết mục mà tổ kịch đưa cho Hạo ca đi, biết nghệ sĩ đi cùng với chú em là ai chưa?

Nghiêm Trạch khiêm tốn đáp: “Đại khái đều biết rồi.” Hẳn là sẽ không lộn người đâu.

“Vậy tốt rồi,” Trương chế tác sờ cằm, “Đi thôi, chúng ta đi qua chỗ kịch tổ, phải đi cáp treo tới đó trực tiếp quay.”

Ba người hướng tới chỗ cáp treo.

Lê Hạo nhường Trương chế tác đi trước, mình cùng Nghiêm Trạch theo sau. Thừa dịp Trương chế tác không thấy, Lê Hạo lấy ra di động, nhắn tin cho Nghiêm Trạch, nhắc nhở vài thứ. Còn vì sao nhắn tin ư, vì nó tốn ít lưu lượng.

Công tác làm trời: Giải thật sao?

Nghiêm Trạch: Ừ.

Công việc làm trời: Vậy là ngon rồi.

Nghiêm Trạch: Ồ, tí nữa đi đường cáp, tôi nên trực tiếp trèo lên, hay là chào hỏi rồi mới trèo?

Công việc làm trời: Trèo?

Nghiêm Trạch: Chứ không phải leo vách núi sao?

Công việc làm trời: Chúng ta phải đi bằng cáp treo, người có nhìn qua tiết mục mà tổ kịch đưa sao?

Nghiêm Trạch: Có, nhưng tôi cảm thấy, so với đi cáp treo, tôi tự leo còn nhanh hơn.

Công việc làm trời:.....

Nghiêm Trạch: Giỡn thôi, đừng tin thật.

Công việc làm trời: Vậy là tốt rồi.

Nghiêm Trạch: cho nên, tôi vẫn trực tiếp bay lên vậy, như vậy nhanh nhất.

Công việc làm trời: Gì?????

Nghiêm Trạch: Giỡn thôi, tin thật sao?

Lê Hạo suýt ngất.

Cậu nghĩ, gặp được “Thần tiên nhân vật” Nghiêm Trạch, rốt cục là cậu gặp vận tốt, hay là vận rủi đây?

(1) C vị: Vị trí C, thể hiện địa vị trong giới giải trí, nôm na là vậy, ai hiểu hơn thì nhớ chỉ tui nhé

(Có một chuyện mình đã quên chú thích: “Chân nhân tú” ở đây có thể hiểu là một show truyền hình, thật sự lúc dịch ra mình rất khó hiểu, nên bắt buộc để im, vì mình rất sợ sai ý, các bạn đọc truyện có thể hiểu như vậy, thật ra nó không quan trọng lắm, ct Trạch ca là “Hơi thở sinh tồn”. Nhớ vậy là được rồi)

2. Chương 2: Dã Ngoại Sinh Tồn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không bao lâu, ba người đã đến chỗ cáp treo nơi chân núi.

Lúc này đã có nhân viên công tác của tổ kịch đứng tại nơi này, phòng ngừa những du khách quấy rầy chương trình. Bây giờ còn sớm, những du khách chuẩn bị lên núi cũng ít, vì vậy duy trì trật tự cũng rất dễ dàng.

Lê Hạo bỗng cảm thấy căng thẳng, nhìn không được lên nhấn tin cho Nghiêm Trạch.

Công việc làm trời: Có lẽ sau mười giờ thì người sẽ đông dần lên, người đứng chậm trễ phía sau, ảnh hưởng đến tiến độ quay chụp.

Nghiêm Trạch: Cậu yên tâm.

Lê Hạo nhìn chăm chăm màn hình di động nửa ngày.

Tại sao cậu lại càng thấy lo lắng hơn vậy???

Thấy bọn họ tới, đạo diễn liền đi tới, thân thiện dẫn ba người vào kịch tổ. Tuy đạo diễn không quen Lê Hạo, nhưng là bằng hữu của Trương chế tác.

Có đạo diễn làm bắc cầu, Lê Hạo rất nhanh liền giới thiệu Nghiêm Trạch cho kịch tổ, làm cho bọn họ biết mặt nhau.

Tất cả cũng là vì để cho thuận tiện việc quay chụp, cũng lưu lại cho kịch tổ ấn tượng tốt về Nghiêm Trạch. Tốt nhất là ngày sau, kịch tổ quay chụp các tiết mục khác, vẫn có thể nhớ tới có một người tên Nghiêm Trạch.

——Nhất là phải quan hệ tốt với người quay camera, để bọn họ quay Nghiêm Trạch đẹp trai một chút.

Đối với nhan sắc của Nghiêm Trạch, Lê Hạo vẫn có lòng tin.

Thừa dịp chưa bị lôi kéo làm quen, Nghiêm Trạch còn dành chút thời giờ lưu ý một vài nghệ sĩ khác cũng tham gia chương trình.

Hơi thở sinh tồn lần này có năm người tham gia, trừ anh, còn có người mà lúc trước Lê Hạo có nhắc tới – tiểu sinh đang “hot” Nguyên Sướng, cùng diễn viên kịch truyền hình lâu năm Cốt Lạc Viễn, một tiểu thít tươi mà Nghiêm Trạch đã quên tên, cùng với vị nữ minh tinh nhỏ tuổi Vu Nhược Hàm.

Đạo diễn đơn giản động viên vài câu, sau đó kịch tổ liền tự do.

Thấy “Chân nhân tú” đã bắt đầu chụp ảnh, Lê Hạo đứng một bên liên khản trương.

Cậu đứng là gặp vận may mới tìm được “Nhân vật thần tiên” như Nghiêm Trạch, nhưng dù sao vẫn là người mới, Lê Hạo có chút lo lắng Nghiêm Trạch sẽ rụt rè, làm hỏng quay chụp.

Ai ngờ Nghiêm Trạch cực kì bình tĩnh, hoàn toàn không có cảm thấy không ổn. Sau khi chụp ảnh, anh là người thứ nhất ngồi trên cáp treo, chuẩn bị lên núi.

Nghiêm Trạch nét mặt không đổi ghế treo(1).

Lê Hạo đã nói với anh rất nhiều lần, có thể im lặng thì cố gắng im lặng, giữ vững bộ dáng cao lãnh. Tuy nhiên cao lãnh thì cao lãnh, những lúc nên thân thiện thì phải tỏ ra thân thiện một chút, tránh làm cho mọi người lưu lại ấn tượng là một người ngạo mạn.

Trước lúc tham gia chụp ảnh, tuy Lê Hạo đã từng công bố, cũng mua một ít truyền thông, tuyên bố Nghiêm Trạch là người mới xuất đạo, nhưng bởi vì không nổi tiếng, nên cũng không gây sự chú ý quá lớn.

Nếu không có bất cứ điều bất ngờ gì xảy ra, thì “chân nhân tú” lần này là lần đầu Nghiêm Trạch xuất hiện trước mắt công chúng.

Chuyện này, đúng như lời Lê Hạo, biểu hiện của Nghiêm Trạch trong “chân nhân tú” sẽ quyết định anh một lần bạo hồng, hay là vẫn vô danh.

Ngồi yên trên ghế treo, Nghiêm Trạch phát hiện bên cạnh có người ngồi xuống.

Anh vừa xoay đầu, liền thấy một người trẻ tuổi có dung mạo thanh tú cười ngượng ngùng với anh.

– Anh là Nghiêm Trạch phải không, em biết anh, anh là người mới xuất đạo gần đây.

Đối phương cười thật ngượng ngùng, nói như Lê Hạo, thì chính là nụ cười dễ gợi lên mẫu tính (bản năng người mẹ).

– Hồi nãy chưa kịp chào hỏi, xin chào, em là Kỉ Trầm.

Nghiêm Trạch suy nghĩ một chút: Kỉ Trầm chắc là tiểu thệ tươi bắt hạnh bị anh quên mất.

Trong lúc đi tới kịch tổ của Hơi thở sinh tồn, Lê Hạo đã tỉ mỉ nói cho anh không ít chuyện tình trong giới giải trí.

Bọn họ, Kỉ Trầm và Nguyên Sướng đều là loại nghệ sĩ phát triển về phương diện ngoại hình, tuổi nhỏ không nói, ở trong giới giải trí, tư cách cùng với từng trải vô cùng ít, thuộc loại tiểu sinh mới nổi.

—tạm thời Nghiêm Trạch dù có được tính là tiểu thệ tươi hay không, ít nhất, anh vẫn giống một tiểu sinh mới nổi.

Người cùng nghề là kẻ thù, mà chung nghiệp diễn thì càng phải cẩn thận. Kỉ Trầm theo lý mà nói thì phải rất ghét anh, nhưng nhìn sơ, đối phương lại biểu hiện thân thiện, nếu không phải ngốc, thì chính là có tâm cơ.

Anh liếc mắt nhìn, phát hiện đằng sau hai người có hai thợ chụp ảnh, liền hiểu ra.

Nghiêm Trạch vuốt cằm, vẫn duy trì bộ dáng cao lãnh nhưng vẫn khiêm tốn:

– Kỉ Trầm tiên sinh khách sáo, lúc khiêu chiến sinh tồn còn cần cậu giúp đỡ.

Kỉ Trầm vẫn cười:

– Đừng khách sáo, gọi em Kỉ Trầm là được rồi.

Nghiêm Trạch ung dung: “Kỉ Trầm.”

Kỉ Trầm cúi đầu, rồi lại len lén giương mắt nhìn Nghiêm Trạch một cái, bộ dáng giống như người vợ nhỏ xấu hổ ai oán, làm Nghiêm Trạch theo bản năng cảm thấy kỳ lạ.

Người này bị rút gân mí mắt? Nếu không sao lại nhìn anh như vậy?

Khi cáp treo bắt đầu kéo lên, ghế treo treo càng cao, Nghiêm Trạch phát hiện Kỉ Trầm dựa gần vào anh.

Ghế treo là loại ghế hai người, tuy không chia chỗ, nhưng rất rộng, nếu cố, còn có thể ngồi ba.

Trơ mắt đánh giá Kỉ Trầm gần như dán sát bên người anh, trên mặt còn có vẻ sợ hãi, tựa như là sợ độ cao. Nghiêm Trạch trầm mặc.

Anh không thích tiếp xúc với người khác, lúc này bị Kỉ Trầm dựa vào, chỉ cảm thấy kỳ lạ. Nhưng nghĩ tới hai thợ chụp ảnh phía sau, cùng với dận dò của Lê Hạo....

Không nói không sai, không làm không sai, Nghiêm Trạch bình tĩnh đem câu hỏi: “Cậu bị tăng động à?” nuốt vào.

Tự hỏi ba giây.

Nghiêm Trạch quyết định đánh vỡ bầu không khí bế tắc này, anh hỏi:

– Cậu có chút khấn trương, lần đầu đi cáp treo sao?

Kỉ Trầm sửng sốt, giống như không nghĩ là Nghiêm Trạch sẽ chủ động nói chuyện với cậu:

– Phải... đây là lần đầu em đi cáp treo.

Nghiêm Trạch tiếp tục mặt than:

– Hay vậy, tôi kể chuyện cười cho cậu nghe, giảm một chút lo lắng?

Kỉ Trầm thụ sủng nhược khinh:

– Thật sao?

Nghiêm Trạch lại nói:

– Giả.

Kỉ Trầm:

Thợ chụp ảnh phía sau:

Sao thấy lạnh lạnh vậy ta?

Đi cáp treo không lâu, liền đến nơi sườn núi.

Theo trù tính của “chân nhân tú”, vài ngày sau, nghệ sĩ tham gia chương trình sẽ ở nơi này, rồi đi bộ lên đỉnh núi, chụp một bức ảnh mặt trời mọc. Từ lúc mà ghế treo hạ xuống, Kỉ Trầm vẫn leo đèo theo Nghiêm Trạch, thậm chí đến lúc mọi người tới nơi, tìm lều trại vẫn không bỏ.

Cũng may trừ Kỉ Trầm biểu hiện kì lạ, thái độ của ba người còn lại đối với Nghiêm Trạch đều nằm trong dự đoán của anh.

Nguyên Sướng quả như ảnh nghĩ, tuy không rõ ràng, nhưng vẫn lộ ra tia địch ý đối với anh. Người lớn tuổi nhất trong số năm người, Cốt Lạc Viễn đối với bọn họ đều rất chiều cố, thậm chí bị trêu chọc là như cha ruột luôn, mà biểu hiện của Vu Nhược Hàm cũng rất bình thường, cô ta xuất thân là minh tinh nhỏ, tuy rằng hai năm gần đây không có tác phẩm nào đáng chú ý, nhưng mà vẫn hơn bọn minh tinh hạng ba.

Chỉ có Kỉ Trầm ngoại lệ.

Dựng lều là việc yêu cầu hoạt động tay chân, sau khi đem lều trại dựng tốt, thì cũng đến giữa trưa.

Lạc Viễn sẵn sóc chủ động đề nghị nhóm lửa nấu cơm, cũng nhờ Vu Nhược Hàm giúp đỡ, bọn họ lấy dụng cụ. Mà Nghiêm Trạch cùng hai người còn lại, được nhờ lên núi tìm chút thức ăn.

Nguyên Sướng là người không có kinh nghiệm hoang dã, nghe vậy liền cảm thấy lo lắng:

– Lạc thúc, chúng ta thật sự phải đi sao, ở đây rừng núi hoang vu, chúng ta tìm đồ ăn chỗ nào đây?

Lạc thúc cười nói:

– Chỗ này không cấm săn bắt, bên cạnh sườn núi cũng có rất nhiều động vật.

Anh ta lấy từ trong túi ra một thanh sắt nhỏ dài cùng với dây ni lông:

– Các người có thể sẵn thử vài con thỏ, này, cầm lấy làm vài cái bẫy đi.

Kỉ Trầm lo lắng

– Sẵn động vật hoang là trái pháp luật mà.

Chú Lạc tiếp tục nói:

– Đừng lo, kịch tổ đã xin phép cho chúng ta sẵn rồi.

Vu Nhược Hàm nói đùa:

– Nếu không có thể lên Baidu xin giúp đỡ.

Nguyên Sướng vẫn hơi căng thẳng.

Nghiêm Trạch đột nhiên hỏi:

– Lạc thúc, nếu sẵn được những con khác thì sao?

Lạc Viễn ngạc nhiên, không nghĩ rằng Nghiêm Trạch sẽ hỏi như vậy.

Anh ta vốn nghĩ, ba vị tiểu thịt tươi tay chân trắng trẻo này có thể sẵn được một con thỏ là hay lắm rồi, chưa từng nghĩ tới chuyện nếu sẵn được loài khác thì nên làm gì.

– Bắt được con gì thì ăn con ấy.

Trên núi này còn có vài con gà rừng, canh gà luộc cũng không tệ.

Nghiêm Trạch vuốt cằm, “Đã biết”, anh lại nói:

– Trừ thanh sắt và dây thừng, còn có cái gì không?

Lạc Viễn lục lại cái túi,

– Còn có một mã tấu(2), cầm đi đi.

– Cảm ơn Lạc thúc.

– Khách sáo gì chứ, chú cùng Nhược Hàm chờ tin tốt của ba người!

Lê Hạo đứng ở bên đoàn quay phim bỗng cảm thấy lo lắng.

Từ từ.

Nghiêm Trạch có ý gì?

Chẳng lẽ muốn sẵn gấu???

Không không không, Lê Hạo lắc đầu, cảm thấy trí tượng tượng của mình hơi phong phú.

Nghiêm Trạch là ai!

Là thần tiên....

Chắc sẽ không đi tìm cái UFO đâu ha???(1)Ghế treo

(2)Mã tấu

3. Chương 3: Lừa Không Được

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thừa lúc ngừng quay, tổ camera điều chỉnh vị trí máy móc, Lê Hạo vội nhấn cho Nghiêm Trạch.

Công việc làm trời: Anh chú ý một chút, anh giờ là người bình thường, đừng làm những việc kinh khủng nha.

Nghiêm Trạch: Ví dụ như?

Công việc làm trời: Ví dụ như tìm một cái UFO về.

Nghiêm Trạch:....

Công việc làm trời:....

Nghiêm Trạch: Lê Hạo, UFO không ăn được.

Công việc làm trời:....

Trong lòng tràn đầy bất an, Lê Hạo cất điện thoại. Cậu nghĩ cậu vẫn nên tự giám sát thì hơn, liền lấy quan hệ với Trương chế tác, trực tiếp đi cùng camera man chịu trách nhiệm quay Nghiêm Trạch, giám sát chặt chẽ Nghiêm Trạch, phòng ngừa có chuyện kinh thế hãi tục xảy ra.

Chờ tổ camera chuẩn bị xong xuôi, Nghiêm Trạch cùng hai tiểu thít tươi khác đi tới bên cạnh sườn núi, bố trí bẫy rập.

Nguyên Sướng cùng Kỉ Trầm không có kinh nghiệm bố trí bẫy rập, lúc này tay cầm thanh sắt cùng với dây ni lông(1), lại không biết nên bắt đầu từ đâu, đành xấu hổ lấy di động ra cầu cứu Baidu.

Chỉ là ở đây tín hiệu rất kém, mạng load mãi vẫn không xong.

Chỉ có Nghiêm Trạch, cực kì thuần thục lấy ra mã tấu, chém một vài nhánh cây, lấy thanh sắt cùng với dây ni lông làm ra một cái bẫy đơn giản.

Nguyên Sướng ôm địch ý đối với Nghiêm Trạch, thấy vậy cũng chỉ đành mắt tự nhiên nịnh hót hai câu. Còn Kỉ Trầm, thì lại trực tiếp khoa trương kêu lên, hô lợi hại.

Camera quay lại, tựa hồ không có gì lạ.

Ở một bên nhìn, Lê Hạo nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mà lúc Nguyên Sướng và Kỉ Trạch học theo đi nơi khác bố trí bẫy rập, Lê Hạo thấy Nghiêm Trạch yên lặng nhìn lướt qua khu rừng.

Anh chậm rãi nâng tay phải lên, làm động tác khai hỏa(2). Nhưng lúc đưa tay, Nghiêm Trạch chợt nhớ đến lời dặn của Lê Hạo, bèn thu tay lại, lại nhìn về hướng rừng một lần nữa.

Đợi lúc anh nhìn qua, một trận gió nhẹ bỗng phát qua núi rừng, giống như đáp lại.

Lê Hạo khóe mắt giật giật.

Mắt trái báo tài mắt phải báo tai, còn cậu... tại sao hai mắt của cậu đều giật không ngừng vậy! QAQ.

Nửa giờ sau.

Nghiêm Trạch cùng Kỉ Trầm hai người tay chân lóng ngóng, nửa tiếng cũng miễn cưỡng làm ra một cái bẫy rập xấu xí đơn sơ, thật sự là xấu đến cảnh giới mới luôn. Mà trong lúc hai người còn đang bận bịu, Nghiêm Trạch sớm đã dùng hết đồng dây ni lông, làm ra sáu bảy cái bẫy mới.

Thấy thế, tổ quay nhanh chóng gọi cho tổ đạo cụ, tính toán thả vài con thỏ hoang đã chuẩn bị sẵn ra, làm cho chúng đi vào mấy cái bẫy, làm bộ như bọn họ thật sự bắt được. Núi này tuy vẫn có động vật hoang, nhưng vì du khách đến đây rất đông, những động vật trên núi đều rất cẩn thận.

Chỉ dựa vào mấy cái bẫy đơn sơ mà nghĩ có thể bắt được chúng nó thì cũng quá thần kì, nhân tố không xác định quá nhiều nữa.

Dù cho vận khí tốt, có thể bắt được thỏ hoang, thì hẳn cũng phải ngồi chờ suốt buổi sáng, kịch tổ cũng không có nhiều thời gian như vậy nha.

Vì vậy nên tổ kịch đã chuẩn bị sẵn thỏ.

Ai ngờ ngay lúc nhân viên quản lí đạo cụ đang chuẩn bị thả thỏ, từ trong núi rừng bỗng truyền ra một tiếng động lớn.

Kịch tổ nhìn về hướng phát ra âm thanh—

Thì bị dọa sợ.

Chỉ thấy mấy con thỏ hoang giống như đang đi kiếm ăn từ trong rừng nhảy ra, thấy sườn núi có người, liền sợ hãi, bắt đầu nhảy loạn lên.

Thỏ hoang giỏi về chạy nhảy, một lát liền không thấy tăm hơi, giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà kể ra vẫn có vài con thỏ xui xẻo chui phải bẫy do Nghiêm Trạch bố trí. Thậm chí có con còn cho là giỏi, tự đem mình đâm cho bất tỉnh, không cần Nghiêm Trạch xử lí.

Nghiêm Trạch bình tĩnh đi đến chỗ bẫy rập kiểm kê số lượng thỏ, nghĩ đến dặn dò lúc trước của Lê Hạo, anh im lặng mở bẫy ra, đem thỏ thả lại về núi, chỉ chừa hai con lại để làm thịt.

Nhìn chung quanh một vòng, phát hiện người xung quanh đều nhìn mình, Nghiêm Trạch còn tưởng bọn họ muốn hỏi tại sao lại thả những con thỏ khó (thư) khăn (thái) gian (dễ) khổ (dàng) mới bắt được, liền giải thích: “Chúng ta có tổng cộng năm người, bắt thêm cũng không để làm gì, thôi thì thả đi.”

Nguyên Sướng lấp bắp: “Không phải, tôi không phải muốn nói cái đó.... Đúng rồi! Hồi nãy tại sao lại có nhiều con thỏ đi ra như vậy?”

Nghiêm Trạch trầm ngâm.

Anh khinh miêu đạm tả – nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ai biết.... có lẽ là vấn đề hơi tốt.”

Nguyên Sướng, Kỉ Trầm: “.....”

Kịch tổ: “....”

Lê Hạo: “....”

..... Vận khí hơi tốt?

Cái hàng này hẳn là âu hoàng(3) chuyển thế đi.

Cầm theo con thỏ, Nghiêm Trạch dẫn hai tên tiểu thịt tươi còn chưa hồi thần cùng với kịch tổ đi về nơi dựng lều.

Lúc này, Cốt Lạc Viễn cùng nữ minh tinh Vu Nhược Hàm đã chuẩn bị củi lửa cùng nồi xoong.

Thấy ba người trở về trên tay là hai con thỏ, Lạc Viễn cũng kinh hãi một phen.

Chỉ là nghĩ tới đội ngũ đạo cụ với nhóm camera, hẳn cũng chỉ nghĩ là đây là do tổ đạo cụ chuẩn bị, cũng không nghĩ nhiều.

Nhận lấy con thỏ, Lạc Viễn theo bản năng liếc nhìn tổ quay phim.

Hơi thỏ sinh tồn không phải là tiết mục mới, trước đây cũng đã có hai mùa.

Lạc Viễn đã từng tham gia mùa một, nên rất có kinh nghiệm.

Cảnh giết thỏ chắc chắn sẽ bị hậu kì cắt đi, để bỏ khuyết vào khoảng thời gian trống này, hậu kì còn có cái mà ghép nối, hẳn liền kêu bọn họ ra ngoài tìm một chút hoa quả dại, chờ lược thỏ xong hẵng trở về.

Vu Nhược Hàm là một người dễ dụ, nghe Lạc Viễn dặn dò xong liền lôi kéo Kỉ Trầm cùng với Nguyên Sướng đi hái trái cây.

Nghiêm Trạch nghĩ tới lúc trước bắt thỏ đã gây quá nhiều sự chú ý, nếu lúc này còn tranh diễn, không chừng sẽ rước lấy thù địch của người khác. Lúc này bèn chủ động xin đi giết giặc, tức là ở lại giúp Lạc Viễn xử lí con thỏ, để cho Vu Nhược Hàm đi theo Nguyên Sướng cùng Kỉ Trầm.

Lấy cớ lên Baidu tra cách thịt thỏ, nhân lúc camera man không để ý, lặng lẽ nhắn tin cho Lê Hạo.

Nghiêm Trạch: Biểu hiện của tôi như vậy hẳn là OK chứ.

Lê Hạo trả lời cũng rất nhanh.

Công việc làm trời: Vừa rồi mấy con thỏ đó xảy ra chuyện gì?

Nghiêm Trạch: Tôi nói cậu, thật sự là vận khí tốt.

Công việc làm trời: Anh đừng lừa tôi!

Nghiêm Trạch: Thực sự chỉ là vận khí tốt ^^.

Nhìn chăm chăm kí hiệu mặt cười, Lê Hạo cảm thấy hàng này đang cười nhạo cậu.

Công việc làm trời: Thật sao?

Nghiêm Trạch: Thật.

Công việc làm trời: Được rồi... Tóm lại, biểu hiện cũng không tệ.

Nghiêm Trạch: Cậu sao lại dễ lừa như vậy.

Công việc làm trời:?

Camera man đứng bên cạnh Lê Hạo bỗng cảm thấy bên cạnh truyền đến một cỗ áp suất thấp, anh ta sợ tới mức vội quay đầu nhìn lại, liền thấy Lê Hạo suýt nữa bóp nát điện thoại.(1)Thực xin lỗi, đã quên chú thích,

dây ni lông thực chất là cái dây này ni

(2)Động tác khai hỏa:

(3)Âu hoàng ý chỉ người có vận may tốt cực kì kiểu làm gì cũng được ấy

4. Chương 4: Mặt Ngoài Làm Anh Em

(Mặt ngoài làm anh em: kiểu anh em bằng mặt mà không bằng lòng đó mn)

Cũng may mấy ngày tiếp theo, Nghiêm Trạch biểu hiện trong “Chân nhân tú” cũng hết sức bình thường. Không lại thể hiện style “Âu hoàng” như khi săn thử nữa, biểu hiện rất quy củ, Lê Hạo cuối cùng có thể cũng thở phào.

Mặc dù vậy, Nghiêm Trạch vẫn nhớ chuyện mà Lê Hạo đã nhấn mạnh, lúc hoạt động, ví dụ như lúc leo trên vách đá dựng đứng, “động tác diễn” cũng cực kì đẹp đẽ, ngay cả người có kinh nghiệm như Lạc Viễn cũng không sánh bằng.

Suy nghĩ của Nghiêm Trạch cực kì rõ ràng:

Anh, Nguyên Sướng cùng với Kỉ Trầm đều là nghệ sĩ mới nổi chỉ được khuôn mặt, đi trên đường diễn chưa được bao lâu, biểu hiện giống nhau sẽ làm người xem chán ngán, nếu làm thì cũng chỉ làm nhiều mà công ít.

Cho nên, nếu anh muốn dựa vào Hơi thở sinh tồn thu hút ánh mắt người xem, thay vì theo motif “Thần tượng”, chẳng bằng đi lối riêng, lấy thực lực ra nói chuyện.

Dù sao, lúc Lê Hạo kí hợp đồng với anh, mang anh vào giới, đã cùng anh thỏa thuận, phải lấy tư thái cao lãnh xuất đạo.

Bởi vậy, Nghiêm Trạch đơn giản liền diễn theo tính cách mà Lê Hạo thiết lập ra, ở Hơi thở sinh tồn sắm vai “Đại ca” trầm mặc ít nói nhưng cực kì đáng tin cậy.

Quay xong “Chân nhân tú”, quay chụp liền kết thúc, toàn bộ cảnh quay sẽ đưa cho hậu kì cắt nối biên tập. Sau khi biên tập xong sẽ gửi cho đài truyền hình cùng với một vài trang web nổi tiếng phát hành.

“Hơi thở sinh tồn cơ bản sẽ hoàn thành trước cuối tuần, sau đó sẽ phát sóng cuối tuần sau, đến lúc đó, nổi lên hay chìm nghỉm, liền xem ý trời vậy.”

Mở cửa xe, Lê Hạo một bên lái xe, một bên liên miên lải nhải với Nghiêm Trạch, về kế hoạch sau khi quay xong “Chân nhân tú”.

Chương trình giải trí trong nước chia làm hai loại, một loại là do phòng làm việc chế tác, cả một kì quay xong rồi mới đưa bản quyền cho đài truyền hình cùng với những trang web nổi tiếng phát sóng. Loại còn lại chính là quay được một nửa liền tiến hành phát sóng, nửa còn lại là vừa quay vừa phát.

Hơi thở sinh tồn lần này Nghiêm Trạch tham gia cũng không phải là lần đầu tiên phát sóng, mà trước đây cũng đã phát vài mùa, bây giờ là mùa ba.

Bởi vì nhân khí khá cao, tổ chế tác vì muốn đuổi thời gian phát sóng, nên sử dụng loại chế tác thứ hai. Lúc Nghiêm Trạch còn đang quay Hơi thở sinh tồn kì này, bọn họ đã quay xong gần một nửa chương trình.

– Nhanh như vậy?

Tuy nói như vậy, nhưng trên mặt Nghiêm Trạch lại không có biểu cảm gì, xuất thần như Phật.

– Tôi cứ nghĩ ít nhất một tháng sau mới có thể phát sóng chứ.

Lê Hạo khinh thường khịt mũi hả giận:

– Còn không phải do tên họ Đào chết bầm kia sao,

Cậu giải thích cho Nghiêm Trạch,

– Nguyên Sướng nhà hần là nghệ nhân xuất đạo từ Thần tượng một trăm điểm, vài ngày nữa là chung kết Thần tượng một trăm điểm, hần phải nghĩ cách chế tạo nhiệt độ để tăng lượng Fan, bèn mua quan hệ với “Chân nhân tú” bên kia, làm thời gian phát sóng “Chân nhân tú” điều chỉnh một chút – nên đứng ra Hơi thở sinh tồn kì này phát sóng vào một tháng sau cơ.

“Ồ”, Nghiêm Trạch không có cảm nghĩ gì cả.

Lê Hạo tiếp tục nói:

– Tuy điều chỉnh một chút thời gian phát sóng, nhưng thời gian quay của tổ kịch một chút cũng không đổi, thêm hai ngày nữa, chúng ta vẫn phải tiếp tục đi quay chương trình.

Cậu nói cho Nghiêm Trạch lịch sắp xếp

– Kì tiếp theo chương trình dự định chủ đề là sinh tồn nơi thành thị, anh....

Cậu bỗng bắt an.

– Anh xem vậy có được không?

Nghiêm Trạch nâng mí mắt:

– Tại sao lại hỏi vậy?

Lê Hạo tay sờ mũi, có chút mất tự nhiên nói:

– Anh có thể nói chuyện bình thường với người khác không?

Nghiêm Trạch thiết lập tính cách là một người cao lãnh nha.

Nghiêm Trạch không nói gì:

– Tôi chỉ là ít nói, cũng không phải là câm điếc.

Hơn nữa anh tự cảm thấy tình cảm của anh vẫn ổn, cái gì có thể nói, cái gì tốt nhất không nói, Nghiêm Trạch trong lòng đều hiểu rõ.

Lê Hạo nghĩ nghĩ, lại dè dặt giọng nói, lét lét hỏi:

– Ai, nói thật nha, Nghiêm Trạch, anh đừng lừa tôi. Anh mau nói cho tôi biết, chuyện sản thảo lúc trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì, này, đừng nói với tôi là vận khí tốt.

– Cậu nói chuyện sẵn thờ à...

Nghiêm Trạch lại “Nha” một tiếng,

– Muốn biết?

Lê Hạo là người thành thật:

– Muốn muốn.

– Không nói cho cậu.

Lê Hạo: “....”

Nghiêm Trạch giả bộ ngắm phong cảnh.

Lê Hạo nhìn thật lâu, từ lúc bắt đầu quay Hơi thở sinh tồn — hoặc sớm hơn, lúc cậu ký hợp đồng với Nghiêm Trạch, thành người đại diện của anh ta – Nghiêm Trạch đã ôm địch ý với cậu.

Đối phương bề ngoài thì cực kì phối hợp với sắp xếp của cậu, Lê Hạo nói anh đi hướng đông, anh ta sẽ không đi hướng Tây, tuy tỏ ra như vậy, nhưng Nghiêm Trạch luôn chọn những lúc không quan trọng, biểu lộ sự bất mãn của mình.

Lê Hạo tốt xấu gì cũng lăn lộn trong giới nhiều năm như vậy, làm sao không biết thái độ của Nghiêm Trạch đối với mình là thái độ gì, trong lòng cậu đều rõ.

.... Tuy rằng, cậu với Nghiêm Trạch, cũng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Mặt ngoài làm anh em, đại khái là để nói quan hệ giữa cậu với Nghiêm Trạch.

– Anh có phải có ý kiến với tôi không?

Lê Hạo không nhìn được,

– Lúc trước cũng vậy, lừa tôi vài lần, đùa giỡn tôi vui lắm sao?

Nghiêm Trạch không hé răng, thậm chí nếu nói với Lê Hạo đùa giỡn cậu thực sự rất vui, có khi nào ngày mai anh cùng với Lê Hạo trực tiếp lên tiêu đề báo pháp luật không.

– Cậu sao lại nghĩ vậy,

Anh bình tĩnh nói:

– Chúng ta chính là đồng bọn hợp tác.

Lê Hạo nửa tin nửa ngờ.

Nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên gặp gỡ Nghiêm Trạch, cậu bắt đầu tự hỏi, chính cậu làm sao lại đắc tội vị này đại thần.

—

Quay ngược lại nửa tháng trước.

Lúc đó, Lê Hạo đã rời khỏi công ty giải trí Thịnh Chiêu tự mở phòng làm việc được ba tháng.

Ba tháng này, tuy Lê Hạo ỷ vào tài sản cùng nhân mạch mà mấy năm nay cậu lăn lộn trong giới tích lũy được, thành công đưa phòng làm việc đi vào hoạt động, nhưng bất hạnh là vẫn không có nghệ sĩ danh tiếng hay có hi vọng trở nên danh tiếng nào làm trụ cột cho phòng làm việc.

Rơi vào đường cùng, Lê Hạo chỉ có thể ôm ý niệm biến ngựa chết thành ngựa sống, ở trên mạng tuyên bố phòng làm việc chiêu mộ nghệ sĩ, không ôm hi vọng trời giáng sao tốt(1).

Nhưng làm cậu thất vọng chính là, tuy rằng đơn chiêu mộ hấp dẫn không ít người, nhưng những người này phần lớn là nghệ sĩ hạng ba bữa bãi vô danh hay người bình thường ôm mộng thành ngôi sao. Đừng nói sao tốt, ngay cả mảnh nhỏ của thiên thạch còn không có.

Sau lại không biết vì sao, tin tức cậu muốn tuyển người rơi vào tai của cha cậu – Lê Chính Thù.

Cha mẹ của Lê Hạo ly hôn rất sớm, những năm gần đây cậu vẫn sống với mẹ, vì một vài nguyên nhân, cậu ôm oán hận rất lớn với người cha của mình.

Hiện nay cha cậu biết được tình cảnh khó khăn của cậu, liền chủ động đề nghị, nói sẽ giới thiệu cho cậu một ngôi sao.

Lê Hạo vốn không thèm đáp lại cha cậu, dù sao trong mắt cậu, Lê Chính Thù chính là một tên không làm việc đàng hoàng bỏ rơi gia đình.

Nhưng cậu đã vô lực xoay chuyển đất trời, tin cha cậu một lần cũng không mất mát gì, liền đi với cha một chuyến.

– Con nói này, cha định dẫn con đi gặp ai vậy?

Cùng Lê Chính Thù gặp mặt, sau đó Lê Hạo một đường nhanh chóng theo sát cha cậu về quê.

Chỗ cha cậu ở là một thành phố hạng ba, theo như cái nhìn Lê Hạo, diện tích chỗ này còn không bằng một cái đường vòng bao quanh thành phố, nhỏ bé cực kì, không giống như nơi có thể sản sinh ra nghệ sĩ tốt.

Lê Hạo nhin không được cần nhần:

– Con suy nghĩ rất lâu, cha sao có thể biết được nghệ sĩ nào có tiềm lực chứ?

– Cha ngươi trong miệng người ta cũng là người có danh, sao trong miệng ngươi liền trở thành căn bã vậy.

Lê Chính Thù qua năm mươi, nhưng vẫn tinh thần quắc thước(2), hoàn toàn không giống người đã qua nửa đời, ngược lại tinh thần mười phần, cùng đưa con cái mà không thở dốc:

– Nghịch tử, nếu không phải thấy ngươi đáng thương, ta cũng lười đến quản ngươi. Làm cái gì người đại diện ngôi sao, sớm một chút trở lại kế thừa sự nghiệp của môn phái thống nhất đất nước thay cha ngươi.

Lê Hạo cười nhạt:

– Cái gì phái, không phải là đều là lừa bịp sao. Nếu có thể kiếm ra tiền, năm đó sao mẹ tôi lại phải ly hôn cơ chứ.

Vừa nghe Lê Hạo nhắc tới người vợ cũ, Lê Chính Thù liền không cấu kính nổi.

– Được rồi được rồi, ngươi nghịch tử bớt tranh cãi với ta.

Ông kêu Lê Hạo dừng xe,

– Ai, tới rồi, chính là nơi này!

Lê Hạo một bên đi theo ông vào sân, một bên suy đoán “Ngôi sao” mà Lê Chính Thù nhắc tới.

Cậu ngẩng đầu, óc này mới phát hiện cha cậu thế mà lại chạy tới một cái rạp hát nhỏ. Tuy cha cậu ở một

thành phố hạng ba nhỏ bé, nhưng có lịch sử lâu đời, bên cạnh có rất nhiều di tích. Lê Hạo nhìn rạp hát từ trên xuống dưới: Rạp hát này hẳn là trước khi dựng nước đã có, chuyên diễn chút kịch Hoàng Mai(3) và vài vở kịch nhỏ. Thời cửa vì vị trí ở nơi hẻo lánh nên được an toàn, kiến trúc bảo tồn khá đầy đủ. Xa xa nhìn lại, đập vào mắt chính là hơi thở cổ xưa của thời đại.

– Đưa con tới chỗ này làm gì?

Lê Hạo không hiểu.

– Chẳng lẽ cha muốn giới thiệu cho con vai đào hát hí khúc?

– Không phải xướng khúc.

Lê Chính Thù giải thích:

– Cái rạp hát này mười mấy năm trước đã ải biến thành trung tâm diễn kịch, cha người, muốn giới thiệu cho người ảnh để tương lai.

Lê Hạo lúc này mới có chút tinh thần:

– Ý người nói “Ngôi sao” này là diễn viên kịch nói?

Không bao lâu hai người đi đến cửa rạp.

Cửa gỗ đóng chặt, hình như biểu diễn đã sớm bắt đầu.

– Người cũng đừng chê cha người dài dòng, cảnh cáo trước,

Cha Lê Hạo liên miên lải nhải:

– Người này kêu Nghiêm Trạch.... tiểu tử người mau tỏ ra tôn trọng cho ta, nói về vai vế, hẳn chính là đại thần.... nghĩa đen.

Lê Hạo kêu thú vị lắm, trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Rồi sau đó.

Cậu cũng sờ.

(1)theo nguyên văn là tử vi tinh: là sao Hoàng Đế ở trong năm ngôi sao Bắc cực, tên khác Lord of the Domes of the Domes, Lord of Strategy, Lord of the Political Star. Minh chỉ có thể mạn phép dịch thoát ra là sao may mắn, sao tốt, ý chỉ người tài cứu vớt bọn thụ.

(2)Quốc thước: ý chỉ vẫn còn khỏe mạnh

(3)Huangmei hoặc Huangmei giai điệu (hoặc , bính âm: Huángméixì hoặc Huángméidiào) có nguồn gốc như một hình thức nông thôn dân ca và khiêu vũ đã được tồn tại trong vòng 200 năm qua và có thể lâu hơn. Nhạc kịch Huangmei là một trong những vở opera nổi tiếng và phổ biến nhất ở Trung Quốc (một số khác là opera Bắc Kinh, nhạc kịch Yue, nhạc kịch Pin và nhạc kịch Yu). Nhạc kịch Huangmei nguyên bản được hát bởi phụ nữ khi họ chọn trà, và vở opera được gọi là Bài hát trà hái.

5. Chương 5: Cái Tát Vang Dội

Thanh niên mặc một thân áo gió màu nâu sậm, cổ mang khăn quàng dài cô đơn đứng giữa sân khấu.

Trên tay anh ôm sách vở, trong mắt lóe u buồn, vầng trán nhiễm phong trần*.(*nhiễm phong trần: ý chỉ mệt mỏi)Sân khấu đơn sơ, chỉ có một cái bảng cùng với xích đu được dựng tùy tiện.

Thanh niên rũ mắt, chậm rãi đi tới bên cạnh xích đu.

Cẩn thận để sách trong tay lên xích đu, anh nhẹ nhàng ngồi lên đung đưa.

– Lại đến mùa thu,

Thanh niên nói nhỏ:

– Ta tới đây kể cho người chuyện cũ, sách này trên mỗi trang, mỗi chữ, đều là tên người, chỉ là...

Anh hoang mang nhìn xung quanh:

– Người đã đi đâu?

Lúc này có người tiến lên. Cô gái mặc bộ trang phục hộ sĩ lo lắng ngăn lại thanh niên, nàng sốt ruột khuyên bảo, nói:

– Tiên sinh, tiên sinh! Nên uống thuốc!

Người đi cùng vị hộ sĩ bi thương nói:

– Tuấn Duyên, vì cái gì mà người lại ra nông nổi này? Bộ dạng người không ra người quý không ra quý.

Nhưng mà thanh niên lại ngoảnh mặt làm ngơ, sững sờ nhìn dưới sân khấu, giống như người anh chờ đang ở chỗ này.

Chỗ người thanh niên nhìn vừa vặn là cửa vào rạp hát, vì thế Lê Hạo vừa mới đẩy cửa vào liền trùng hợp giao mắt với thanh niên.

Rạp hát này diện tích không lớn, tính từ cửa, cách sân khấu cũng chỉ có hai mươi thước* là cùng, trên sân khấu diễn ra chuyện gì, đều có thể nhìn thấy rõ mồn một. Bốn mắt giao nhau, tâm Lê Hạo bỗng nhiên rơi lộp bộp. (*: 1 thước = 1 mét) Ánh mắt ai oán của người diễn viên trẻ như thật, khoảnh khắc ấy Lê Hạo thật sự có cảm giác như cậu là một tên tra nam, ảo giác rằng mình bỏ rơi người trước mắt. Biết rõ đây là kịch, nhưng cậu lại cứ sa vào.

Không đợi Lê Hạo tự hỏi xong, thanh niên liền diễn tiếp, thu ánh mắt về.

Cho đến khi sân khấu bế mạc, biểu diễn chấm dứt, Lê Hạo vẫn còn hốt hoảng, trong đầu toàn là ánh mắt ưu sầu của người thanh niên.

Phát giác đứa con mắt hồn vía nhìn chằm chằm sân khấu, Lê Chính Thù lấy khuỷu tay đụng Lê Hạo, làm cho hồn đứa con gốc nhà mình quay về:

– Đây! Mau hồi hồn, đã đến lúc chào cảm ơn.

Lê Hạo lúc này mới hồi tỉnh.

– Vừa rồi thanh niên trên sân khấu mang khăn quàng cổ, chính là “ngôi sao” mà cha muốn giới thiệu?

Lê Hạo phục hồi tinh thần liền không nhận được hỏi, vừa rồi chỉ mới giao với ánh mắt, cậu đã bị ánh mắt như oán lại như mến câu đi hồn phách....

Xuất sắc.

Rất xuất sắc.

Từ ngữ thiếu thốn, Lê Hạo chỉ có thể dùng từ đó để đánh giá diễn xuất của thanh niên.

Lê Chính Thù gật đầu:

– Đúng vậy, diễn kỹ hẳn thực lợi hại phải không. Diễn viên có thể theo chân đoàn kịch diễn năm năm, có thể không lợi hại sao.

– Diễn viên lợi hại như vậy ta thế mà lại không biết!

Lê Hạo bóp cổ tay.

– Tiểu tử ngươi biết được bao nhiêu diễn viên kịch nói?

– ... Một người cũng không biết.

Lê Hạo xấu hổ, tuy cậu là người đại diện, nhưng mấy năm nay nghệ sĩ mà cậu tiếp xúc phần lớn là ca sĩ cùng thần tượng. Ngay cả diễn viên, cậu quen biết, cũng phần lớn là nghệ sĩ đóng phim, còn về kịch nói thì cơ bản không biết.

Bây giờ là thời đại của minh tinh, nhóm tiểu nghệ nhân đều chen vỡ đầu nghĩ trăm phương ngàn kế để có chút nhiệt độ, diễn viên diễn tốt nghiêm túc nghiên cứu diễn kỹ không nhiều, chưa nói đến kịch nói khó như vậy, hơn nữa hý khúc còn không có fan cùng với nhiệt độ.

Cùng cha nói vài câu, Lê Hạo trong lòng đều là vị thanh niên làm cậu kinh diễm.

Không đợi Lê Chính Thù nói xong, liền một đường nhanh như chớp chạy thẳng đến hậu trường rạp hát, chuẩn bị nói chuyện thỏa thuận với Nghiêm Trạch.

Lúc trước bị ánh mắt Nghiêm Trạch nhiếp hồn, khi phục hồi tinh thần lại Lê Hạo mới nhớ tới bộ dáng Nghiêm Trạch cũng cực kì anh tuấn.

Trẻ tuổi, người soái, diễn tốt... Lê Hạo đã muốn tưởng tượng tới viễn cảnh một ngôi sao từ từ tỏa sáng trong tay mình.

Cậu quá mức hưng phấn, đến nỗi quên mất cha cậu đã cảnh cáo gì.

—

Rạp hát Ma Tước tuy nhỏ nhưng rất đầy đủ, hậu trường dựng cũng rất chuyên nghiệp.

Khi Lê Hạo tìm được hậu trường, ngôi sao cậu tâm tâm niệm niệm đang ngồi bên trong một đồng đạo cụ, trong tay còn cầm một xấp văn kiện ghi chép.

Tiểu ca còn cực kì chuyên nghiệp! Lê Hạo lập tức vui vẻ, diễn xong còn tặng ca thêm xem kịch bản.

Bên cạnh ngôi sao còn có hai người diễn viên lúc trước cùng anh ấy diễn, lúc này, tổ hợp một nam một nữ có chút bất an lo lắng vây quanh anh.

Hai người giống như muốn nói cái gì, chỉ là muốn nói rồi lại thôi, không nói liền bứt rứt, nghẹn nửa ngày cũng không nói được chữ gì.

Phát hiện có người lạ chạy đến hậu trường, nữ diễn viên đóng vai vị hộ sĩ kinh sợ nói:

– Người là ai? Chỗ này là hậu trường, kẻ không phận sự cấm vào!

Lê Hạo đẩy kính mắt, bộ dáng nhã nhặn lại bại hoại:

– Vị nữ sĩ này, đừng sợ.

Cậu lấy từ trong túi tiền ra một tấm danh thiếp, theo thứ tự đưa cho hai người,

- Tôi tên Lê Hạo, là một người đại diện. Vị này hẳn là Nghiêm Trạch tiên sinh.

Cậu lại hướng cặp mắt chờ mong về phía hy vọng của phòng làm việc,

– Phụ thân tên là Lê Chính Thù, ông ta nói với tôi, anh đã biết chuyện của tôi.

Nghiêm Trạch cầm văn kiện từ từ ngẩng đầu lên.

Anh ta đầu tiên hơi nâng mí mắt, có chút chán chột liếc mắt nhìn Lê Hạo một cái, rồi hạ đầu, đánh giá danh thiếp ở trong tay.

Lê Hạo rất có kiên nhẫn đứng yên tại chỗ, một bên chờ, một bên tìm cách lừa gạt Nghiêm Trạch tới tay;

– Nghiêm tiên sinh, vừa rồi anh diễn tôi có chứng kiến, nói thật, diễn kỹ cùng bề ngoài của anh thật sự rất xuất sắc. Tôi dám cam đoan, chỉ cần anh kí hợp đồng với tôi, người tiếp theo nổi tiếng sẽ là anh! Không nổi thì cứ tìm tới tôi, tôi trực tiếp ăn bàn phím*.(*: kiểu như thẻ độc, không tin là điều đó sẽ không xảy ra.)Nghiêm Trạch cầm danh thiếp, hỏi:

– Nổi tiếng có gì tốt?

Lê Trach gãi đầu:

– Có thể kiếm tiền?

– Hết rồi sao?

– Có thể kiếm thật nhiều tiền.

Nghiêm Trạch: “....”

Anh ta đem danh thiếp trả lại cho Lê Hạo: “Thật có lỗi, ta không có hứng.”

Hai người còn lại vội ngăn Lê Hạo:

– Đây... người đại diện tiên sinh! Nghiêm Trạch không có hứng, nhưng chúng tôi có. Cậu mau xem hai người chúng tôi có thể làm Đại minh tinh không?

Hai người vẻ mặt mong chờ.

Lê Hạo: “Không.”

Hai người: “...”

– Cứ như vậy đi, người đại diện tiên sinh, nếu cậu muốn kí nghệ nhân, thì kí với hai người bọn họ đi, ta với nổi tiếng không có hứng thú.

Nghiêm Trạch thiếu hứng thú, tựa như cao tăng nhập định, quả thực chính là một thanh niên theo Phật, “Tạm biệt.”

Gặp ngôi sao chưa kịp rút xuống đất liền chuẩn bị dẹp đường hồi phủ*, Lê Hạo liền nóng nảy:(*: trở về, quay về)– A! Nghiêm tiên sinh, anh có thể cân nhắc lại.

Nghiêm Trạch đứng dậy bước đi:

– Không cần.

Hai người còn lại thấy hấn cự tuyệt lưu loát, không còn chút đường sống, nhin không được khuyên giải Lê Hạo. Người diễn vị hộ sĩ vỗ vỗ bả vai Lê Hạo, nói:

– Người đại diện tiên sinh, mong thứ lỗi, Nghiêm ca hấn vốn rất cao lãnh.

Lê Hạo mặt dày mày dạn đuổi theo:

Đi đến cửa rạp hát, mắt thấy Lê Hạo giống như cái đuôi đuổi theo mình, Nghiêm Trạch lập tức giận tái mặt.

Anh là loại người không thích nói chuyện, ngày thường liền lười mở miệng, thật ít lời. Thêm gương mặt quá mức xuất chúng, cực kì có tính công kích, bình thường trong rạp hát không có ai giống như Lê Hạo có thể làm anh nhần mày. Cho dù có điều muốn nói, thì cũng chỉ như hai người hồi nãy, muốn nói nhưng không dám.

Chết tử tế thì không chịu chết, ở cửa rạp hát còn có một tên nhị thể tổ coi trọng Nghiêm Trạch, mấy ngày nay vẫn luôn chạy tới đây canh.

Mắt thấy Nghiêm Trạch bị người bám theo, hấn ta ngay tức khắc cột nhả đi tới, cầm lấy tay Nghiêm Trạch, muốn đóng anh hùng cứu mỹ nhân.

Thù mới hận cũ cùng tới, dù là thanh niên theo Phật như Nghiêm Trạch cũng không nhịn được tức giận, nhân lúc có Lê Hạo, liền làm trò giết gà dọa khỉ, trực tiếp bẻ cánh tay tên nhị thể tổ, đem hấn đau đến gào khóc gọi bậy.

Lê Hạo nuốt nước miếng.

Cũng may lúc này cậu nhớ tới mình còn có ông cha, liền chạy đi nhắn tin cầu cứu, thỉnh cầu viện trợ.

Lê Chính Thù quả thực quen biết Nghiêm Trạch, cũng không biết hấn cùng Nghiêm Trạch nói gì, Nghiêm Trạch tuy vẫn không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn cùng Lê Hạo ký hợp đồng, thành nghệ nhân chủ chốt của Lê Hạo.

Phía trên, chính là Lê Hạo nhớ lại.

Căn nhắc trong chốc lát, Lê Hạo ít nhiều cũng rõ ràng: Nghiêm Trạch anh ấy căn bản là bị bức, đối phương không hứng thú với việc nổi tiếng, căn bản không nghĩ chuyện này là may mắn. Nếu không có cha cậu hòa giải, chính mình căn bản không thể ký hợp đồng với đối phương.

– Được rồi, tôi biết anh không muốn xuất đạo.

Hiểu rõ Nghiêm Trạch vì cái gì mang ý kiến với mình, Lê Hạo khó hiểu chột dạ, bất quá thấy Nghiêm Trạch không có biểu cảm, bộ dáng dù cậu có nói gì anh cũng không care... Hiện như tượng cũng phải nổi nóng, Lê Hạo cũng vậy.

– Nhưng Nghiêm Trạch à, chúng ta hợp đồng cũng ký rồi, giấy trắng mực đen, anh dù không vui, nhưng cũng nên phối hợp với tôi chứ.

Nếu không phải không tìm được ai khác có thể sánh bằng Nghiêm Trạch, Lê Hạo cũng không muốn ép buộc Nghiêm Trạch lên thuyền giặc.

Nghiêm Trạch vuốt cằm:

– Tôi biết, không phải tôi vẫn luôn phối hợp với cậu đó sao.

Lê Hạo chỉ vào mũi mình, tức giận nói:

– Anh nói phối hợp với tôi tức là thay đổi cách trêu chọc tôi?

Nghiêm Trạch lại làm bộ như ngắm phong cảnh:

– Tôi nói rồi, cậu đây là suy nghĩ quá nhiều.

– Được rồi.

Lê Hạo hiền lành quay lại vấn đề đầu tiên,

– Anh nói gì thì liền như vậy đi. Vậy còn chuyện săn thỏ lúc trước, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, anh mau nói cho tôi đi.

Nghiêm Trạch di chuyển cổ tay:

– Cậu không biết?

Anh thờ ơ:

– Lê thúc thúc không có nói với cậu thân phận của tôi sao?

Lê Hạo: “...”

Cậu một lòng đều muốn trời giáng “sao tốt” cứu vớt phòng làm việc, căn bản sẽ không thèm ghi nhớ lời cha cậu nói.

Lúc Lê Chính Thù nói với cậu Nghiêm Trạch là đại thần, Lê Hạo cứ nghĩ ông ta nói Nghiêm Trạch tính tình không tốt. Hoàn toàn không nghĩ tới, “đại thần” trong miệng cha cậu, là “đại thần” theo nghĩa đen.

Lắc đầu, Nghiêm Trạch giơ tay lên.

– Tập trung nhìn này.

Anh kéo khoe miệng.

Ba.

Đầu ngón tay tùy tiện vạch ra, Nghiêm Trạch búng tay. Vang lên một âm thanh thanh thúy

Sau tiếng vang—

Bầu trời đang trong bóng tối đen.

Trong khoảng thời gian ngắn, mây gió quay cuồng, tiếng sấm vang rền.

Lê Hạo: “Ngọa tào!!!”

Đây là cái thao tác gì!(*ngọa tào: Ngôn ngữ mạng, thể hiện sự ngạc nhiên, không thể tin rằng. Còn dùng để chửi thề.)

6. Chương 6: Sợ Hết Hồn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hành động của Nghiêm Trạch trực tiếp đưa tới tiếng sấm vang rền, làm cho kẻ chưa bao giờ thấy qua thủ đoạn nào lợi hại như vậy Lê Hạo sợ tới không nhẹ.

Lúc ở rạp hát cậu cũng đã từng được chứng kiến Nghiêm Trạch tay không bẻ rút tay người khác, biết thanh niên nhìn như cao lãnh ít lời này có giá trị vũ lực to lớn, nhưng cậu thật sự không nghĩ tới, Nghiêm Trạch lại có thể nghịch thiên như vậy.

Trong một chớp mắt, Lê Hạo đột nhiên muốn thay đổi lời nói lúc trước của mình: Nếu Nghiêm Trạch ra tay, đừng nói lên trang nhất báo pháp luật, trực tiếp chiếm toàn bộ nội dung của tờ báo mới đúng...

Phát hiện Lê Hạo chấn động tới mức nói không ra lời, Nghiêm Trạch trong lòng cảm thấy trong lòng thoải mái không ít.

Anh không có hứng thú với chuyện may mắn xuất đạo này, nếu không phải cha Lê Hạo, Lê Chính Thù khản

cầu, cộng thêm một thỏa thuận không tiện nói với Lê Hạo, anh căn bản không muốn ký hợp đồng với phòng làm việc của Lê Hạo.

Nhưng mà, tuy nói Nghiêm Trạch không tình nguyện xuất đạo, nhưng dù sao đến đâu hay đến đấy, nếu đã ký hợp đồng với Lê Hạo, anh cũng đành nghe theo sắp xếp của Lê Hạo tiến quân vào giới giải trí.

Chỉ là ở một số phương diện không quan trọng, Nghiêm Trạch vẫn muốn sửa trị Lê Hạo.

Lúc nên gõ thì vẫn phải gõ một cái, nếu chỉ nói không, không chừng ngày nào đó, Lê Hạo cảm thấy vui vẻ liền được đà lấn tới, quên mất cậu với anh ai mới là người có nắm tay lớn hơn.

Thu tay lại, Nghiêm Trạch nhún vai.

Đồng tổ kia tới nhanh, đi cũng nhanh, không bao lâu liền yên tĩnh. Nếu không phải bầu trời vẫn mưa gió mù mịt, Lê Hạo đều tưởng rằng sấm sét lúc trước là ảo giác mà thôi.

– Hiện tại là niên đại mạt pháp, lực lượng mà ta có thể phát huy kém hơn ngàn năm trước rất nhiều, chênh lệch so với năm đó rất lớn.

Nghiêm Trạch khoan thai nói, thuận tiện giải thích một chút chuyện sẵn thờ:

– Cậu muốn hỏi chuyện sẵn thờ, chính là bị dọa nên chạy ra thôi. Chỉ là lúc đó tôi có khổng chế độ mạnh yếu, cũng không đưa tới tiếng sấm, chỉ thoáng qua dọa vật nhỏ một chút thôi.

Lê Hạo nuốt nước miếng, hầu kết lẩn lộn: Tình cảm này bị dấu đi hay nó đáo tồn tại vậy!

Cậu trầm mặc hồi lâu, rồi sau đó mới không lưu loát nói:

– Nghiêm Trạch, anh rốt cuộc là ai vậy?

Lúc giao Nghiêm Trạch, Lê Chính Thù đã nói với Lê Hạo:

Nghiêm Trạch là thần tiên nhân vật hàng thật giá thật, lúc Lê Hạo ở chung với đối phương, cần chú ý kỹ lưỡng, đừng xúc phạm vào giới hạn của Nghiêm Trạch. Còn nữa, phải giám sát Nghiêm Trạch thật cẩn thận, nếu không phải trong tình huống cấp bách, đừng để cho đối phương làm động tác khai hỏa.

Lúc đó, Lê Hạo còn không hiểu “động tác khai hỏa” có nghĩa là gì, nhưng vẫn thành thành thật thật vâng theo lời dặn dò của cha.

Bây giờ, cậu cuối cùng cũng hiểu động tác khai hỏa đó tượng trưng cho cái gì.

Một động tác khai hỏa của anh, sợ là muốn có người qua đời....

Nghiêm Trạch nghiêng đầu.

– Xem ra Lê thúc ông ta không nói rõ ràng cho cậu, còn cậu, cái gì cũng không biết, cũng dám ký hợp đồng với tôi?

Thấy Lê Hạo khấn trương, anh không tránh khỏi khẽ nhếch mày, lộ ra một bộ đáng buồn cười.

Lê Hạo không hé răng, cậu với Lê Chính Thù tuy có chút mâu thuẫn, nhưng dù gì ông ta cũng là cha cậu. Cha ruột, cậu vẫn có thể tin nhiệm.

– Ta cũng không phải người thời đại này.

Nghiêm Trạch lãnh đạm nói:

– Nói đúng hơn, ta là người của ba ngàn năm trước — cậu nếu là con của Lê thúc, vậy ít nhiều cũng đã từng tiếp xúc với vài chuyện thần ma. Tiếp thu chuyện này, cũng không phải quá khó đi?

Lê Hạo: “....”

Cậu vẫn luôn nghĩ tên cha nhà mình chính là một tên không làm việc đảng hoàng, trầm mê phong kiến mê tín thần côn*.(*thần côn: là tên chuyên đi lừa đảo về chuyện ma quỷ. VD: bói toán lừa đảo.)Không ngờ, cha cậu lại là hàng thật.

Thấy Lê Hạo không hé răng, Nghiêm Trạch tưởng cậu đã tiếp thu lí do giải thích của anh, liền không thêm nói (nhắc) lại, một tay chống cằm, mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm Lê Hạo.

Kiếp trước anh là thần sứ* dưới một người trên vạn người, kiếp này anh là một diễn viên nhỏ trong một rạp hát nhỏ vắng vẻ. Nếu không có Lê Hạo ngáng chân, không có bất ngờ gì xảy ra, đời này anh đều ở trong đoàn kịch tiêu hao, làm một con hát bữa bãi vô danh, im lặng vượt qua quãng đời còn lại.(*: sứ giả của thần)Lê Hạo trong lòng trăm lần nghĩ ngợi:

Nghiêm Trạch nói anh ấy là người ba ngàn năm trước là có ý gì? Anh ấy là cổ xuyên kim sao? Anh ta là hồn xuyên, hay thân xuyên? Nếu là hồn xuyên, “Nghiêm Trạch” lúc đầu chết sớm sao? Mà nếu là thân xuyên, chứng minh thư của anh ấy rốt cuộc là làm sao có được? Trong đầu Lê Hạo, suy nghĩ nhanh như xe lửa.

Hơn nữa....

Lê Hạo âm thầm tính ra một chút, ba ngàn năm trước, đại khái là triều Thương và triều Chu.

Cậu trong lòng cả kinh, lúc đó không phải là thời kì phong thần sao? Phong thần diễn nghĩa chính là đề tài về thần ma yêu thích của điện ảnh trong nước cùng với phim truyền hình. Lúc còn ở trong công ty giải trí Thạch Chiêu, một tiểu hoa hạng hai dưới quyền của Lê Hạo đã từng tham gia một bộ phim cải biên từ Phong thần diễn nghĩa, diễn vai Khương vương hậu*.(*Khương vương hậu: Nữ hoàng Jiang Yuchu, là con gái của Dong Bo Hou, rất đẹp, bà sinh con trai Yin Jiao và Yin Hong

Lê Hạo vốn tưởng phong thần chỉ là cái mà người ta tưởng tượng ra, nhưng xem ra, đó là chuyện tồn tại chân thật.

Cậu nhìn không được lắm bả:

– Chẳng lẽ anh là...

Nghiêm Trạch kinh ngạc nhìn cậu, Lê Hạo thế mà lại có thể đoán ra thân phận của anh?

Lê Hạo khiếp sợ nói:

– Lôi Chấn Tử*! [*Lôi Chấn Tử hay Leizhenzi: tiếng Trung: 雷震子; Pinyin: Léizhènǐ, là một nhân vật nổi bật trong cuốn tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc nổi tiếng Investiture of the Gods (thường được gọi là Fengshen

Yanyi)

Trạch: “....”

Lê Hạo: “....”

Nghiêm Trạch mặt không đổi:

– Xem ra giấu không được nữa.... Nói thật với cậu, kì thật tôi là... Dương tiên.”

Lê Hạo lại khiếp sợ:

– Nhị lang thần?

Nghiêm Trạch khinh bỉ nhìn cậu:

Nghiêm

– Cậu sao lần nào cũng bị lừa vậy.

Lê Hạo: “...” Anh ta sao lại xấu như vậy!

– Không cần nghĩ nhiều, hảo hán bắt đề đương niên dũng, thị phi thành bại chuyển đầu không*. Chuyện quá khứ đều đã qua, biết những chuyện đó để làm gì. (*: , : Hảo hán không nói tới những việc mình đã làm, đúng sai thắng bại đều là hư vô. Ý chỉ chuyện qua rồi thì để qua đi, xét nét làm gì.) Nghiêm Trạch chỉ chỉ tay lái:

– Lái xe về đi, không phải cậu nói kì tiếp theo của “chân nhân tú” chủ đề là sinh tồn trong thành thị sao? Đi trước nhìn xem quay ở chỗ nào.

Lê Hạo gãi gãi cái ót, cảm thấy Nghiêm Trạch nói cũng có lý, liền đồng ý với đề nghị của Nghiêm Trạch.

Chỉ là lúc khởi động xe, Lê Hạo kìm lòng không được nhích mông lên trên một chút, theo bản năng mà cách xa vị đại thần Nghiêm Trạch một chút.

Hơn nữa.

Cậu thầm nghĩ.

..... trước câu thị phi thành bại chuyển đầu không vốn là câu khác mà.(Editor có đôi lời: Hai câu Nghiêm ca dùng là từ 2 bài thơ khác nhau, Lê Hạo giỏi quá:))—

Bởi vì mưa, chạy xe trở nên bất tiện, Lê Hạo lái xe rất chậm, chở “Đại thần” Nghiêm Trạch, chậm rãi chạy trên quốc lộ tiến về thủ đô.

Thấy tốc độ lái xe chậm như rùa bò, Nghiêm Trạch nhin không được mở miệng:

– Đi chậm vậy.

Lê Hạo vốn định nói thầm đây là kiệt tác của ai, nhưng lại nghĩ Nghiêm Trạch người này tuy nhìn có vẻ cao lãnh, nhưng cái gì cũng phải xem bản chất. Nghiêm Trạch hàng này thực tế tính tình còn tệ hơn cả cậu. Lê Hạo không dám đắc tội Nghiêm Trạch, nên chỉ có thể nuốt lời nói vào bụng, cúi đầu lái xe.

Phúc vô song chí, họa vô đơn chí*, ngay lúc Lê Hạo nhin tức lái xe, bỗng nhiên có một tiếng còi đằng sau vang lên, truyền vào tai cậu. (*: phúc đến thì ít, họa đến thì nhiều)Lê Hạo nổi giận.

Núi Đại Diễn tuy vị trí hẻo lánh, nhưng vì chỗ này là điểm du lịch của quốc gia, xưa nay lượng xe cộ rất nhiều. Đột nhiên mưa to, đường cũng dần dần đông. Lúc này tiếng còi của xe phía sau vang lên, trong nháy mắt liền đắc tội với toàn bộ xe bên cạnh.

Vốn trời mưa và kẹt xe là hai chuyện dễ làm cho người ta nóng nảy, nghe sau xe có tiếng còi, tâm tình vốn đã không tốt Lê Hạo liền bùng nổ.

Nghiêm Trạch cậu không trêu vào được, nhưng cái xe bóp còi này thì...

Lê Hạo ha hả hai tiếng, đang định thừa dịp kẹt xe giảm tốc độ xe, chuẩn bị đi tìm tên tài xế kia lý luận một phen, lại đột nhiên thấy, chiếc xe kia lại còn vượt lên!

– Nghiêm ca! Đây là xe của anh à?

Sau khi vượt lên, chiếc xe kia liền chạy gần lại xe nằm củ của Lê Hạo, giống như một cái đuôi. Một tên thanh niên diện mạo thanh tú hạ thấp cửa xe, lộ mặt nhìn ra bên ngoài. Tự ôm lấy khóe môi, nửa ngượng ngùng, nửa lầy lùng chào hỏi với Nghiêm Trạch — Lê Hạo bị cậu ta xem là không khí.

Nghiêm Trạch nhận ra: thanh niên chào hỏi anh, đúng là tên lúc trước cùng anh quay Hơi thở sinh tồn Kỉ Trầm.

Kỉ Trầm không chút nháy mắt nhìn Nghiêm Trạch ngồi sau, cười hì hì nói:

– Cái này gọi là gì nhỉ? Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ sao, Nghiêm ca, thật khéo, chúng ta cùng đường.

– Núi Đại Diễn chỉ có một con đường quốc lộ này để ra vào.

Nghiêm Trạch mặt không thay đổi nói thật.

Kỉ Trầm: “...”

– Chỉ là trùng hợp gặp nhau lúc này, cũng có thể gọi là thật khéo.

Nghiêm Trạch sau khi đập vỡ đài cũng không quên vuốt đuôi một chút, anh không chọc thủng Kỉ Trầm, chỉ thầm nghĩ Kỉ Trầm rốt cuộc đánh cái chủ ý gì.

Lúc “chân nhân tú” bắt đầu quay, đối phương vẫn cố ý vô tình lượn lơ trước mặt anh, xoát cảm giác tồn tại. Nghiêm Trạch không phải kẻ cảm thấy bản thân là người tốt, anh cũng không tự kỷ tới nỗi nghĩ rằng người ta chỉ cần nhìn anh một cái liền thích anh.

Cho nên, khi bị đối phương la liếm, phản ứng đầu tiên của Nghiêm Trạch chính là đối phương có mưu đồ.

Chỉ là....

Anh trước mắt chỉ là tên xuất đạo chưa bao lâu, là tiểu nghệ nhân chưa có tiếng tăm. Kỉ Trầm tên này lấy lòng anh, có thể đạt được chỗ tốt gì? Nghiêm Trạch không nghĩ ra.

Anh âm thầm nghĩ, cùng Kỉ Trầm đánh Thái Cực chào hỏi khách sáo.

Nhưng vào lúc này, Nghiêm Trạch tinh mắt phát hiện có một chiếc xe cũng giảm tốc độ.

Xe kia không nhanh không chậm chạy trước Lê Hạo — Nghiêm Trạch nhìn thấy, tại ghế sau, có một thợ chụp ảnh.

Đối phương đem camera nhắm ngay vào phía anh cùng Kỉ Trầm, lặng yên không tiếng động chụp được quá trình Kỉ Trầm tới gần Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch nhú chặt mày.

7. Chương 7: Bị Tính Kế

– Xe phía trước có phóng viên, họ đang chụp chúng ta.

Cũng Kỉ Trầm nói khách sáo xong, Nghiêm Trạch đen tấm mắt quay lại xe, nói khẽ với Lê Hạo phát hiện của mình.

– Có phóng viên?

Lê Hạo nghi ngờ.

Cậu nhìn tới chỗ Nghiêm Trạch chỉ, liền nhìn thấy tên thợ chụp ảnh chụp xong, vội vàng thu thập cameras.

– Có thể là nhắm vào Kỉ Trầm.

Lê Hạo có chút dăm chiêu

– Kỉ Trầm với Nguyên Sướng không giống anh, bọn họ đều là tiểu thị tơi xuất đạo từ chương trình tuyển chọn thần tượng, đây là lúc nổi tiếng nhất. Ngôi sao nổi tiếng rất khó chụp, loại giống như cậu ta nhiệt độ không tệt, ở trong vòng luẩn quẩn này là nhân vật rất được yêu thích của bọn thợ săn ảnh.

Nghiêm Trạch hỏi:

– Có cần giải quyết hần không?

Lê Hạo tò mò:

– Giải quyết như thế nào?

Nghiêm Trạch làm động tác chà xát hai ngón tay.

Lê Hạo: “....” Đây mà gọi là giải quyết á, cái đây căn bản là lấy mạng ngay lập tức.

– Quên đi, chắc là không sao đâu.

Lê Hạo phân tích:

– Dù sao còn một đoạn thời gian nữa thì Hơi thở sinh tồn mới phát sóng, vừa lúc có bọn thợ săn ảnh phát một chút tin tức. Nói đúng ra, tôi còn đang lo làm sao để anh hấp thụ ánh sáng. Hiện tại buồn ngủ gấp gổ đầu, tiểu phóng viên muốn chụp gì thì cứ cho hần chụp, anh có thể làm bộ không biết. Dù sao phương diện này cũng đứng đắn, cũng không phải chuyện gì gièm pha scandal linh tinh, cho chính diện hấp thụ ánh sáng cũng tốt.

Nghiêm Trạch lại nói:

– Sao cậu biết chuyện này là chính diện cho hấp thụ ánh sang?

Lê Hạo kinh ngạc:

– Vừa rồi anh có nói chuyện với Kỉ Trầm vài câu phải không? Chuyện đó thì có thể biến thành chuyện gì sai trái?

Nghiêm Trạch lâm vào trầm tư.

Theo cách nói của Lê Hạo, ở kịch tổ Hơi thở sinh tồn anh là người có danh khí thấp nhất, Kỉ Trầm cùng Nguyên Sướng đều là thần tượng đang nổi, cùng đối phương xuất hiện, xem như là anh trèo cao.

Nghĩ về thái độ mơ hồ của Kỉ Trầm lúc quay ‘chân nhân tú’....

Chẳng lẽ Kỉ Trầm là người tốt?

Nghiêm Trạch không cảm thấy giới giải trí có nhiều người tốt như vậy.

Phòng làm việc của Lê Hạo ở Hàm Đan, cách núi Đại Diễn ba giờ đi xe.

Lúc chạng vạng, Lê Hạo chở Nghiêm Trạch tới nhà trọ, Nghiêm Trạch sau khi cầm điện thoại nghiên cứu nửa ngày cuối cùng cũng biết rõ thân thế lai lịch của Kỉ Trầm.

Đối phương tương tự như Nguyên Sướng, đều là tiểu thịt tươi xuất đạo từ những chương trình tuyển chọn thần tượng. Ngoại hình xuất sắc thu hút nhiều người, Kỉ Trầm gần đây nhân khí có tăng vọt, ở trên mạng tùy tiện tra, thì sẽ hiện ra rất nhiều tin tức của cậu ta.

Không có gì ngoài tin tức kiểu Thống kê nhóm tiểu thịt tươi nổi tiếng vài năm gần đây, người nổi tiếng nhất hóa ra là cậu ta vừa thấy là biết của nhóm blog mạng chuyên tăng danh khí. Tìm nửa ngày, Nghiêm Trạch ngoài ý muốn phát hiện, tin tức có liên quan tới Kỉ Trầm luôn lặp đi lặp lại nhắc tới một người Nghiêm Trạch không biết: Lâu Ngộ Bạch.

Để cho thuận tiện, sau khi ký hợp đồng, Nghiêm Trạch liền ở lại nhà trọ của Lê Hạo. Lúc này về tới nơi, anh tùy tiện cởi áo, tính toán tắm nước lạnh thả lỏng một chút.

Đứng ở trong phòng tắm, Nghiêm Trạch một bên vịn vôi hoa sen, một bên nghĩ chuyện ban ngày.

– Lâu Ngộ Bạch là ai?

Lười tra Baidu, Nghiêm Trạch thuận miệng hỏi Lê Hạo, người đang vội vàng cùng với nhân viên phòng làm việc xác nhận nghiệp vụ, xem Lê Hạo thành người sai vật miễn phí.

Lúc anh nói, Lê Hạo vừa mới cùng với nhân viên phòng làm việc bàn giao xong công việc.

Tình huống phát triển của phòng làm việc hết sức vững vàng. Mặc dù Lê Hạo không tự mình giám sát, nhưng vẫn phát triển có trật tự. Chỉ là vướng phải nguyên do không có trụ cột, công nhân cùng với một số nghệ nhân đều chưa có danh tiếng. Kết quả của việc không có nhân vật nổi danh nâng đỡ, là khi đang tiến hành công việc khó tránh khỏi bị một số người làm khó dễ.

Cũng may, tình huống không có trụ cột đã qua rồi.

Lê Hạo định liệu trước, thầm nghĩ, cậu phải mang Nghiêm Trạch phúng đở, nhờ hiệu ứng người nổi tiếng, tất nhiên sẽ ngày càng có nhiều người gia nhập vào phòng làm việc của anh. Thậm chí, chỉ cần ghé cà phê* của Nghiêm Trạch đủ lớn, đủ cho mơ ước từ lâu của Lê Hạo, ở trong giới thành đại bài nghệ nhân, Lê Hạo còn muốn đi đục khoét nền tảng. (*Bàn cà phê: ý chỉ vòng tròn giải trí, là trạng thái của ngôi sao trong giới

giải trí, và ngôi sao có ghế cà phê là cà phê lớn. Vị trí cà phê càng cao, ảnh hưởng càng lớn và mức lương càng cao, do đó, vị trí cà phê cũng là một vị trí mà ngôi sao mong muốn cạnh tranh. Hiểu nôm na là thứ hạng trong giới ấy. Còn mấy cái ghế cà phê là hạng, kiểu hạng hai hạng ba)Lúc này nghe Nghiêm Trạch hỏi, Lê Hạo theo bản năng hỏi lại:

– Anh hỏi chuyện này làm gì?

– Thuân miệng mà thôi.

Lê Hạo trầm ngâm một lát, sắp xếp lại ngôn ngữ:

– Lâu Ngộ Bạch là nghệ nhân mới đạt được nhân khí cao trong vòng hai năm trở lại đây, hẳn giống với Kỉ Trầm, cũng xuất đạo từ chương trình tuyển chọn, hai người này cũng có thể coi như là sư huynh đệ. Ở trong ấn tượng của tôi, hai người này có quan hệ rất tốt — tuy rằng gần đây hình như cách mặt nhau.

Nghiêm Trạch lại nói:

– Lâu Ngộ Bạch là loại người như thế nào?

Lê Hạo:

– Giống như anh vậy, rất cao lãnh...

Câu sắc mặt có chút cổ quái, nghĩ tới bộ mặt thật của Nghiêm Trạch, liền nhịn không được nghi ngờ: Lâu Ngộ Bạch sẽ không là một tên xấu xa ác độc đi?

Nghiêm Trạch bỗng nhiên nghĩ tới một cái gì đó.

Anh giận tái mặt, cũng không tắm nữa, trực tiếp đi ra khỏi phòng tắm, cầm lấy di động của mình.

Thuần thực mở ra trang mạng xã hội, Nghiêm Trạch lúc này mới phát hiện anh cũng với Kỉ Trầm cư nhiên cùng xuất hiện trên top tìm kiếm nhiều nhất — tuy rằng vị trí thấp, nhưng tóm lại là vẫn được liệt vào.

Nhưng mà, ảnh chụp không phải tấm ảnh chụp lúc trời mưa, Kỉ Trầm tới gần anh, mà là tấm ảnh lúc bắt đầu quay Hơi thở sinh tồn, anh cùng Kỉ Trầm ngồi chung xe cáp. Theo góc nhìn của bức ảnh, hẳn là do hai người phía sau xe cáp chụp.

Trong bức ảnh, Nghiêm Trạch và Kỉ Trầm đều lộ sườn mặt.

Nghiêm Trạch mặt không đổi, mà Kỉ Trầm tuy nhìn qua có chút sợ độ cao, nhưng vẫn cố gắng trấn định, cùng Nghiêm Trạch trò chuyện.

Nhưng mà...

Tuy rằng ảnh chụp là ảnh của Nghiêm Trạch và Kỉ Trầm, nhưng từ ngữ mẩu chốt được tìm kiếm, Nghiêm Trạch lại không được đề tên.

#Kỉ Trầm di tình biệt luyến#, #tình cảm của Kỉ Trầm#, #lâu kỉ#...

Mấy từ đó chính là từ được tìm kiếm nhiều nhất.

Nghiêm Trạch lại tiện tay mở một cái diễn đàn:

Chủ đề: lyb* cũng quá thảm, chia tay rồi còn muốn bị jc* dán tăng độ hot.

RBT, dẫn từ wb*.(*Lyb ở đây có lẽ là viết tắt tên Lâu Ngộ Bạch: Lou Yubai "Lóu yù báí")(*Jc có lẽ là viết tắt tên Kỉ Trầm: Jì Shen "Jì Chén")(*Wb: chỉ có thể là weibo)1L: ==

???

2L: ==

Ăn dưa.

3L: ==

LYB* là ai, Old Yin B*?(*LYB: trong game ngta hay gọi LYB chỉ những người chuyên đánh lén)4L: ==

tiểu trong suốt nbcs* sẽ không phải viết tắt là 8 chữ.(*nbcs: nobody cares)5L: ==

Nhân sĩ thoát hồ tở về một lời khó nói hết, đường trước kia có bao nhiêu ngọt, hiện tại chuyện làm liên có bấy nhiêu shì, lần này còn làm tiết mục tình cảm, tìm thể thân,... Cậu ta nghĩ cậu ta nghĩ cậu ta là diễn viên nguyên đán sao, khí buồn nôn.

6L: ==

Thật tình hi vọng Kỉ Trầm mau lặn khỏi giới giải trí, trừ bỏ scandal cậu ta còn có thể làm gì.

7L: rep 3L: hàng không guna. (Tui cũng k hiểu nó nói gì)

8L: = =

Đi wb xem, đã trở lại, người trong ảnh với jc là ai? Chưa từng thấy, nhưng bộ dạng thật suất.

9L: = =

Chia tay còn muốn lợi dụng, này có thể tính BE thảm nhất trong RPS*.(*tra thì biết là RPS là phạm vi định vị QAA, tui không chắc về kết quả đó, nên tui chỉ có thể dịch thoát đó chính là những sự việc chia tay thảm mà 9L đã từng biết)10L: = =

Thảm.

Thực thảm.

Rất thảm, như Lâu Ngộ Bạch.

11L: = =

rep 8L: rất suất, chỉ là chưa nổi mà đã có scandal với jc, chỉ sợ là kẻ tám lạng người nửa cân

8. Chương 8: Kẻ Đối Phó (dịch)

Nghiêm Trạch đọc không hiểu, nhưng lướt nửa ngày, cuối cùng vẫn nhờ IQ vô cực không phải người (aka thiên tài) hiểu ra ý chính của bài viết.

Thái độ Kỉ Trầm đối với anh rất mờ ám, mười phần thì có tám chín phần đúng như bài post, muốn tạo scandal tình cảm với anh. Chỉ là đối phương cũng không có ý tốt, ẩn dấu suy tính khác, lấy anh ngụy trang, thực tế là muốn xào lại scandal với Lâu Ngộ Bạch đi.

Nghiêm Trạch tuy không quen thuộc với giới giải trí, nhưng scandal thì anh vẫn biết chút chút. Thường trước khi phát sóng phim hay game show, nhóm diễn viên tham gia hay dính phải một số scandal mờ ám.

Bình thường thì scandal chuyện này chỉ phát sinh trên người nam với nữ diễn viên, nghệ sĩ đồng tính giống như Kỉ Trầm ở trong vòng luẩn quẩn này rất hiếm.

Tuy vậy nhưng hai năm gần đây thị trường của phụ nữ mở rộng, fan tiểu thệ tươi giống Kỉ Trầm phần lớn là phụ nữ trẻ tuổi.

Scandal với nữ nghệ sĩ, dễ dàng khiến các fan của nữ nghệ sĩ phẫn nộ, mà nếu là scandal với nam nghệ sĩ... nhóm Fan cũng chỉ nghĩ rằng đó là tình anh em.

Lúc này, Lê Hạo cũng tiến lại gần Nghiêm Trạch.

Nhìn nhìn bài post trên diễn đàn, cậu liền hiểu được mục đích của Kỉ Trầm.

– Đệt mơ, cậu ta hóa ra muốn anh làm bàn đạp cho cậu ta?

Lê Hạo nổi giận.

Nghiêm Trạch gật đầu:

– Tôi đại khái đã hiểu được âm mưu của Kỉ Trầm...

Lê Hạo không khỏi phì cười, đáng ra khi có phóng viên chụp ảnh lúc Kỉ Trầm lôi kéo Nghiêm Trạch làm quen đáng ra cậu phải nghĩ ra mục đích tên đó.

Chỉ là lúc đó Kỉ Trầm vội vàng lái xe, thêm nữa là Nghiêm Trạch không có tí nhân khí. Kỉ Trầm muốn xào scandal, cậu cũng không nghĩ tới, nghĩ tới cậu ta cần bà như vậy.

Lại lướt xem đầu đề hot, độ tức giận của Lê Hạo lại dâng lên thêm mấy chục độ:

Quốc nội chưa thông qua luật đồng tính hôn nhân, bởi vậy nên scandal đồng tính rất ít. Cho dù có, phóng viên cũng chỉ lấy danh là “Tình anh em”, tuy hành động có mờ ám, cũng chỉ nói nghệ sĩ trọng tình nghĩa.

Nhưng chỉ một chốc, scandal của Kỉ Trầm đều là về đồng tính, thậm chí ngay cả nhãn CP #lâu kĩ# đều hot... Lê Hạo đen mặt, độ hot này có lẽ là đoàn đội sau lưng đối phương mua.

Thậm chí...

Ảnh chụp kia, rất có thể là thủ đoạn của Kỉ Trầm.

Đây là một âm mưu.

– Là do tôi thất trách.

Lê Hạo cũng không sĩ diện, bây giờ chuyện cũng đã rồi, cậu không thể trốn tránh trách nhiệm, mà trực tiếp

nói xin lỗi với Nghiêm Trạch, tránh làm quan hệ hai người rạn nứt.

– Tôi thật không nghĩ tới tên đó còn dám làm thế.

Nghiêm Trạch thế mà lại bình tĩnh, thản nhiên hỏi:

– Bây giờ nên làm gì?

Lê Hạo liền lúng túng.

Nếu bây giờ cậu còn ở Thịnh Chiêu, gặp chuyện này, hoàn toàn có thể vận dụng nhân mạch cùng tài lực của công ty đáp trả. Nếu Kỉ Trầm đã muốn làm lớn chuyện, liền khiến cho cậu ta công toi. Đối phương có thể mua thủy quân, bọn họ cũng có thể. Thậm chí còn gây ông đập lưng ông, trực tiếp không chế dư luận trên weibo, dùng thủ đoạn bôi đen Kỉ Trầm, làm cho người qua đường cũng căm ghét cậu ta.

Chỉ là... để làm được vậy, điều kiện tiên quyết là Lê Hạo còn chưa từ chức, có Thịnh Chiêu làm chỗ dựa.

Hiện tại Lê Hạo đưa phòng làm việc vào hoạt động, liền trở thành trắng tay, không có quyết đoán với tài lực to lớn như vậy, đấu với thủy quân cùng với công ty sau Kỉ Trầm.

– Nhưng hot như vậy không tốt sao?

Nghiêm Trạch bỗng nói

– Lúc trước cậu nói tôi không có danh khí, nhu cầu cấp bách là hấp thụ ánh sáng và nhiệt độ sao?

– Nổi tiếng điều kiện tiên quyết là phải nổi tiếng.

Lê Hạo lắc đầu:

– Việc làm của Kỉ Trầm, khẳng định có người phản cảm. Nhưng... đám fan thích cậu ta thì sao? Cậu ta ngược fan như vậy, ngược lại sẽ làm cho fan chân ái càng yêu thương cậu ta, cũng coi là vừa hại vừa lợi. Nhưng... anh có fan không?

Nghiêm Trạch lục lại weibo của anh:

– Có chứ.

Lê Hạo:

– Gì?

Nghiêm Trạch giờ màn hình điện thoại ra cho Lê Hạo, nghiêm trang đùa giỡn:

– Có tận 3175 người nha.

Người sử dụng 1864410121

Đang theo dõi: 12 Người theo dõi: 3175 Bài viết: 9

(Tham khảo face & Ins nha)

Lê Hạo “...”

Nghiêm Trạch nghiêng đầu, ra vẻ vô tội.

Ngày hôm qua anh nhớ rõ người theo dõi là 2310, sau khi scandal tung ra, lượt theo dõi liền thẳng tắp tăng lên — tuy vậy Nghiêm Trạch vẫn cảm thấy buồn bực, weibo của anh trống rỗng, chỉ có chuyển phát mấy giải thưởng, cùng cương thi hào* không khác biệt. (*: giống như mấy cái nick giả vậy đấy, không hoạt động bao giờ cả) Những người này rốt cuộc đánh chủ ý gì?

– Tóm lại tôi vẫn nên nghĩ chút biện pháp đi.

Lê Hạo nhin không được ấn duyệt Thái Dương.

– Tôi trước hết nghĩ biện pháp khống chế dư luận, liên hệ vài nhà truyền thông có quan hệ tốt, đem tin tức về chân nhân tú phát ra một chút... Liền viết anh có quan hệ tốt với người chơi khác, đem scandal dẫn về chỗ tình anh em, Còn lại thì... đệt.

Cậu có chút ghen khuất

– Vẫn là không đứng vững trong cái vòng này... Kỉ Trầm tên này xem anh là người mới không có bối cảnh, mới dám tung scandal này ra.

Cậu lấy điện thoại ra.

Chốt lại, vẫn là do Nghiêm Trạch hiện tại vẫn vô danh.

Chỉ cần Nghiêm Trạch hot, hoặc phòng làm việc của cậu có tiếng tăm...

Cậu âm thầm tính toán, phải tìm thời gian để ý tới cái nick weibo này một chút — hoặc là trực tiếp lập nick mới.

Lê Hạo nhìn weibo của mình.

Công việc làm trời V

Đang theo dõi: 175 Người theo dõi: 1862 Bài viết: 54

Lê Hạo: “....”

Từ từ, vì sao lượt theo dõi của phòng làm việc còn không bằng cương thi hào của Nghiêm Trạch chứ!

—

Tuy mất bò mới lo làm chuồng, nhưng may vẫn chưa muộn, năng lực của Lê Hạo cũng không tồi, ngay lúc độ hot còn chưa cao liền bóp chết lúc nảy mầm, chỉ cần là scandal liên quan tới Kỉ Trầm cùng Nghiêm Trạch không được bao lâu liền biến mất không còn bóng dáng, tất thấy như là một hồi ảo giác.

Thay vào đó, vấn đề hot liền trở thành #Lạc Viễn trở về Hơi thở sinh tồn #

— Đây là sự sắp đặt sau khi Lê Hạo suy nghĩ kĩ càng.

Nghiêm Trạch chính là người mới xuất đạo không lâu, ở trong vòng này vẫn luôn vô danh, lần này bị chụp với Kỉ Trầm, làm đá kê chân cho đối phương, nên mới có thể may mắn lộ mặt. Tùy tiện tuyên bố cái gì đều có vẻ giấu đầu lòi đuôi, giống như cố ý phối hợp với Kỉ Trầm xào scandal.

Huống chi.

Nghiêm Trạch chính là “sao may mắn” của cậu nha!

“Ngôi sao” này giáng trần, nói như thế nào cũng phải có một lần ra mắt khốc huyệt cuồng bá nổ tung trời chứ!

Vì vậy, Lê Hạo liên hệ với người đại diện của Lạc Viễn, thảo luận cả đêm, mới thành công thỏa thuận —

Nếu Kỉ Trầm muốn mượn lần phát sóng Hơi thở sinh tồn tăng độ hot cho mình, thì cậu lại đi tìm một người càng hot hơn Kỉ Trầm, áp chế Kỉ Trầm.

Lạc Viễn chính là ứng cử viên rất thích hợp đó.

Đối phương là diễn viên lâu năm, con đường cũng khác với Nghiêm Trạch ngoại hình đẹp dễ nhưng tuổi trẻ, fan hai người cũng khác xa, hợp tác với Lạc Viễn, đối với Nghiêm Trạch cũng không có chỗ gì đáng ngại.

Hơn nữa, ở trong giới, hình tượng Lạc Viễn là hình tượng đại ca, cực kì thân mật với tiểu bối. Nghiêm Trạch có quan hệ tốt với hắn, tự nhiên sẽ làm cho scandal với Kỉ Trầm sụp đổ: anh bề ngoài nhìn tuy cao lãnh, nhưng thái độ rất lễ phép, có thể ở chung vui vẻ với mọi người. Còn nữa, Lạc Viễn là diễn viên lâu năm, Nghiêm Trạch là một diễn viên phim mới tiến giới, quan hệ tốt là chuyện bình thường. Anh được Lạc Viễn đặc biệt chiếu cố, người ngoài xem qua cũng không quá ngạc nhiên.

Người đại diện của Lạc Viễn cũng giống Lạc Viễn, cũng có hình tượng là trưởng bối hiền lành. Sau khi Lê Hạo tìm anh ta nói, anh ta cũng không từ chối, liền đồng ý giúp Lê Hạo, bỏ vốn xuất lực thay đổi thông tin đứng đầu lượt tìm kiếm.

Người đại diện cố ý giúp Lạc Viễn tìm một vài fan trẻ tuổi, vừa lúc hợp ý với Lê Hạo – người đang tìm cách đẩy một người rất thu hút ra hấp dẫn ánh mắt đại chúng.

Cùng lúc đó, bên trong tin tức về Lạc Viễn, nhóm truyền thông có quan hệ với Lê Hạo cũng đặc biệt nhắc tới người có quan hệ tốt với Lạc Viễn là Nghiêm Trạch.

Trong phần tin tức, trước tiên công bố tin tức của Hơi thở sinh tồn, Lạc Viễn còn tán thưởng Nghiêm Trạch một phen, thẳng thắn thể hiện ngưỡng mộ đối với Nghiêm Trạch. Cũng đặc biệt nhắc tới hành động xuất sắc của anh, còn nói nếu có cơ hội, rất muốn diễn cùng Nghiêm Trạch một lần.

Tuy Lạc Viễn chỉ thuận miệng nói vậy, nhưng dù vậy, cũng hấp dẫn không ít người tò mò đi tìm hiểu tin tức về Nghiêm Trạch

Trước khi thay đổi tin tức, Lê Hạo còn lấy ra cái nick đã từng là weibo chính thức của Nghiêm Trạch, làm chuẩn bị đầy đủ.

Lướt một cái, khán giả mới ngoài ý muốn phát hiện, người mới xuất hiện trước tầm mắt công chúng lại là một diễn viên mới xuất đạo.

Nghiêm Trạch có ngoại hình xuất sắc. Lúc mới đi vào kịch tổ Hơi thở sinh tồn đến cả những nhân viên vốn đã nhìn quen tuấn nam mỹ nữ đều phải tán thưởng một câu, bây giờ lấy hình tượng đó xuất hiện trước công chúng, đương nhiên hot vô cùng, làm cho những người vốn đang tò mò về anh sinh ra hảo cảm.

Sau khi mọi việc xong xuôi, hiệu quả liền có thể thấy được.

Số fan của Nghiêm Trạch, trong một đêm tăng vọt vài vạn.

“Vị tiểu sinh chuẩn cấp ảnh đế” — đây là danh hiệu do nhóm fan đặt ra cho Nghiêm Trạch.

Trong khoảng thời gian ngắn, Nghiêm Trạch trở thành diễn viên được để ý nhất trong Hơi thở sinh tồn chỉ sau Lạc Viễn.

—
Ngày 25 tháng 7, thích hợp bàn chuyện cưới hỏi, đính hôn, không nên làm những việc khác; kị thi công, thăm bệnh, đi tang.

Sáng sớm, Nghiêm Trạch đã bị Lê Hạo kéo chặn.

Sau khi đánh cờ (aka đấu trí) với Kỉ Trầm, Lê Hạo ngựa không dừng vó mà đưa Nghiêm Trạch đến địa điểm quay chụp tiếp theo của Hơi thở sinh tồn .

Chủ đề lần này là “sinh tồn nơi thành thị”, địa điểm được chọn ở thành phố Anzhao* cách Hà Bắc 1500km. (*: tui k biết, ai giúp tui với).Bởi vì đường xá xa xôi, vì vậy, Lê Hạo cùng Nghiêm Trạch đi máy bay trước một ngày đến đó, rồi ở tại khách sạn tổ phim đã chuẩn bị sẵn cho hai người.

– Tỉnh tỉnh, Nghiêm Trạch, đứng lên dọn đồ.

Mất thấy mình rửa mặt xong, Nghiêm Trạch vẫn chưa rời giường, Lê Hạo bất đắc dĩ, chỉ có thể kiên trì đi kéo chặn Nghiêm Trạch, giúp Nghiêm Trạch thức dậy đi quay.

Nghiêm Trạch giữ khư khư cái chăn:

– Dọn đồ gì, tôi đang vội bàn chuyện làm ăn đây.

Lê Hạo: “....”

Nghiêm Trạch tên này lại lừa cậu.

Nhưng là.

Nghĩ Nghiêm Trạch là người của ngàn năm trước, Lê Hạo không nhận được lại tin lời nói dối của anh:

– Anh cùng ai bàn bạc?

Nghiêm Trạch mặt không chút thay đổi:

– Chu công.

Lê Hạo: “...”

9. Chương 9: Nghiêm Trạch Qua Loa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Theo thói quen đùa giỡn Lê Hạo một lần, Nghiêm Trạch cũng không tiếp tục bám giường, trực tiếp xuống giường, liền chuẩn bị thu thập sửa sang một phen rồi nhắn tin cho tổ kịch.

Lê Hạo thân kiêm hai chức, làm người đại diện của Nghiêm Trạch, rồi cũng là trợ lý của anh luôn. Thấy Nghiêm Trạch bắt đầu thay quần áo, bèn vội vàng đưa tay, giúp Nghiêm Trạch sửa sang lại dung nhan.

Lần này chủ đề Hơi thở sinh tồn là sinh tồn nơi thành thị, tổ kịch cũng đưa cho Nghiêm Trạch một số việc đáng chú ý cùng với nội dung chính của chân nhân tú: Năm người tham gia phải làm việc độc lập, nghĩ cách dùng một trăm đồng sinh sống trong thành thị ba ngày, và ba ngày sau cũng phải cày vào năng lực bản thân để trở về lại Hà Bắc.

Lo lắng chủ đề của chân nhân tú, Lê Hạo chuẩn bị cho Nghiêm Trạch một bộ đồ khá thoải mái.

Áo len màu lam nhạt với quần bò đậm màu, làm cho Nghiêm Trạch vốn đẹp trai nay lại càng suât hơn. Hơn nữa phong cách ăn mặc thay đổi, cảm giác cao lãnh trên người Nghiêm Trạch cũng yếu bớt.

– Nhìn qua thật giống với học bá nghiêm túc nhả nhện trong trường học.

Lê Hạo nói như vậy khi nhìn thấy Nghiêm Trạch sau khi thay đồ.

Cậu sờ sờ cằm, cảm thấy rất vừa lòng với phong cách này.

Nghiêm Trạch đứng trước mặt cậu, nghiêng đầu, không biết là nghĩ tới cái gì, trầm tư một lát, rồi thỉnh linh tiến sát mặt Lê Hạo.

Tâm Lê Hạo mạnh nhảy một cái.

Diện mạo Nghiêm Trạch quá đẹp đẽ, nhìn khuôn mặt tuần tú phóng đại một lần, ngay cả Lê Hạo nhìn Nghiêm Trạch nửa tháng trời vẫn không tránh khỏi tim đập nhanh. Cậu thầm mắng một câu tai họa. Khuôn mặt Nghiêm Trạch không ai chống lại được, năm nữ già trẻ con gái toàn bộ gục ngã.

Cậu vội hỏi:

– Làm sao vậy?

Nghiêm Trạch động tay với Lê Hạo.

Anh đột nhiên có ý nghĩ muốn, tháo xuống cặp kính không độ, đeo lên mặt mình — loại trang sức nhỏ như kính mắt này rất hiệu quả với việc chỉnh sửa khí chất của con người, có vài người lúc đeo kính và lúc không đeo kính cứ như hai người khác nhau.

Mang kính, Nghiêm Trạch thuận tay vuốt tóc, vén tóc mái lên trên trán.

– Như vậy nhìn ra sao?

Lê Hạo ngẩn người.

Cậu mở miệng:

– Anh muốn nghe lời nói thật hay nói dối?

Nghiêm Trạch bình tĩnh nói:

– Nghe nói dối, tôi là người nguyện ý sống trong viễn cảnh hạnh phúc giả dối.

Lê Hạo: “...”

Nghiêm Trạch vẻ mặt đúng đắn, giống như người vừa nói những lời ấy không phải là anh.

– Được rồi.

Lê Hạo cũng quen với việc Nghiêm Trạch mặt không thay đổi nói hươu nói vượn, xoa đôi mắt khó chịu vì tháo kính, cậu nói:

– Nhìn qua trông thật quý súc.

– Quý súc?

Nghiêm Trạch đối với những loại từ ngữ mạng này có chút xa lạ.

– Tức là thực bá khí trắc lậu, dễ khiến cho người khác muốn quỳ xuống gọi ba ba.

Nghiêm Trạch vẫn không thể hiểu hết lời nói của Lê Hạo, chỉ là thấy Lê Hạo thích tạo hình này, nên cũng không tháo kính mắt ra, cứ như vậy đeo mãi.

Anh hiểu kỳ hỏi:

– Vậy nói thật thì sao?

– Ba ba!

“...”

—

Tạo hình xong, hai người vội vàng vàng đi ra cửa, chuẩn bị đi tới khách sạn gặp tổ kịch.

Đại sảnh rộng rãi mà sạch sẽ, kịch tổ đã bao hết những phòng còn trống, nên lúc này đại sảnh chỉ có vài camera man điều chỉnh thiết bị cùng với một vài người của tổ phụ trách mảng sinh hoạt, Nghiêm Trạch và Lê Hạo chính là người đầu tiên tới.

Thấy hai người tới, Trương chế tác thân thiện đi tới. Nói với Lê Hạo trong chốc lát, cũng thảo luận một chút về scandal vài hôm trước cùng với tính toán sau khi quay xong chân nhân tú, những nghệ nhân khác cũng lục tục có mặt.

Ngay lúc kịch tổ di chuyển tới trung tâm thành thị, bắt đầu quay chụp, xe của Kỉ Trầm lặng lẽ đuổi theo SUV chở Nghiêm Trạch. Hạ cửa kính xe xuống, Kỉ Trầm tinh thần không tồi rồi rít xin lỗi Nghiêm Trạch.

Cậu ta thành khẩn nói:

– Thật xin lỗi, Nghiêm ca, em không nghĩ tới bọn phóng viên lại viết vậy, chuyện hai ngày trước mong anh đừng để ý.

Nghiêm Trạch suy nghĩ chốc lát mới có thể hiểu được ý của Kỉ Trầm: cậu ta hẳn là nói về scandal hot tới nhanh đi cũng nhanh kia.

Tuy là Lê Hạo mất bò mới lo làm chuồng, xử lý vụ việc rất nhanh chóng, nhân lúc scandal chưa biến xấu liên bớp chết, nhưng cũng không có nghĩa chuyện Kỉ Trầm muốn lấy Nghiêm Trạch làm bàn đạp không tồn tại. Không đợi Lê Hạo tìm Kỉ Trầm, hàng này đã tự mình chạy đến nhận tội cơ đấy.

Chỉ là...

Scandal này vốn vì Kỉ Trầm muốn nổi tiếng nên mới xuất hiện, Kỉ Trầm dù là không phải đầu têu, nhưng chắc cũng phải biết chuyện này. Bây giờ hàng này lại tìm đến giải thích...

Nghiêm Trạch suy tính một phen, trực giác Kỉ Trầm tên này có ý xấu.

Tựa hồ biết anh đang suy nghĩ, thấy Nghiêm Trạch không mở miệng, Kỉ Trầm vội vàng nói thêm:

– Nghiêm ca! Anh đừng hiểu lầm, chuyện của em vẫn do người đại diện xử lí, em cũng không biết chuyện này sẽ xảy ra, hơn nữa...

Cậu ta cần mọi, thể hiện bộ dáng đáng thương:

– Cho dù biết, em cũng không thể làm gì, Em chỉ là nghệ nhân nhỏ, không thể chống lại công ty, bằng không... chỉ có thể chịu phong sát...

Nghiêm Trạch mở miệng.

Anh chậm rãi, làm bộ tò mò hỏi:

– Cậu đang nói cái gì? Chuyện đó? Chúng ta có hiểu lầm gì sao, sao tôi không hiểu cậu đang nói gì?

Kỉ Trầm: “...”

Nghiêm Trạch cái gì cũng không biết? Vậy mình vội vàng đến giải thích với anh ta không phải là có tật giat mình sao?

Kỉ Trầm sinh ảo giác tự mình bê đá đập chân mình:

– Chuyện đó là như vậy....

Cậu ta thành thành thật thật giải thích cho Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch có lệ “À”, “Như vậy à”, “Tôi biết rồi” nửa ngày, làm cho Kỉ Trầm có chút lo lắng.

Tạo scandal thất bại, người đại diện sau lưng Kỉ Trầm hình như cũng biết Lê Hạo không dễ chọc. Nghiêm Trạch tuy là một người mới vô danh, sau lưng không có công ty lớn làm chỗ dựa, nhưng có người đại diện khôn khéo như Lê Hạo ở phía sau giúp đỡ, hẳn ta muốn giẫm đạp Nghiêm Trạch không dễ.

Nhưng mà người đại diện Kỉ Trầm tà tâm không bỏ, muốn tạo scandal tiếp.

Ngoại hình Kỉ Trầm là dạng trong sáng ngây thơ (aka dương quang tiểu nãi cẩu), nhưng không có tính tà mị xâm lược (aka tiểu chó săn), chỉ có thể kích thích tình thương của mẹ từ nữ giới. Fan cậu ta không nhiều, mà sở thích công chúng khác biệt, con đường sau khi xuất đạo vẫn luôn gặp gheñh.

Cũng may người đại diện nghĩ ra lỗi tắt cho Kỉ Trầm, hấp dẫn càng nhiều Fan, bèn nói cậu tạo scandal CP với sư huynh Lâu Ngộ Bạch.

Sau scandal tình hình rất khả quan, nhân khí Kỉ Trầm thẳng tấp tăng lên.

Nếm được ngon ngọt, người đại diện Kỉ Trầm liền định ra đường đi cho cậu, làm cho Kỉ Trầm càng chạy càng xa trên con đường scandal.

Chỉ là gần đây bộ Mary Sue vòng phối có Lâu Ngộ Bạch đóng phát ra, bỗng nổi lên trong giới nữ, không còn là tiểu sinh hạng hai như Kỉ Trầm nữa.

Sau khi nổi rồi, phía Lâu Ngộ Bạch liền không hề lưu tình ngưng xào CP với Kỉ Trầm.

Không có Lâu Ngộ Bạch hợp tác, thấy Kỉ Trầm bắt đầu chìm, người đại diện liền bối rối.

Một phần, hẳn tìm không thấy người thích hợp tiếp tục xào CP với Kỉ Trầm; mặt khác hẳn sợ đối CP làm Fan CP nổi giận.

Nhưng mà trong họa tất có phúc, nếu như xử lý thỏa đáng, Kỉ Trầm hoàn toàn có thể lợi dụng lần chia tay này để thay đổi fan.

Chỉ cần hẳn cho mọi người thấy Lâu Ngộ Bạch là tên cặn bã bội tình bạc nghĩa, nổi tiếng rồi liền vứt bỏ sư đệ, Kỉ Trầm có thể khiến fan CP này thương tiếc cậu ta mà kéo đen Lâu Ngộ Bạch, trở thành fan riêng của cậu ta.

... Đáng tiếc.

Bởi vì Lê Hạo xử lý quá đẹp, kế hoạch của người đại diện bắt hạnh chết từ trong trứng.

Nhưng người đại diện Kỉ Trầm là tà tâm không bỏ: Dù sao ‘chân nhân tú’ còn có vài kì chương trình phải quay, hẳn nhất định có thể làm Kỉ Trầm khởi tử hoàn sinh.

— Kỉ Trầm tại sao lại chạy tới giải thích với Nghiêm Trạch, đó là do người đại diện bày mưu đặt kế.

Không chút do dự đổ hết lỗi lầm toàn bộ đổ lên người đại diện đã gian khổ lại còn phải đóng vai ác, Kỉ Trầm chưa sót nói:

– Nghiêm ca... Em xin lỗi anh. Em thật sự có nỗi khổ riêng, tiểu nghệ nhân như chúng ta, làm sao có thể cãi lời người đại diện.

Nghiêm Trạch nheo mắt: Kỉ Trầm hàng này còn thật lợi hại, giả Bạch liên hoa cũng giống phết.

Anh mặt không chút thay đổi tiếp tục trả lời có lệ:

– Đúng vậy, đối với nghệ nhân nhỏ như chúng ta, người đại diện chính là hoàng đế, quân muốn thần tử, thần không thể không tử, tôi hiểu.

Kỉ Trầm trong lòng mừng thầm.

Ai ngờ ngay sau đó, Nghiêm Trạch lại đột nhiên đẩy người đang vội vàng cập nhật weibo công tác của Nghiêm Trạch, chụp ảnh thông báo tiến độ quay chân nhân tú – Lê Hạo một cái.

– Làm sao vậy?

Lê Hạo buồn bực, Nghiêm Trạch người này luôn tuân theo nguyên tắc im lặng là vàng, trừ bỏ lúc đùa giỡn cậu, rất ít khi quấy rầy.

– Có chuyện gì sao?

Nghiêm Trạch mặt-than-nhưng-vẫn-đẹp-traoi nói:

– Tôi cảm thấy hơi say xe, đại diện Lê, tôi muốn uống nước.

Lê -người đại diện-trợ lý-bảo mẫu-người cha- Hạo chạy đi tìm nước cho Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch:

– Tôi hơi đói.

Lê Hạo vội vàng lấy ra lương thực dự trữ chứa đường mà cậu lén mang theo trong balo, hiển như hiển vật quý cho Nghiêm Trạch.

– Tôi muốn nghe nhạc.

Lê Hạo liền mở trong xe bài nhạc xưa.

– Tôi muốn chơi trò chơi, cậu đi mua cho tôi cái NS*.(* NS: một loại máy chơi game, tên đầy đủ NINTENDO SWITCH, là sản phẩm chủ lực được ra mắt bởi Nintendo Games vào tháng 3 năm 2017. Đơn vị chính được thiết kế với máy tính bảng điều khiển. Máy mới không khóa khu vực, hỗ trợ đầu ra TV 1920 * 1080 và

đầu ra cảm tay 1280 * 720

)Lê Hạo

sợ anh luôn:

– Nghiêm đại thần, tôi giờ phải đi chỗ nào mới tìm được máy chơi game cho anh.

Thấy Nghiêm Trạch mang vẻ mặt vô tội nhìn mình, Lê Hạo liền hết cách. Cậu lấy điện thoại ra, tìm tòi trong bản đồ.

– Đồng chí lái xe à, phiền anh dừng xe, phía trước rẽ phải có cửa hàng trò chơi điện tử, tôi xuống mua cái máy chơi game.

Tài xế: “...”

Nghiêm Trạch bổ sung:

– Tôi muốn chơi Legend of Zelda*.(*Legend of Zelda: "The Legend of Zelda: hoang dã Breath" (tại The Legend of Zelda: Breath of tại The Wild), là một trò chơi công ty Nintendo công bố đã ban hành một

trò chơi hành động phiêu lưu thế giới mở.

Hạo:

– Biết biết, Legend of Zelda, thế giới thứ nhất.

Kỉ Trầm ở một bên nhìn tất thấy: “...”

)Lê

Lúc này, nhạc trong xe Nghiêm Trạch bỗng nhiên cất cao. Xe Kỉ Trầm cách SUV của Nghiêm Trạch rất gần, cậu ta loáng thoáng nghe được một số âm thanh thoát ra ngoài.

” Chúng ta không giống nhau ——”

Tiếng ca khàn khàn như ma âm quanh quẩn bên tai cậu.

10. Chương 10: Cao Thủ Game

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kỉ Trầm cũng không ngu, thấy thái độ của Nghiêm Trạch, cậu ta tự hiểu được, đối phương có lẽ đang đối xử có lệ với cậu ta.

Điều này khiến Kỉ Trầm cảm thấy hơi tức giận:

Nghiêm Trạch tại sao lại là người như vậy?

Anh ta như vậy không hợp tình hợp lý tí tẹo nào, nếu có thể, cậu cũng không muốn dựa vào scandal để nâng chính mình.

Cậu cũng có nỗi khổ riêng mà.

Kỉ Trầm còn muốn nói gì thêm, nhưng thấy SUV chở Nghiêm Trạch dừng lại, Lê Hạo xuống xe mua máy chơi game cho Nghiêm Trạch, cậu cũng chỉ có thể nuốt phần uất cũng bất mãn ghen xuống.

Nghiêm Trạch và Lê Hạo có quan hệ tốt (nghe ngờ), dám sai người đại diện như bảo mẫu, đến cậu còn không dám kia.

Đầu năm nay, nghệ nhân mới đi ra từ chương trình truyền hình quá nhiều, tuy nhìn rất náo nhiệt, nhưng người thực sự có thể xuất đạo từ C vị, người nổi tiếng đã ít nay lại ít hơn.

Kỉ Trầm biết rõ vị trí của cậu: ngoại hình cậu thiên hướng nhu nhược manh, ở trong giới giải trí kiếm ăn từ fan nữ này thì không có ưu thế, còn fan thích đường thành, tuổi cậu hơi lớn.

Nếu cậu có diện mạo xuất sắc như Nghiêm Trạch...

Kỉ Trầm có hơi đỏ mắt (vì đổ kị), cậu cười lạnh: Quả nhiên, bộ dạng đẹp liền ngạo mạn. Vì sao người lãnh khốc vô tình, không lý giải được nỗi khổ tâm của người khác như Nghiêm Trạch lại có tướng mạo đẹp như vậy?

Nếu đẹp như vậy, cậu sao phải nỗ lực đi tạo Scandal đồng tính!

Giấu đi bất mãn cùng ghen khuất vào trong lòng, xe Kỉ Trầm bỏ SUV lại phía sau.

Nghiêm Trạch ngồi trên xe chờ Lê Hạo trở về hơi nâng mắt.

Oán niệm của Kỉ Trầm trong mắt anh căn bản giống như giả vờ giả vịt, nếu chỉ có nhan sắc mới may mắn, vậy Lạc Viễn nên tính là gì?

Anh đối với cái Kỉ Trầm gọi là nỗi khổ tâm cười nhạt.

Một lát sau, Lê Hạo lấy lòng mang máy chơi game quay về. Cầm máy chơi game mới tinh, Nghiêm Trạch không suy nghĩ chuyện Kỉ Trầm, mà phi thường hưởng thụ dựa vào ghế xe, bắt đầu chơi game.

Thích game là bệnh chung của đại bộ phận nam nhân, thấy anh khởi động máy, Lê Hạo nhìn không được rướn người qua, xem Nghiêm Trạch chơi.

Sau đó,

Cậu tròn mắt há mồm nhìn thấy Nghiêm Trạch mặt không đổi mà chết ở trên cao nguyên chín lần.

Nghiêm Trạch vẻ mặt nghiêm túc đóng máy chơi game.

– Chúng ta vẫn nên chuẩn bị một chút về ‘chân nhân tú’ đi, chơi game dễ khiến người ta đánh mất ý chí chiến đấu.

Anh nghiêm trang nói:

– Trò chơi rác rưởi hủy đi thanh xuân của tôi.

Lê Hạo: “...”

Nói thật, có thể chết nhiều như vậy, hơn nữa lần nào cũng chết cùng một kiểu, cũng rất là sáng tạo....

Theo một ý nghĩa nào đó, Nghiêm Trạch cũng được coi như thiên tài chơi game ha?

Tới lúc khởi động máy, cả kịch tổ khoa chuông gõ mõ tiến hành, bắt đầu quay kì này.

Bởi vì chủ đề lần này là sinh tồn nơi thành thị, vì vậy trước khi khởi động máy, đạo diễn cũng không đặt ra yêu cầu: ông muốn cho nhóm nghệ nhân tự do phát huy, cùng với quần chúng bình thường hỗ động, để ‘chân nhân tú’ trở nên chân thật hơn.

Dù sao, sinh tồn nơi thành thị khác biệt với dã ngoại sinh tồn, đây là nơi gần sinh hoạt người dân nhất. Nếu quay theo kịch bản, nếu kịch bản có sơ hở, rất dễ khiến khán giả nhận ra và chọc thủng.

Cho nên, thay vì cố sức viết kịch bản không tốt, chẳng bằng cho nhóm nghệ sĩ tự thân hành động.

Sau một lúc khích lệ đơn giản, kịch tổ chân nhân tú chính thức tuyên bố khởi động máy.

Lúc này tình huống tương đối đặc biệt, vì vậy, ngoại trừ camera cố định trong sân nhà, còn có camera man theo sau năm người nghệ sĩ phụ trách quay toàn bộ hành trình.

Đi trên ngã tư xa lạ, Nghiêm Trạch nhin không được trộm liếc mắt nhìn phía sau mình.

Vừa mới khởi động máy, phía sau anh là năm camera man — trong đó có một người lộn xộn đi vào là Lê Hạo.

Thằng nhãi Lê Hạo này trong tay còn cầm cái di động, một đường dòn sức chụp ảnh anh, cùng với nhóm camera man khiêng thiết bị chuyên nghiệp đi bên cạnh sinh ra đối lập rõ rệt, làm cho Nghiêm Trạch có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Cầm di động, Lê Hạo đi sau chụp được một vài tấm rất đẹp: cậu càng nhìn càng vừa lòng, Nghiêm Trạch không chỉ bộ dạng suât, thân hình còn cực kì ăn ảnh. Cho dù là ảnh chụp, cũng không sai lệch, vẫn đẹp tới mức dìm anh em. Nên biết rằng có một số loại người không ăn ảnh, ảnh với người là khác biệt một trời vực.

Chọn lựa tấm ảnh Lê Hạo cho rằng chụp đẹp nhất, cậu liền một mạch đem hình post lên weibo phòng làm việc.

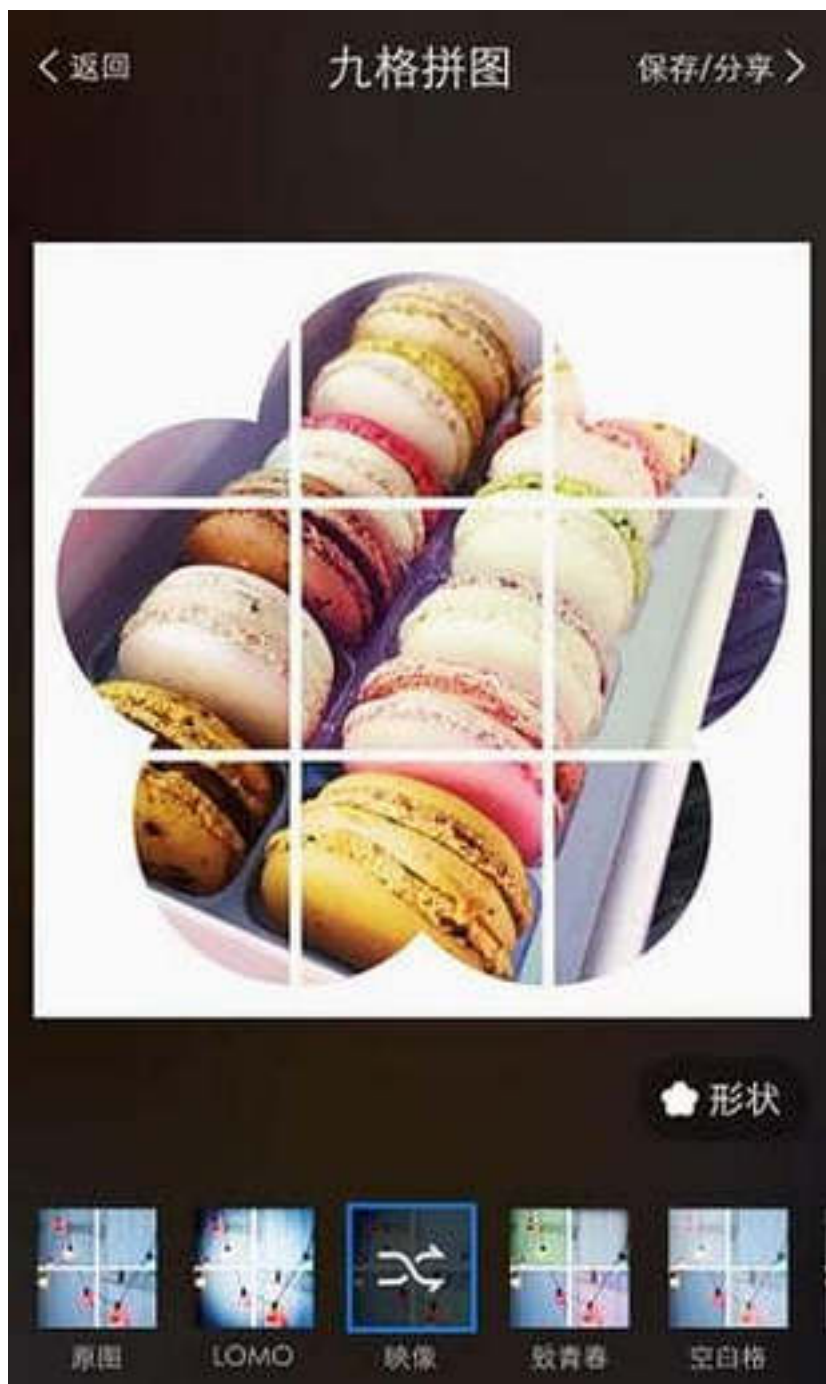
Đợi một lúc, sau khi chừa ra chút thời gian, Lê Hạo lại tìm tấm phù hợp, post lên weibo của Nghiêm Trạch, phát tin này.

Để hiệu quả, Lê Hạo còn đặc biệt dùng JiuGongTu*, ở ô vuông chính giữa để một đoạn chữ ngắn: Thỉnh mỗi mắt trông chờ.(* : Meitu Xiu Xiu Jiu Gong Cheitu ứng dụng là một phần mềm cắt hình ảnh đơn giản. Phần mềm JiuGongTu có thể chia hình ảnh được chọn thành nhiều miếng vuông nhỏ, tương đương với một vài câu đố tạo nên một bức tranh, rồi cho phép người dùng chọn kiểu khung hình. VD: Ý Hình +

Khung hình mèo

Ý Hình + Khung

hình hoa

Tuy câu nói này có vẻ hơi quê mùa, nhưng hiệu quả vẫn rất rõ rệt.

Lê Hạo vừa mới post, lượt chia sẻ weibo cực nhanh tăng lên, không bao lâu, đã có ngàn lượt share.

Số lượng này cũng không quá xuất chúng, thậm chí một số tiểu ngôi sao hạng tư cũng có lượt share tới hàng vạn. Nhưng như thế này cũng không phải là nhỏ đối với phòng làm việc của Lê Hạo.

Nghiêm Trạch đã bắt đầu dựa vào ưu thế ngoại hình thu hút fan.

Cho thêm thời gian, chỉ cần cho Nghiêm Trạch ra mắt công chúng, đối phương tất có thể trở thành siêu sao mới nổi!

Lê Hạo lòng đầy tính toán.

Lúc này.

Cách lúc khởi động máy đã được một giờ.

Những người khác đã bắt đầu hành trình của mình,

Lạc Viễn là người lớn tuổi nhất trong đoàn người, đồng thời cũng là người có tính tình tốt nhất, tố chất thể năng lớn nhất (ngoại trừ Nghiêm Trạch thứ ngoài hành tinh). Khởi động máy xong, hắn tìm được một công trường nội thành, chuẩn bị làm công ở công trường. Lạc Viễn vốn là diễn viên lâu năm, tác phẩm diễn qua nhiều vô số kể, mặc dù không có danh khí gì với người trẻ tuổi, nhưng vẫn là người bạn quốc dân hàng thật giá thật. Không bao lâu, anh ta đã vui vẻ cùng với nhóm nhân viên tạp vụ nhận ra thân phận anh ta, hoàn toàn trộn thành một mảng.

Và Vu Nhược Hàm nhu nhược cũng đã bắt đầu hành động, lựa chọn của nàng cũng giống với Lạc Viễn, làm công trong thành thị. Ở trong nội thành An Triệu Thị dạo một vòng, Vu Nhược Hàm thành công tìm được một quán trà sữa đang tuyển nhân viên, làm người bưng trà sữa.

Còn Kỉ Trầm và Nguyên Sướng...

Tuy hai người không dở như Lâu Ngộ Bạch, nhưng cũng được coi là tiểu sinh đang nổi. Hai người vừa xuất hiện, liền bị một số fan trẻ tuổi nhận ra.

Dựa vào hiệu ứng fan, Kỉ Trầm và Nguyên Sướng bèn ở tại chỗ hát, làm ca sĩ ven đường.

Đến phiên Nghiêm Trạch —

Lê Hạo xen lẫn trong nhóm camera man, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Nghiêm Trạch tuy thân là diễn kịch nói năm năm, sớm dung nhập vào cuộc sống hiện đại, nhưng vẫn là nhân vật thần thoại. Trơ mắt nhìn người như vậy đi vào một thành thị xa lạ, nói anh ấy nghĩ biện pháp sinh sống... Lê Hạo càng nghĩ càng thấy hoảng hốt.

Đi phía sau Nghiêm Trạch, cậu trơ mắt nhìn Nghiêm Trạch như đi dạo trong thành thị nửa ngày.

Một gã camera man có tham gia quay kì trước trên núi Đại Diễn nhin không được nhỏ giọng hỏi ý Lê Hạo:

– Cậu là trợ lý của Nghiêm tiên sinh đi? Trong kì trước ta thấy cậu vẫn luôn đi theo Nghiêm tiên sinh... lúc này anh ấy đã đi trong nội thành một giờ, rốt cục là muốn làm gì?

Lê Hạo không trả lời được, bởi vì cậu cũng không biết nào Nghiêm Trạch rốt cuộc cầu tạo từ gì.

Bỗng nhiên.

Ngay khi hai người nói chuyện, Nghiêm Trạch vốn nhàn nhã đi dạo lại dừng lại. Nhóm camera man đi sau anh chấn động tinh thần: Rốt cục cũng bắt đầu làm việc sao?

Rồi sau đó, bọn họ trơ mắt nhìn Nghiêm Trạch quẹo vào một quán net.

Tổ camera: “...”

Lê Hạo: “...”

Nghiêm Trạch hàng này chẳng lẽ muốn ở trong quán net ba ngày sao?

Lê Hạo hồn độn trong gió.

Camera man nói chuyện với cậu bỗng nghẹn lời, do dự nói:

– Ân... Nghiêm tiên sinh chuẩn bị nhận việc trong quán net sao?

Lê Hạo liếc mắt nhìn bên ngoài quán net, cũng không có dán quảng cáo tuyển người. Cậu không khỏi kinh hoàng trong lòng: Nghiêm Trạch không nổi tiếng như bốn người khác trong chân nhân tứ, nếu lão bản quán net không nhận ra anh ấy, trực tiếp cự tuyệt Nghiêm Trạch thì phải làm sao giờ? Lê Hạo âm thầm tính toán nếu thật sự xảy ra tình huống như vậy, chính mình nên dùng bao nhiêu tiền để thủ tiêu người quay, làm cho hậu kì cắt đoạn này ra.

Sau khi vào quán net, Nghiêm Trạch trực tiếp sải bước tới sân khấu quán net. Thấy có khách, chủ quán vội vàng tiếp đón.

– Tiểu ca, chơi game sao?

Chủ quán nhìn qua tường đây là trẻ em vừa mới trưởng thành chưa được bao lâu, tựa hồ vẫn chưa nhận ra thân phận thật sự của Nghiêm Trạch.

– Lần đầu tiên tới quán này sao, cần phải làm thẻ, hiện tại chúng ta đang có ưu đãi, nạp một trăm tặng năm mươi.

Nghiêm Trạch cũng chỉ áp phích tuyên truyền phía sau.

– Quán net này hôm nay tiến hành thi đấu phải không?

Anh nói:

– Một máy, ta muốn tham gia.

Nhóm camera man vỗ lể:

– Hóa ra Nghiêm tiên sinh đây là chuẩn bị giăng lưới đi thi đấu lấy tiền thưởng.

Mà Lê Hạo trong lòng chột lạnh.

Ngọa tào!

Cậu không quên, Nghiêm Trạch hàng này chính là tay mới “cao thủ game” hoa lệ mà chết trên cao nguyên tận chính lần.

Edit muốn nói: Thật xin lỗi, hôm nay phá lệ đăng trễ vì có việc bận, tính toán sai thời gian.

Lần sau sẽ không. Mọi người đọc truyện vui vẻ.

11. Chương 11: Trong Lòng Năm Chắc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngay lúc Lê Hạo sợ đến nóng nảy không ngừng, Nghiêm Trạch đã yên vị.

Hôm nay là ngày tiến hành thi đấu game, lúc này ngồi đầy quán net là những người đến để thi đấu.

Vừa thấy Nghiêm Trạch lạ hoắc lại có gương mặt suất như vậy, người thấy đều nghĩ Nghiêm Trạch là người cổ vũ, không nghĩ tới anh lại đến để thi đấu.

Dù sao trước khi thi đấu đều đi tuyên truyền ở các đại học phụ cận, công tác báo danh đều tiến hành mấy ngày trước chấm dứt. Huống chi, người giống như Nghiêm Trạch chờ tới ngày thi đấu mới chạy tới báo danh, bình thường đều là tùy tiện chơi đùa.

Người ngồi bên cạnh Nghiêm Trạch là một thanh niên ngoài hai mươi, có vẻ là sinh viên.

Ngay lúc bước vào, hắn đang ngồi lướt diễn đàn, không thèm để ý tới Nghiêm Trạch. Chờ Nghiêm Trạch ngồi vào bên cạnh, nghe được tiếng ghế dựa di chuyển, hắn ta mới theo bản năng liếc nhìn người “ngồi cùng bàn” với mình. Thấy rõ diện mạo của Nghiêm Trạch, hắn liền thoáng nghi ngờ, tổng cảm thấy chính mình tựa hồ đã thấy người này ở đâu rồi.

Nghiêm Trạch vẫn bảo trì cao lãnh, ung dung thông thả mở máy tính, đợi thi đấu bắt đầu.

Thấy Nghiêm Trạch mở ra tài khoản thi đấu do chủ quán đưa, thanh niên mới kinh ngạc, lại gần chào hỏi:

– Ấy! Huynh đệ, người cũng đến để thi đấu sao?

Trò chơi bắn nhau này chính là hạng mục thi đấu.

Nghiêm Trạch cười ha ha:

– Tùy tiện chơi đùa thôi.

– Ra vậy.

Thanh niên gãi đầu, không để ý tới tổ camera thỏa thuận xong với chủ quán, tránh ở lầu hai quay Nghiêm Trạch:

– Vậy người chơi vui, vui là chính, sau đó mới là thi đấu.

Thấy Nghiêm Trạch bộ dạng đẹp, thanh niên nhí không được nhiều lời hai câu:

– Quan trọng là tham dự, chứ thua cũng không sao.

Nghiêm Trạch mỉm cười:

– Được, quan trọng là tham dự.

Lầu hai quán net....

Lê Hạo chỉ vì có thể nhìn rõ hơn một chút nên suýt nữa quỳ rạp trên đất cười không nổi.

– Quan trọng là tham dự, quan trọng là tham dự....

Cậu đã nghĩ xong biện pháp mua được hậu kì, đem đoạn này cắt đi.

Nhưng mà....

—
Chạng vạng.

Thi đấu xong, Nghiêm Trạch đi ra từ trong quán net.

Anh vừa ra khỏi cửa, hơn phân nửa người trong quán net đều vọt ra cửa, giống như nhìn người ngoài hành tinh nhìn anh.

Thanh niên lúc trước trấn an Nghiêm Trạch “Quan trọng là tham dự” đánh bạo, giống như chó săn mà bám theo Nghiêm Trạch:

– Đại thần! Mau kết làm bằng hữu, mang tôi đến đỉnh cao đi! Nhóm lửa nấu cơm giặt giũ ấm giường chuyện gì cũng làm được.

Nghiêm Trạch cũng không để ý tới hắn, chỉ chờ cho thanh niên nọ một bóng lưng cao lãnh, làm cho ánh mắt thanh niên nhìn về phía anh tràn ngập sùng bái.

– Đại thần.

Thanh niên kích động đến nổi mặt đỏ bừng, tâm lý ngưỡng mộ xâm chiếm, hắn cảm thấy chính hắn sắp bị bẻ cong:

– Đây là phong thái của cao thủ sao?

Hắn tinh thần chấn động, quyết định học tập đại thần, làm một người cao lãnh!

Lúc này, hắn liền thu lại biểu tình, bắt chước mặt thanh niên của Nghiêm Trạch.

Hắn nhìn về phía đồng học:

– Thế nào, có cảm giác nhìn thấy đại thần không?

Đồng học:

– Có cảm giác nhìn thấy đại thần thần kinh*.(*Em hỏi là có cảm giác giống như nhìn thấy đại - thần không, bạn đó trả lời thấy đại - thần thần kinh, thần >< thần thần kinh. Chớ Đại - Thần thần kinh hổng có nghĩa gì nha) Thanh niên nọ: “...”

Cách đó không xa, camera man thấy Nghiêm Trạch bỏ đi liền chạy đuổi theo, lúc tiếp tục quay nhin không được lú lười nói:

– Nghiêm tiên sinh cũng quá ưu tú đi.

Hắn một bên chụp, một bên làm mặt tang thương nói chuyện với Lê Hạo.

Lúc trước vì khoảng cách quay, vì cam đoan đầy đủ, người của tổ camera không chỉ quay cảnh khi Nghiêm Trạch chơi, còn mượn máy tính của quán net, bằng quan toàn bộ quá trình chơi game của Nghiêm Trạch, cũng quay lại.

Có camera man quá nhàn rồi nên cũng mở máy gia nhập thi đấu, hơn nữa còn là một người chơi tốt.

Người thường xem náo nhiệt, trong nghề trông cửa nói*, trong trận đấu Nghiêm Trạch, tổ camera nhìn cái hiểu cái không, chỉ có anh ta* bị biểu hiện Nghiêm Trạch dọa sợ tới không nói nên lời. (* , : người ngoài nhìn vào chỉ có thể đánh giá dựa vào bên ngoài, người chuyên môn mới đánh giá chuyên nghiệp)(*anh ta: cái vị quay phim rảnh quá chơi net ấy)Thao tác đối phương sinh động lưu loát như mây bay nước chảy, mặc kệ là bắn tỉa hay Headshot đều tinh chuẩn vô cùng, thậm chí còn có thể lợi dụng lợi thế địa hình, ở điểm mù của người chơi khác tiến hành ngắm bắn. Nếu không phải camera man trực tiếp nhìn thấy Nghiêm Trạch thao tác, thì anh ta còn tưởng Nghiêm Trạch để máy treo*. (*mở plug-in: dùng những chương trình máy tính tự động để gian lận trong game)Lê Hạo cũng không nói nên lời.

Cậu đến cả giết người cũng tính toán tốt, đem cảnh chơi game thê thảm hoàn toàn xóa đi, kết quả Nghiêm Trạch lại chơi tốt như vậy?

Nghĩ tới Nghiêm Trạch chơi game lưu loát như vậy, lúc trước lại làm trò trước mặt cậu, như gà* mà chết trên cao nguyên đó chín lần...(*gà: chỉ người chơi kém, VN mình hay nói đồ gà hay gà quá đó)Lê Hạo đột nhiên hiểu ra.

Cảm tình—

Nghiêm Trạch hàng này đùa giỡn cậu!!!

Đối phương kỹ năng diễn xuất quá tốt, cậu căn bản không phát hiện Nghiêm Trạch lừa cậu.

Lê Hạo buồn vui lẫn lộn.

Vui là diễn kỹ của Nghiêm Trạch thật sự làm cậu kinh ngạc, chỉ cần đối phương không làm ra chuyện quá sai, tất nhiên sẽ trở thành ảnh đế, buồn chính là Nghiêm Trạch lừa cậu, hơn nữa xem tình hình bây giờ, có lẽ cậu đã quen với lừa gạt của Nghiêm Trạch.

—

Kiểm tra một chút số dư trong tài khoản di động, Nghiêm Trạch khá vừa lòng.

Đấu game tuy quy mô không lớn, tiền thưởng cũng không nhiều, nhưng vẫn có bốn số, hoàn toàn đủ để anh ung dung thư thái ở trong Anzhao trải qua ba ngày.

Ngay lúc anh đang suy nghĩ về chuyện hoang phí một lần, tổ camera cũng đã đuổi kịp. Nghiêm Trạch thoáng nghi ngờ, đang muốn hỏi Lê Hạo trong tổ Camera xem nhóm camera man đang định làm gì, thì đã nhận được tín hiệu của Lê Hạo.

Công việc làm trời: Mau mau mau, nói gì đi! Chân nhân tú anh đã từng xem qua đúng hông, học theo diễn y chang lại, vừa đi vừa nói cảm nghĩ của mình, còn có tính toán tiếp theo.

Nghiêm Trạch: Tại sao phải nói?

Công việc làm trời: Vì hiệu quả chương trình. Tôi lúc trước đã đưa cho anh những việc cần chú ý, anh không thấy?

Nghiêm Trạch lúc này mới nhớ tới Lê Hạo đã từng đưa cho anh một xấp giấy đánh máy.

Nghiêm Trạch: Nhìn rồi ^.^.

Công việc làm trời: Lần này anh đừng hòng lừa tôi, anh chắc chắn chưa từng nhìn qua.

Nghiêm Trạch: Cuối cùng cậu cũng học được thông minh!

Nghiêm Trạch: Hoan hô.jpg

乌拉

Công việc làm trời: ...

Nhìn cái biểu cảm bán manh không hợp với tính cách Nghiêm Trạch, Lê Hạo suýt nữa lại ném rớt điện thoại.

Công việc làm trời: Nghiêm đại thần, xin anh thương xót, đừng giỡn nữa, tôi tê cả da đầu rồi T_T.

Nghiêm Trạch: Trong lòng tôi nắm chắc.

Công việc làm trời: Tính trước cái gì?

Nghiêm Trạch: ACDEFG.

Công việc làm trời:

Chỉ không có mỗi chữ B*.(*chữ B hay B số: Thuật ngữ của Internet bắt nguồn từ phương ngữ của vùng Đông Bắc. Nó thường có nghĩa là bị nhầm lẫn và đầu óc kém.)Cũng may Nghiêm Trạch tuy giày vò Lê Hạo ở một số khía cạnh không quan trọng, phát tiết một ít bất mãn của mình với Lê Hạo, nhưng tóm lại vẫn rất chuyên nghiệp. Sau khi tổ camera đuổi kịp, anh liền ở một bên đẩy xe, để camera man quay sườn mặt, mới chậm rãi tổng kết thi đấu lúc trước, rồi cũng nói tới tính toán sau này.

Tán gẫu một đoạn dài, để hậu kì có thể tìm được bộ phận họ thích tiến hành cắt ghép biên tập, Nghiêm Trạch mới nói đến trọng điểm:

– Tiếp theo, tôi muốn làm một chuyện đại sự.

Anh cười chính trực vô cùng.

12. Chương 12: Chạy Parkour

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(*Parkour: là một phương thức huấn luyện sử dụng vận động bắt nguồn từ tập luyện kỹ năng tránh vật cản của quân đội. Các học viên di chuyển từ A đến B theo cách hiệu quả nhất có thể. Điều này được thực hiện bằng cách sử dụng chỉ cơ thể con người và môi trường xung quanh tạo động năng, tập trung vào việc duy trì càng nhiều đà càng tốt trong khi vẫn giữ an toàn. Parkour bao gồm các

bài tập vượt chướng ngại vật, chạy, leo, đu, nhảy, lăn, chuyển động trên 4 chi, và các bài tập tương tự khác tùy thuộc vào vận động nào được coi là thích hợp nhất cho những tình huống nhất định.

bên đi tới đích theo kế hoạch, vừa đi vừa nói tính toán bước tiếp theo của mình.

– Buổi sáng lúc ở An Triệu thị, tôi đã nhìn xung quanh một vòng. Phi thường may mắn là, tối nay tại công viên công cộng bên cạnh đường sắt ngầm sẽ có một cuộc thi chạy Parkour, càng may mắn hơn là — cho đến buổi sáng hôm nay, trận đấu này vẫn nhận báo danh thi đấu.

Nghiêm Trạch quay đầu nhìn tổ camera một cái, làm cho nhóm camera man có thể quay một màn ảnh hoàn mỹ:

– Chúng ta hiện tại tiến vào trong đó.

Nói xong, anh liền cưỡi một chiếc xe đạp nhỏ, đi như bay tới đường sắt ngầm.

Thấy thế, nhân viên tổ camera tức khắc hoảng sợ, vội kêu Nghiêm Trạch dừng lại, chờ xe của tổ camera đuổi tới hiện, thì mới nói Nghiêm Trạch đạp lại một lần nữa.

Không bao lâu, Nghiêm Trạch đầu tàu gương mẫu tới được trạm đường sắt ngầm.

Nơi thi đấu Parkour là bên trong khu công viên, lúc này sắc trời đã tối muộn, bây giờ vẫn còn ở công viên đều là cư dân vùng phụ cận cùng với một vài người cao tuổi khiêu vũ, Nghiêm Trạch mang theo một đám camera man tới như vậy có vẻ rất hấp dẫn tầm mắt người khác.

Có vài em bé gan lớn thậm chí chạy tới trước mặt Nghiêm Trạch, hỏi anh có phải quay phim không.

Thấy thế, Lê Hạo không nhịn được nói ở trong lòng: Nghiêm Trạch hàng này nhìn thì thấy cao lãnh như Phật, trên thực tế sở thích xấu nhiều một sọt. Cậu sợ Nghiêm Trạch nói sơ suất, chính mình lại chuẩn bị công tác mua chuộc tổ hậu cần.

Ai ngờ mặt Nghiêm Trạch lộ nét cười, làm bộ đại ca ôn nhu, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của em, chỉ khuyên em mau về nhà, đừng làm người nhà lo lắng.

Tiểu băng hữu hứng thú tới nhanh, đi cũng nhanh, nghe Nghiêm Trạch nói vậy, liền quay đầu chạy lấy người, trước khi đi cũng không quên nói với Nghiêm Trạch một tiếng đại ca ca cũng mau về nhà.

Một phen hồ động như hồ động trong phim cách mạng làm Lê Hạo trợn mắt há mồm, mãi đến khi Nghiêm Trạch lại quay đầu, nói đôi lời, thì cậu mới kịp hồi thần lại.

Lê Hạo thầm mắng chính mình một tiếng thật ngu quá.

Nghiêm Trạch trong lòng đều biết, khi nào nên hiền lành, khi nào nên qua loa cho xong, thật sự rõ ràng.

Chính vì tưởng tượng như vậy, cậu lại không kìm lòng được mà buồn bực: tại sao Nghiêm Trạch lại ôm địch ý với cậu sâu như vậy, là do cậu ký hợp đồng với anh sao?

Tuy Nghiêm Trạch không muốn nổi tiếng, tuy Nghiêm Trạch ký hợp đồng với cậu là vì anh có thỏa thuận gì đó với cha cậu, tuy Nghiêm Trạch biểu hiện oán khí rất lớn đối với thỏa thuận, đến nỗi giận chó đánh mèo tới cậu...

Thừa dịp lúc Nghiêm Trạch nói xong với nhân viên trận đấu, Lê Hạo lết lút nhắc cho Lê Chính Thù.

Công việc làm trời: Cha này, người cuối cùng thỏa thuận gì với Nghiêm Trạch vậy?

Lão Lê: Nghịch tử câm miệng!

Công việc làm trời: Anh ta thực chán ghét con!

Lão Lê: Nghịch tử câm miệng!

Công việc làm trời: Thời xưa nợ cha con trả, tại sao đến lượt con, lại thù cha con gánh?

Lão Lê: Nghịch tử câm miệng!

Công việc làm trời: Lão vương bát đản Lê Chính Thù ông còn là người sao, ông lại cài tự động rep tin.

Lão Lê: Nghịch tử! Người chủ cha người là vương bát đản, chính người không phải là con ta sao? Hơn nữa cái điện thoại cùi này không có công năng tự động rep!

Công việc làm trời:....

Lão Lê: Nghịch tử câm miệng!

Lê Hạo lại suýt nữa ném rớt điện thoại.

—

Lúc này.

Quần áo hôm nay của Nghiêm Trạch là loại quần áo thường ngày do Lê Hạo chọn giúp, dưới chân mang đôi giày nhạt màu, cũng không phù hợp chạy Parkour. Bởi vậy, lúc chuẩn bị, Nghiêm Trạch trực tiếp mượn một đôi giày chuyên dụng cho việc chạy Parkour từ chỗ thi đấu.

Chỉ là chỗ thi đấu cho mượn giày đều có size mẫu, chiều cao tỉ lệ thuận với size giày. Sau khi mang giày Nghiêm Trạch cảm thấy không ổn: giày này size hơi nhỏ.

Anh đang mang giày, bỗng thình lình nghe được một âm thanh trào phúng:

– Đến thi mà còn không thèm mang theo giày của mình, anh cũng thật có ý tứ.

Thanh âm kia nghe như của một thanh niên trẻ:

– Máy camera man đăng kia vẫn một mực quay anh kia, anh sẽ không phải là tiểu ngôi sao gì đi? Đang quay chương trình?

Nghiêm Trạch giẫm giẫm chân, cảm thấy hẳn là có thể chạy.

Anh không phản ứng đối phương.

Thấy anh không để ý tới mình, tiểu thanh niên hả giận, tiếp tục trào phúng nói:

– Còn tự cao tự đại? Xem ra người cũng không phải ngôi sao gì, ngôi sao sao có thể thiếu tố chất như vậy — phỏng chừng là quay cái gì thiển cận đang mạng đi!

Điều chỉnh tình huống cơ thể, Nghiêm Trạch chuẩn bị làm nóng người một chút trước trận đấu cuối cùng mới chịu quay đầu lại.

Anh lộ mặt nghi ngờ, chỉ chỉ chính mình:

– Vị đồng học này, cậu là đang nói chuyện với tôi à?

Tiểu thanh niên kia nhuộm một đầu màu vàng, cánh tay lộ ra ngoài còn có xăm hình rồng, nhìn thấy là biết thanh niên lêu lổng:

– Nói chuyện với người đấy, đại bài.

– Ra vậy.

Nghiêm Trạch “À” một tiếng.

Tiểu thanh niên ngẩng đầu, chờ Nghiêm Trạch trả lời. Nhưng cậu ta ngẩng đầu ưỡn ngực tại chỗ chờ nửa ngày, chờ đến cổ đều tê cứng cũng không nghe thấy lời Nghiêm Trạch. Cậu ta phát hiện không đúng, lúc này mới cúi đầu xuống, muốn xem thử Nghiêm Trạch đang làm gì—

Vừa thấy, cậu ta mới phát hiện Nghiêm Trạch hóa ra xem cậu như không khí, đã tự làm nóng người!

Tiểu thanh niên:

– Người người người....!

Động tĩnh hai người bên này tất nhiên sẽ làm người khác chú ý, trong thời gian ngắn, tuyển thủ dự thi khác cũng không thềm làm nóng người, đều ngoảnh mặt lại đây xem Nghiêm Trạch và tiểu thanh niên.

– Bao Mẫn Xuyên hàng này sao lại dây dưa với người khác.

Có người quen biết tiểu thanh niên nhún vai, giả thích cùng với quần chúng vây xem.

– Tiểu tử này lúc thi đấu hai trận đấu trước vận khí tốt, đạt được hai lần đứng nhất, cảm thấy chính mình là đại thần, nhìn thấy người mới thi Parkour thì thích giả hàng ngon* chạy tới xoi mói chỉ điểm người ta. (*Nguyên văn: Áo liệt điều, dịch ra thì tui phát hiện nó có nghĩa là giả cái buổi, mà buổi là cái ấy của boys, nên tui mạn phép dịch là giả hàng ngon....)Thấy Nghiêm Trạch hoàn toàn không care tới Bao Mẫn Xuyên, người nọ nhún vai không được cười thầm:

– Lúc này thế nhưng bị sửa trị.

Lê Hạo nghe đến câu này liền chồm tới:

– Tên Bao Mẫn Xuyên đó rất lợi hại?

– Tuy rằng tên đó rất ngu ngốc, nhưng chạy trốn không tệ.

Lê Hạo luống cuống.

Nghiêm Trạch sẽ không sao đâu, nhỉ?

Thấy không ít người chú ý, Bao Mẫn Xuyên liền hết giận. Tên này tuổi nhỏ, tính tình thích điều võ giương oai, không thể chịu nổi khi người khác lơ đi.

Gặp bộ dáng đại thần cao lãnh của Nghiêm Trạch, Bao Mẫn Xuyên khinh thường bĩu môi, bắt đầu nói khó nghe:

– Người hiện tại giả bộ đi, ngay cả giày cũng không mang, khẳng định không phải diễn viên chuyên nghiệp. Nếu vì giày không hợp mà ngã tới mông nở hoa, lúc bị xe cứu thương lôi đi cũng đừng khóc nói tôi không khuyên anh...

Lời nói rác rưởi của cậu ta chưa dứt, liền thấy Nghiêm Trạch đột nhiên di chuyển.

Bao Mẫn Xuyên hoảng sợ, cậu ta tuy rành chạy trốn lành nghề, nhưng vóc dáng cơ thể rất thấp. Nghiêm Trạch cao hơn cậu cả một cái đầu, giá trị vũ lực tuyệt đối có thể treo cậu lên đánh:

– Oa! Người là then quá thành giận, muốn động thủ?

Ai ngờ lúc này,

Nghiêm Trạch cũng hơi quỳ gối, thân thể ngã ra sau —

Dứt khoát lưu loát làm một động tác lộn ngược để làm nóng người.

Nhóm quần chúng vây xem: “....!!!”

Ba ba ba.

Lê Hạo vẻ mặt hoảng hốt vỗ tay.

Có cậu dẫn đầu, mọi người đứng xem cũng bắt đầu vỗ tay.

Lộn ngược ra sau là một trong những động tác cơ bản của chạy Parkour, vì động tác hất tay lúc lộn nhào ở trên đất bằng, có cảm giác ngớ ngẩn không chịu nổi. Nhưng lúc này, vì nhan giá trị cao ngất của Nghiêm Trạch chân dài cao ráo, động tác lộn ngược này không hề có cảm giác quê mùa, ngược lại có cảm giác mây bay nước chảy suất khí cùng tiêu sái.

Bao Mẫn Xuyên: “....”

Tức giận, nhưng vẫn muốn giữ vẻ mỉm cười.

13. Chương 13: Muốn Làm Gì Thì Làm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

– Người cứ thể hiện đi.

Bao Mẫn Xuyên vươn một tay, hơi có chút then quá thành giận chỉ vào Nghiêm Trạch:

– Giày mình còn không mang, nên không nghiêm túc làm nóng người, đợi lát nữa cứ chờ camera man của người gọi xe cứu thương giùm đi.

Cậu ta hung hăng nói, xong liền vội vội vàng vàng xoay đầu chạy, sợ Nghiêm Trạch lại làm gì làm cậu mất mặt nữa.

Nghiêm Trạch đứng tại chỗ, nghiêng đầu:

– Vậy xin hỏi cậu làm sao để nóng cơ thể?

Bao Mẫn Xuyên vừa nghe, nhất thời liền tức không chỗ xả: Người này vừa rồi thể hiện suýt như vậy làm nhục mình, bây giờ còn dám chọc tiếp? Cậu ta hai mươi còn chưa tới, rốt cuộc vẫn tính tình trẻ con, lúc này cứng cổ, phát ngôn bừa bãi nói:

– Nhìn kỹ đây, gà*.(ở VN mình hay kêu là gà chỉ mấy đứa yếu ớt á)Nói xong, cậu ta hít một ngụm sâu — Sau đó khuôn mặt nghiêm túc bắt đầu tập bài thể dục như mấy chương trình trên ti vi.

Nghiêm Trạch: “....”

Người vây xem: “....”

Lắc đầu, Nghiêm Trạch quyết định không tính toán với trẻ trâu. Ném Bao Mẫn Xuyên qua một bên, anh một lần nữa làm nóng người.

Làm xong vận động, Nghiêm Trạch thấy thi đấu cũng sắp bắt đầu: anh lúc trước đã xem qua tình hình cụ thể của trận đấu, trận đấu lần này diễn ra ở quảng trường trong công viên, từ chỗ này thi đi bộ*, trên đường phải vượt qua nhiều chướng ngại vật đến chỗ trạm đường sắt ngầm là hoàn thành. (*Thi đi bộ (tiếng Anh: racewalking) là một phân môn cự ly dài thuộc điền kinh. Khác với chạy, vận động viên phải đặt ít

nhất một chân trên đường chạy trong suốt quá trình thi đấu và được giám sát bởi các trọng tài. Địa điểm thi đấu của môn đi bộ có thể là đường giao thông hoặc đường chạy trong sân vận động. Quảng đường đi

bộ có thể dài từ 3000 mét tới 100 kilômét)Giày tuy không phải rất phù hợp, nhưng trong trận đấu không có chương ngại vật gì quá cao, mà lúc đi trên đường cũng không có quy định quá cứng nhắc, nếu nhìn thấy chương ngại mình không chắc chắn vượt qua được, thì đi vòng qua là được.

Nghiêm Trạch âm thầm suy nghĩ về quy định trận đấu.

Ai ngờ lúc anh chuẩn bị đi tới chỗ xuất phát, người lúc trước vỗ tay cổ vũ cho anh – Lê Hạo lết lút chạy lại.

Nghiêm Trạch nheo mắt:

– Cậu đến làm gì? Hiện tại tổ camera còn đang quay mà.

Lê Hạo trả lời:

– Không sao, tôi đã nói với tổ trưởng tổ camera, chờ lúc hậu kỳ cắt nối biên tập hẳn giúp tôi nói một tiếng, đem đoạn này cắt đi.

Nghiêm Trạch lúc này mới chú ý tới, Lê Hạo cũng không phải là tay không tới đây: trên tay cậu cầm theo một túi hình vuông.

Ai ngờ—

Sau khi nói xong, Lê Hạo liền để túi xuống đất, rồi ngồi chồm hỏm xuống.

Nghiêm Trạch khó được kinh ngạc một lần:

– Lê Hạo, cậu muốn làm gì?

– Làm gì là làm gì, anh đừng cử động.

Lê Hạo nói:

– Lúc này không phải tên... Bao Xuyên Mẫn nói giày anh không phù hợp, một chút cũng không chuyên nghiệp sao? Hơn nữa giày do bên tổ chức cung cấp, số đo cũng không vừa với anh đi.

Nghiêm Trạch:

– Cho nên...?

Tôi vừa này đi vào mấy shop gần đây mua cho anh một đôi.

Lê Hạo đã tự động cởi giày của Nghiêm Trạch.

– Nắm chắc thời gian mang giày vào, số giày này giống với số hồi sáng tôi đưa cho anh, hẳn là vừa chân.

Nghiêm Trạch:

–Lê Hạo này

Lê Hạo buồn bực ngắt đầu:

– Sao vậy?

Nghiêm Trạch không nói.

Anh vốn muốn hỏi có phải cậu bị người ngoài nhập vào hay không, tại sao đầu óc đột nhiên mở ra, lại có thể có ích như vậy. Thế mà lại cực kì cẩn thận mua một đôi giày kiểu dáng cực giống đôi giày do ban tổ chức cung cấp, nếu không đem hai đôi này đặt cùng một chỗ so sánh, thì không thể nào phát hiện chi tiết khác biệt giữa hai đôi.

Nhưng....Nghĩ Lê Hạo khó làm được một việc đúng đắn, Nghiêm Trạch yên lặng đem lời nói trào phúng thu lại.

Nghiêm Trạch thừa nhận, anh quả thật xem Lê Hạo không thuận mắt, sau khi thành nghệ nhân của phòng làm việc của Lê Hạo, cũng thường trị Lê Hạo, lấy cậu làm trò cười.

Lê Hạo càng bị anh chọc tức đến giờ chân, anh càng bứt giậu.

Dù sao ngay từ lúc đầu, anh căn bản là không nghĩ xuất đạo làm cái gì ngôi sao, chỉ muốn im lặng sống trong đoàn kịch nhỏ diễn kịch nói cả đời.

Nếu không phải cha Lê Hạo Lê Chính Thù nhắc tới chuyện kia, lấy đó ép buộc, khấn cầu chính anh ký hợp đồng với Lê Hạo, Nghiêm Trạch căn bản sẽ không bao giờ lên con thuyền hồng* này của Lê Hạo. (*Tức là chung phe ấy) Có thể... trong lòng anh vẫn thấy không vui, nhưng giờ ván đã đóng thuyền, dù có oán cớ nào cũng không có tác dụng. Chẳng thả biểu hiện cho tốt, tranh thủ sớm gặp may — lúc Lê Chính Thù nói chuyện với Nghiêm Trạch có nói tới chuyện của Lê Hạo, cậu ấy sống chết da mặt dày dặn quần lấy anh quỳ xin ký ước là bởi vì điều kiện phần cứng (aka diễn kỹ) của anh quá xuất sắc, chỉ cần làm tốt, tất nhiên có thể trở thành ngôi sao trong tương lai.

Vấn đề lớn nhất trước mắt của phòng làm việc Lê Hạo chính là không có một vị nghệ nhân nào có hạng* cao tọa trấn. Một khi nâng mình lên được mức đó, phòng làm việc có thể phát triển tốt, cùng các công ty lớn cạnh tranh người mới, hoặc là đi đào góc tường những đại bài thành danh lâu. (*: hạng một hạng hai đó Nguyên văn là vị trí cà phê, có ai thắc mắc vị trí cà phê là gì thì nó là một kiểu phân chia thứ bậc nghệ sĩ, ở mình hay gọi là hạng vậy đó. Mình đã suy nghĩ rất lâu về việc quy nó về hạng hay giữ nguyên từ "vị trí cà phê". Cuối cùng mình quyết định thay nó bằng từ "hạng" cho dễ hiểu, nhưng mình vẫn sẽ chú thích đầy đủ như thế này) Chờ lúc "Con bài chưa lật" của phòng làm việc không chỉ có anh, thì anh liền có thể từ già sự nghiệp đang trên đỉnh vinh quang, một lần nữa trở lại đoàn kịch nhỏ, vĩnh viễn từ biệt Lê Hạo.

Nghĩ tới sớm hay muộn gì cũng có ngày được giải thoát, Nghiêm Trạch âm thầm thở phào một hơi.

Nếu Lê Hạo cứ biểu hiện giống như bây giờ, lại làm anh hài lòng thêm một chút, thì anh cũng sẽ chịu đựng khó chịu, tạm thời chịu ở chung hòa bình với cậu.

— Chỉ cần nổi tiếng....

– Không sao, người ta gọi là Bao Mẫn Xuyên, không phải Bao Xuyên Mẫn.

Nghiêm Trạch nói mà mặt không đổi.

Lê Hạo bắt đầu ngụy biện:

– Có gì khác nhau? Khoa học đã chứng minh, thứ tự chữ Hán không ảnh hưởng tới việc đọc.

Nghiêm Trạch: “....”

Lê Hạo đợi trong chốc lát, thấy Nghiêm Trạch không trả lời, hay dùng chuyện ma quỷ lừa gạt cậu như bình thường, không khỏi cảm thấy hoảng sợ, còn tưởng Nghiêm Trạch đổi tính.

Chỉ là chờ khi Nghiêm Trạch thay xong giày, trở về vạch xuất phát của đường đua, chuẩn bị thi đấu, cậu mới hồi thần, thậm chí mình một tiếng: Nghiêm Trạch không chọc không phải là chuyện tốt sao, cậu tại sao lại như bị M, cảm thấy không quen?

Hai người suy nghĩ khác nhau.

—

Một lần nữa trở lại đường đua, Nghiêm Trạch khom lưng, bày ra tư thế xuất phát.

Lúc ký hợp đồng với Lê Hạo, vì thuận tiện nhờ Lê Hạo mua giày, hoặc tìm người thiết kế đặt mẫu, Nghiêm Trạch từng đi cùng Lê Hạo tới chỗ đo kích thước cơ thể. Nhìn xem, Lê Hạo mua giày cực kì phù hợp, thậm chí do giày quá chất lượng, cảm giác ma sát với chân của giày mới đều có thể xem nhẹ.

Nghiêm Trạch hậu tri hậu giác nghĩ, Lê Hạo người này bình thường đối với bản thân mình thì hết sức keo kiệt, vắt cổ chày ra nước, nhả tin thôi mà cũng tính từng chút, nhưng đối với anh, ngược lại rất hào phóng.

Lắc đầu, Nghiêm Trạch đem chuyện của Lê Hạo thả ra sau đầu, chuyên tâm ứng phó với trận đấu.

Trọng tài bắt đầu đếm ngược:

– Ba....

Chờ đến lúc anh nổi...

– Hai....

Nghiêm Trạch nhắc mí mắt.

– Một....

Nhấn nại thêm một chút nữa vậy.

– Bắt đầu!

Theo lệnh trọng tài, nhóm người dự thi xông ra ngoài.

Bao Mẫn Xuyên xông lên trước: Cậu ta tuy nhỏ tuổi, nhưng kinh nghiệm chạy Parkour cực kì phong phú, lúc trước còn tham gia một số trận đấu lớn trong nước, lúc này chạy đầu có thể hiểu được.

Một đường dẫn đầu, thấy đã cách người phía sau một cự ly khá ngắn, cảm thấy chính mình đã nổi bật, Bao Mẫn Xuyên cực kì giao hoạt giảm tốc độ một ít, chờ tuyển thủ phía sau chuẩn bị vượt qua mình thì mới bắt đầu nghiêm túc.

Chạy Parkour, chỉ nhìn, khác xa so với tình huống khi thực sự chạy. Có nhiều địa hình trong đầu nghĩ là dễ vượt qua, khi chân chính chạy thử, thì mới cảm nhận được độ nguy hiểm.

Đợi người phía trước vượt qua, chính mình ở phía sau chạy theo đúng lộ tuyến của người trước, thì có thể giảm thiểu sai lầm có thể có, tiết kiệm nhiều tinh lực và thể lực, lưu lại chờ đến cuối bút phá...

Tính toán Bao Mẫn Xuyên thật lớn.

Ai ngờ chưa chờ Bao Mẫn Xuyên giảm tốc độ, đã có người vượt qua cậu ta.

Bao Mẫn Xuyên sửng sốt, lúc này mới phát hiện người vượt qua chính là Nghiêm Trạch.

Chỉ là...

Nghiêm Trạch nghiêng đầu nhìn cậu ta: lúc này vì chạy nhanh, Bao Mẫn Xuyên đã tiêu hao không ít thể lực, chạy đến đỏ mặt, mà anh lại nhàn nhã, thậm chí đến cả hô hấp cũng không gấp.

– Người người người....!

Bao Mẫn Xuyên chắc bị Nghiêm Trạch làm tức điên.

Người khác thấp chân lại ngắn, vì chạy cho nhanh, chỉ còn cách tăng tần suất bước chạy, bởi vậy thể lực tiêu hao thật lớn. Mà Nghiêm Trạch cao ráo chân lại dài, người ta đi ba bước bằng hai bước của anh. So sánh với Bao Mẫn Xuyên mặt mũi đỏ gay hơi thở dồn dập, anh quả thực giống như tản bộ sau nhà.

Nghiêm Trạch còn cười ngại ngùng:

– Bạn nhỏ đồng học, cố lên.

Nói xong liền chạy nhanh hơn, đem Bao Mẫn Xuyên ném ở phía sau.

Bao Mẫn Xuyên: “...”

Chân dài thì hay à!

Cậu tức đến điên rồi, nên quên mất phương pháp chạy Parkour mà cậu vốn duy trì bao lâu nay, ngược lại chạy đi so tốc độ với Nghiêm Trạch.

Hai người đều là cao thủ chạy Parkour, không bao lâu liền bỏ xa nhóm tuyển thủ sau.

Bỗng nhiên —

Trên đường chạy, xuất hiện chướng ngại vật đầu tiên có vẻ khó giải quyết: Một cái ao bề rộng chừng bảy mét.

Nơi này là nơi công viên nuôi cá chép, vào ban ngày thường sẽ có trẻ em và phụ nữ đến đây cho cá ăn.

Nghiêm Trạch nhìn cái ao trước mắt, tính toán một chút độ dài.

Anh không giảm tốc độ, cứ thế mà nhảy lên, rõ ràng lưu loát bay qua cái ao, nhất thời tiếng ủng hộ quần chúng vây xem hai bên rầm trời.

Thấy Nghiêm Trạch nhảy thoải mái như vậy, Bao Mẫn Xuyên vốn muốn tranh với anh, không chút suy nghĩ thả người nhảy theo.

Nhưng mà, Bao Mẫn Xuyên vừa mới nhảy lên, Nghiêm Trạch vừa mới tiếp đất bên bờ kia đột nhiên nói một câu:

– Thật ngại quá —

Bao Mẫn Xuyên: “???”

Cái ao xuất hiện nơi góc cua, vì vậy Nghiêm Trạch và Bao Mẫn Xuyên chưa hề lấy đà. Lúc đó ỷ chân dài, Nghiêm Trạch cứ thế nhảy qua, còn Bao Mẫn Xuyên, lùn hơn anh nhiều, cũng trực tiếp từ trên cao —

Rơi xuống.

Bao – ụt sùng – Mẫn Xuyên: “....”

Nghiêm Trạch không nhanh không chậm nói nốt:

– Chính là ỷ người cao chân dài muốn làm gì thì làm đấy.

14. Chương 14: Chênh Lệch Giữa Người Và Người

Kết quả của trận đấu có thể tưởng tượng được, Nghiêm Trạch bắt được chức quán quân, thắng được sự ủng hộ của vô số khán giả. Thậm chí người tổ chức trận đấu còn đích thân tìm anh, nói thẳng hi vọng Nghiêm Trạch gia nhập hiệp hội yêu thích môn chạy này — chắc chắn rồi, và Nghiêm Trạch tỏ ra cực kì cảm động, sau đó liền từ chối.

Kiểm tra lại tiền thưởng chuyển tới tài khoản trong ngân hàng của mình, Nghiêm Trạch vẫy tay với tổ camera.

Trong ánh mắt chăm chú của quần chúng vây xem, anh tỏ ra ngại ngùng, mở tấm chì chiếu ra trước ống kính:

– Có vẻ như hôm nay vận khí tôi tốt, đi thôi, cũng sắp tới lúc nghỉ ngơi rồi.

Nói xong, anh liền xoay người đi về phía khách sạn bên cạnh trạm đường sắt ngầm.

Lúc này, một người camera man cho mọi người thấy hình ảnh của khách sạn đó.

Sau khi Nghiêm Trạch đi khách sạn, tổ camera tính toán, lưu lại hai camera man phụ trách chụp ngày mai ở lại bên cạnh khách sạn, còn lại quay về khách sạn được bao bởi kịch tổ ‘chân nhân tú’, chờ bình minh rồi tiếp tục quay.

Mà Lê Hạo, nhân lúc tổ camera giải tán, xác định không có phóng viên theo sau, mới nhấn cho Nghiêm Trạch, hỏi đối phương ở gian phòng nào.

—
— Anh đúng là rất hưởng thụ.

Biết được số phòng Nghiêm Trạch, Lê Hạo thành công “đột nhập” vào phòng Nghiêm Trạch, vừa vào cửa đã oang oang:

— Người ta lẫn lộn sinh tồn, còn anh, chắc tới du lịch quá.

Cậu một bên nói, một bên lუმ điện thoại ra, nhấn cho Trương chế tác, hỏi thăm tình huống các nghệ nhân khác.

Đại ca Lạc Viễn sớm thâm nhập vào bên trong quần chúng, lúc này đã ngủ khò khò trong phòng của nhóm công nhân. Nữ nghệ sĩ duy nhất Vu Nhược Hàm bị bà chủ nhà trọ nhiệt tình mời tới nhà nghỉ ngơi. Còn Kỉ Trầm và Nguyên Sướng, lúc này vẫn ở quảng trường bị fan vây dựa, nhưng ngại hình tượng nên không thể từ chối, bị cuốn lấy phiền cực, quả là thảm thiết đến mức người xem thương tâm người nghe rơi lệ.

— Đạt được hiệu quả của chương trình vẫn không được sao?

Nghiêm Trạch trong phòng trả lời.

Lúc này, anh đang cầm chiếc ly đế cao, khoan thai đứng cạnh cửa sổ sát đất nhìn xuống cảnh đêm ở An Triệu thị.

Lê Hạo nhìn không được trong lòng thầm nghĩ tại sao chênh lệch giữa người và người lại lớn như vậy.

— Đúng rồi, Nghiêm đại thần này, chúng ta có thể thương lượng chuyện này không...

Lê Hạo đi tới, có chút khép nép mở miệng.

Tính tình của cậu rất nóng, là loại đụng vào chút là nổ, nhưng đối với vị “Đại thần” Nghiêm Trạch, Lê Hạo lại sợ đến mức không dám nói chuyện lớn tiếng.

— Thương lượng chuyện gì?

Nghiêm Trạch không quay đầu, một bộ dáng cao lãnh.

Lê Hạo trong lòng có khổ:

– Lúc trước anh thi game với chạy Parkour thực sự dọa chết tôi. Nghiêm Trạch à, tôi biết anh rất mạnh rất lợi hại, nhưng... lần sau trước khi làm gì, có thể hay không nói cho tôi, chúng ta thương lượng, đừng để tôi suốt ngày hoảng sợ được không.....

Nói xong, Lê Hạo cũng hối hận: Vốn mạnh mẽ ép Nghiêm Trạch kí hợp đồng với mình chính là lỗi cậu. Nghiêm Trạch dù chưa từng nói thẳng, nhưng khẳng định trong lòng rất bất mãn với cậu. Anh ấy lừa cậu, cho cậu tưởng rằng trình gà, sau đó làm cậu lo lắng đề phòng lúc đăng kí thi đấu, tất cả chỉ là cách phát tiết của Nghiêm Trạch.

Cậu lúc này thương lượng với Nghiêm Trạch, yêu cầu đối phương đừng trêu chọc nữa, có phải là mặt quá dày rồi không?

Nếu Nghiêm Trạch bỗng khó chịu, mạnh mẽ hủy hợp đồng thì cậu phải làm sao đây?

Tầm mắt Nghiêm Trạch chậm rãi chuyển tới Lê Hạo:

– Không phải tôi nói rồi sao, trong lòng tôi nắm chắc.

Anh vốn định theo thói quen trêu chọc Lê Hạo vài câu, nhưng nghĩ nhin một chút, chờ phòng làm việc Lê Hạo ổn định, anh liền có thể mãi mãi không gặp lại đối phương, Nghiêm Trạch tạm thời đánh mất ý niệm lừa gạt Lê Hạo. Anh ra về buồn rầu:

– Tôi không phải đã nói sao, trong lòng tôi nắm chắc, cậu không cần lo lắng.

Lê Hạo: “.....”

Lúc trước không phải nói không phải B số* mà!

(*B số: ngôn ngữ mạng, nghĩa là kẻ ngốc)

Thấy Nghiêm Trạch nói xong lại nhìn về ngoài cửa sổ, tự hiểu đối phương không có gì muốn nói với mình. Lê Hạo sờ sờ mũi, ngồi xuống sofa trong phòng.

Trong phòng được cung cấp máy tính, mở máy, Lê Hạo bắt đầu xử lý công việc của phòng làm việc.

Chỉ là máy tính nơi này không phù hợp lưu lại tin tức quan trọng, Lê Hạo cũng không dám làm những chuyện quá cơ mật, mà là mở ra diễn đàn, bắt đầu tìm tòi thông tin về Hơi thở sinh tồn - nếu giúp thủy quân cũng coi là công việc.

Sau kì chân nhân tú trước kết thúc, không lâu sau, kì đó đã được phát sóng. Lê Hạo không biết tại sao lại thấp thỏm, không biết khán giả sẽ đánh giá Nghiêm Trạch như thế nào.

Cậu đang lướt bài post, bỗng phát hiện, Nghiêm Trạch vừa rồi còn ngắm cảnh đêm mà giờ đã ngồi xuống cạnh cậu: Khách sạn có hai máy tính, Nghiêm Trạch cực kì thuần thục mở máy, thậm chí còn khá thoải mái đùa nghịch hai cái loa bên cạnh.

Lê Hạo: “....”

Đây là cổ nhân sao? Vì sao lại thành thạo thiết bị điện tử hơn cậu vậy QAQ?

– Sao nhìn tôi?

Nhận thấy Lê Hạo nhìn chăm chăm mình, Nghiêm Trạch chậm rãi hỏi.

Lê Hạo xấu hổ, chỉ có thể nặn ra nụ cười:

– Anh bộ dạng suât, tôi chỉ nhìn nhiều chút thôi.

– Tại sao lại nghe giống lý luận mấy đứa gay vậy?

Nghiêm Trạch nghi ngờ.

Lê Hạo chính trực nói:

– Áo giác thôi.

Nghiêm Trạch:

– Ồ vậy à.

Lê Hạo lại hỏi:

– À đúng rồi, nói tiếp, anh vừa uống gì vậy?

Chẳng lẽ là Lafite ử 82 năm trong truyền thuyết đó sao?

– Có thể uống nha, không đường.

Lê Hạo: “....”

Nghiêm Trạch cũng không để ý tới Lê Hạo nữa, mở trò chơi ra. Lê Hạo lén liếc một cái, mới phát hiện trò chơi đó thể mà lại là Huyền kiếm thiên ân – Đây chính là game MMORPG đứng đầu hiện nay. Bây giờ cao thủ nắm quyền, tình trạng của người mới rất thê thảm, mà Huyền kiếm thiên ân lại nhờ vào nội dung xuất sắc đồ họa đẹp dễ mà nổi tiếng, nhân khí cực cao, cực hot.

Đại não của người đại diện Lê Hạo rất nhanh xoay chuyển: Cậu nhớ rõ game này mới mở mấy năm gần đây, nửa năm nữa là kỉ niệm năm năm, đến lúc đó chắc sẽ có động tác lớn. Đợi đến lúc đó, người phát ngôn của game đó chắc cũng hết hợp đồng.....

Có thể hay không để Nghiêm Trạch đi lấy quyền phát ngôn này?

Lê Hạo tính toán.

Phát ngôn cho game, nghệ nhân thân phận cao thì chương mắt, hơn nữa người phát ngôn trước của game này cũng không phải đại bài gì, mà là một gã Coser nổi tiếng. Vì vậy, chỉ cần Nghiêm Trạch hơi có chút fan, thì cậu liền mang Nghiêm Trạch đi tranh thủ. Nghĩ là thấy có cơ hội rồi. Mà sau khi phát ngôn cho game, khi trò chơi tuyên truyền, cũng sẽ tranh thủ cho Nghiêm Trạch không ít hảo cảm từ game thủ, nói không chừng còn hút fan. Hơn nữa trừ phi tìm đường chết, game này sẽ không dễ xảy ra vấn đề về chất lượng. Làm phát ngôn cho game này, có thể nói là một bút kiếm không ít lời đâu....

Cậu đã chìm trong viễn cảnh tương lai, mà không chú ý tới Nghiêm Trạch ngồi cạnh.

Lúc này Nghiêm Trạch lướt trong list bạn bè, tìm được một người, trực tiếp nhắn tin.

Anh nhớ trong list bạn bè của mình có một người là fan bự. Hiện nay gặp việc của Kì Trầm, đối phương đập anh không thành lại bị phản ngược, khẳng định sẽ không cam tâm, chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp tiếp tục tính kế anh. Mặc dù có Lê Hạo xử lý việc này, nhưng Nghiêm Trạch vẫn cảm thấy, anh cũng phải tự chuẩn bị mới được.

Chỉ là anh đã quên, “Bạn tốt” này hình như vô cùng...

Sợ anh.

Thiên Uy: Onl?

Thiên Uy: Tôi xem tọa độ, cậu ở tràng thi đấu thể thao? Chờ một chút, tôi tìm xe ngựa chạy tới.

Thiên Uy: Có chút việc muốn hỏi người.

Thiên Uy: Cậu nói cậu là fan, vậy Kỉ Trầm, biết không?

Thiên Uy: Hình như là... sự đệ của idol cậu? Cùng idol làm CP.

Một lát sau, đối phương rep.

Tiểu Lâu Ngô Bạch Nhất Dạ Tuyết: Anh đừng tới đây aaaaa!!!

Thiên Uy:.....

15. Chương 15: Mượn Dao Giết Người

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lâu Ngô Bạch luôn cảm thấy, nếu thế giới này là một trận thi đấu, thì hẳn chắc chắn chiến thắng, vô địch mãi. Ở trong giới diễn viên, nếu hẳn tự nhận mình là người xui xẻo thứ hai, chắc không ai dám nhận thứ nhất.

Nói ngắn gọn, đặc điểm lớn nhất của hắn, chính là móc, là thứ hạng.

Ngồi trước máy tính, nhìn người vô tri vô giác, hỏi Kỉ Trầm có phải sự đệ của idol “Lâu Ngô Bạch” không, còn nói muốn đi tới tràng thi đấu thể thao tìm người đang bận làm nhiệm vụ như hắn, hỏi một chút chuyện, thì Lâu Ngô Bạch liền muốn ăn màn hình.

Hết chuyện để nói hay sao á!

Nhắc tới Kỉ Trầm, Lâu Ngô Bạch liền buồn bực trong lòng: Hắn với Kỉ Trầm đều là diễn viên trẻ xuất đạo từ chương trình Thần tượng một trăm điểm, coi hai người là sư huynh đệ cũng được.

Có câu “Họa phúc tương y”(*: Trong họa tất có phúc, and ngược lại) Còn có câu “Phi lâu tất Âu”(*:xui nhiều thì sẽ hên thôi)Có lẽ là do quá xui xẻo quá thê thảm, lúc xuất đạo, Lâu Ngô Bạch bỗng thần kỳ hết xui gặp may, trong Thần tượng một trăm điểm thành công xuất đạo, thành tiểu sinh có nhân khí lớn nhất lúc bấy giờ.

Nhưng mà sau đó, vận xui lại không hên mà tới: Uy thế biểu diễn phim thần tượng bỗng đứt đoạn, hữu tình trợ diễn cho ca sĩ trong công ty nhưng lại gặp mưa to, đi ra ngoài mua thuốc cảm thì bị phóng viên chụp được — đáng ra chụp thì chụp thôi, nhưng khổ nỗi ngày đó thuốc Lâu Ngô Bạch mua là thuốc đặt(*:Thuốc đặt là dạng thuốc được đưa vào cơ thể qua đường hậu môn để vào trực tràng (thuốc đạn hay tọa được), qua âm hộ vào âm đạo (thuốc trứng), hoặc qua lỗ sáo vào niệu đạo (thuốc niệu đạo). Với sức nóng cơ thể, thuốc đặt tan dần và hấp thụ qua niêm mạc vào hệ tuần hoàn. Thuốc đạn có thể tác động ở ngay tại chỗ đặt như thuốc trị bệnh trĩ ở trực tràng hoặc lan tỏa toàn thân thể như thuốc giảm

đau.)Mà Kỉ Trầm chính là một trong những xui xẻo của hần, đối phương là diễn viên cùng công ty với hần, vì để bồi dưỡng nhân khí, lúc đầu, công ty đơn phương bắt buộc Lâu Ngộ Bạch vốn không muốn phải xào CP với Kỉ Trầm.

Sau khi Lâu Ngộ Bạch từ từ nổi tiếng, cấp bậc cao hơn Kỉ Trầm, công ty mới chịu ngưng việc này lại.

Nhưng... không biết có phải là do không cam lòng không, sau khi chấm dứt, Kỉ Trầm vẫn luôn suy nghĩ nhiều cách bấu víu lấy hần, chỗ nào mà có Lâu Ngộ Bạch thì cậu ta cứ xuất hiện xoát độ tồn tại.

Mới đây, cậu ta còn làm cái gì nhiệt suu* “Tổn thương tình cảm”, làm mình giống như tra nam vứt bỏ cậu ta... Lâu Ngộ Bạch cứ nghĩ lại liền tức đến không thở nổi. (*:”Nhiệt suu” chính là từ để chỉ độ hot và được truyền thông, công chúng quan tâm của một người nghệ sĩ.)Hần sao lại xui xẻo như vậy chứ!!! QAQ.

Lâu Ngộ Bạch cực kì buồn bực, vận xui của hần cực cứng đầu, đi tới chỗ nào là theo tới chỗ đó: hần chỉ là hơi rảnh rỗi, lên người đại diện với trợ lý chơi game một lát, ở trường thi đấu thể thao đánh mấy lần rồi ngừng, vậy mà cũng gặp sao chổi* Thiên Uy login...(*: sao chổi là sao mang điềm xấu. Nguyên văn là Tang Môn tinh)Mà hần lại không dám chọc tức Thiên Uy.

Lâu Ngộ Bạch vẫn nhớ, hần lúc trước làm sao quen biết Thiên Uy: ban đầu, hai người quen biết nhau trong trận chiến.

Lâu Ngộ Bạch ý hần là kiếm khách*, trong trận đấu có chém Thiên Uy vài lần, sau đó liền bị Thiên Uy báo thù. Mấy ngày nay, Thiên Uy giết từ sáng sớm tới tối muộn, hần cơ bản cứ onl là chỉ có thể nhìn màn hình chậm rãi biến đen*. (*kiếm khách: Nguyên văn là ”lưu nhân” có nghĩa là người nhanh nhẹn, theo thăng bạn chơi game lâu năm thì đó là kiếm khách. Nếu sau này phát hiện sai sót mình sẽ quay lại sửa, bạn nào biết cx gợi ý cho mình, then kiu)(*Biến đen: Chắc do cứ onl là lại bị giết nên ếu biết làm gì đây mà)Chờ Thiên Uy trả thù đủ, lại đánh một roi lại cho viên đường, mang hần đi qua vài phó bản cực khó thuộc cấp ác mộng làm bồi thường tổn thương tinh thần, hần liền không có tiền đồ làm vật trang sức đeo chân* của Thiên Uy, giống như bị chứng stockholm* mà trở thành bằng hữu với Thiên Uy.(*trang sức đeo chân: kiểu đi đến đâu là theo đến đấy)(*Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc.[1][2] Tuy nhiên, những cảm xúc nói trên của ”nạn nhân” hoàn toàn vô lý vì họ đang nhầm lẫn hành vi hành hạ với lòng tốt của kẻ bắt cóc, mặc cho những nguy hiểm mà họ đã phải trải qua. Hệ thống quản lý dữ liệu bắt cóc của FBI ước tính ít nhất tám phần trăm nạn nhân có biểu hiện của hội chứng Stockholm)....Tuy Lâu Ngộ Bạch luôn cảm thấy, quan hệ giữa hần và Thiên Uy, là đơn phương nô dịch và bị nô dịch.

Tựa như dùng ID Play rất nhục nhã, Lâu Ngộ Bạch bị tường tượng của hần dọa tới mặt trắng bệch, vội

vàng gõ chữ.

Tiểu Lâu Ngô Bạch Nhất Dạ Tuyết: Cha, ba ba, phụ thân đại nhân, xin anh đừng đến tràng thi đấu thể thao, tôi sợ chết!

Thiên Uy: Cậu sợ cái gì?

Thiên Uy:?

Tiểu Lâu Ngô Bạch Nhất Dạ Tuyết: Phản xạ có điều kiện.

Thiên Uy: Vậy à.

Lâu Ngô Bạch chịu đựng cảm giác thẹn khó nói, tiếp tục giả kỹ nữ* tán gẫu với Thiên Uy(*: Theo tui thì ý ở đây nói là Lâu Ngô Bạch giả gái để trò chuyện với Nghiêm Trạch, nên nhớ ID Lâu Ngô Bạch giả là fan nữ của "Lâu Ngô Bạch" ha)Tiểu Lâu Ngô Bạch Nhất Dạ Tuyết: Sao anh lại có hứng thú với idol nhà tôi vậy?

Thiên Uy: Đột nhiên nhìn thấy, cảm thấy tò mò.

Tiểu Lâu Ngô Bạch Nhất Dạ Tuyết: Anh muốn thành fan?

Thiên Uy: Không được?

Lâu Ngô Bạch tỉnh cả người, một ý niệm không thể nói xuất hiện trong đầu hần: Tuy không biết Thiên Uy thẳng hơn cột điện vì sao tự nhiên nước tràn vào óc, cảm thấy hứng thú với tiểu sinh, nhưng Lâu Ngô Bạch tự hỏi một lát liền quyết định nhân cơ hội này trả đũa Thiên Uy một lần — hần muốn Thiên Uy làm theo sắp xếp của hần.

Nếu Thiên Uy thành fan của hần, không phải rất tốt sao?

Lâu Ngô Bạch hơi có chút hiểu về thú vui ác độc của Thiên Uy.

Tiểu Lâu Ngô Bạch Nhất Dạ Tuyết: Tên Kỉ Trầm này không phải loại gì tốt, ai, nói thật, nói về Tiểu Bạch ha? Da trắng mặt đẹp tính tình tốt, diễn kỹ tốt nhan giá trị cao, mẫu chốt là — anh ấy siêu cấp sủng fan.

Thiên Uy: Ồ, nói về Kỉ Trầm đi.

Tiểu Lâu Ngô Bạch Nhất Dạ Tuyết:

Thiên Uy: Cậu nói cậu ta không phải người tốt, cụ thể ra sao?

Lâu Ngô Bạch quyết định đi đường vòng cứu nước.

Tiểu Lâu Ngô Bạch Nhất Dạ Tuyết: Cậu ta không biết xấu hổ! Biết rõ Tiểu Bạch luôn giữ thân trong sạch, còn cứ bám lấy anh ấy! Sau khi âm ỉ một trận còn mặt dày mảy dạn dấn Tiểu Bạch. Mấy ngày trước còn làm cái gì tình giả nhiệt sừ. Tưởng cậu ta là người gặp người thích vạn nhân mê thụ sao? Nôn mửa! Tiểu Bạch nhà tôi thực rio* lắm.(*: khi mị tra gg-sama, thì KQ là RIO là 1 loại cocktail, hình như bán rất chạy nhưng dạo gần đây tụt giá thê thảm, có vẻ là nhiều công ty phải phá sản nghỉ phở vì nó. Nói RIO thảm mị đoán có lẽ tác giả đang muốn nhấn mạnh về mức độ thê thảm của "Tiểu Bạch")Thiên Uy: Nhiệt sừ?

Thiên Uy: Người trong ảnh với cậu ta, cậu biết?

Thiên Uy: Tôi có hứng thú với người đó, cậu có cảm thấy người này có thể nổi không?

Lâu Ngô Bạch: "???"

Hần cảm thấy hần có chút theo không kịp tốc độ suy nghĩ của Thiên Uy, tại sao một giây trước còn hỏi chuyện Kỉ Trầm, một giây sau đã kéo đề tài tới người chung ảnh với Kỉ Trầm?

Tiểu Lâu Ngô Bạch Nhất Dạ Tuyết: Bộ dáng suất, nhìn có tiềm lực, nghe nói xuất thân diễn viên kịch nói? Nhưng giới giải trí anh cũng hiểu, nổi hay không đều dựa vào mệnh, không phải người nào cũng có vận may giống như Tiểu Bạch.

Tiểu Lâu Ngô Bạch Nhất Dạ Tuyết: Thật đấy, à mà muốn tới nhà* của tôi không, làm fan cực tốt kiểm bộn không lỗ đâu!(*nhà ở đây là nhà trong game í)Thiên Uy: À.

Thiên Uy: Biết rồi, ở tràng thi đấu thể thao chờ ta.

Lâu Ngộ Bạch bị dọa toát mồ hôi lạnh, hôm nay Uy không phản ứng giống như trong hệ thống* nhỉ?(*Vâng, aka Bạch đã lập ra một hệ thống list ra các phản ứng của Nghiêm ca)Tiểu Lâu Ngộ Bạch Nhất Dạ Tuyết: ba ba???

Tiểu Lâu Ngộ Bạch Nhất Dạ Tuyết: làm vậy chi?

Tiểu Lâu Ngộ Bạch Nhất Dạ Tuyết: Đại nghĩa diệt thân sao?(*Đại nghĩa diệt thân chỉ những người không vì tình riêng mà trái pháp luật.)Thiên Uy: Giỡn chút thôi ^ ^.

Tiểu Lâu Ngộ Bạch Nhất Dạ Tuyết:???

Thiên Uy: Đùa xem phản ứng của cậu rất vui, chỉ là vẫn kém hơn người đang ngồi bên cạnh tôi một chút.

[Bằng hữu của ngài: Thiên Uy đã logout]

Biểu tình của Lâu Ngộ Bạch.

Nhất thời.

Cứng lại.

.... Cứng lại.

— Thoát game, Nghiêm Trạch ngáp một cái, chậm rãi đi về giường nằm, nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị chiến đấu với cảnh quay ngày mai.

Cùng fan nào tàn Tiểu Lâu Ngộ Bạch Nhất Dạ Tuyết tán gẫu thật không có dinh dưỡng, một chút tin tức hữu dụng cũng không có, nhưng khen idol nhà cậu ta thì đúng là nhiều tới đầy một sọt.

Tuy vậy, Nghiêm Trạch cũng biết được một tin tức cũng khá quan trọng:

Một, Kỉ Trầm là dựa vào Lâu Ngộ Bạch mới nổi như bây giờ.

Hai, Lâu Ngộ Bạch bị bám dính có vẻ rất chán ghét Kỉ Trầm.

Ba, fan thẳng nhãi này chắc một đám gay trong đó.

Nếu Kỉ Trầm còn muốn giả vờ yêu, có phải suy xét đến việc hạ thủ trên Lâu Ngộ Bạch?

Nghiêm Trạch thầm tính toán xác suất thành công của việc mượn đao giết người.

Tài nguyên trong tay Lê Hạo có hạn, dựa vào cậu ấy, có lẽ giống như Tiểu Lâu nói, hồng lên là không thành vấn đề, nhưng có thể nổi tiếng không, cũng chỉ có thể xem ý trời. Đương nhiên, chỉ cần có tiền, dám đập tiền tăng hạng, dù có ý trời cũng có thể nghịch thiên sửa mệnh.

Đáng tiếc, Nghiêm Trạch không thể hưởng thụ đãi ngộ mức đó.

Tài nguyên Lê Hạo có hạn, thậm chí việc đối đầu với ngôi sao mới nổi Kỉ Trầm mà còn phải mượn ngoại lực, nghĩ kế họa thủy đông dẫn.

Anh chà xát đầu ngón tay, bắt chước động tác khai khai hỏa.

..... Lại nghĩ biện pháp khác nha.

16. Chương 16: Yêu Đồ Ngọt

Hai ngày sau, Nghiêm Trạch đi xung quanh nội thành Anzhao, đặc biệt để ý tới những trận thi đấu nhỏ có tiền thưởng rồi tham gia, nhất thời tạo ra cuộc thảo luận không nhỏ trong weibo Anzhao. Thậm chí còn có phóng viên bản địa liên hệ Nghiêm Trạch, xin được phỏng vấn riêng.

Việc thảo luận càng nóng, có một bộ phận người chú ý tới Hơi thở sinh tồn liền phát hiện ra thân phận diễn viên của Nghiêm Trạch, vì vậy nên nhóm quần chúng tò mò lúc này mới ý thức được, vị “đại thần” chinh chiến ở trong thành thị này hẳn là đang quay ‘chân nhân tú’. Chỉ là do Nghiêm Trạch không quá nổi tiếng,

nên người gặp anh cũng khó mà nhận ra thân phận của anh.

Sau khi quay chụp chấm dứt, tới chạng vạng ngày thứ ba, năm nghệ nhân tham gia khiêu chiến sinh tồn nơi thành thị cũng đã tới lúc quay về.

Lạc Viễn và Vu Nhược Hàm đều chọn tàu cao tốc an toàn mau lẹ, còn Kỉ Trầm cùng Nguyên Sướng vì hiệu quả chương trình, nên đành đi nhờ xe fan, bị fan đuổi đến tận Hà Bắc.

Còn về Nghiêm Trạch...

Hàng này ở nội thành Anzhao quét sạch ba ngày, kiếm được bốn măn bát măn*, không chỉ hưởng thụ mua khoang hạng nhất phi cơ bay thẳng về Hà Bắc. Hơn nữa còn tiện đường mua không ít đặc sản Anzhao, nói quay về Hà Bắc liền tặng cho các thành viên tổ kịch công tác vất vả và giữ lời hứa với một vài nghệ nhân khác... không ngờ anh ta quả nhiên đến để du lịch. (*: có nghĩa là đầy chậu, ý chỉ rất nhiều tiền) Quay xong ở Hà Bắc, một kì nhân tú cũng hoàn thành.

Nhưng mà sau khi chấm dứt, kịch tổ đột nhiên thông tri với nghệ nhân, nói kịch tổ có việc. Tổ camera bị điều đi với Phó đạo giúp đỡ quay chụp bộ phim thương mại nào đó. Vì thế kì tiếp theo của ‘chân nhân tú’ bị lùi lại một tháng, khoảng lúc kì thứ hai phát sóng thì mới có thể bắt đầu quay tiếp.

– Việc kéo dài thời gian quay này là đột xuất, tôi lúc trước không biết. Lịch quay của anh cũng đã lập, hai tháng này đều là quay Hơi thở sinh tồn, không có việc khác, nên... chúng ta có thể hàm ngư* một tháng. (*Cá muối, có nghĩa là rảnh rỗi, không làm việc) Mở cửa xe, Lê Hạo nói.

Lúc này, hai người tiến về rạp hát nhỏ của Nghiêm Trạch, đang trên đường cao tốc.

Lê Hạo chuẩn bị mang Nghiêm Trạch trở về quê Lâm thị, thừa dịp hàm ngư, tranh thủ gặp mặt cha ruột – Lê Chính Thù.

Mấy ngày hôm trước quay ‘chân nhân tú’, Lê Hạo từng chất vấn Lê Chính Thù rốt cuộc kí hiệp ước gì với Nghiêm Trạch, để Nghiêm Trạch có ý kiên sâu như vậy với cậu.

Nhưng mà Lê Chính Thù luôn lảng tránh, không trả lời trọng tâm. Bất đắc dĩ, Lê Hạo đơn giản liền giết về Lâm thị, mặt đối mặt Lê Chính Thù đem chuyện hỏi cho ra nhẽ.

Nghiêm Trạch ôm ý kiến quá nặng với cậu, vì hợp tác tốt đẹp trong tương lai, Lê Hạo quyết định phải làm dịu đi quan hệ hai người.

Nhìn Nghiêm Trạch ngồi ở ghế phó ăn đồ ăn vặt, Lê Hạo không nhìn được trong lòng mắng vài câu Rau

xanh *.(*: một loại chửi ở TQ, chắc giống đậu mía)Lê Hạo nhị không được hỏi:

– Anh không có gì muốn nói sao?

– Nói cái gì.

Nghiêm Trạch mồm ăn vặt, nói mơ hồ.

– Đúng rồi, nếu là kéo dài thời hạn, vậy chủ đề của kì tiếp theo đã định chưa?

– Mùa Hơi thở sinh tồn này nội dung đều đã được định sẵn, chỉ là kịch tổ không đem nội dung cho tôi biết.

Lê Hạo nói:

– Chủ đề của kì tiếp theo tôi biết đấy, hình như là sinh tồn khủng bố. Kịch tổ chuẩn bị thuê một ngôi nhà cổ, anh với những nghệ nhân khác vào đó ở vài ngày — à mà, anh đang ăn gì thế.

– Đặc sản của Anzhao, rất ngon.

Nghiêm Trạch khó được tốt bụng một lần, từ túi cầm ra một miếng hình tròn, đút cho Lê Hạo đang bận lái xe.

– Khủng bố? Nhà cổ?

Lê Hạo theo bản năng mở miệng ra.

Nhưng sau khi ngậm vào, biểu tình trên mặt cậu đột nhiên trở nên rất vi diệu: cái này không phải không ăn được, chỉ là...

Có phải hay không hơi “quá” ngọt?

Cũng may Lê Hạo không ghét ăn ngọt, ăn đồ Nghiêm Trạch đưa, cậu gật đầu:

– Tòa nhà cổ đó nghe nói là có ma, là của quan lại của cái triều nào ấy, chuyên môn dưỡng tiểu thiếp. Nghe nói trước kia có dưỡng một đào kép phong hoa tuyệt đại.

– Chỉ là sau đó đào kép liền bị chính thê vì ghen ghét mà giết chết. Oán khí liền không tiêu tan, sau đó con đường làm quan của vị đó liền trắc trở, lại bị vu là phản tặc, một nhà chết thảm, nghe nói là nguyên rủa

của đào kép.

– Nghe nói có tiểu minh tinh muốn cưỡng ép tháo dỡ tòa nhà, kết quả bị hồn ma đào kép dọa choáng váng...

– Ồ.

Nghiêm Trạch chắc chắn không phải là người nghe đủ tư cách.

Lê Hạo tiếp tục tám:

– Đúng vậy, hơn nữa nghe nói đào kép đó còn là nam...

Nói đến đây Lê Hạo dừng lại.

Cậu lúc trước nghe kịch tổ tám nhà có ma còn coi là chuyện dân gian, dù gì giờ là thời kì khoa học, cậu là người theo thuyết vô thần, căn bản không tin chuyện ma quỷ.

Nhưng.. người ngồi bên cạnh cậu là ngoại lệ!

Cậu sợ run người, bỗng cảm thấy bất an: chẳng lẽ nhà đó thật có ma?

Nghiêm Trạch sửa lại:

– Cái gì mà nghe nói không nghe nói, thời xưa hát hí khúc, theo truyền thống hát hí khúc phải là nam.

Lê Hạo: “....”

Xe tiếp tục đi.

Chờ tới trạm thu phí Lâm thị, Lê Hạo mới không yên mà hỏi Nghiêm Trạch:

– Anh nói trên đời này có quỷ không?

Nghiêm Trạch nhướng mày:

– Cậu sợ quỷ?

Lê Hạo thành thành thật thật gật đầu.

Nghiêm Trạch khinh bỉ:

– Cậu là học sinh tiểu học à, còn sợ quỷ. Có phải nửa đêm không dám một mình đi WC, kêu người khác đi cùng không?

Lê Hạo suýt bùng nổ:

– Lúc trước đều là tôi tự đi nhá!

Nghiêm Trạch đột nhiên dựa vào Lê Hạo, cực kì ôn nhu ôm vai Lê Hạo:

– Đừng sợ mà, sau này có tôi cùng cậu...

Lê Hạo thụ sủng nhược khinh: Sao Nghiêm Trạch đột nhiên đối tốt với cậu như vậy?

Ai ngờ Nghiêm Trạch bồi thêm một câu:

– Sau đó ở một bên lặng nhìn cậu bị dọa tè ra quần.

Lê Hạo: “...”

(Edit: Anh thật thô thiển, coi chớ em thụ chạy thì anh có nước khóc)

—

Một bên khác.

Biệt thự của Lâu Ngộ Bạch.

Một bên ung dung nằm chơi điện thoại, Lâu Ngộ Bạch một bên ăn khoai tây chiên: làm diễn viên, hần cần bảo trì hình thể, bởi vậy bình thường trợ lý nào có cho hần ăn cái ni. Chỉ là hôm nay trợ lý vắng nhà, Lâu Ngộ Bạch tâm tình tốt, cho nên giờ mới phóng túng một chút.

Lâu Ngộ Bạch quả thật tâm tình tốt lắm.

Vài ngày trước, hần tranh thủ lúc rảnh rỗi chơi game, vận xui lại tái phát, đụng phải Thiên Uy. Sau khi Thiên Uy logout, Lâu Ngộ Bạch tự hỏi cả một ngày, cũng không biết Thiên Uy hỏi chuyện liên quan tới tên Kỉ Trầm thối tha kia là có chủ đích hay chỉ là tùy tiện nhắc tới. Cuối cùng, hần đơn giản ném việc này qua một bên, đem lực chú ý kéo tới người cùng phòng Thiên Uy vô tình nhắc tới.

Phải cùng phòng với một tên S như vậy, người đó chắc kiếp trước hủy diệt cả thế giới, đời này còn nghiệt đi?

Vui vẻ đều là từ sự đau khổ của người khác, Lâu Ngộ Bạch vui sướng khi người gặp nạn thấp ngọan nên cho bạn cùng phòng của Thiên Uy.

Mà lúc Thiên Uy nhắc tới Kỉ Trầm, Lâu Ngộ Bạch đột nhiên hứng trí, lần nữa chú ý tới người sư đệ bị hần kéo đen:

Cậu ta gần đây tham gia chương trình khá nổi Hơi thở sinh tồn , tin tức đều là từ trong trường quay.

Trong kì hai ‘chân nhân tú’, một vị nghệ nhân khác đồng tham gia trước đây đã bị buộc với Kỉ Trầm trong tin nóng “Tổn thương tình cảm”, có tặng quà cho nhân viên công tác và nghệ nhân khác. Hơn nữa những tin đó đều bị cho rằng tin ngoài lề.

Lâu Ngộ Bạch là thần tượng đang nổi, tài nguyên trên tay rất nhiều, mạng lưới tin tức rộng, trước khi ‘chân nhân tú’ phát sóng cũng biết được chút nội tình.

Vị tân tú này tặng quà đều rất thích hợp: Lão đại ca Lạc Viễn chính là rượu thuốc tốt sức khỏe, nữ nghệ sĩ Vu Nhược Hàm là bộ kem dưỡng da, đạo diễn là trà quý... Chỉ có Nguyên Sướng, cùng Kỉ Trầm là quà có chút... vi diệu.

Anh ta tặng Nguyên Sướng một vòng tay, Kỉ Trầm là một bộ điểm tâm nổi tiếng ở Anzhao.

Lâu Ngộ Bạch không hiểu tại sao vị Nghiêm Trạch này lại tặng vòng tay loại này cho Nguyên Sướng, nhưng đưa cho Kỉ Trầm điểm tâm Anzhao, hần cũng biết chủ ý trong đó: Kỉ Trầm tên này cực ghét đồ ngọt, nhưng cổ tình đều là đại ngôn của hai công ty đồ ngọt.

Điểm tâm Anzhao, thành danh là nhờ độ ngọt của nó.

Tưởng tượng Kỉ Trầm vì hiệu quả chương trình mà hiến thân, làm trò trước mặt mọi người ăn điểm tâm ngọt nị, ăn sạch sẽ, vì là đại diện cho một hãng đồ ngọt nên chỉ có thể có khổ nhưng không dám nói, chỉ có thể đem ghen khuất nuốt vào bụng...

Cả thể xác và tinh thần Lâu Ngộ Bạch sáng khoái. Giống với Kỉ Trầm, hần cũng rất rất ghét đồ ngọt. Vì vậy Lâu Ngộ Bạch hoàn toàn có thể tưởng tượng được biểu tình sau khi ăn món điểm tâm đó của Kỉ Trầm.

Cũng không biết “Nghiêm Trạch” người này là cố ý hay vô ý đây.

Lâu Ngộ Bạch âm thầm suy đoán.

Ngay tại lúc hắn đang mừng thầm, cửa đột nhiên truyền tới tiếng bước chân: Trợ lý hắn đã quay lại.

Lâu Ngộ Bạch vội vàng đem khoai tây chiên giấu dưới giường (*Sach sẽ vl*), cũng chạy nhanh lấy ra kịch bản mới, làm bộ đang mất ăn mất ngủ xem.

Chờ trợ lý đi vào phòng ngủ hắn, hắn mới lãnh đạm gật đầu:

– Quay lại.

Trợ lý không nói, ném cho Lâu Ngộ Bạch một bọc chuyển phát nhanh:

– Cầm, gửi đến công ty, ghi số điện thoại tư nhân của anh, người gửi là Thiên Uy, người nhận ghi Tiểu Lâu Ngộ Bạch Nhất Dạ Tuyết — Tôi nhớ rõ đây là ID trong game của anh mà? Nhìn thấy không phải là quà fan, tôi liền mang về cho anh.

Lâu Ngộ Bạch nhớ lại, lúc này mới nhớ tới ngày hôm trước sau khi hỏi xong chuyện Kỉ Trầm, Thiên Uy còn login một lần, hỏi địa chỉ hắn, nói là tặng hắn một thứ. Lâu Ngộ Bạch nghĩ người nọ là lương tâm trời đất, muốn mình nhận, liền vui tươi hơn hớn mà cho Thiên Uy địa chỉ công ty.

Không nghĩ tới Thiên Uy là gửi thiệp!

Đuổi trợ lý đi, Lâu Ngộ Bạch liền không có dạng đứng đắn như lúc trước, hưng phấn mà mở ra đồ Thiên Uy gửi.

Chờ mở ra, Lâu Ngộ Bạch lại choáng váng.

Thiên Uy gửi hắn...

Là điểm tâm nổi tiếng ở Anzhao.

Tác giả đôi lời:

Tiểu kịch trường:

Nghiêm Trạch thực thích đồ ngọt.

Nhưng mà quan trọng là, mặc kệ ăn thế nào cũng không béo.

Lâu Ngộ Bạch: Má!

17. Chương 17: Một Bài Post

Mùa hè mưa nhiều, Nghiêm Trạch và Lê Hạo vừa tiến vào nội thành Lâm Thị liền bắt hạnh gặp mưa to. Do trời mưa to kẹt xe hai người liền đến muộn ba giờ.

Vốn Lê Hạo dự tính cậu cùng Nghiêm Trạch tới Lâm thị hẳn là chàng vạng sáu giờ, vừa vặn ăn cơm. Nhưng do kẹt xe, chờ Lê Hạo xuống xe, chậm rãi tới quán rượu nhỏ nơi cậu hẹn với Lê Chính Thù, thì Lê Chính Thù đã muốn ăn hết thất thất bát bát.

Lê Chính Thù chính là bị Lê Hạo lấy cớ “Có chút chuyện về mẹ muốn nói với cha” mà lừa đi ra, mà không hay biết Lê Hạo mang theo Nghiêm Trạch. Mất thấy qua giờ ăn, ông cũng không khách khí với con ruột, trực tiếp ăn một mình, chừa lại cho Lê Hạo cơm thừa canh cặn.

Ai ngờ chờ đến lúc Lê Hạo tới, ông mới giật mình kinh khủng phát hiện, hàng này thế mà lại mang theo tôn đại thần Nghiêm Trạch cùng tới!

Lê Chính Thù dám hố con mình, nhưng đối Nghiêm Trạch thì lại khách khí có thừa, vội vàng mặt cười kêu phục vụ khách sạn mang lên một bàn đồ ăn mới. Nếu người không biết nội tình nhìn vào, sợ là không biết ai mới là con ruột ông, Lê Hạo hay Nghiêm Trạch đây.

Để lại Nghiêm Trạch một người một bàn ăn cơm, Lê Chính Thù vội ra hiệu với Lê Hạo, đi ra bên ngoài nói chuyện.

Ra khỏi phòng, không đợi Lê Hạo nói trước, Lê Chính Thù đã nói một câu làm Lê Hạo hết nói nổi.

– Con không phải nói với ta là có chuyện với mẹ con sao?

Lê Chính Thù tìm trong túi mình lôi ra một điều thuốc.

– Tại sao lại dẫn theo Nghiêm Trạch?

Lê Hạo nhún vai:

– Vì sao lại không được dẫn theo anh ấy tới? Tôi lần này tới tìm ông, là vì chuyện của Nghiêm Trạch.

– Người cái đồ nhãi con vì một nam nhân mà dám lừa lão cha người.

Tay Lê Chính Thù cầm điều thuốc run nhè nhẹ.

– Ai, lớn liền không giữ được.

Lê Hạo: “....”

Ho khan một tiếng, Lê Hạo ý bảo cha mình đứng đắn một chút:

– Đừng nói chuyện này nữa, tôi chỉ muốn hỏi, vì để Nghiêm Trạch kí hợp đồng với phòng làm việc của tôi, ông đã thỏa thuận cái gì với Nghiêm Trạch? Tôi lúc trước hỏi ông, đánh chết ông cũng không chịu nói, không còn cách nào nữa, tôi chỉ có thể tìm tới ông mặt đối mặt nói.

Lê Chính Thù nổi giận:

– Nói thì cứ nói đi, tại sao lôi chuyện mẹ con ra?

Khóe miệng co rút, Lê Hạo nói:

– Nếu tôi nói thẳng với ông là nói về chuyện Nghiêm Trạch, ông có chịu lộ mặt ra không?

Lê Chính Thù: “....”.

Đứa con của mình tại sao chỉ số thông minh bỗng nhiên cao như vậy?

Do dự nửa ngày, Lê Chính Thù thấy Lê Hạo mang bộ dáng không hỏi cho ra nhẽ thì không bỏ qua, chỉ có thể bất đắc dĩ nói:

– Thỏa thuận này dính nhiều nhân quả lắm. Tiểu Hạo, ta có giải thích chỉ sợ con không hiểu, nhưng mà... ta có thể nói với con chuyện này, chuyện này có liên quan tới truyền thừa của Lê Gia chúng ta.

Lê Hạo nheo nheo mắt.

Cậu nhớ rõ, lão cha nhà cậu là một tên thần con làm việc không đàng hoàng, suốt ngày khuyên mình kế thừa gia nghiệp. Mẹ cậu lúc trước cũng là vì bất mãn với Lê Chính Thù không có chí tiến thủ cùng với lúc nào cũng lải nhải về chuyện thần linh nên mới ly hôn với cha. Sau khi cha mẹ ly dị, Lê Hạo trước khi trưởng thành đều là đi theo mẹ, sau đó mẹ tái hôn, cậu mới tự mình ra ngoài kiếm ăn.

Chịu ảnh hưởng từ mẹ, những năm gần đây cậu đối với Lê Chính Thù vẫn ôm phê bình kín đáo, hơn nữa giống với mẹ, đều cảm thấy Lê Chính Thù là một tên thần côn lừa bịp.

Chỉ là...

Bây giờ tận mắt thấy được Nghiêm Trạch khác người, giỏi cả mười môn phối hợp*, cùng với năng lực dẫn tới sấm sét kia, Lê Hạo nhin không được nghi ngờ. (*mười môn phối hợp: của nam gồm chạy 100m, nhảy xa, đẩy tạ, nhảy cao, chạy 400m, chạy 110m rào, ném đĩa, nhảy sào, ném lao và chạy 1500m. Để kiểm tra tốc độ, sức mạnh, kỹ năng, khả năng chịu đựng và kiểm tra độ bền cá nhân vận động viên, phát huy đầy đủ các giới hạn vật lý của vận động viên. Ít ai giỏi được cả mười môn, ẻm nói ảnh như người ngoài hành tinh ế.) Có lẽ, Lê Chính Thù nói đều là sự thật?

Lê Hạo nghi ngờ:

– Này, ông đừng nói là, nhà của chúng ta kỳ thực là một thế gia bất quý, nhưng bởi vì sau khi lập quốc, yêu tinh ít có thể thành tinh, làm cho yêu đạo ngã xuống, nhà chúng ta không có việc làm nên mới dần suy bại. Mà Nghiêm Trạch là một lão yêu quái nhà chúng ta từng phong ấn, bị vương phong ấn nên mới ký hợp đồng với tôi.

– Tuy rằng cha biết con ở đó đang nói bậy nói bạ, nhưng nghệ thuật lấy đề tài từ cuộc sống, tình huống hiện thực cũng không khác mấy.

Lê Chính Thù vuốt cằm:

– Chỉ là Nghiêm Trạch cũng không phải lão yêu quái gì, người ta — chính là thần sứ đường đường chính chính.

Lê Hạo chần chừ:

– Sau đó thì sao?

– Con nếu trở về kế thừa gia nghiệp cha liền nói cho con.

Lê Chính Thù nhân lúc cháy nhà đi hôi của.

Lê Hạo xoay người bước đi.

– Ai! Ta tốt xấu gì vẫn là cha người, người thẳng nhãi này sao lại không cho ta mặt mũi chứ.

Lê Chính Thù bắt đắc dĩ.

Lê Hạo khinh thường xì một tiếng đầy khinh miệt:

– Thôi đi! Nếu không vì cái Lê Gia gia nghiệp, ông nghĩ rằng mẹ có ly hôn không?

“”

Lê Chính Thù vẻ mặt đau khổ, những lời này của Lê Hạo trực tiếp đâm vào nơi đau đớn trong lòng ông.

Ngẫm lại vợ trước đối với mình tiếc rên sất không thành thép, Lê Chính Thù chỉ có thể sờ mũi áy náy: Ông rốt cuộc có lỗi với mẹ con Lê Hạo.

– Nói thật,

Lê Hạo quay người.

– Ông nếu không muốn nói cho tôi thân phận thực sự của Nghiêm Trạch thì ít ra nói cho tôi biết rốt cuộc ông thỏa thuận gì với anh ấy? Anh ấy hiện tại ôm thành kiến với tôi rất lớn, nếu không đem chuyện này giải quyết, tôi sợ sau này sẽ mâu thuẫn lớn.

Lê Chính Thù im lặng.

Thật lâu sau, ông mới thở dài.

– Tiểu Hạo à, Nghiêm Trạch hẳn là có nói với con đi? Hẳn không phải người thời đại này, hẳn ấy à, vốn nên chết đến không thể chết lại ở ba ngàn năm trước.

Lê Chính Thù chậm rãi nói:

– Thức tỉnh hẳn, làm hẳn sống lại ở thời này, chính là ta — hoặc là nói, là cả Lê Gia chúng ta.

—

Trong phòng.

Trong lúc cha con Lê Hạo âm thầm trò chuyện, Nghiêm Trạch đã ăn xong. Thấy Lê Hạo và Lê Chính Thù còn chưa quay lại, anh cũng không nghĩ nhiều, còn nghĩ là cha con này chắc đang nói về chuyện nhà – ví dụ như là mẹ Lê Hạo.

Chuyên liên quan tới gia đình, Lê Hạo cũng không giấu anh, lúc Nghiêm Trạch ngẫu nhiên nghe được lúc Lê Hạo nói chuyện với mẹ, Lê Hạo thuận tiện kể cho anh chuyện cha mẹ ly dị.

Nhàn rồi quá nhàn rồi, Nghiêm Trạch đơn giản móc điện thoại ra.

Anh đầu tiên nhắn tin cho Tiểu Lâu Ngô Bạch Nhất Dạ Tuyết (mỗi lần gõ tên em nó mà muốn què tay), hỏi thử xem hương vị của điểm tâm Anzhao như thế nào.

Nhắn tin xong, Nghiêm Trạch lại tra một số tin tức liên quan tới ‘chân nhân tú’ —chỉ một tuần nữa, kì thứ nhất chân nhân tú sẽ chính thức phát sóng, các trang web nổi tiếng đều đã thông báo trước. Chờ sau khi chính thức phát sóng, Nghiêm Trạch biết mọi người sẽ thảo luận rất nhiều về nghệ sĩ mới như anh: Dù sao đối với đại chúng, anh vẫn là một gương mặt mới không hơn không kém.

Những thứ mới mẻ luôn dễ khiến cho người khác chú ý.

Chỉ là trong kì một ‘chân nhân tú’ Nghiêm Trạch biểu hiện có vẻ khá là quy củ, có lẽ sẽ không thảo luận nhiều lắm.

Nghiêm Trạch cũng không trông đợi mình một lần là nổi lên, anh đang chờ đợi thử xem kì hai phát sóng ra sẽ được mọi người hưởng ứng như thế nào.

Cùng với—

Bộ phim đầu tiên của anh.

Nghiêm Trạch ký với Lê Hạo là ba tháng sau mới gia nhập Hơi thở sinh tồn , mà ba tháng đầu, anh dành toàn bộ thời gian hao phí trên việc quay chụp cái bộ phim kia.

— Cách nhanh nhất để nổi tiếng của một diễn viên mới là gì?

Tất nhiên là bộc lộ khả năng diễn xuất.

Tra xong, Nghiêm Trạch lại rảnh rỗi lướt Weibo.

Lê Hạo lúc trước có nói với anh, nếu có thể, chính anh cũng có thể thử tự mình quản lý tài khoản weibo. Tuy hiện tại Nghiêm Trạch không có fan, nhưng sau này sẽ bị chú ý nhiều hơn. Vì vậy nên trước khi nổi tiếng, cần để ý tới tài khoản weibo, để cho fan mới lúc chú ý tới anh cũng có thứ mà xem.

Nghiêm Trạch weibo chính là một cái nick cương thi. Hiện tại Lê Hạo đã chỉnh lại tài khoản thành một cái Yellow V*(*Ở weibo để tránh mạo danh người nổi tiếng weibo, tài khoản của những người nổi tiếng sẽ

thêm một chữ màu cam "V" và các tài khoản của các tổ chức đó sẽ thêm một chữ cái màu xanh "V". Chữ cái màu cam "V" và chữ "V" màu xanh dương là các chứng nhận tên thật cho họ thể hiện sự khác biệt giữa người dùng thông thường và các blogger nhỏ.) Bởi vì mới hoạt động không lâu, nên trong tài khoản chỉ có tin tức từ phòng làm việc, cùng với tấm ảnh của Nghiêm Trạch do Lê Hạo chụp ở 'chân nhân tú'.

Trầm tư một lát, Nghiêm Trạch mới phát ra một tin mới, lần đầu tiên công bố sinh hoạt trên weibo.

Diễn viên Nghiêm Trạch V cách đây ba phút.

Người đại diện mời khách khai tiểu tảo*, hương vị không tệ. (* Khai tiểu tảo: mở bếp nhỏ, nghĩa là ăn bữa lớn) [Hình ảnh]

Hiện tại Nghiêm Trạch chính là tiểu nghệ nhân chưa được ra mắt, nhưng vì lúc trước hot vì nhiệt sự cùng với biểu hiện phi thường ở Anzhao, nên vẫn có không ít người tò mò và chú ý anh.

Miêu Đa La la la la la V: Sớm [cười to]

Thanh niên mô-đen vui vẻ tỏa sáng bảy màu*: Đại thần còn nhớ tôi chăng? Người ngồi ngay bên cạnh đại thần khi thi đấu nè! Mang tôi đi đại thần! Cầu add bạn tốt! (*Tên anh này là Bảy màu huyền quang khoáng hoạt phong nam, phong tui dịch ra là cá tính, mô-đen. Thử lỗi nếu tui có dịch sai) Tiểu kumi phải cố lên nha: Người ta toàn phát ảnh trước khi ăn, A Trạch quả nhiên không làm màu vậy, phát là phát ăn xong [doge]

Chè đen quýt uông ngon thiệt: Đêm khuya ngồi soạn báo.

Nhìn nhìn, Nghiêm Trạch bỗng thấy được hai bình luận làm anh khó hiểu.

PlatinumKnightV: Hóa ra người muốn làm ngôi sao, sao không nói sớm?

PlatinumKnightV: Xem ib.

Nghiêm Trạch chờ đến phát chán, nên mở cột tin nhắn lên, lúc này mới phát hiện PlatinumKnight trung nhị bệnh tên này tự nhiên nhắn cho anh rất nhiều tin nhắn.

PlatinumKnightV: Hai ngày trước có người nói cho ta, người đột nhiên xuất đạo. Ta vốn tưởng hần nói đùa. Mà thấy mấy tháng nay người không tới kịch trường diễn kịch, hơn nữa tìm cũng không thấy người, ta mới tin lời hần.

PlatinumKnightV: Anh nếu muốn nổi tiếng, tôi giúp được, nhưng điều kiện là cho tôi bao dưỡng.

PlatinumKnightV: Nếu anh đồng ý, chuyện lúc trước người bẻ cánh tay tôi cũng bỏ qua.

Nâng mí mắt, Nghiêm Trạch suy nghĩ.

Diễn viên Nghiêm Trạch: Vị này, tôi biết cậu sao?

Đối phương hình như đang onl, Nghiêm Trạch vừa mới nhấn, hắn ta đã vội rep lại.

PlatinumKnightV: Nghiêm Trạch! Anh được lắm, người cự tuyệt tôi lần này là lần thứ ba rồi, quá tam ba bận, snh chờ đó.

Nghiêm Trạch trầm ngâm ba giây đồng hồ.

Sau đó.

Anh trực tiếp kéo đen tên trung nhị bệnh này.

(Mọi người có ai nhớ đồng chí này không, ahihi).

18. Chương 18: Quan Sát Trường Quay

Chuyện tin nhắn hoàn toàn bị Nghiêm Trạch ném ra sau đầu, căn bản không để tên trung nhị bệnh đó vào trong lòng.

Uy hiếp trong miệng tên đó, Nghiêm Trạch không quá để ý. Nếu hắn ta có khả năng như vậy, làm cho Lê Hạo phải giải ước với anh, thì cũng là chuyện tốt. Dù sao Nghiêm Trạch không có hứng thú với việc xuất đạo nổi tiếng. Mà nếu hắn ta có khả năng như vậy...

Ngay cả việc nhỏ như vậy mà cũng không thể xử lý tốt, Lê Hạo người đại diện này vẫn nên trực tiếp quay về nhà trồng rau đi!

Nghiêm Trạch nhớ rõ Lê Chính Thù ở Tu Lâm thị còn có khối đất chỗ từ đường, vừa đúng cho Lê Hạo trồng trọt luôn.

Anh lại đợi trong phòng thêm một chốc, cha con Lê Gia không biết bên ngoài nói cái gì lúc này mới chịu quay lại phòng.

Lê Hạo giống như ôm tâm sự, tận đến lúc tạm biệt Lê Chính Thù, hai người tạm thời trú tại khách sạn trong nội thành Tu Lâm Thị, vẫn có vẻ như muốn nói lại thôi. Giống như muốn nói cho Nghiêm Trạch cái gì, nhưng lại không biết nói từ đâu.

Nghĩ lại lời Lê Chính Thù nói: "Thức tỉnh Nghiêm Trạch chính là Lê Gia bọn họ", Lê Hạo liền thấy đầu muốn nứt ra. Vẫn muốn mặc kệ, Nghiêm Trạch cũng được mà cha cũng tốt, từ lúc cậu rời Thịnh Chiêu tự mình lập nghiệp, nhân sinh của cậu giống như đã bước lên một lộ tuyến hết sức quý dị—

Nghiêm Trạch rốt cục là ai?

Nhân tháng này được dịp hàm ngư, Nghiêm Trạch không có việc làm, đơn giản liền ở lại Tu Lâm thị, quay lại diễn kịch trong rạp hát xưa.

Chỉ là sau khi anh rời khỏi, đoàn kịch đã tìm được một diễn viên chính, sắp xếp vở kịch mới, không còn diễn vở cũ của Nghiêm Trạch nữa. Vì vậy, không muốn quấy rầy vở kịch mới, Nghiêm Trạch chỉ có thể chọn diễn một số vai áo rỗng râu ria.

Anh vốn thiếu hứng thú với mọi việc, trừ bỏ một số sở thích ác độc, Nghiêm Trạch chỉ có hứng thú với game và diễn kịch thôi.

Mặc kệ diễn kịch hay game, đối với anh, đều là những điều mà anh trải nghiệm được trong cuộc sống bình thường — Nghiêm Trạch thực thích cảm giác hòa mình vào này.

Từng sống cuộc sống làm thần sứ nên Nghiêm Trạch không có cơ hội trải nghiệm những điều này.

Trọng tâm công tác của Lê Hạo đều ở trên người Nghiêm Trạch, nhìn thấy Nghiêm Trạch ở rạp hát đóng vai phụ thấy cũng ổn, bèn lấy quan hệ đi theo tổ quay Hơi thở sinh tồn ra trường quay quan sát, tranh thủ xem các diễn viên lão làng diễn xuất. Tuy diễn kỹ của Nghiêm Trạch trong lòng Lê Hạo đã đạt tới mức ảnh đế, nhưng phim điện ảnh khác với kịch nói.

Quan sát diễn xuất của lão làng, đối với Nghiêm Trạch mà nói là trăm lợi vô hại.

Trước khi đến trường quay, Lê Hạo có nói với Nghiêm Trạch một số việc cần lưu ý.

Bộ phim lần này là Trường Dạ Thiên Minh, là một bộ phim thể loại võ hiệp, nội dung chính nói về bí mật của Cẩm y vệ(1) triều Minh, từ kịch bản có thể thấy đây đúng chuẩn của một bộ phim thương mại.

Dàn diễn viên của bộ phim rất xa hoa, mặc kệ là nhân vật đang nổi, hay ảnh đế lâu đời, đều tham gia biểu diễn, hơn nữa còn có chế tác cùng với đạo diễn nổi tiếng, bộ phim từ khi được duyệt đã gây sự chú ý rất lớn.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì khi công chiếu bộ phim này sẽ chiếm một góc lớn của rạp phim.

– Lúc này tổ phim đồng ý cho chúng ta đi xem thì cũng là nhờ vào quan hệ với Lạc Viễn.

Sáng sớm, trước khi Lê Hạo mang theo Nghiêm Trạch đi tới trường quay trước khi khởi động máy đã nói như vậy.

– Đúng là lão đại, thấy anh xuất thân diễn viên kịch nói, còn có ý tốt giúp đỡ một phen.

– Đợi bắt đầu quay, chúng ta cứ thành thành thật thật ngồi một bên nhìn là được, ngàn vạn lần đừng gây chuyện... Tranh thủ để lại ấn tượng tốt cho đạo diễn, không chừng người ta về sau chụp phim thiếu nhân vật phụ còn có thể nhớ tới anh.

– Tuy rằng với loại phim thương mại này, đạo diễn không có quyền chọn diễn viên chính,, nhưng một số vai phụ, ông ta vẫn có quyền tự chọn.

Nghiêm Trạch vuốt cằm, lời ít ý nhiều nói:

– Đã biết.

Đạo lý Lê Hạo nói anh đều hiểu.

Giới diễn viên nói lớn không lớn, nói nhỏ, cũng không nhỏ. Cả vòng luẩn quẩn các loại quan hệ với nhân mạch rắc rối phức tạp. Tuy không thể quan hệ tốt với tất cả mọi người, nhưng để lại ấn tượng tốt với người khác, hợp mắt nhau cũng không khó.

Lúc trước quay ‘chân nhân tú’, tổ trưởng tổ camera chuyện qua Nghiêm Trạch rất quen thân với Lê Hạo. Bây giờ thấy Lê Hạo với Nghiêm Trạch chạy tới trường quay, hẳn tất nhiên hiểu rõ ý đồ hai người.

Lúc này, tổ trưởng tổ camera dẫn Nghiêm Trạch và Lê Hạo tới chỗ tổ camera — chỗ này là một trong những chỗ quan sát thoải mái nhất trong trường quay.

Trong lúc chờ đợi nhóm diễn viên tới, Lê Hạo bỗng nhiên nhắc Nghiêm Trạch:

– Lại nói tiếp, tham gia bộ phim này ngoài những diễn viên lão làng tôi nói với anh, còn có Lâu Ngộ Bạch...

Nghiêm Trạch nâng mày:

– Lâu Ngộ Bạch?

– Có thể anh không nhớ.

Lê Hạo nghĩ anh không biết nhân vật số một như Lâu Ngộ Bạch, liền kể:

– Lúc trước tên Kỉ Trầm muốn bôi đen anh, vốn là người hay xào scandal với Lâu Ngộ Bạch.

Nghiêm Trạch là bạn của Tiểu Lâu Ngộ Bạch Nhất Dạ Tuyết (nói đúng hơn là chủ nợ), tự nhiên sẽ biết chuyện của Lâu Ngộ Bạch. Tuy bị Lê Hạo hiểu nhầm, nhưng anh cũng không giải thích nhiều, đơn giản là cứ cho Lê Hạo hiểu làm tiếp.

– Định nhân của định nhân là bằng hữu.

Lê Hạo phân tích:

– Trong cái vòng luẩn quẩn này, người ghét Kỉ Trầm nhất chắc là Lâu Ngộ Bạch. Trước mắt chúng ta có ít quan hệ với nhân mạch, nếu muốn chống lại Kỉ Trầm thì cũng chỉ còn cách đi theo tà đạo.

Nghiêm Trạch vậy mà gật đầu:

– Mượn giao giết người, tôi hiểu.

Lê Hạo gật đầu.

Chỉ là...

Vấn đề ở đây, cậu thật ra là muốn giúp Nghiêm Trạch có quan hệ tốt với Lâu Ngộ Bạch, chỉ là lúc quay ‘chân nhân tú’, Kỉ Trầm ngóc đầu lên, có thể.. Lâu Ngộ Bạch vẫn là tân sinh chạm tay có thể bồng, còn Nghiêm Trạch vẫn là một người mới bừa bãi vô danh...

Muốn làm tốt quan hệ với Lâu Ngộ Bạch cũng không dễ.

Lê Hạo liền cảm thấy khó khăn.

Mà Nghiêm Trạch...

Đang nhìn vào tổ phim đang chuẩn bị quay Trường Dạ Thiên Minh , bỗng nhiên anh nhìn thấy, Lâu Ngộ Bạch người được Lê Hạo nhắc tới, đang từ từ đi vào trường quay, hướng về phía kịch tổ.

Chỉ là.

Nghiêm Trạch nhăn mày.

Tại sao Kỉ Trầm lại đi bên cạnh Lâu Ngô Bạch?

(1)(*Cấm y vệ (giản thể: 锦衣卫; phồn thể: 錦衣衛; bính âm: Jīnyī Wèi; Bảo vệ áo gấm) được Minh Thái Tổ thành lập năm 1382 với cơ cấu ban đầu gồm 500 người. Vốn là vị hoàng đế có tính đa nghi và từng xử nhiều vụ án công thần lớn như Hồ Duy Dung, Lam Ngọc, Minh Thái Tổ thành lập Cấm y vệ với ý định biến đây thành lực lượng cận vệ thân tín của ông đồng thời giúp Minh Thái Tổ thăm dò, giám sát hoạt động của các quan viên trong triều. Tới năm 1385 lực lượng Cấm y vệ đã lên tới 14.000, họ được mệnh danh là “Triều đình ưng khuyển” (御營, chó săn triều đình). Quyền lực của Cấm y vệ lên tới đỉnh cao vào thời Minh Vũ Tông với lực lượng lên tới khoảng 200.000 người, thành viên của Cấm y vệ được quyền điều tra, giam giữ, tra tấn không cần thông qua thủ tục xét xử thông thường mà chỉ cần nhận lệnh trực tiếp từ hoàng đế. Cấm y vệ được giải tán sau khi nhà Minh sụp đổ trong cuộc tấn công của Sấm vương Lý Tự Thành và nhà Thanh.)

19. Chương 19: Bại Lộ Nền Sợ Hãi

Nếu “Vận xui” hư vô mờ mịt này biến thành động năng*, vậy Lâu Ngô Bạch cảm thấy chính hắn giống như một cái động cơ vĩnh viễn vận hành*.(*Động năng là dạng năng lượng đã phát huy tác dụng - Sinh 10)(*Cho những người đọc mà hông hiểu ảnh nói giề, thật ra ảnh đang mỉa mai bản thân, kiểu nếu ảnh là động cơ, thì phải chạy bằng năng lượng đúng hơn, năng lượng của ảnh là xui xẻo, hơn nữa xui xẻo của ảnh lại dư thừa tới mức chạy hoài không hết. Đó là vậy đó) Hắn biết hắn trước giờ không may mắn, nhưng hắn không ngờ hắn là xui đến mức này!

Mấy ngày hôm trước, hắn mới cười nhạo Kỉ Trầm bị Nghiêm Trạch không biết là do vô tình hay cố ý trị một hồi. Kết quả vui chưa tày gang, đã bị Thiên Uy tặng cho món điểm tâm ngọt y chang. Hơn nữa lúc chơi trò chơi, Thiên Uy còn dám chạy lại hỏi xem vị như thế nào nữa chứ.

Lâu Ngô Bạch không dám làm mất mặt Thiên Uy, chỉ có thể ôm hận ăn sạch sẽ, cũng gửi cho Thiên Uy bài viết tám trăm chữ bày tỏ cảm nghĩ.

Mà hậu quả của việc ăn đồ ngọt vô tổ chức, là khi trợ lý kiểm tra cân nặng thì phát hiện Lâu Ngô Bạch bất hạnh tăng cân T_T.

Trợ lý Lâu Ngô Bạch là một người trợ lý hết sức chuyên nghiệp, không nói hai lời sắp xếp lại lịch cho Lâu Ngô Bạch, lo lắng Lâu Ngô Bạch chuẩn bị đi tới tổ phim Trường Dạ Thiên Minh tiến hành quay chụp, vì vậy anh ta đặc biệt sắp xếp cho Lâu Ngô Bạch đi tới phòng tập thể thao giảm cân.

Chỉ là lúc rèn luyện, vị huấn luyện viên thể hình trước kia của Lâu Ngô Bạch “không may” về gặp ông bà rồi.

Ở trên có nói, Lâu Ngô Bạch đặc tính là “xui”. Nên... lúc tập thể hình, hắn rất không may gặp phải một vị “gay” huấn luyện viên.

Càng thêm không may, huấn luyện viên là fan của hắn...

Càng càng không may là, huấn luyện viên này hở một chút là dựa vào người hắn, giống con gấu vậy...

Nếu không phải Lâu Ngộ Bạch đúng lúc phát hiện vị huấn luyện viên “gấu” này lúc nhìn hấn mắt lập lòe ánh sáng quỷ dị, lòng sợ hãi báo cho trợ lý đổi huấn luyện viên, thì có lẽ, tin nóng tiếp theo của hấn có lẽ là tin “ấy”.

Ở phòng tập thể thao mệt chết lên chết xuống, thật vất vả mới giảm được cân, Lâu Ngộ Bạch lại ngựa không dừng vó theo trợ lý đi tổ phim Trường Dạ Thiên Minh

Kết quả!

Theo định luật Murphy*, nếu việc có thể phát triển theo chiều hướng tồi tệ, mặc kệ khả năng có nhỏ cỡ nào, thì nó vẫn sẽ diễn ra theo chiều hướng đó. (*Định luật Murphy hay còn gọi là định luật bánh bơ là một cách ngôn hoặc trào phúng được phát biểu: "Việc gì có thể sai thì sẽ sai" (tiếng Anh: Anything that can go wrong, will go wrong)).Mà Lâu. Murphy. Ngộ Bạch tất nhiên sẽ rất không may, khi đi đến trường quay vận xui lại tới. Đang cùng đạo diễn tổ phim chào hỏi, ngay tại cửa vào thì bị người cản lại—

Cho chết nhẹ nhàng thì nào có chịu, tên này còn ai khác ngoài tên lúc trước xào CP với hấn, lại đầy bụng âm mưu muốn tiếp tục, Kỉ Trầm chớ.

– Lâu sư huynh đừng khách sáo vậy, mọi người tốt xấu đều từng là huynh đệ.

Kỉ Trầm hôm nay mặc bộ vest bên trong là sơ mi trắng nhìn cực nhẹ nhàng khoan khoái, nhìn thấy giống như một tiểu nãi cầu (aka chó chưa dứt sữa) cực nhu thuận.

– Tổ camera ‘chân nhân tú’ bị điều đến tổ phim Trường Dạ Thiên Minh hỗ trợ quay phim.

Cậu ta giờ cánh tay phải lên, cánh tay trắng ngần cầm theo một túi đồ uống cùng thức ăn nhanh.

– Em tới đây chỉ để tham ban cho tổ camera thôi, bọn họ thực sự rất vất vả — không phải cố ý đến xem sư huynh đâu.

Nói xong, cậu ta còn trẻ con bĩu môi, một bộ giấu đầu lòi đuôi.

Lâu Ngộ Bạch suýt nữa thì rút cả tầng da gà.

Lúc trước xào scandal với Kỉ Trầm, hấn đã rất khó chịu, làm người đại diện hấn rất bất mãn với quyết định của công ty. Dù sao Lâu Ngộ Bạch nội tình còn sờ sờ đó, mà người đại diện hấn năng lực cũng cao, cho dù không lẫn lộn với Kỉ Trầm cũng hoàn toàn có thể nâng đỡ hấn.

Bây giờ giá trị hấn hơn xa Kỉ Trầm, công ty không dám sai khiến hấn xào scandal nữa, Lâu Ngộ Bạch cầu mà không được. Đáng tiếc hấn không nghĩ tới Kỉ Trầm giống như bệnh vẩy nến, thế nào gỡ cũng không ra.

Âm thầm liếc mắt một vòng xung quanh, Lâu Ngộ Bạch thầm nghĩ Kỉ Trầm tất có chuẩn bị mà đến. Nhìn hàng này tới trường quay của hắn, mười phần thì có tám phần là dẫn theo phóng viên, chuẩn bị viết về cảnh hàng này đến tham ban nè.

Lâu Ngộ Bạch thấy đầu muốn nứt ra.

Đối với thái độ của Kỉ Trầm, ai biết phóng viên sẽ viết thành cái gì, đến lúc đó đầu đội mũ tra nam thì làm gì còn đường chối.

Mà còn thái độ thân mật này của Kỉ Trầm, chắc hàng này lại muốn bám lên hắn một thời gian?

Lâu Ngộ Bạch đúng là thở không ra hơi.

Từ lúc chào đời đến giờ, lần đầu tiên hắn muốn gặp Thiên Uy — còn hơn là ở trong này xưng huynh gọi đệ với Kỉ Trầm. Thà làm M, cả ngày bị Thiên Uy châm chọc.

Nhớ tới Thiên Uy, Lâu Ngộ Bạch lại nhớ tới một chuyện làm hắn cảm thấy kì lạ: Thiên Uy liệu có quan hệ gì với Nghiêm Trạch lúc trước bị Kỉ Trầm đập một phen hay không nhỉ?

Lúc Thiên Uy hỏi về Kỉ Trầm, Nghiêm Trạch lại ở chân nhân tú trêu chọc Kỉ Trầm, hơn nữa vì sao Nghiêm Trạch vừa mua đặc sản An Triệu thị, Thiên Uy cũng gửi cho hắn cái điểm tâm ngọt tới mức phải hoài nghi nhân sinh?

Chẳng lẽ...

Lâu Ngộ Bạch chấn động trong lòng!

Thiên Uy chẳng lẽ là tên trạch nam muốn tao thích bắt chước thần tượng na? Trước khi Nghiêm Trạch xuất đạo đã có sở thích đó? Nghiêm Trạch mặc kệ làm gì cũng sẽ làm theo y chang?

Lâu Ngộ Bạch vì suy luận của mình mà gờ lên ngón tay cái.

– Nhưng mà giờ tổ phim chưa khởi động máy mà.

Xem nhẹ ý tưởng kì quái quá trong đầu, Lâu Ngộ Bạch ngoài cười trong không cười nói với Kỉ Trầm.

– Kỉ sư đệ là muốn chờ đến lúc quay được một nửa mới đưa nước cho mọi người sao? Kìa chỉ sợ cậu phải đợi một lúc.

Kỉ Trầm mỉm cười:

– Em ổn, nhưng sư huynh đừng quay quá sức.

Lâu Ngộ Bạch khô cần nói:

– Một là tất nhiên — tôi là diễn viên mà.

– Chỉ là một quá fan sẽ đau lòng.

Kỉ Trầm cười đến ngại ngùng.

Lâu Ngộ Bạch khóe miệng co rút.

Đúng lúc này—

– Á! Anh làm gì!

Bỗng nhiên cách đó không xa vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Lâu Ngộ Bạch cùng Kỉ Trầm đều sửng sốt, nhìn về phía phát ra tiếng hét, liền thấy một thanh niên bộ dáng cao gầy xách theo một thiếu niên nấp đằng sau cây bên ngoài trường quay. Thiếu niên đầu có bím tóc nhỏ, trên tay ôm cameras, nhìn qua là biết làm gì liền.

Kỉ Trầm mí mắt giật giật: Lâu Ngộ Bạch đoán không sai, cậu lúc quyết định đi tới đoàn phim “tham ban” bầu vúi quan hệ với Lâu Ngộ Bạch xác thực có dẫn theo phóng viên. Mà thiếu niên này, chính là phóng viên mà người đại diện cậu giới thiệu. Đợi đến lúc phóng viên chụp được ảnh thân mật của cậu và Lâu Ngộ Bạch, lại để blog nổi tiếng phát ra, dẫn dắt một phen, tất có thể lấy lại được nhân khí mất đi trong Hơi thở sinh tồn

Mà bây giờ—

Sao tên phóng viên này sao lại giống như gà con bị người ta bắt vậy?

Lòng Kỉ Trầm hơi chùng xuống.

Thanh niên xách phóng viên thân cao hơn mét tám, mà tên phóng viên thì cao chừng mét bảy, so với thanh niên thấp nửa cái đầu. Trơ mắt bị thanh niên xách ra, giống như học sinh trốn trong WC lén hút thuốc bị thầy giáo bắt, khỏi phải nói có bao nhiêu thê thảm.

Phóng viên ánh mắt cá chết.

– Đây là...?

Trợ lý bên người Lâu Ngộ Bạch nhin không được hỏi.

Thanh niên xách theo phóng viên giường mi, khoát tay áo với Lâu Ngộ Bạch và Kỉ Trầm:

– Vừa rồi người này một mực lén lút ở ngoài này đi tới đi lui, tôi cảm thấy đây có thể là phóng viên, liền bắt hắn...

Ngữ khí thanh niên rất chính khí nghiêm nghị:

– Tôi nhớ rõ tổ phim đã nói rồi đi? Trong kì quay phim, trước khi hơ khô thẻ tre, tiến độ phải được bảo mật, vị phóng viên tiên sinh này có chút không tuân theo quy củ đi...

Lâu Ngộ Bạch nhíu mày, cảm thấy thanh niên trước mắt thoát nhìn rất quen mắt: hắn khẳng định phải gặp qua thanh niên này ở đâu rồi, dù sao thanh niên này bộ dạng rất suất,..... nhưng người suất như vậy, nếu từng gặp qua hẳn hẳn là sẽ có ấn tượng.

Mà Kỉ Trầm cũng nhảy mắt liên tục.

Mắt trái nhảy tài mắt phải báo tai, cậu giật mắt phải.

– Hóa ra là Nghiêm Trạch...

Kỉ Trầm tỏ vẻ thân thiện.

– Anh cũng đến bên này tham ban tổ camera sao?

Thanh niên bị gọi tên vẫn một mực bình tĩnh, lắc đầu:

– À không.

Anh nghiêng đầu, nói giống Lâu Ngộ Bạch:

– Tôi đến đây tham khảo diễn xuất của tiền bối, dù sao...

Anh chính trực nói:

– Tôi là diễn viên mà.

— Ngụ ý là Kỉ Trầm là người rảnh rỗi hông có việc gì làm.

Kỉ Trầm: “....” Tức muốn chết.

—

Lúc nhìn thấy Kỉ Trầm đi theo Lâu Ngộ Bạch vào trường quay, Nghiêm Trạch đã phát hiện có một tên phóng viên lén lút đi phía sau hai người.

Chuyện Kỉ Trầm muốn bám vào Lâu Ngộ Bạch Nghiêm Trạch cũng có biết tới, lập tức liền rõ tám chín phần ý đồ của Kỉ Trầm.

Lúc tán gẫu cùng Lê Hạo, anh đã chắc chắn trước khi tổ phim khởi động máy có nói qua phải giữ bí mật, chỉ cho phép quay chụp chứ không cho phép phóng viên phỏng vấn tổ phim. Nghiêm Trạch liền lập tức đứng lên, đi về phía phóng viên do Kỉ Trầm an bài.

Nếu anh muốn “mượn dao giết người”, sửa trị Kỉ Trầm, cho tên có ý đồ lấy anh làm bàn đạp một giáo huấn, thì Lâu Ngộ Bạch người có ân oán với Kỉ Trầm là một lựa chọn, lựa chọn không tồi.

Hơn nữa, quan hệ tốt với Lâu Ngộ Bạch cũng rất ok, dù sao Nghiêm Trạch biết anh đi theo con đường diễn viên kiêm nghệ nhân, là loại diễn viên chuyên nghiệp, vốn không chung đường với Lâu Ngộ Bạch đi theo tuyến thần tượng.

Phóng viên vội vàng quay chụp cảnh Lâu Ngộ Bạch và Kỉ Trầm hỗ động, nào có nghĩ là sẽ có người đánh lén phía sau.

Vì vậy, Nghiêm Trạch thực nhẹ nhàng bắt được, xách hắc tới trước mặt Lâu Ngộ Bạch cùng Kỉ Trầm.

Thấy Kỉ Trầm nhìn chằm chằm mình, tầm mắt oán giận, tiểu phóng viên chỉ cảm thấy tiền đồ mình một mảng u ám.

Nghe thấy Nghiêm Trạch nói: “Vi phạm quy định”, hắc muốn cứu vãn chút, vội vàng giải thích

– Tôi không có, không có!

Nghiêm Trạch một bộ dáng phản diện hăm hại dân lành:

– Vậy cậu ở trường quay phim lén lén lút lút làm gì?

Phóng viên ghen.

Hắn không thể nói thẳng mình và Kỉ Trầm là một bọn.

Trong đầu suy nghĩ, một lát sau phóng viên liền nghĩ ra:

– Tôi.. tôi là fan tiểu Bạch, nghe nói tiểu bạch sẽ đến đây quay, mới... thực xin lỗi thực xin lỗi! Tôi đã biết lỗi!

Tiểu Bạch là nickname của Lâu Ngộ Bạch do nhóm fan đặt ra.

Phóng viên ngại ngừng bịa, một bộ bị lộ tâm tư thầm kín.

Lâu Ngộ Bạch: “....”

Tình yêu là ánh sáng, sáng tới mức làm người sợ hãi.

Tác giả đôi lời:

Tiểu kịch trường:

[Cái gọi là giao tiếp]

Mồ được sắp xếp nhưng chưa được lên sân khấu: Xin chào, ta họ hoàng, là hoàng của đèn xanh đèn đỏ*.(*: Dạ là ảnh họ Hoàng, Hoàng là vàng, là cái màu vàng trong đèn xanh đèn đỏ)Nghiêm Trạch: Xin chào, ta họ Nghiê, Nghiê của con hư tại mẹ (*What?*)

Lê Hạo: Xin chào, ta họ Lê, Lê của Tứ Đại Thiên Vương Chu Nhuận Phát*(“Tứ Đại Thiên Vương” là danh xưng mà khán giả dành để gọi yêu thương tới bốn chàng ca sĩ Hồng Kông lừng danh vào những năm 80, 90 của thế kỷ trước: Quách Phú Thành, Trương Học Hữu, Lưu Đức Hoa và Lê Minh. Họ từng ”làm mưa làm gió” tại khắp thị trường ca nhạc, phim ảnh Châu Á nhiều năm trước)

20. Chương 20: Chơi Minh Đi

Ngay lúc không khí hết sức vi diệu, Lê Hạo đã mang theo nhân viên bảo an tới: Lúc trước khi Nghiêm Trạch quyết định hạ tràng, cậu cũng tính được Kỉ Trầm có thể sắp xếp phóng viên, liền thừa dịp Nghiêm Trạch

ra mặt đi liên hệ kịch tổ thuê nhân viên bảo an.

Thậm chí, vì một vài mục đích, cậu còn nhờ một phóng viên đi theo tổ phim lại đây.

Nghe được lí do riêng tư trong miệng phóng viên, Lê Hạo suýt nữa cười ra tiếng. Cậu lẩn lộn trong giới không biết bao nhiêu năm, “Lê Nhật Thiên” tên hiệu mang ý trào phúng này cũng không phải để chơi, trừ Nghiêm Trạch, Lê Hạo gặp ai cũng có thể bắt nạt.

– Thầm kín hâm mộ đúng không? Chụp ảnh đúng không?

Cậu đẩy kính trên sống mũi, một bộ dáng phản diện y đúc

– Vậy thì đi cảnh sát mà giải thích!

Vừa nói, Lê Hạo ung dung ra hiệu với trợ lý Lâu Ngộ Bạch.

Phóng viên hoảng sợ.

Trợ lý Lâu Ngộ Bạch hơi giật mình, một lát sau mới phản ứng lại, hiểu ý của Lê Hạo.

Người nọ bán cho Lâu Ngộ Bạch một cái nhân tình a!

Bọn họ tuy biết phóng viên này do Kỉ Trầm sai khiến, nhưng... Nếu đối phương bày ra bộ “Tôi thật ra là fan hâm mộ”, thì mặt ngoài Lâu Ngộ Bạch cũng không thể làm gì.

Đừng nói là ép phóng viên giao camera, ngay cả lời nói nặng cũng không thể nói.

Hai năm này Lâu Ngộ Bạch nhân khí rất cao, diễn các bộ phim cũng không tệ, được khen ngợi diễn kỹ, nhưng hần căn bản vẫn là thần tượng dựa vào fan kiếm ăn.

Nếu là thần tượng, khi gặp được fan, mặc dù là giả, Lâu Ngộ Bạch cũng phải tỏ ra thân mật, nếu không, nếu việc này rơi vào tay truyền thông bất lương hay kẻ xấu....

Có thể...

Nhưng nếu Lê Hạo đứng ra thì khác!

Đối phương không phải người đại diện của Lâu Ngộ Bạch, nếu cậu ra mặt chỉ trích tên giả danh fan thì

cũng không làm mất lòng fan thật.

Thậm chí, nếu lần này có thể khuyên lui được vị “fan thầm kín” này, Lê Hạo xử lý tốt, còn có thể làm trò trước mặt đại chúng, lưu lại cho mọi người ấn tượng Nghiêm Trạch chính trực lắm liệt.

Hắn nhớ rõ, người tên Nghiêm Trạch này gần đây có tham gia Hơi thở sinh tồn ? Lê Hạo làm vậy, có thể coi là thành công hâm nóng tên tuổi...

Ánh mắt trợ lý nhìn Lê Hạo thay đổi.

Còn Lê Hạo....

Cậu lại nháy mắt ra hiệu cho Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch: “....” Lê Hạo bị rút gân mắt hử?

Thấy Lê Hạo ám chỉ nửa ngày, Nghiêm Trạch đơn giản tự hỏi, hiểu được ý của cậu. Ý của Lê Hạo, là anh nên làm kẻ xướng người họa phối hợp với Lê Hạo.

– Cho dù là fan Lâu tiên sinh, cũng không thể làm vậy.

Nghiêm Trạch mỉm cười:

– Làm như vậy sẽ ảnh hưởng tới tổ phim quay chụp — tuy vậy, nhưng tôi sẽ không báo cảnh sát đâu, chắc là do cậu rất thích Lâu tiên sinh, mới có thể làm vậy. Lâu tiên sinh, anh thấy thế nào?

Anh đã vấn đề qua cho Lâu Ngộ Bạch.

Kỉ Trầm một bên thấy vậy lạnh mặt: Nghiêm Trạch quả nhiên làm khó dễ cậu! Lúc này đi ra phá hủy kế hoạch cậu chưa nói, còn ngược lại lợi dụng phóng viên tính kế cậu...

Tay phải nắm chặt túi nhựa, đầu ngón tay nhọn găm vào trong lòng bàn tay, có chút đau đớn.

Lâu Ngộ Bạch cũng mờ mịt.

Tôi là ai?

Tôi đang ở mô?

Tôi có thể thấy sao nữa?

Trợ lý thấy hần dần thôi, chỉ hận rèn sắt không thép.

Lâu Ngộ Bạch tốt xấu gì cũng xuất đạo một hai năm, sao phải ứng ngu ra thế?

Tên ngây thơ trong trắng đến ngu ngốc như thế dựa vào vận cứt chó gì mà có thể nổi như vậy chứ?

Nhìn thôi, cũng thấy được Nghiêm Trạch và người đại diện rõ ràng làm người tốt, tiền Phật tiền tới Tây Thiên(1), cho Lâu Ngộ Bạch bậc thang đi xuống, cho hần nói vài câu tha thứ cho phóng viên, giả làm một idol thánh mẫu thiện lương đơn thuần bao dung tất thấy.

Cũng may Lâu Ngộ Bạch cũng không phải một người gốc ngọt bạch như tên, dần thôi một lúc xong cũng phản ứng lại, vội vàng giả người tốt, ầm áp mà ngại ngùng cười:

– Đúng... sẽ không báo cảnh sát.

Hần nhìn nhân viên bảo an vây xung quanh

– Phiền toái bảo an dẫn vị này đi ra đi, đừng vì yêu thích tôi mà làm chuyện dại dột. À mà, tổ phim có thỏa thuận giữ bí mật, nên chụp được gì cũng không cho phát ra ngoài. Camera của cậu, tôi hứa không cho bảo an động vào, nhưng thẻ ghi nhớ phải đưa cho bọn họ nha.

Trong lòng phóng viên ghen một cục, suýt nữa rơi lệ: Lâu Ngộ Bạch tính thật hay!

Nhưng trước mắt hần không có quyền lên tiếng. Thấy chủ thuê Kỉ Trầm không nói gì, phóng viên cũng chỉ có thể bất đắc dĩ, kiên trì nín nước mắt mà cúi đầu cảm ơn Lâu Ngộ Bạch. Rồi giao lại thẻ nhớ, bị nhóm bảo an dẫn ra khỏi trường quay.

Nghiêm Trạch quay đầu, cúi người với Lâu Ngộ Bạch.

– Sự việc cũng giải quyết xong, Lâu tiên sinh mau quay về trường quay, có lẽ đạo diễn tổ phim đang đợi trong.

Anh nhếch môi

– Lâu tiên sinh hần còn không biết tên tôi? Tại hạ Nghiêm Trạch, hôm nay là tới tham khảo diễn kỹ các tiền bối.

– À... Nghiêm Trạch à.

Lâu Ngộ Bạch giờ tay, bắt tay theo lễ tiết với Nghiêm Trạch.

– Vừa rồi thật cảm ơn cậu. Tí nữa vào trường quay gặp lại sau.

– Trường quay gặp.

Lâu Ngộ Bạch: “...”

Không hiểu tại sao, Nghiêm Trạch vừa cười, hần liền thấy sau lưng rét lạnh. Cảm giác người này mang lại rất giống Thiên Uy, có cảm giác như sao S chiếu mạng.

Chẳng lẽ—

Đây chính là chủ nào đó nấy trong truyền thuyết?

—

Không quá lâu sau, tổ phim khởi động máy.

Nghiêm Trạch im lặng đứng bên cạnh tổ camera quan sát trường quay, phân tích biểu hiện của diễn viên. Sau khi kí ước với phòng làm việc Lê Hạo, anh mặc dù đang đóng một bộ phim truyền hình, nhưng bộ này chi phí thấp, diễn viên đều là người mới. Còn loại trường quay toàn đại bài này, anh vẫn là đầu tiên thấy.

Không thể không nói, lần tham khảo này anh thu hoạch không ít.

Điện ảnh rốt cục vẫn khác với kịch nói.

Kịch nói coi trọng là văn chương liền mạch lưu loát; mà điện ảnh có thể sửa chữa rất nhiều lần, hơn nữa đổi cảnh rất nhiều, khác hoàn toàn so với kịch nói chỉ có một cảnh(2).

Hơn nữa, ở quay điện ảnh, các chi tiết biểu tình nhỏ đều rất quan trọng.

Nghiêm Trạch không khỏi có chút trầm mê, Trường Dạ Thiên Minh lần này mời toàn là những diễn viên lâu năm, ngay cả loại thần tượng như Lâu Ngộ Bạch không chuyên về diễn xuất mà vẫn biểu hiện rất khá.

Đặc biệt là một vị ảnh đế trên năm mươi tuổi, diễn kỹ phải nói là tuyệt vời.

Ông ấy đóng vai Chỉ huy sứ của Cẩm y vệ, trong cảnh quay tranh đấu gay gắt với Đông Hán hán công(3) ở ngoài hoàng cung, chỉ tiết nét mặt đều cực kì xuất sắc. Lúc quay xong, Nghiêm Trạch còn mượn camera xem lại, còn phát hiện cổ ông ấy còn chảy ra chút mồ hôi—

Quan hệ giữa cẩm y vệ và Đông Hán rất vi diệu, khi đối mặt với hán công (aka thái giám), trên người Chỉ huy sứ như nặng ngàn cân, nhưng vẫn phải cố gắng trấn định, sắc mặt không thể lộ ra tia khiếp sợ...

Nghiêm Trạch ánh mắt phát sáng.

Lê Hạo đối với diễn xuất là dốt đặc cán mai, thấy Nghiêm Trạch chuyên chú, cậu cũng không quấy rầy, chỉ ngồi một bên chụp một tấm hình, lưu vào album.

Tấm ảnh này, Lê Hạo vốn trực tiếp đăng trên weibo phòng làm việc, tuyên truyền một chút về lòng nhiệt tình mà Nghiêm Trạch dành cho diễn xuất.

Nhưng, không hiểu sao, sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, cậu ma xui quỷ khiến thế nào mà lại xóa bỏ toàn bộ.

Nghiêm Trạch là thật yêu thích diễn xuất.

Tuy không biết vì sao đối phương lại yêu thích như thế, lại còn dị thường chấp nhất với rap hát nhỏ, nhưng Lê Hạo cảm thấy chính mình nên tôn trọng suy nghĩ của Nghiêm Trạch. Diễn xuất rất quan trọng với Nghiêm Trạch, chính cậu lại dựa vào điều này mà kiếm tiền... Lê Hạo bản năng cảm thấy Nghiêm Trạch mất hứng.

— Ai....

Lê Hạo tháo xuống kính mắt, nhéo nhéo mũi.

Đem bức ảnh lưu lại vào album, lại đem weibo xóa xong, Lê Hạo một lần nữa chú ý lên weibo.

Cũng không định đăng gì hết, chỉ tùy ý tìm tòi một số tin tức về Nghiêm Trạch. Nhìn thấy có fan nào tàn của Kỉ Trâm chửi rửa Nghiêm Trạch, cậu liền lập nick nhỏ, giả làm người qua đường cãi nhau với fan nào tàn.

Cãi qua cãi lại, Lê Hạo phát hiện có một tin nhắn mới từ phía chính phủ.

Phòng làm việc của cậu trước giờ danh khí không cao, tin tức cho phía chính phủ trừ ba cái tin như chế tác vài cái nhỏ nhất, hay vài người ôm mộng ngôi sao thì chỉ còn lại tin nhẩn rác. Thấy có tin nhẩn mới, Lê Hạo vốn tưởng là tin quảng cáo, nhưng nghĩ tới lúc trước kéo gần quan hệ giữa Lâu Ngộ Bạch và Nghiêm Trạch, cậu mở tin nhẩn.

Một người đại diện xuất sắc có thể cung cấp cho nghệ nhân ngoại trừ tài nguyên vật chất, còn có tài nguyên vô hình.

Ví dụ như, nhân tình.

[Tương Văn Minh: Tôi là trợ lý Lâu Ngộ Bạch, lúc này các cậu giúp Lâu Ngộ Bạch, chúng tôi nhớ kỹ, cảm ơn. Tôi đã nói lại chuyện này với đại diện của hẳn, lần sau có cơ hội, hy vọng hợp tác vui vẻ.]

Lê Hạo khép mắt, rep lại

[Công việc làm trời: Vậy tôi liền chờ mong hợp tác cùng Lâu tiên sinh]

Nhẩn xong, mới phát hiện Nghiêm Trạch đang tiến về phía này.

– Cậu đang xem gì?

Nghiêm Trạch không có biểu cảm, giống như thuận miệng hỏi.

Lê Hạo tranh công cho anh xem điện thoại.

– Thế nào? Tin nhẩn tôi giúp anh trả lời, lợi hại hông?

Nghiêm Trạch nhìn nhìn:

– ... Trợ lý Lâu Ngộ Bạch tên Tương Văn Minh?

“...”

Có phải người còn lại tên Thư Tân Phong?

—

Sau khi tổ phim kết thúc công việc, nói tạm biệt với Lâu Ngộ Bạch cùng với vị chế tác cho phép Nghiêm

Trạch tiến vào, Nghiêm Trạch cùng Lê Hạo quay về khách sạn đã đặt sẵn để nghỉ ngơi.

Sau, tổ phim Trường Dạ Thiên Minh quay ở chỗ này một vòng, rồi sẽ chuyển ra khu vực ngoại thành cách đây 100km để quay ngoại cảnh. Sợ phiền phức nên khi tổ phim quay xong hơi khô thể tre Nghiêm Trạch liền dẹp đường hồi phủ.

Nghiêm Trạch tuy có thiên phú trong diễn xuất, nhưng cũng không phải là tuyệt thế thiên tài. Sau quan sát, anh phải tự gọt giũa một đoạn thời gian, để thông hiểu được kỹ xảo của các vị diễn viên gạo cội.

Hơn nữa, đến lúc đó, vị ảnh đế đóng vai Chỉ huy sứ cũng đóng máy.

Lê Hạo có nói với Nghiêm Trạch, cậu sẽ nghĩ cách mời vị ảnh đế đó đến chỉ điểm Nghiêm Trạch.

Vì tiện lấy đồ, Lê Hạo đặt một phòng tiêu chuẩn, Nghiêm Trạch ở cùng cậu.

Sau khi trở về khách sạn, Lê Hạo tê liệt, nằm phịch lên giường, giả chết — tưởng tượng tới cách hẹn vị ảnh đế, xin đối phương rút thời gian đi chỉ điểm Nghiêm Trạch, thì Lê Hạo liền cảm thấy đầu đau đớn. Chỉ là lúc cậu nói với Nghiêm Trạch sẽ tìm cách, thì Nghiêm Trạch hiếm thấy tỏ ra chút cuồng nhiệt, cậu lại cảm thấy... Thôi, cứ thành thành thật thật hầu hạ Nghiêm Trạch đi.

Lê – bảo mẫu – cha già – người hầu – Hạo không nhận được bị phần.

Mà Nghiêm Trạch thì thư thái tắm rửa.

Không sấy tóc, cởi trần, vắt ngang khăn mặt, anh như nghiện mà ngồi xuống trước máy tính, chậm rãi mở máy, chơi bắt cá. Nghiêm Trạch cảm thấy hôm nay tâm tình đặc biệt tốt, quan sát diễn viên gạo cội diễn làm cho anh hưng phấn không thôi, tổng cảm thấy anh có thể giết ngang đấu trường.

– Sao lại không sấy tóc?

Thấy Nghiêm Trạch tóc nhỏ nước, Lê Hạo vội lụm máy sấy, chạy tới bên cạnh giúp anh thổi.

– Bị cảm thì sao? Còn chơi game, bị mụn(4) thì sao?

Nghiêm Trạch:

– Mụn là gì? Tôi chưa từng bị.

Lê Hạo: “....”

Hàng này thật biết kéo cừu hận.

Lê Hạo nhận mệnh hầu hạ Nghiêm Trạch, hết sậy tóc lại mặc quần áo. Chờ xong xuôi, Nghiêm Trạch sớm mở ra Huyền kiếm thiên ân , nhập tài khoản, bắt đầu đại khai sát giới ở đấu trường.

Một đêm đó, mỗi khi đăng nhập người chơi lại nhớ về cảm giác sợ hãi khi bị Thiên Uy chà đạp.

Thấy Nghiêm Trạch thành thoi, Lê Hạo một bên làm sữa bò an thần, một bên tò mò:

– Trò này chơi vui sao?

Tuy cậu đã nghe qua Huyền kiếm thiên ân , nhưng do làm việc nên không còn lòng dạ nào thể nghiệm.

Nghiêm Trạch suy nghĩ ba giây, nói:

– Không vui lắm.

Lê Hạo: “...”

Cậu nên nói gì tiếp?

Nghiêm Trạch lại hỏi:

– Muốn chơi?

Lê Hạo thành thật gật đầu:

– Có chút.

– Có mang theo sổ ghi chép không?

Nghiêm Trạch chỉ huy Lê Hạo lấy máy tính ra.

– Đồ họa game này tương đối đơn giản, chỉ có vài cái G, đầu tiên cậu down game xuống, mua cái nick, tôi ở đấu trường xoát một chút.

Lê Hạo thụ sủng nhược khinh:

– Anh muốn dạy tôi?

Nghiêm trạch vô lương tâm nói:

– Ý tôi là tự cậu chơi, game này dễ mà.

Lê Hạo: “...”

Tác giả đôi lời:

Tiểu kịch trường:

Lâu Ngộ Bạch chỉ có một trợ lý tên Tương Văn Minh.

Nhưng mà, Tương Văn Minh có một người anh.

Tên Tương Lễ Mậu.

(1) *giống như giúp thì giúp cho trót vậy á.*

(2) *Cảnh ở đây không phải là đoạn này đoạn kia trong kịch bản đâu, cảnh này là cái... cái cảnh trên sân khấu ấy*

(3) *Đông Hán hán công: hoạn quan (aka thái giám) trưởng của Nhà máy Đông, còn được gọi là giám sát viên và giám sát nhà máy. Nhà máy Đông là Dongying Factory, cơ quan giám sát đặc quyền, cơ quan dịch vụ bí mật và cơ quan cảnh sát bí mật của nhà Minh tại Trung Quốc. Nhà máy Đông là cơ quan tình báo bí mật quốc gia sớm nhất được thành lập trong lịch sử thế giới, và các chi nhánh của nó ở tận bán đảo Triều Tiên Nó chỉ chịu trách nhiệm với hoàng đế*

(4) *Nguyên văn là bạo đẩu, lên mạng tìm ra mụn trứng cá*

21. Chương 21: Đứa Trẻ Lạnh Lợi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thời gian trôi mau, nháy mắt đã một tháng.

Nghiêm Trạch ở đoàn phim Trường Dạ Thiên Minh quan sát hơn nửa tháng, không chỉ thu được kinh nghiệm, còn có quan hệ tốt với không ít tiền bối, cũng tiện tay giúp Lâu Ngộ Bạch giải quyết phóng viên, bán cho Lâu Ngộ Bạch một cái nhân tình, trở nên quen thân với đối phương.

Chuyện phóng viên, dưới bàn tay của Lê Hạo và người đại diện của Lâu Ngộ Bạch, đã trở nên hot trong đêm đó, cũng đưa Nghiêm Trạch ra trước công chúng.

Điều này cũng được tính toán trước.

Chỉ là, tuy Lê Hạo đồng ý tìm cách làm vị ảnh đế đóng chỉ huy sứ chỉ điểm vài chỗ cho Nghiêm Trạch, nhưng người ta là ảnh đế, Lê Hạo không thỏa thuận được với người đại diện của đối phương.

Hên là, lão ảnh đế có chút thưởng thức với vị hậu bối một mực học tập, nên cho Nghiêm Trạch một hứa hẹn. Nói là chờ khi nào rảnh rồi, nhất định sẽ tới chỉ điểm một hai.

Trong lúc không ai chú ý, bộ phim mạng yên lặng bắt đầu công tác tuyên truyền.

Bộ phim mạng này là một IP drama(1) chuyển thể từ một bộ tiểu thuyết, tên là Nữ hầu robot của ta . Tuy rằng tên hơi hướng hắc ám, nhưng thật ra phim chỉ mang tính hài hước. Hơn nữa, kì lạ là fan nữ bộ tiểu thuyết này rất nhiều nha.

Mấy năm gần đây, phim mạng nổi tiếng, sản xuất phim mạng xem như là xu hướng. Nên nếu hông phải do ngôi sao nổi tiếng đóng, hoặc nguyên tác quá nổi, trừ khi là do đăng lên web nổi tiếng, thì đều như muối bỏ biển, không tạo được gợn sóng.

Hơn nữa, công tác tuyên truyền phim mạng cũng khá nhạy cảm. Tần số tuyên truyền mơ hồ lộ ra một cảm giác nghèo nàn, cũng không có nội dung gì hay ho. Nếu không phải trong danh sách diễn viên chính xuất hiện tên Nghiêm Trạch, cùng với tên một vị tiểu sinh tuyến hai, hấp dẫn một số người vốn có hứng thú với Nghiêm Trạch cùng với fan vị tiểu sinh kia, thì bộ phim này sớm chìm rồi.

Không ai ngờ, hai tháng sau, khi bộ phim công chiếu, sẽ nổi đến long trời...

Trời chuyển lạnh.

Nghiêm Trạch mặc áo gió vàng nhạt, cổ quàng chiếc khăn nhạt màu, chậm rãi đi trên con đường đầy lá vàng. Gió thu thổi đến, một chiếc lá vàng lượn lờ bay xuống, nhẹ nhàng rơi trên đầu anh.

Thấy thế, Lê Hạo đi sau bèn vội vàng tiến lên, phủi đi lá khô.

Sạch sẽ rồi, Lê Hạo mới liên miên cẩn thận sửa sang lại chiếc khăn quàng cổ lỏng lẻo

– Sao lỏng ra rồi.

Lê Hạo dong dài, như lão cha già chiều cổ Nghiêm Trạch.

– Tôi nói anh mặc nhiều thêm hai bộ áo quần, anh không nghe cơ. Đây là ngoại thành, lạnh hơn so với nội thành. Gian nhà cũ kia khí lạnh nhiều, ẩm ướt khó chịu, nếu cảm thì làm sao giờ?

Nghiêm Trạch liếc Lê Hạo. Đối phương trên người mặc đồ lạnh, một bộ phong cách mùa đông.

Nhẹ nhàng liếc về phía vạt áo gió của mình:

– Mặc nhiều không đẹp.

Lê Hạo: “....”. Cậu hết nói nổi.

Nghiêm Trạch:

– Tôi cũng không sợ lạnh.

Anh nghiêm mặt:

– Dù sao tôi cũng là... Chắc, cậu hiểu mà.

Lê Hạo kinh ngạc, cậu biết Nghiêm Trạch là đại thần, hơn nữa trong tay điều khiển sấm, nhưng lại không biết Nghiêm Trạch là Hỏa Thần!

Nghiêm Trạch mở áo gió, thần bí cầm tay Lê Hạo, luồn vào vạt áo mình.

Lê Hạo sờ sờ, sau đó—

Sờ đến một bé túi sưởi ấm.... (Tui: quả thật rất ấm...)

Lê Hạo: “....”

Nghiêm Trạch nhún vai.

Lúc này hai người đang đi đến tòa nhà cổ ở trong trấn, chuẩn bị quay kì mới của Hơi thở sinh tồn

Chủ đề của kì này Lê Hạo đã nói với Nghiêm Trạch lúc ăn chơi, là “Khủng bố sinh tồn”. Chính là “nhốt” Nghiêm Trạch với những người khác vào một căn nhà sâu trong trấn cổ này ba ngày. Mà chỗ được chọn, nghe đâu đã có không ít chuyện ma quái ghê rợn xảy ra.

Chỗ bị ám, tọa trấn chỗ hẻo lánh, cũng không có danh nhân xưa nào, nên không được khai phá thành điểm du lịch. Trấn trên chỉ có người bản địa, không có du khách. Nghiêm Trạch và Lê Hạo đi trên đường, cũng không gặp phải người nào nhận ra Nghiêm Trạch.

Đi không lâu, thì gian nhà bị ám kia đã xuất hiện trước mắt hai người, rõ ràng.

Thấy nhà cửa, Lê Hạo nhận không được căng thẳng.

Nhà cổ kiến trúc xưa cũ, xà nhà chạm khắc hoa văn, khuê phòng chìm trong sắc đỏ, nhìn qua cổ kính. Chỉ là lâu năm không tu sửa, mái ngói mất không ít, cây cột tróc nước sơn, nhìn qua rất tan hoang.

— Thoạt nhìn thì đúng là nơi thích hợp diễn ra chuyện ma quỷ.

Cũng may, người đông gan cũng to ra, khi Nghiêm Trạch đến nhà cổ, nhân viên kịch tổ đã sớm tới. Bắt đầu dựng studio nhiếp ảnh(2). Chào hỏi với nhóm camera man, Nghiêm Trạch và Lê Hạo đi theo sau một gã tráng vụ tới một căn phòng phía tây, họ sẽ ở đây.

Ở phía Tây căn nhà có bốn gian, một gian phòng bị khóa, ba gian khác đã được quét tước sạch sẽ, trải một tấm khăn giường hình chữ nhật.

— Bên này chỉ có ba phòng, Vu Nhược Hàm một phòng, Nghiêm Trạch anh rút thăm với người khác để phân phòng. Hai người một gian.

Tràng vụ nói tiếp về việc phân phòng,

— Lê Hạo, kịch tổ đã dọn xong đằng sau hoa viên, dựng phòng rồi, ba người một gian, cậu mau đi tìm người khác trong kịch tổ, tìm hai người chung phòng.

Nghiêm Trạch vuốt cằm.

Mà Lê Hạo cũng nhìn phía gian phòng bị khóa.

— Không phải là có bốn gian phòng sao?

Cậu chỉ chỉ gian phòng trong cùng.

Tràng vụ tạm ngừng:

— Gian phòng đó khóa rồi. Cổ trấn cho phép chúng ta thuê làm địa điểm quay, đã từng nói chúng ta không được động vào nó.

Lê Hạo lòng cứng lại:

— Vì sao?

Tràng vụ thoải mái nói:

— Còn sao nữa, sợ chúng ta phá hư đồ cổ đồ hiếm, nhà này nói đi nói lại cũng qua mấy trăm năm rồi.

Hắn nhìn thoáng qua Lê Hạo

– Lê đại diện đừng sợ, cậu đừng nói là cũng tin vào mấy chuyện ma quỷ đó sao. Trời ạ, đây là thời nào rồi? Thời khoa học hiện đại đó.

Lê Hạo:”...”.Ồ, trước khi gặp Nghiêm Trạch tôi cũng ngây thơ như vậy đấy.

Nghiêm Trạch nghiêng đầu, cũng đi tới trước gian phòng bị khóa. Anh quan sát một chút. Khóa căn phòng này làm bằng gỗ, đến giờ đã sớm mục nát. Mà ở ngoài cửa, còn bị vòng ba vòng khóa sắt loang lổ, có vẻ như được xích lại sau khi ổ khóa bị mục.

Anh nhớ lại lời đồn thổi về ngôi nhà này mà Lê Hạo nghe được.

Hay là, gian phòng này có gì đó kỳ dị?

Bỗng nhiên—

Nghiêm Trạch nghe được một trận tiếng cười kỳ quái.

Chỉ là âm thanh tới nhanh, đi cũng nhanh, mơ mơ hồ hồ, như ảo giác.

– Các cậu có nghe gì không?

Tràng vụ nghi ngờ:

– Có sao? Chẳng lẽ đạo diễn khởi động máy?

Lê Hạo cũng lắc đầu.

Nghiêm Trạch lại nhìn gian phòng nọ, cũng không còn nghe thấy tiếng cười nữa.

—

Sau khi khởi động máy đơn giản, Nghiêm Trạch liền cùng đám Nguyên Sướng rút thăm.

Anh vận khí bình thường, được phân một tổ với Nguyên Sướng.

Vì Lê Hạo, lại chung đường diễn xuất, nên Nguyên Sướng ôm địch ý lớn với Nghiêm Trạch. Tuy bên ngoài biểu hiện cực kì sùng bái, lúc nào cũng Nghiêm ca Nghiêm ca liên mồm, nhưng thực tế, ánh mắt cậu ta nhìn về Nghiêm Trạch lúc nào cũng đề phòng. Nghiêm Trạch cũng hết biết.

– Buổi tối phiên Nghiêm ca chiếu cổ.

Sau khi khởi động máy, nghệ nhân đều tự giác về lại phòng mình sắp xếp đồ đạc. Trong phòng tuy đã được quét tước sơ qua, nhưng sắp xếp tủ quần áo thì nghệ nhân phải tự làm. Một bên sắp đồ, một bên Nguyên Sướng lúi cúi làm quen với Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch chậm rãi gạt đầu, trong lòng đã sớm nghĩ tới chuyện gian phòng.

Thấy anh thái độ bình thản, Nguyên Sướng cảm thấy khá khó chịu.

Cậu ta khác Kỉ Trầm, không che giấu cảm xúc của mình, chuyện gì cũng lộ trên mặt.

– Nghiêm ca!!!

Nguyên Sướng tăng âm lượng.

– Anh nói xem trên đời có quỷ hông? Cái phòng bị khóa kia, không phải là nơi con hát chết thảm chứ...

Nhưng mà nói đến việc này, Nguyên Sướng trong lòng liền sợ.

Rốt cuộc cậu ta vẫn còn trẻ con, không chỉ ỷ vào người đại diện, còn sợ hãi đối với chuyện ma quỷ gì đó—

Nói ngắn gọn, chính là sợ ma.

Nói đơn giản hơn nữa, là nhát.

Nghiêm Trạch liếc cậu ta:

– Có chứ.

Nguyên Sướng: “!!!”.

Nghiêm Trạch nói đơn giản:

– Ồ, thật bất ngờ! Tiểu bằng hữu à, cậu giờ còn ôm suy nghĩ đó hử? Thôi thôi, chuyển đề tài đi, ví dụ như ngồi xuống uống cà phê nào, chứ không coi chừng bị suy nghĩ dọa đái ra quần đó.

Nguyên Sướng: “....”

Nói vậy cũng quá có lệ đi.

(1) IP drama: Phim truyền hình IP đề cập đến một bộ phim truyền hình và phim truyền hình được tạo ra trên cơ sở các tiểu thuyết, trò chơi, hoạt hình trực tuyến gốc được sản xuất trong nước với số lượng người hâm mộ nhất định. Bởi vì nó đứng đằng sau hàng ngàn người hâm mộ cuồng nhiệt và khả năng tiêu thụ của họ

(2) Studio nhiếp ảnh là cái ni

22. Chương 22: Mùa Hè Mát Rượi

Nguyên Sướng tuy có chút chán ghét thái độ qua loa của Nghiêm Trạch, nhưng ngại đang quay, nên không tiện show ra, chỉ đành gượng ứng phó.

Nhớ tới cuối kì trước Nghiêm Trạch tặng cho mình vòng tay nữ, Nguyên Sướng trong lòng dấy lên cảm xúc.

Đối với cậu, đại diện Đào Hân là ánh đèn dẫn lối cậu tới giới giải trí. Tuy Đào Hân có chút gái tính (==)),

nhưng trong lòng cậu, đôi phương giống như người cha vậy.

Thế mà!!! Nghiêm Trạch vậy mà tặng cho cậu vòng tay nữ?! Nguyên Sướng không cảm lòng nghĩ lung tung. Cứ cảm thấy Nghiêm Trạch ý chỉ cậu sau này sẽ giống như Đào Hân, là tiểu nương pháo(1)!!! Cậu càng nghĩ càng tức, trong lòng còn tức hơn so với Kỉ Trầm bị nhét một đồng đồ ngọt.

Nhưng mà, Nguyên Sướng đúng là nghĩ nhiều. Nghiêm Trạch lúc đó tặng, chỉ là vì—

Đây là quà được tặng kèm khi mua đồ. Anh thuận tay cho cậu ta thôi, thật sự không nghĩ sâu xa như vậy...

– Nghiêm ca thật thích nói đùa.

Nguyên Sướng cứng mặt cười gượng, nói:

– Tôi nói thật, chỗ này trước kia là do một vị quan lớn mua, chuyên để dưỡng tiểu thiếp. Nghe nói vị quan đó dưỡng một con hát, chỉ là bị thê tử của vị đại quan đầy dọa tới chết trong nhà... Nghiêm ca, anh có thấy lạnh không? Tòa nhà này âm trầm như vậy, anh nói xem... Phòng bên cạnh bị khóa, có khi nào là phòng con hát chết không...

Nguyên Sướng cố ý nói để hù dọa Nghiêm Trạch. Trong mắt cậu, Nghiêm Trạch chỉ là hổ giấy, không chừng lá gan còn nhỏ hơn cậu.

Kết quả nói chưa dứt câu, Nguyên Sướng cảm giác giống như bê đá đập chân mình — Cậu sợ rồi...

Phòng bị khóa đó... không phải là phòng con hát đó chết chứ?

Ai ngờ Nghiêm Trạch cũng gật đầu:

– Nghe có vẻ sợ thật.

Nguyên Sướng vui vẻ.

Nghiêm Trạch lại nói:

– Điều này nói lên tầm quan trọng của chế độ một vợ một chồng cùng với luật hôn nhân. Nếu vị quan lớn đó với vợ cả tương kính như tân(2), chung tay giữ gìn quan hệ vợ chồng, thì sẽ gây ra nhiều chuyện bậy bạ như vậy sao. Mặt khác, khuyên không được, nếu thấy vị quan đó xuất quỹ, nhất định phải sớm ly hôn...

Camera man:

– Nói hay lắm!

Nguyên Sướng:”...”

Nhìn thấy Nghiêm Trạch không sợ hãi, Nguyên Sướng cắn răng: Ừ, giả bộ đi! Đợi buổi tối ngủ, đừng có sợ tới mức đèn không dám tắt!

—

Công tác quay chụp buổi sáng cực kì thuận lợi, chờ đến tối, mọi người ăn xong bữa tối, đều tự giác quay về phòng chuẩn bị đi ngủ, thuận tiện chơi một chút, quay nốt nội dung hôm nay.

Vu Nhược Hàm là nữ duy nhất trong năm người, vì vậy buổi tối đi ngủ, trợ lý của cô cũng tham gia, ở cùng phòng với cô.

Lạc Viễn do chênh lệch tuổi tác với Kỉ Trầm, với cả Kỉ Trầm không hứng thú với diễn trò, cũng không có tiếng nói chung, nên chỉ nói vài chuyện về cho có, Lạc Viễn liền đi ngủ sớm, mặc Kỉ Trầm một người chơi đi động trên giường, lướt tin về Lâu Ngộ Bạch.

Còn ở bên Nghiêm Trạch và Nguyên Sướng...

– Nghiêm ca.

Có người trên giường, tay ôm chân, Nguyên Sướng run rẩy nói:

– Đêm nay ngủ đừng tắt đèn nha. Tôi hơi sợ...

Nghiêm Trạch cởi áo khoác, chuẩn bị lên giường, liếc mắt nhìn cậu ta:

– Rất sợ sao?

Nguyên Sướng sợ thiệt, nào còn để ý tới ghét hay không ghét Nghiêm Trạch, vội vàng gật đầu như già tởm.

– Vậy đi, tôi kể chuyện trước khi ngủ cho cậu, sẽ bớt sợ chứ?

Nguyên Sướng: “...”

Anh ta coi cậu là trẻ con dễ gạt à!

Nhưng mà Nguyên Sướng thiết sợ, dù gì phòng cậu cũng sát cạnh cái phòng “ấy”. Tưởng tượng đến phòng bên cạnh có thể là chỗ từng có người chết, cậu sợ tới mức tim muốn ngừng đập.

– Được rồi, cảm ơn Nghiêm ca...

Nguyên Sướng trả lời.

Nghiêm Trạch sắp xếp từ ngữ, chậm rãi mở miệng:

– Thật lâu trước kia —

“ ... ”

– Có một vị thanh y đẹp đẽ, tao nhã tới vô song.

Nguyên Sướng lòng sợ hãi, vẫn cảm thấy Nghiêm có ý xấu. Nhưng mà điểm văn cậu không cao, một chút kiến thức về hí kịch cũng không có, lúc này nghe Nghiêm Trạch kể chuyện xưa, làm sao có thể biết đến thanh y chính là gọi đào kép, phần lớn đóng vai nữ nhân trẻ tuổi.

Vị đào kép được quan lớn ưu ái, nghĩ sơ cũng biết phải đẹp cỡ thiên tiên. Đào kép đó rất có thể là vị thanh y trong câu chuyện.

Nghiêm Trạch tiếp tục lắc lư nói:

– Tiểu thanh y sinh ra nơi trắng hoa, là con của một vị danh kĩ thanh lâu với vị khách nhân không rõ tên. Nơi trắng hoa nhiều phiền nhiễu, nữ tử thanh lâu không có khả năng lưu lại đứa con. Tiểu thanh y vừa mới chào đời đã bị mẹ cho vào một giỏ trúc, thả trôi theo dòng suối, để tự sinh tự diệt.

– Nếu may mắn, thì được người nhặt được mang về nuôi. Nếu không may mắn, thì thành ma, cuộc sống sớm chấm dứt.

– May là ông trời có mắt, hay tiểu thanh ý có duyên với trần gian. Trôi tới hạ du có người nhặt được. Người thu dưỡng tiểu thanh y là một vị đào kép vai nam võ lâu năm, trước kia từng mất vợ hoặc chồng gì đó, không tái giá. Ông ta không có con cái, gặp tiểu thanh y nhu thuận, liền muốn biến thanh y làm con nuôi, cực kì yêu thương tiểu thanh y bất hạnh. Chờ đến lúc lớn hơn một chút liền dạy tiểu thanh y xướng niệm làm đánh(3), hi vọng dù ông có qua đời tiểu thanh y vẫn sống được.

– Trong nháy mắt, tiểu thanh y đã lên mười sáu với vẻ đẹp diễm lệ.

– Ngày đó, tiểu thanh y lần đầu lên sân khấu, diễn vở Ngọc đường xuân trong lê viên. Trong giây rỗi bởi,

Tiểu thanh y kìm lòng không được mà nhớ tới mẹ của mình, diễn cực nhập tâm, đến mức xương xong cũng còn lắng đọng, giống như bị bỏ bùa vậy. Đúng vào lúc này, có gã sai vặt đến thông báo rằng có một quan lớn nghe võ xướng liền cảm xúc dâng trào, có nhã ý muốn nói chuyện với tiểu thanh y....

Nguyên Sướng hoảng hốt nói:

– Dừng... dừng lại một chút! Nghiêm ca, anh đang kể chuyện gì vậy, tôi... tôi... Chuyện này... Chuyện này...”

Cậu ta lấp ba lấp bắp.

Nghiêm Trạch vẽ mặt chính trực:

– Tôi chỉ là kể một câu chuyện trước khi đi ngủ thôi, cho cậu thư giãn tí?”

Nguyên Sướng: “...” Tại sao cậu càng nghe càng sợ vậy QAQ!

– Kể tiếp đi.

Lúc này, bỗng nhiên có một giọng nam trầm thấp vang lên ở trong phòng.

Nguyên Sướng nhìn phía tổ quay phim

Trong phòng lúc này trừ Nguyên Sướng ra cùng Nghiêm Trạch, trong phòng cũng chỉ còn tổ quay phim. Vì thế cậu nghĩ người vừa nói đó là camera man.

Nguyên Sướng tức giận:

– Kể gì chứ, chuyện của Nghiêm ca không hay, khi không lại kể chuyện xưa của con hát đó.

Camera man bị Nguyên Sướng nhìn không giải thích, ngược lại sợ hãi trốn hai mắt.

Nguyên Sướng nuốt nước miếng, cũng nhìn về phía tràng vụ.

Hai người đồng thời toát mồ hôi lạnh.

– Nguyên tiên sinh này

Tay camera man giữ giá của máy ảnh run lạch cạch.

– Chúng tôi... Chúng tôi lúc này không có lên tiếng ...

Nguyễn Sướng: “!!!”

Giọng nam trầm ồm ồm kia lại vang lên lần nữa:

– Thế nào, tiếng bụng(4) của tôi không tẹ chứ?

Nguyễn Sướng: “...”

Tổ camera và tràng vụ: “...”

Mọi ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Nghiêm Trạch đang ngậm miệng.

Tràng vụ lòng còn sợ hãi xoa ngực:

– Nghiêm ca này, anh đừng làm chúng tôi sợ chứ, chúng tôi sợ tới mức tim suýt bay ra ngoài rồi. Tôi đã nói rồi, bây giờ là thời đại khoa học, phải tin tưởng vào khoa học. Được rồi, chúng ta tiếp tục quay—

Nghiêm Trạch lại lắc đầu:

– Không phải tôi.

– Hả

Nghiêm Trạch vẻ mặt lạnh lùng:

– Tôi không biết nói tiếng bụng.

Nguyễn Sướng: “...”

Tổ quay phim: “...”

– Hì hì hì hì hì hì hì hì.

Thanh âm kia lại vang lên.

Nghiêm Trạch cười lạnh, bỗng nhiên giơ tay phải ra, hướng về phía bên cạnh mình——

– Giả ma quỷ cái gì?

Anh khinh thường

– Còn không lăn ra đây.

(1) ý chỉ đàn ông íu đuối, nhút nhát như nữ

(2): kính nhau như khách

(3) Là bốn kĩ năng cơ bản của hát xướng: Ca, đọc, làm và đánh.

Ca là ca hát.

Đọc là đọc thanh nhạc.

Làm là diễn xuất.

Đánh là chỉ võ thuật

23. Chương 23: Đều Là Nhân Tài

Giường Nghiêm Trạch sát tường. Bên kia tường, là căn phòng “ấy ấy”

Hồi nãy nghe được âm thanh kì lạ, Nghiêm Trạch giơ tay nắm một cái, vị trí vừa vặn là vách tường. Nghiêm Trạch nghe rõ, giọng nam trầm thấp hồi nãy rất rõ ràng, cứ như là bật cười ngay bên tai anh.

Hành động này trực tiếp dọa sợ Nguyên Sướng cùng với nhân viên công tác. Mấy người gần như là nghẹn họng chết trân nhìn về bức tường phía sau lưng Nghiêm Trạch— lúc này, Nghiêm Trạch bắt cái gì vậy?

— Đó là một đầu người đội mũ mào, dậm phần trắng.

Mà chỗ Nghiêm Trạch nắm lấy, trùng hợp là quả cầu nhưng ở đỉnh mũ.

– Có maaaaaa!

Tràng vụ lúc trước ăn nói hùng hồn về niên đại khoa học lúc này thét chói tai. Hết xong mới phát hiện âm thanh hẳn phát ra nhỏ cực kì, giống như bị cái gì không sạch sẽ bóp lấy.

Thấy thế, Nguyên Sướng gan nhỏ nhất trực tiếp bị dọa tới hôn mê ngất tại chỗ. Còn lại vài người trong đoàn cũng không khá hơn là bao, thấy “quỷ” đầu đội mũ mào còn hì hì cười, thì chân tay run rẩy, sắc mặt trắng nhợt, hoảng sợ cực độ.

Con người của cái đầu đào kép xoay động, nhìn về phía Nghiêm Trạch.

– Hì hì, người không sợ ta sao?

Trên mặt hẳn dậm phần dày, không cách nào nhìn rõ diện mạo, chỉ nghe được thanh âm khàn khàn, nghe qua khiến người ta không rét mà run.

– Thật lâu không ai tới chỗ này, không ngờ hôm nay sẽ có nhiều người tươi mới như vậy đến đây.... Đói quá nhaaaa...

Hắn dùng loại âm thanh lẳng lơ đánh giá Nghiêm Trạch:

– Bộ dáng người thật không tồi, không biết mùi vị như—

“Ác quỷ” còn chưa nói xong, Nghiêm Trạch đã giơ lên tay trái.

Ba.

Anh búng ngón tay một phát, tiếng vang thanh thúy.

Ác quỷ nghi ngờ, không hiểu Nghiêm Trạch là muốn làm gì. Hồn nhiên không để ý, nghĩ là Nghiêm Trạch muốn giãy dụa lần cuối trước khi chết, không khỏi cười quái dị:

– Chết tới nơi mà còn đùa giỡn?

Nghiêm Trạch lắc đầu, làm một khẩu hình miệng.

Ác quỷ nhăn mi.

— Khẩu hình này, là nói... Còn tàn nhẫn hơn nữa?

Ý gì?

Giây tiếp theo—

Quý đang giương nanh múa vuốt, diều võ dương oai cứng người!

Một luồng điện trong linh hồn đánh sâu vào cả hồn thể.

Ác quỷ tức khắc sợ hãi, hần thuần túy chỉ là một ác linh, không có thật thể, điện bình thường không thể tổn thương hần. Nhưng lúc này, hần lại thấy cả hồn thể bị điện giật phê lòi! Ác quỷ đã chết mấy trăm năm, sớm quên mất đau đớn là dư lảo (như nào). Nhưng khi bị điện lòi của Nghiêm Trạch đánh cho vài phát, hần lại đau muốn chết đi sống lại. Tức là bị điện giật tới chết, chết rồi bị giật cho sống lại.

Có thể tổn thương linh hồn, chỉ có thể là loại sấm chí dương chí cương...

Mắt ác quỷ đã trắng nay lại trắng bệch thêm.

Hần vốn tưởng là lần này vừa vắn có bữa ăn sáng dâng tận miệng, ai ngờ, kịch tố này thế mà có cao nhân trấn.

Đá tới vắn sắt rồi, ahuhu!

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, ác quỷ nào còn dám hung ác nữa, vội không ngừng cầu xin tha thứ.

– Thực xin lỗi xin lỗi, quấy rầy tới ngài!

Hần sợ tới mức hồn phi phách tán – hồn vía lên mây.

Nghiêm Trạch nghiêng đầu nhìn người khác trong kịch tố: trước khi anh ra tay trị ác quỷ, bọn tràng vụ, nhân viên tổ kịch, Nguyên Sướng gì đó đều bị dọa ngất rồi.

Lúc này làm gì, cũng không ai biết đâu ha.

Ác quỷ bị điện giật gần chết: “...”. Sao cứ có cảm giác không lành?

Nghiêm Trạch vuốt cằm:

– Biết sai? Có câu nói: đừng trang bức(1), trang bức gặp sét đánh.

Anh chậm rãi nói:

– Loại quỷ già như ngươi cần ăn điện cho nhớ.

Rồi không care tới cầu xin của ác quỷ—

Lại búng thêm vài cái.

—

Ngày sau.

Nguyên Sướng là lạnh tới tỉnh.

Cậu ta run run một chút, rồi như nhớ ra gì đó, nhảy chồm lên, ngồi thẳng dậy.

Nguyên Sướng sờ cổ.

– Tôi còn sống?

Cậu ta thì thảo tự hỏi:

Nhớ tới chuyện ngày hôm qua, Nguyên Sướng lông tơ dựng đứng: Cậu không ngờ, không ngờ trên đời này có ma.

Đúng rồi!

Nguyên Sướng muốn chết. Tối hôm qua, con quỷ đào kép kia xuất hiện, cậu thế mà lại cực kì mất mặt ngất đi, không biết chuyện sau đó. Nghĩ vậy, Nguyên Sướng lập tức nhìn quanh. Nhìn mới biết trên đầu giường cậu lại có thêm một cái đèn bàn, trong phòng yên ắng.

Giường Nghiêm Trạch cách cậu không xa, đối phương giống như còn say giấc, im lặng ngủ trên giường.

Mặt trời mới nhú, tia nắng ấm áp xuyên qua kẽ rèm cửa sổ, chảy vào trong phòng, phủ lên mọi vật một tầng ấm áp.

Nguyên Sướng: “...” Thật giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tối hôm qua không phải gặp quý sao?

Ngay lúc Nguyên Sướng đại ra, ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

– Nghiêm Trạch! Nguyên Sướng! Tôi là Tiểu Triệu, tròng vụ đây, Hai người rời giường chưa? Nếu tiện thì cho tổ camera vào quay.

Nghe được âm thanh của tròng vụ, Nguyên Sướng mới như tỉnh từ trong mộng, mà Nghiêm Trạch, cũng chậm rãi mở mắt.

Nguyên Sướng nhìn qua Nghiêm Trạch đang ngáp, lại nhìn cửa phòng, cuối cùng mới nhìn chính mình.

– Tối hôm qua...

Cậu nơm nớp lo sợ hỏi han.

Nghiêm Trạch xoa mắt:

– Tối hôm qua sao?

Nguyên Sướng lấp bắp:

– Chúng ta chẳng phải... Cái kia.... quý, có quý.

Nghiêm Trạch nghi ngờ:

– Quý?

Tự hỏi một chốc, anh làm bộ hiểu ra:

– À, ý cậu nói cái kia à — có quý. Tối hôm qua, hai chúng ta rảnh rỗi chơi rút bài quý, cậu vận khí tệ, rút toàn vương bát.

– Không... Ý tôi là...

Nguyên Sướng luống cuống:

– Quỷ thật! Là một con quỷ ăn mặc như đào kép, còn đòi ăn chúng ta.

Nghiêm Trạch tiện tay cầm lấy quần áo bên giường thay, đi mở cửa cho kịch tổ, vừa đi vừa khinh bỉ Nguyên Sướng:

– Cậu mơ à? Nếu gặp quỷ thật cậu nghĩ giờ còn sống được sao?

Nguyên Sướng: “...” Nghe có lý vãi.

Cậu sờ mặt, rồi nhéo một chút.

– Anh lừa tôi!

Nguyên Sướng khóc.

– Không đau tí nào! Tôi vậy mà chết rồi—

Cậu nghĩ tới cái chết không minh bạch của mình, không khỏi bi thương:

– Sao lại chết rồi, tôi chưa muốn chết mà... Tôi còn chưa yêu bao giờ, ít nhất phải cho tôi có người bạn gái chứ—

Nghiêm Trạch:

– Cậu nhéo mạnh thêm chút.

Nguyên Sướng thành thật nghe lời.

Rồi sau đó—

– Oaaaaa!

Cậu khóc càng dữ hơn.

– Đau ghê!

Nghiêm Trạch: “...”

Lắc lắc đầu, không nhìn người đang khóc oa oa, Nghiêm Trạch yên lặng đi tới cửa, mở ra.

Người hôm nay cũng là người hôm qua.

(Ý là người chịu trách nhiệm quay hôm nay cũng là người hôm qua quay dọa té đái đó)

Tiểu Triệu còn chưa vào đã nghe tiếng khóc bất thường của Nguyên Sướng, hắn hoảng sợ, không khỏi hỏi Nghiêm Trạch vài câu:

– Nguyên Sướng sao vậy?

Sao lại khóc như người bị dội tám cái mũ xanh biếc trên đầu thế.

Nghiêm Trạch nói thật:

– Do ngu quá.

Tiểu Triệu: “???”

Phát hiện ra kịch tổ vào phòng, Nguyên Sướng đang khóc trời gào đất mới chịu nhỏ giọng. Cậu ta ghen ngào một chút. Quần áo cũng chưa kịp mặc đã chạy vội xuống giường hỏi Tiểu Triệu:

– Tiểu... Tiểu Triệu! Chuyện tối qua anh có nhớ không? Có quỷ, nhà này có quỷ! Tôi không quay nữa, tôi muốn về nhà!

– Cậu nói gì vậy?

Tiểu Triệu muốn ngu theo.

– Quỷ gì? Nguyên Sướng, giờ là thời khoa học hiện đại, chúng ta phải tin tưởng khoa học. Quỷ hông có thiệt. Cậu gặp ác mộng à? Ài, có câu nói cái gì, tức cảnh sinh tình! Ở chỗ này, gặp ác mộng cũng bình thường thôi, cậu đừng nghĩ nhiều.

Hắn vỗ vai Nguyên Sướng, thuận lưng cho Nguyên Sướng đã khóc tới thở hổn hển.

– Được rồi được rồi, mau rời giường quay nào. Mau đưa quần áo mặc vào, camera man còn chưa mở máy đâu.

Nguyên Sướng cứng lại: Tiểu Triệu đêm qua cũng gặp quỷ mà. Sao lại giống như cái gì cũng không biết vậy cả?

Cậu lại nhìn Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch giả bộ ngắm cảnh.

Đêm qua xử lý xong ác quỷ đào kếp, anh liền chờ thêm một chút, đến lúc gần nửa đêm, người khác trong đoàn đã ngủ hết mới gọi cho Lê Hạo, gom mấy người trong đoàn kịch té xỉu, vác như vác bao tải về phòng ở hậu viện.

Nghiêm Trạch không nói với Lê Hạo chuyện có quỷ. Hơn nữa do Lê Hạo quá dễ lừa, nói gì cũng tin, nên cũng không nghi ngờ, còn nghĩ là Tiểu Triệu cùng mấy vị camera man do say rượu té xỉu.

Theo như lí do của Nghiêm Trạch, là sau khi quay xong, tràng vụ Tiểu Triệu cùng với vài vị camera man nhàn rồi nên tụ tập đánh bài, còn uống say mềm, mượn rượu làm càn, hô to có quỷ.

Lê Hạo không nghi ngờ, cậu là bạn cùng phòng với Tiểu Triệu, hôm sau Tiểu Triệu thanh tỉnh, liền dùng lí do đó lường gạt cho qua.

Thấy Lê Hạo nói chắc như đinh đóng cột, hơn nữa trên người hắn cũng dính không ít rượu (*do Nghiêm ca cố tình “tạt”*), thì cũng tin lời nói của Lê Hạo.

Hơn nữa... thời đại khoa học kĩ thuật, kiến quốc còn chưa xong, đâu ra ma quỷ? Tiểu Triệu cứ thế mà tin tưởng.

Nghiêm Trạch nhún vai:

– Tiểu Triệu nói đúng đấy, bây giờ là thời đại khoa học. Nguyên Sướng này, cậu hẳn là gặp ác mộng đó.

Tiểu Triệu phụ họa.

Ác mộng?

Nguyên Sướng mơ mơ màng màng.

Miệng tập thể mài mòn cả vàng, thấy Nghiêm Trạch cùng Tiểu Triệu khẳng định như vậy, nhóm camera man cũng một bộ “Cậu nhất định là nằm mơ”, Nguyên Sướng cũng không tránh khỏi hoài nghi trí nhớ của mình.

Có lẽ mơ thật?

.... Đúng rồi.

Sao đầu giường cậu lại có đèn bàn? Tối hôm qua cậu để sao?

—

Chờ Nguyên Sướng theo tổ kịch ra khỏi phòng, đi tập trung với vài nghệ nhân khác, Nghiêm Trạch lấy có “bị Nguyên Sướng ảnh hưởng nên hơi buồn ngủ” ở lại trong phòng. Sau khi trong phòng không có người ngoài, Nghiêm Trạch mới nhanh tay khóa cửa phòng, rồi bước tới bên giường, cầm lấy đèn bàn.

Tiểu đèn bàn động đậy như vật sống:

– Khó chịu lắm khó chịu lắm — đại thần, xin thương xót, muốn phong ấn tôi thì ít nhất dùng vật nào còn sống chứ! Chỗ này chán muốn chết luôn à~~~~!

Nghiêm Trạch:

– Tỉnh đề, người chết lâu rồi.

Tiểu đèn bàn:

– ... Ồ, đúng vậy nha.

Nghiêm Trạch nhún vai.

Nguyên Sướng không mơ, tối hôm qua, bọn họ đúng là đụng phải quỷ: lời đồn ma quỷ về tòa nhà cổ này là thật, gian nhà cổ này quả thật có oan hồn quấy phá.

Nhưng có một chút sai lệch, quả thật ác quỷ trong nhà này là con hát được vị quan lớn nuôi dưỡng, nhưng cũng không đẹp gì cho cam, mà là một tên vai nam võ cao lớn thô kệch. Hơn nữa tên này cũng không phải do vợ cả hại chết, mà là—

– Đại khái là sống quá tốt, bọn họ hai người đều yêu thích ta, ai biết bấy bọ kiêu gì, lúc 3P thì sướng chết(2).

Vai nam võ cứ thể giải thích cho Nghiêm Trạch nguyên nhân tử vong của mình.

.... Theo một cách nào đó, tên này cũng là thiên tài.

Dùng một chút thủ đoạn dạy dỗ ác quỷ cho dễ bảo, Nghiêm Trạch liền đem hắc “nhét” vào tiểu đèn bàn của Nguyên Sướng, phòng tên này tác quái.

Thấy tiểu đèn bàn còn muốn nói, Nghiêm Trạch sắc mặt không đổi, chỉ là hơi chà xát hai ngón tay.

– Người có điều muốn nói? Ta nghe đây?

Tiểu đèn bàn: “...”

Đệt, anh nói xem ai mới là quỷ!

(1) trang bức: giả ngon/ ngẫu/ thông minh)

(2): ảnh bị thương mã phong á, Thương mã phong (tiếng Trung: *mǎ shāng fēng*) hay còn gọi là Phạm phòng, (có một số nơi người ta gọi là “*trúng phong, trúng phòng*”) là một hiện tượng có thể gây đột tử hoặc để lại di chứng ở con người khi sinh hoạt tình dục ở một số điều kiện nhất định. Đồng ý gọi là chứng tẩu dương, nếu chứng tẩu dương xuất hiện khi đang giao hợp gọi là thương mã phong, nếu xuất hiện sau khi đã giao hợp xong gọi là hạ mã phong.

Editor có lời muốn nói: Đạo gần đây tui cuồng BE các bạn à. Các bạn đã từng đọc 10 năm thư tình chưa, cực kì hay, tuy BE nhưng rất đẹp đẽ.

24. Chương 24: Thù Mới Hận Cũ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thấy tiểu đèn bàn bộ dáng oán khí tận trời, Nghiêm Trạch đeo care, anh có đầy biện pháp trị con ác quỷ này.

Lúc này, anh nhàn nhã kéo dây điện của đèn bàn, rồi cũng nhàn nhã mà “cắm” nó vào ổ điện =)))

Lập tức, ác quỷ trong tiểu đèn bàn chỉ cảm thấy một dòng điện xoay chiều bay thẳng vào óc — tuy quỷ hồn không có thực thể, nhưng khi bị “nhét” vào tiểu đèn bàn, thì ám(1)lôn. Bây giờ thì hay rồi, đèn bàn bị cắm điện, nên nó cũng được một vé free trải nghiệm cảm giác giật điện.

Cái cảm giác ấy, thật không dám tưởng tượng.

Nghiêm Trạch rút dây:

– Bình tĩnh chưa?

Tiểu đèn bàn không dám trả lời, nó bị Nghiêm Trạch ép đến mức không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể ủy ủy khuất khuất cúi chào đèn(2), một bộ dáng gặp đường cùng.

Nghiêm Trạch suy nghĩ về bộ dáng lúc còn sống của ác quỷ.

Anh im lặng ba giây đồng hồ, cảm thấy hơi cay mắt, quyết đoán cắm dây vào ổ điện, lần nữa.

Đầy dọa bạn đèn bàn trình độ tiểu học xong, Nghiêm Trạch sửa sang lại mình một chút, rồi ra ngoài, chuẩn bị đi về phía kịch tổ.

Kết quả anh vừa mới ra khỏi phòng không bao lâu, thì đã thấy kịch tổ Hơi thở sinh tồn nơm nớp lo sợ đi về phía anh.

Thành viên tổ kịch đều một bộ dạng cảnh giác cao độ, miệng lầm bà lầm bầm, như tụng đại bi chú, có người còn cầm kiếm gỗ, làm bộ hàng yêu phục ma, còn có người... Nghiêm Trạch hết nói nổi, đạo diễn à, ngài ăn cái gì đó?

Sau khi Nghiêm Trạch chào hỏi với đạo diễn, Trầm đạo liền nuốt xuống cái gì đó, lóng nga lóng ngóng nói Nghiêm Trạch:

– Nghiêm Trạch, cậu tới đúng lúc, cậu tới đúng lúc. Mau vào chỗ, kịch tổ chuẩn bị khởi động máy, chúng ta đi tới chỗ thỉnh đại sư.

– Đại sư?

Nghiêm Trạch nhăn mày.

Trầm đạo gật đầu.

Nghiêm Trạch giờ mới nhớ tới kịch bản của kì này.

Theo kịch bản, vào ngày đầu tiên vào nhà cổ này ở, kịch tổ sẽ cố tình tạo ra một chút chuyện giả thần giả quỷ để tăng sức hấp dẫn của chương trình.

Đợi đến ngày thứ hai, vì để giải quyết cái chuyện “ma quỷ”, kịch tổ sẽ đi mời một vị đại sư về làm phép.

Mà vào ngày thứ ba, vị đại sư này sẽ bộc lộ thân phận, tỏ vẻ mình là một nhà nghiên cứu văn hóa dân gian, mọi sự việc xảy ra trong tòa nhà này đều có thể giải thích bằng khoa học. Một tên trùng ba đích là phù hợp giá trị quan chủ nghĩa khoa học, tuyên truyền khoa học và phản đối mê tín dị đoan — dù sao thì kì ‘chân nhân tú’ này cũng đề cập tới việc ma quỷ, nếu xử lý không tốt, rất có thể sẽ không được thông qua, bị dừng quay.

Thiết kế của chương trình, coi như hợp tình hợp lý.

Nhưng mà...

Nghiêm Trạch nghi ngờ, sao mọi người trong có vẻ vội vàng thế nhỉ?

Khởi động máy thì cũng phải chờ anh tới rồi mới mở chứ.

Anh có hơi nghi ngờ, tuy nhà cổ này quả thật có ma quỷ, nhưng tối hôm qua anh đã bắt một con rồi mà, nó sẽ không quấy phá ở nơi khác đâu, nhỉ?

Tại sao tổ kịch có vẻ giống như thật sự gặp ma vậy?

Nghiêm Trạch vào hàng, một bên để cho người trang điểm chỉnh trang chút, một bên hỏi:

– Sao mọi người lại trong sợ hãi vậy? Ngày hôm qua ma quỷ không phải là do người trong tổ đạo cụ hóa trang sao?

Nhân viên trang điểm nuốt nước miếng:

– Trầm đạo nói tối hôm qua ông ấy gặp ác mộng, hơn nữa sáng hôm nay lúc ăn sáng, Nguyên Sướng, Vu Nhược Hàm, còn có nhiều người trong tổ kịch cũng nói gặp ác mộng — tòa nhà này, không chừng thật sự có ma...

– Được rồi...

Nghiêm Trạch sờ mũi, ác mộng đó chắc là kiệt tác của con quỷ bị anh nhét vào đèn bàn đây mà.

– Đúng rồi, Trầm đạo lúc nãy ăn cái gì vậy, sáng ăn không no sao?

Nhân viên trang điểm:

– Ăn tối đây.

Nghiêm Trạch kinh ngạc:

– Sao lại là tối?

Nhân viên trang điểm đương nhiên nói:

– Quý không phải sợ tối sao?

Ma cà rồng cũng là quý à?

Tuy rằng nhà cổ này thật sự có chuyện ma quỷ, nhưng bây giờ ác quỷ đã bị Nghiêm Trạch cho ăn hành. Nghĩ tới lần quay chân nhân tú này sẽ ra cái dạng gì, Nghiêm Trạch mới nhìn về gương mặt mới trong kịch tổ — lúc trước anh chưa từng thấy người này, quá trẻ.

Đối phương mặc một trường bào nguyệt sắc, rõ ràng tuổi xấp xỉ với anh, lại chấp hai tay sau lưng, một bộ lão khí hoành thu(3).

Người này chắc là vị “đại sư” do kịch tổ mời đến.

Chú ý tới tầm mắt của Nghiêm Trạch, vị đấy quay đầu lại.

Thấy Nghiêm Trạch, vị đó rất cao ngạo hừ một tiếng.

(Tui: đệt, có mắt mà eo thấy núi thái sơn, người nào cũng vậy)

Vị “ấy” bộ dáng cũng khá ổn, nhưng ngữ thứ thì lại âm u:

– Nghiêm Trạch, không ngờ chứ gì, tôi thế mà lại tới tìm anh! Tôi nhắn weibo cho anh mà anh dám cả gan kéo đen! Được, anh giỏi lắm.

Vừa nghe vậy, người trong kịch tổ đều nhìn hết về phía Nghiêm Trạch và thanh niên. Chỉ có Trầm đạo không đếm xỉa, cứ ăn tối hết quả này đến quả khác.

Nghiêm Trạch nhìn thanh niên một cái.

– Cậu là ai?

Thanh niên kinh ngạc, không dám tin chỉ tay về phía mình:

– Anh mẹ nó không nhớ tôi là ai?!

Nghiêm Trạch: “....” Cái ngữ khí như oán phụ này là thế nào?

Thanh niên gơ tay:

– Anh bẻ tay tôi, chuyện này còn chưa tính sổ đâu. Anh vậy mà dám quên.

Người trong đoàn kịch không ngờ hai người sẽ quen biết nhau, hơn nữa hình như còn có chút ân oán.

Nhưng ngược lại Kỉ Trầm vốn im lặng lại nâng mắt, có chút đăm chiêu nhìn Nghiêm Trạch cùng với vị thanh niên một cái.

Thanh niên hùng hùng hổ hổ nói nửa ngày, thấy Nghiêm Trạch vẫn là một bộ tôi không quen cậu, hơn nữa người trong kịch tổ đều nhìn chăm chăm bên này, bèn tức giận xung thiên.

Nhưng mà không đợi cậu phát cáu, tràng vụ Tiểu Triệu đã đứng đây, mở miệng là đại sư, kêu thanh niên mau làm phép, thăm dò thật hư của tòa nhà.

Tay không đánh mặt cười, thanh niên mặc trường bào còn muốn mắng Nghiêm Trạch vài câu, nhưng bị thúc giục, cũng đành kiềm chế khó chịu, đi tới trước gian phòng bị khóa kia—

Xem cục diện này, hẳn là cậu ta muốn mở phòng này ra xem đây mà.

Mà Nghiêm Trạch cũng tranh thủ dịp này tìm được Lê Hạo trong tổ kịch.

– Người này là ai?

Nghiêm Trạch nghi ngờ:

– Còn nói tôi kéo đen cậu ta... weibo của tôi không phải cậu giữ sao? Tôi trừ việc đăng vài bài thôi, còn lại sẽ không lên. Có phải cậu kéo đen không?

Lê Hạo chẳng hiểu gì cả, chỉ thấy thật oan ức:

– Tôi cũng không biết! Weibo của anh tôi để chế độ chặn tin nhắn lại.

Tuy vậy, câu la mắng của thanh niên cũng nhắc nhở Lê Hạo. Cậu cảm thấy cậu ta nhìn khá quen, hơn nữa đối phương còn nói Nghiêm Trạch bỏ tay cậu ta...

Lê Hạo giật mình.

Hàng này không phải là người ở rạp hát vừa gặp đã thương Nghiêm Trạch, tìm đủ mọi cách quẩn lầy Nghiêm Trạch, sau bị Nghiêm Trạch bỏ tay làm mẫu cho cậu coi sao?

(1): ám đẩy, là phụ thể, tức là thao túng cơ thể đẩy

(2): chao đèn là cái ni

(3): như ông cụ non

25. Chương 25: Toàn Bộ Tư Liệu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Để biết rõ thân phận vị “Đại sư”, Lê Hạo vội vàng đem mọi chuyện cậu biết, nói cho Nghiêm Trạch.

Nhưng mà, Nghiêm Trạch trước giờ nào có care tới mấy chuyện đó. Mặc kệ Lê Hạo gợi nhớ thế nào, anh vẫn không thể nhớ ra cái tên suốt ngày thét chói tai đó là ai.

Ngay lúc Nghiêm Trạch đang nói chuyện với Lê Hạo, Trầm đạo cũng đang điên cuồng thúc giục vị “Đại sư” bắt quỵ.

– Nghiêm Trạch, anh không nhớ phải không, vậy tôi nói anh nghe – chờ đấy.

Trầm đạo thúc giục mãi, tên phú nhị đại bị Nghiêm Trạch bỏ tay cũng không tiện la liếm mãi. Cậu ta tự giới thiệu, lại để thêm câu dọa nạt, rồi cầm chìa khóa của tòa nhà, đi tới căn phòng bị khóa kia dò quỵ.

– Hướng Tây Đông tôi đây nhất định sẽ làm anh phải hối hận vì dám đắc tội tôi.

Nghiêm Trạch thì vẫn vào tai này ra tai kia, xác định cậu ta đang nói mớ.

Người bị Nghiêm Trạch tát vào mặt nhiều như biển, nhưng chưa ai báo thù thành công đâu cháu.

Cánh cửa bị khóa được thiết kế theo kiểu cửa cũ, đã quá lâu đời. Bây giờ cửa bị rỉ loang lỗ, chỉ chạm vào thôi cũng dính rỉ sắt.

Vì thế, Hướng Tây Đông nọ không thể không đeo bao tay vào, rồi tiêu mất nửa ngày, mới mạnh bạo gỡ được cái chốt cửa này xuống.

Đặt tay trên cánh cửa, Hướng Tây Đông hít sâu, kéo cửa trong ánh mắt khẩn trương của đoàn kịch —

Nhưng mà....

Cửa méo rục rịch.

Hướng Tây Đông sắc mặt đổi:

– Cái cửa này quá kì lạ, tôi vậy mà không mở được. Chết tiệt, trong nhà này chắc chắn có một con quỷ đạo hạnh cao thâm.

Thành viên tổ kịch đều hít sâu, bị dọa sợ khiếp. Trầm đạo khoa trương giựt vài củ tỏi, không thèm bóc vỏ đã thả vào mồm, mong trấn được tà.

Nghiêm Trạch nâng mắt.

Anh nói:

– Đây, cậu thử đẩy vào xem.

Hướng Tây Đông bản năng nghe theo.

Ba giây sau.

Hướng Tây Đông bình tĩnh nhìn cửa mở ra, làm bộ kiểu mọi chuyện quá bình thường:

– Hầy, hóa ra cửa này là mở từ trong. Làm sợ bóng sợ gió một hồi, sợ bóng sợ gió thôi, mọi người đừng lo, có vị đại sư như tôi ở đây, ma quỷ làm sao dám lộng hành.

Mọi người: “...”

Nghiêm Trạch nhún vai, cũng không quan tâm tới kẻ giả cao thâm. Con quỷ đào kếp trong chỗ này sớm bị anh xử lý, cứ để Hướng Tây Đông quậy đi, cũng chẳng sao.

Chỉ là... Hướng Tây Đông cũng nhắc nhở Nghiêm Trạch một chuyện.

Bây giờ Nghiêm Trạch đã nghĩ thông.

Nếu anh muốn nhanh chóng chấm dứt hợp đồng với Lê Hạo, tạm biệt giới giải trí, quay về rạp hát nhỏ tiếp tục đóng kịch nói, thì anh cần phải thật nổi tiếng, làm danh tiếng phòng làm việc của Lê Hạo vang xa.

Chờ đến lúc nhờ danh tiếng Lê Hạo có thể chiêu mộ vài vị nghệ nhân đang nổi khác, phòng làm việc hoạt động tốt, anh có thể lui rồi.

Vì vậy, Nghiêm Trạch nghĩ cách nổi tiếng.

Đối với anh, Hơi thở sinh tồn là một cơ hội quý giá để ra mắt công chúng. Tỷ lệ người xem cao, mấy ngày nay anh biểu hiện không tệ, nếu tham gia tuyên truyền phát sóng, nhờ vào nhiệt độ lúc trước, rất có thể sẽ có nhiều fan.

Mà nếu ‘chân nhân tú’ có nhiều người xem hơn, Nghiêm Trạch liền có nhiều fan hơn rồi.

Một mũi tên trúng hai đích.

Vậy vấn đề là: How to ‘chân nhân tú’ được yêu thích.

— Có điểm bất ngờ, tất nhiên, sẽ làm phần kịch hơn.

Nghiêm Trạch tự hỏi. Con quỷ trong cổ trạch bị anh trị ngoạn, nhưng vì hiệu quả chương trình, anh sẽ tốt bụng đóng góp xiu, cho Hường Tây Đông một “kinh hỉ” nho nhỏ.

Lê Hạo đứng bên cạnh liếc nhìn, thì thấy Nghiêm Trạch vi diệu cười cười.

Chính xác mà nói về nụ cười Nghiêm Trạch, thì đó là—

S núng.

—
Trong phòng tắm tối.

Mấy năm gần đây nào ai ngó ngang tới chỗ này, cũng không tu sửa, vẫn là bộ dáng năm đó. Hai ngày nay kịch tổ sử dụng đồ điện, đều nhờ vào máy phát điện.

Nghiêm Trạch lẹ tay, lúc Hường Tây Đông mở cửa đã kịp lấy khăn ướt che kín mũi.

Không khí vẫn đục trong phòng lâu ngày ủa ra bên ngoài, mọi người trừ Nghiêm Trạch suýt nữa bị nó xông ngất. Hường Tây Đông dẫn đầu bị nó phả vào mặt, suýt nữa bị ngộ độc không khí.

Nghiêm Trạch khinh bỉ nhìn Hường Tây Đông: tên đó tự xưng là đại sư, sao mấy việc bình thường thế này cũng không biết?

Anh lắc đầu, hiện giờ là thời đại mạt pháp, khác xa với thời phong thần của anh. Tuy oan hồn như tên đào kép kia vẫn còn, nhưng rất hiếm.

Đạo pháp suy thoái. Có lẽ Hường Tây Đông thật sự là truyền nhân của phái nào đấy, nhưng quá sa sút rồi.

Đây là thời đại bão lũ, không ai có thể ngăn lại sự phát triển của lịch sử.

— Cho dù là thần sứ như anh, cũng không thể.

Nghiêm Trạch có chút bàng hoàng, bỗng thấy nhớ quá khứ ghê.

Hường Tây Đông hồi hồn, đi vào bên trong tìm kiếm một lúc, kêu lên sợ hãi, anh mới bị kéo từ trong mộng ra, nhìn bố trí của căn phòng.

Nương theo chút ánh nắng, anh nhìn thoáng qua: cả song cửa(1) bị đóng đinh lại, lúc cửa chưa mở, chính là một mặt thất đúng nghĩa. Trên nền đá cẩm thạch còn dính một vệt đen, cứ như là máu bị đông lại.

Thật giống như hiện trường giết người.

Nhưng mà nghĩ tới bộ mặt thật với cái tính tình khóc nhè của tên đào kép trong đèn bàn... Nghiêm Trạch cho rằng vết máu này chắc là do làm ấy ấy gây ra đây mà.

Hường Tây Đông lấy ra một cái ngọc thạch hình trụ(2) có tua rua, khoa tay múa chân với tổ camera man:

— Xem tôi tìm được gì, đây là—

Ngọc thạch kia mượt mà bóng loáng, Camera man vừa thấy, liền mặt đỏ tai hồng.

Vu Nhược Hàm đứng cạnh cũng không nhận được xấu hổ che kín mặt.

Tràng vụ vội ho khan đứng lên:

— Hường tiên sinh! Chương trình chúng tôi cho mọi lứa tuổi, thứ đó không phù hợp lên sóng...

Hường Tây Đông lúc vào, chỉ nghĩ chỗ này có quỷ, sẽ không nghĩ tới phương diện khác. Cậu ta nghi ngờ hỏi:

— Sao lại đỏ mặt?

Hường Tây Đông quơ quơ thứ trong tay:

— Đây không phải là gậy hàng ma sao?

Tràng vụ: “...”

Sau đó, Hường Tây Đông tìm thấy quyển tranh cuộn.

Cậu ta làm trò mở cuộn tranh ra. Lúc thấy rõ nội dung thì.. cả kịch tổ đều xấu hổ vô cùng.

Hường Tây Đông kinh ngạc:

– Sao vậy?

Cậu ta cầm lấy bức họa, trầm ngâm nói:

– Chủ nhân nơi này không đơn giản, căn cứ vào suy đoán của tôi, bức họa này hẳn là võ lâm bí tịch. Giống như Dịch Cân Kinh hoặc là Trừ Tà Kiếm Pháp vân vân... À mà tại sao luyện kiếm mà phải trần truồng nhỉ?

Nguyên Sướng nhin không được nói ra tiếng lòng mọi người:

– Đại sư.. Bức tranh đó là Đông Cung...

Hường Tây Đông: “...” Mẹ nó xấu hổ vãi.

—

Ngay lúc Hơi thở sinh tồn quay chụp rùm beng ở cổ trạch, thì ở Lâm thị xa vạn dặm cũng xảy ra chuyện không lớn cũng không nhỏ.

Những năm gần đây kịch suy sút, người xem kịch đã ít ngày một ít hơn. Thậm chí ở thành thị này cũng chỉ là thành thị cấp ba, dân trí cũng chưa cao, vậy mà rạp hát nhỏ vẫn quanh quẽ như thường.

Nhưng hôm nay vậy mà có khách quý tới.

– Hường Tổng.

Nữ bí thư ăn mặc khéo léo giỡn giàng đứng bên cạnh một người nam nhân cao lớn, hai người thuộc tầng lớp thượng lưu này vốn nên đứng ở trong đại sảnh hội nghị chứ không phải đứng trước rạp hát nhỏ của Nghiêm Trạch này.

– Theo chúng tôi điều tra, tiểu thiếu gia mấy năm nay vẫn đợi chỗ này, mấy tháng trước, cậu ấy lại không làm vậy nữa.

Nam nhân được gọi Hường tổng xoa cằm:

– Vậy sao? Nói tiếp đi.

Nữ bí thư cung kính nói:

– Chúng tôi phát hiện lúc tiểu thiếu gia rời đi, rạp hát này cũng có một vị diễn viên từ chức. Hơn nữa theo lời kể của người ở đây, một năm nay tiểu thiếu gia cứ dây dưa với tên diễn viên đó, còn đòi bao dưỡng đối phương.

– Chưa đủ lông đủ cánh đã nghĩ tới phụ nữ.

Nam nhân cười nhạo:

– Hường Tây Đông nó biết chơi sao? Khổ cho nó nghĩ được, chẳng lẽ nằm trên giường đắp chăn nói chuyện phiếm là xong bao dưỡng?

Nữ bí thư đẩy kính mắt:

– Diễn viên đó là Nghiêm Trạch, là nam.

Hường tổng: “...”

Nữ bí thư nhấn mạnh:

– Hơn nữa còn cao hơn thiếu gia, suât hơn thiếu gia.

Ý là: Tiểu thiếu gia nằm dưới là OK rồi.

Hướng tổng: “.....”

– Trừ chuyện đó...

Nữ bí thư lại đẩy kính mắt:

– Chúng tôi phát hiện, vị Nghiêm tiên sinh này có quan hệ chặt chẽ với Lê Chính Thù, là tên mấy năm nay không chịu gia nhập Đạo phái, với con trai ông ta Lê Hạo. Hơn nữa, anh ta còn kí hợp đồng với Lê Hạo, làm nghệ nhân.

– Quan hệ chặt chẽ với Lê Chính Thù?

Hướng tổng trầm ngâm:

– Chẳng lẽ Nghiêm Trạch là vị mà Đạo phái chúng ta luôn một mực tìm kiếm?

– Rất có thể.

Hướng tổng phát tay:

– Nếu là vị kia, thì việc lớn rồi... Đúng rồi, cô nói anh ta là nghệ nhân? Vậy tư liệu không khó tìm. Cho cô nửa ngày, tôi muốn có tư liệu của anh ta, toàn bộ.

(1):

(2): là cái này nè, và với kinh nghiệm đọc đăm của tui, tui mạn phép đoán cái này dùng để nhét chỗ ấy

26. Chương 26: Lao Động Và An Sinh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hướng Tây Đông tìm trong phòng một lúc, nhưng lúc ra chỉ cầm toàn những thứ bậy bạ. Cả đoàn phim im lặng.

Cái phòng này, trăm năm trước bị khóa lại, chắc đều vì những thứ bậy bạ này đây mà.

Do sẵn có lời đồn có ma trước đó, mọi người cứ cho rằng căn phòng này có ma thật.

– Rồi rồi, phá án.

Hướng Tây Đông thấy mọi người xấu hổ, đành buông đám đồ tình thú lỗi thời kia ra, giả bộ đã nhìn thấu được nhân gian mọi chuyện, vớt vát chút tôn nghiêm.

– Tôi đã nói rồi, tất thấy ma quỷ chỉ là giả thôi.

Mọi người: “...”

Trầm đạo – người đã ăn xong nửa cân tỏi, cả người đầy mùi – lúc này mới thở ra.

– Không có gì thì ổn rồi. Vậy ác mộng này chắc là do trùng hợp thật. Ôi chao, dù gì cũng là thời đại khoa học, làm gì ma quỷ đâu ra.

Ông nhìn về phía tổ đạo cụ với tràng vụ Tiểu Triệu.

– Mau gọi cho cục di sản văn hóa, mấy đồ này chắc là đồ cổ nhỉ? Mau giao lại cho quốc gia. Tiểu Triệu, cậu đánh dấu phim một chút, để tổ hậu kì còn biết mà xử lý.

Phó đạo bịt mũi nói thêm:

– Mấy cái đồ như hàng ma xử không thể lên sóng, đồng cung đồ lúc chưa mở ra thì chắc không sao đâu.

(là cái trụ tua rua ở c25 đó =)))

Tổ đạo cụ vội vàng vâng dạ.

Làm sợ bóng sợ gió một hồi. Xử lý xong xuôi, đoàn kịch tiếp tục quay chụp, làm gì dở thì cứ làm tiếp. Chỉ có Nguyên Sướng vẫn cảm thấy sợ hãi — Cậu vẫn không tin là chuyện tối hôm qua chỉ là ác mộng.

Nghĩ tới cảnh tượng tối qua, Nguyên Sướng theo bản năng lén nhìn qua Nghiêm Trạch. Nghiêm Trạch mặt không đổi, giống như biết tất cả mọi chuyện.

Cậu nhớ rõ, con quỷ đó là bị Nghiêm Trạch bắt ra nha!

Nghiêm Trạch liệu có phải biết cái gì không?

Nguyên Sướng không yên lòng. Người đại diện Đào Hân của cậu ngựa mất Lê Hạo, nên cậu cũng không ưa gì Nghiêm Trạch. Vô mặt, Nguyên Sướng thầm nhủ, chán ghét của cậu với Nghiêm Trạch hầu như đều đến từ thành kiến nha. Nghĩ vậy, cậu lén lén đi về phía Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch đang suy nghĩ làm sao để cho kịch tổ một cái “kinh hỉ” thật sự, thì thấy Nguyên Sướng đang đi về phía mình, bèn nghiêng đầu.

Nguyên Sướng ráng không sợ, nói:

– Nghiêm Trạch, tôi muốn hỏi anh cái này.

Nghiêm Trạch liếc nhìn cậu ta một cái:

– Chuyện gì?

– Tối hôm qua, chúng ta thiệt sự bị ma đè?

Nguyên Sướng nuốt nước bọt

– Thật ra tối hôm qua tôi gặp ác mộng. Trong “ác mộng”, con quỷ đó bị anh bắt ra... Anh nói xem, anh thiệt sự không biết gì sao? Vài người gặp ác mộng thì là trùng hợp, chứ đằng này kịch tổ có bảy tám người gặp ác mộng. Cái này... là trùng hợp sao?

– Nếu không thì sao?

Nghiêm Trạch hỏi lại.

Nguyên Sướng không nói, cậu ta im lặng hồi lâu, rồi cắn răng

– Tôi sợ lắm...

Nghiêm Trạch nhún vai.

Nhưng mà...

Trùng hợp?

Anh có ý này.

—

Tuy buổi sáng đi bắt quỷ đã xảy ra vài việc đáng xấu hổ, nhưng quay chụp cực kì thuận lợi.

Hướng Tây Đông nhận đóng một vị chuyên gia. Lúc kịch tổ gặp vài chuyện đáng sợ, ví dụ như nước giếng lúc mức lên lại là màu đen, thì giảng cho mọi người nguyên lý khoa học, một bộ google ca ca giả nhuần nhuẩn.

Nhưng mà đôi lúc, cậu ta lại thích dùng ánh mắt ai oán nhìn Nghiêm Trạch, giống như tiện thụ bị tra công Nghiêm Trạch vứt bỏ vậy.

Nghiêm Trạch: “...”

Lê Hạo biết để vậy cũng không tốt, nhìn đi, bây giờ kịch tổ ai ai cũng tò mò về mối quan hệ của Nghiêm Trạch với Hướng Tây Đông.

Tò mò thì tò mò đi, nhưng phiền một nỗi, trong kịch tổ còn một tên đáng ghét có ân oán với Nghiêm Trạch, Kỉ Trầm đó...

Nếu cái tên miệng tiện Hướng Tây Đông mà lỡ thốt ra cái âm mưu bao dưỡng Nghiêm Trạch trước khi anh xuất đạo thì cứ nghĩ đi, tên Kỉ trầm đó chắc chắn sẽ lại bôi đen một phen cho xem.

Lê Hạo đau đầu, ai dà, một Kỉ Trầm đã mệt, nay lại thêm tên Hướng Tây Đông này nữa.

Cậu không rõ hậu phương của đối phương ra sao. Lỡ... lỡ đối phương bao dưỡng không được, bèn phong sát thì sao???

Nếu Hướng Tây Đông chỉ là tên phú nhị đại bình thường thì cũng đành, nhưng mà lỡ hậu phương của cậu ta lớn thiệt... Lê Hạo nghĩ đã thấy đau đầu.

Chắc phải điều tra Hướng Tây Đông một chút, cậu âm thầm tính toán.

Chớp mắt, đã chớp tối.

Hướng Tây Đông giống như đuôi chó vậy, Nghiêm Trạch đi đâu liền theo đến đó. Lúc này, Nghiêm Trạch chuẩn bị đi ngủ, cậu ta vẫn mặt dày mày dạn theo vào tận trong phòng.

Lê Hạo lo cậu ta ôm suy nghĩ đen tối với Nghiêm Trạch, năn nỉ tràng vụ rồi cũng đi theo tổ camera vào phòng, chuẩn bị giám thị Hướng Tây Đông.

Thấy nhiều người, Nghiêm Trạch bỗng nhớ tới “kinh hỉ” anh định cho tổ kịch.

Anh cười, rồi dẫn Lê Hạo đang bận tìm cách đối phó Hướng Tây Đông vào phòng.

– Lê Hạo, cậu vào đây một chút.

– Có việc gì?

Lê – não phẳng – Hạo trực tiếp mặc kệ Hướng – lẻ loi – Tây Đông, chạy tới bên cạnh Nghiêm Trạch.

Lúc này Nghiêm Trạch đã thay đồ. Anh vốn không có thói quen mặc đồ ngủ, nên chỉ mặc một cái áo cổ tròn màu trắng.

Thấy vậy, tính toán chuyện của Lê Hạo liền phát tác. Cậu tiến lên sửa sang mấy nếp nhăn trên quần áo. Cậu chăm sóc Nghiêm Trạch lâu rồi, đã thuần thục đến không thể thuần thục hơn nữa. Nếu không phải

hiệp nghị của Lê Chính Thù vẫn luôn canh cánh trong lòng Nghiêm Trạch thì giờ lương tâm anh đã sớm đau, không thể trêu chọc Lê Hạo nữa.

Chỉ là từ trên người tên Lê Chính Thù cặn bã đó, Nghiêm Trạch đã rút ra được kinh nghiệm xương máu. Cảm thấy vẫn nên coi Lê Hạo là kẻ thù thôi.

Được Lê Hạo sửa sang xong, Nghiêm Trạch cong... môi một chút. Anh suy nghĩ, rồi nói:

– Nhân lúc có nhiều người, hay là kể chuyện ma đi. Thứ nhất là giết thời gian, thứ hai cũng tiện cho hiệu quả chương trình.

– Chuyện ma hử?

Hướng Tây Đông mắt liếc nhìn Lê Hạo thân mật với Nghiêm Trạch, trong lòng ôm cảm phẫn. Sao Nghiêm Trạch cứ ngó lơ cậu vậy!!!

– Chán chết, chỉ là mấy câu chuyện ấu trĩ, chỉ có bọn con gái ở sơ trung mới thích nổi.

Nhưng Nguyên Sướng nghe vậy lại hết hồn.

Sao cậu lại có linh cảm xấu?

Giống như “Ác mộng” tối hôm qua, cũng bắt đầu từ chuyện của Nghiêm Trạch.

Nguyên Sướng vội vàng mở miệng:

– Đúng, chán chết! Mau đi ngủ...

Cậu ta lấy cái đèn bàn nhỏ ra, mở lên rồi đặt ở đầu giường.

Có ánh sáng, Nguyên Sướng mới hơi thở phào, hơi thấy an toàn.

Quý chắc sợ sáng ha? Cậu tự ám chỉ nội tâm.

Đèn bàn lúc cảm điện hơi rung, giống như vật sống. Nhưng điều này ngoại trừ Nghiêm Trạch thì không một ai chú ý đến.

Tràng vụ Tiểu Triệu cũng nhắn tin cho mấy đồng nghiệp quay bên phòng Kỉ Trầm với Lạc Viễn, hỏi thăm tình hình.

Lúc được rep, hần cười:

– Lạc Viễn bên ka với Vu Nhược Hàm cũng kể chuyện ma, tôi thấy cũng được đó, cũng hợp với chủ đề chân nhân tú kì này.

Hần nhìn về phía Nguyên Sướng.

– Nguyên Sướng, chẳng lẽ cậu sợ thiệt? Thôi đừng lo, giờ là thời khoa học, hơn nữa không phải có Hướng đại sư ở đây sao? Dăm ba con quỷ, bị Hướng tiên sinh dọa sợ thôi.

Nguyên Sướng muốn nói lại thôi.

Tràng vụ Tiểu Triệu nói đúng vào tử huyệt, vừa vặn vỗ mông ngựa Hướng Tây Đông luôn. Hướng Tây Đông cũng vì thế mà đắc chí.

– Đúng đó, mau bắt đầu đi, đến đến đến, kể chuyện ma nào.

Cậu ta trở người liền quên sạch sẽ mấy câu nói trước đó, bắt đầu giựt dây kêu Nghiêm Trạch kể chuyện.

Nguyên Sướng: “...”

Gió Bắc thổi, bông tuyết bay, sao cậu số khổ vậy chứ!

Nghiêm Trạch vuốt cằm.

– Được rồi, nếu là tôi đề nghị, thì để tôi kể đầu tiên đi.

Anh nói nhỏ:

– Thật lâu trước kia, có một vị đào kép kinh tài tuyệt điểm, tao nhã vô song...

– Khoan khoan khoan!

Nguyên Sướng kinh hoàng, cái cảm giác đáng sợ đó là sao? Cậu ta vội ngăn Nghiêm Trạch:

– Có thể đổi chuyện không?

Lê Hạo nhú mày:

– Sao phải đổi chứ?

Cậu có chút khó chịu. Sao tên này dám ra lệnh Nghiêm Trạch chứ.

Nghiêm Trạch vậy mà không thêm để ý:

– Thôi, đổi cũng được.

Anh tiếp tục kể:

– Thật lâu về trước...

Nguyên Sướng: “....”

Cái câu chuyện dụng cho mở đầu thật làm cho người ta nhức đầu.

– Có chuyện thế này,

Nghiêm Trạch âm giọng trầm thấp, cực có từ tính, thật giống như nỉ non thủ thủ.

– Nghe nói, trong những người cai trị thời xưa, có một vị thần linh rất kỳ lạ.

Hướng Tây Đông chen vào:

– Người cai trị thời xưa là gì vậy?

– Đừng chen vào chuyện người khác chứ.

Lê Hạo đã đem tên Hướng Tây Đông add vào vị trí tên đáng ghét thứ hai sau Kỉ Trầm.

– Im lặng nghe là được, làm gì mà nhiều câu hỏi vậy.

Ngó lơ Hướng Tây Đông đột nhiên phá vỡ bầu không khí, Nghiêm Trạch tiếp tục kể. Thậm chí vì phối hợp không khí, anh còn bảo camera man quay gần một chút.

– Vị cai trị này tên Nại Á, trùng tên với Tà Thần, cũng có nhân tính, đủ hiểu nhân tình. Nhóm cai trị có rất nhiều hóa thân, mà vị này có hóa thân là một gã hình người.

– Diện mạo trắng bệch, nhìn không rõ ngũ quan. Thích cười quái dị, lấy nỗi sợ của nhân loại làm thức ăn. Không ai có thể kêu tên của nó, vì...

– Một khi nói ra miệng, người kia lập tức mất đi đoạn ký ức đó. Sau đó, người đó liền quên mất đã từng nói ra tên nó, lại buột miệng tiếp, cứ thế nói ra rồi lại quên mất, cho đến lúc chết; hoặc phát hiện ra sự tồn tại của nó, đầu óc hóa điên.

Nguyên Sướng sợ khiếp:

– Anh đừng nói! Đừng! Đừng! Ghê quá!

Mà Hướng Tây Đông lại giữ vẻ mặt khinh thường:

– Sao thứ đó có thể có thật? Đúng là cười chết, cái thứ đó tính là gì. Anh mau nói cho tôi biết tên nó. Tôi nói chứ, cũng thật muốn coi, nếu tôi gọi tên nó, thì có thật như thế không.

Nghiêm Trạch lén liếc nhìn Lê Hạo một cái.

Lê Hạo nheo mắt, cậu dù gì cũng sống với Nghiêm Trạch hơn nửa năm, cũng sớm quen với mấy cái động tác ám chỉ của Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch đây là—

Chuẩn bị lừa người.

Nghiêm Trạch hạ giọng:

– Tên nó là, Sắt Thản Tư Mạt Già Tư—

Anh nói ra một đoạn ngôn ngữ khó hiểu. Tuy không biết đoạn đó là tiếng gì, nhưng chắc chắn không phải là tiếng Trung.

– Như vậy sao?

Hướng Tây Đông xoa tay.

– Cứ tưởng cái gì đáng sợ chứ...

Nguyên Sướng cũng hết hồn, sợ mất mặt.

Nhưng mà.

Không đợi Hướng Tây Đông lặp lại, Nghiêm Trạch bỗng dừng lại, như máy móc bị kẹt.

Lê Hạo: “...”.

Cậu co rút khóe miệng, vội vàng phối hợp với Nghiêm Trạch diễn tới nghiện:

– A Trạch, A Trạch, anh sao vậy?

Mọi người trong đoàn cũng khấn trương đứng lên, chỉ sợ Nghiêm Trạch có chuyện gì.

Một lát sau, Nghiêm Trạch lại lần nữa mở miệng.

– Vừa nãy nói tới đâu rồi?

Anh xoa cằm, ra vẻ tự hỏi:

– À... Hình như nói đến đoạn hóa diên rồi. Người hóa thân của vị thần kia tên là—

“...”

Mọi người trầm mặc.

Nháy mắt sau.

– Aaaaaaaa!

Nguyên Sướng cùng với bọn Tiểu Triệu bị dọa đến hết rằm trời.

Lê Hạo nhìn về tên lăm bà lăm bầm nửa ngày – Hướng Tây Đông.

– Aaaaaaaaaa!

Hướng Tây Đông kêu còn to hơn nữa.

Chờ mọi người hết xong, Nghiêm Trạch mới thả tay, vô tội nói:

– Rồi rồi, tôi kể xong.

Anh xem thường nhìn về Hướng Tây Đông, người bị dọa đến chui cả vào gầm giường, làm bộ ngơ ngác:

– A, Hướng đại sư, sao lại lăn xuống gầm giường thế?

Đèn bàn trên đầu giường Nguyên Sướng lại run run.

Hướng Tây Đông xấu hổ, tìm cách giải thích:

– Tôi chỉ là, chỉ là.... Trên giường hơi nóng, tôi mới xuống đất ngồi!

Nghiêm Trạch: “...”

Xem ra so mặt dày, thì Hướng Tây Đông vẫn thắng, lợi hại.

– Chuyện ma của Nghiêem ca thật hay...

Tràng vụ Tiểu Triệu lòng còn sợ hãi vuốt vuốt ngực, trấn an trái tim vẫn còn đập thành thịch. Lúc này, đoàn người mới hiểu Nghiêem Trạch hồi nãy là diễn lừa bọn họ, mới thở phào nhẹ nhõm.

Ai ngờ lúc này lại có một âm thanh trầm thấp vang lên:

– Cái người gọi là Sắt Thản kia có phải cười như vậy không — hì hì hì hì hì hì.

Nguyên Sướng: “....” Cái cảm giác đáng sợ vcl này là gì—!!!!

– Aaaaaaaaaa!

Hướng Tây Đông trực tiếp bị dọa lẫn vào gầm giường.

Không đợi đào kép được Nghiêem Trạch sắp xếp lên sàn, Nguyên Sướng đã ở trước mặt mọi người, lật mắt, lưu loát hôn mê bất tỉnh.

—

Ba ngày quay chụp rất nhanh đã trôi qua.

Sau khi kể chuyện ma dọa ngất Nguyên Sướng, ngày thứ ba, Nghiêem Trạch vẫn dùng lí do như hôm trước nói cho Nguyên Sướng, nhưng mà lần này cậu ta có chết cũng không tin tất cả chỉ là ác mộng—

Cậu ta hỏi đoàn người, ai cũng nói rằng tối hôm qua trừ cậu ta, cả đoàn bao gồm Hướng Tây Đông đều tin đó chỉ là một cái “Ác mộng”.

Nếu nói ác mộng tập thể của ngày đầu tiên là trùng hợp, vậy ác mộng ngày hôm sau, cũng không thể dùng cách nào để lý giải.

Lúc ra khỏi tòa nhà, đoàn kịch lòng còn sợ hãi: Gian nhà này khẳng định có cổ quái!

Lúc này, Trầm đạo bèn tự lấy tiền túi, mời vài vị đại sư đến tòa nhà làm phép, siêu độ oan hồn bên trong, cũng xin oan hồn giơ cao đánh khẽ, đừng ghi hận tổ kịch, ám lấy đoàn kịch— đương nhiên, những chuyện này đều nói sau.

Mà Lê Hạo thật ra rất thoág, rất nhanh đã tiếp nhận sự thật thế giới này là thật sự có quỷ — hoặc là nói, cậu chết lặng.

Dù sao chỉ cần vị đại thần như Nghiêem Trạch ở, thì ba cái bọn ma quỷ đó chỉ có thể bị đùa bỡn mà thôi.

Mà Hướng Tây Đông cũng bị dọa phải ở với Nguyên Sướng cả một đêm. Nếu không phải gầm giường còn đáng sợ hơn trên giường, cậu ta cũng dám ngủ một đêm dưới đó quá.

Buổi sáng dậy, Hướng Tây Đông cũng biết quá là bẽ mặt, rõ ràng tự xưng đại sư, vậy mà lại bị chuyện ma cùng ác mộng dọa ngất.

Cũng không dám chào hỏi người, cậu ta một đường hất xì, tiu nghỉu thu dọn áo quần chạy về nhà.

Thấy Hướng Tây Đông bị mình trị đến ngoan, Nghiêem Trạch cũng thấy vui: một khoảng thời gian nữa, tên đó hẳn là sẽ không có mặt mũi xuất hiện trước mặt anh.

Mà Nguyên Sướng lúc quay xong cũng không thể ngủ ngon.

Cực kì không may là, lúc rời tòa nhà, Nghiêem Trạch đã quên mất lấy về con quỷ đào kép bị anh “nhét” trong đèn bàn.

Vậy nên, ác quỷ liền theo Nguyên Sướng về nhà.

— Chuyện sau đó, có thể tưởng tượng.

Vì có ma, nên đêm nào Nguyên Sướng cũng gặp ác mộng, bị dọa suýt nữa hồn cũng thăng. Chờ đến lúc Đào Hân mời một vị đại sư làm phép, cuối cùng mới đuổi được oan hồn trong đèn bàn đi ra. Nguyên Sướng lập tức bị bệnh nặng.

Đáng tiếc là đến khi khỏi bệnh, thì tâm bệnh cũng không thể cứu chữa, muốn chết muốn sống cũng không chịu tham gia Hơi thở sinh tồn .

Đào Hân không có cách, cũng chỉ có thể cắn răng xin rồi đoàn kịch, xin cho Nguyên Sướng tạm thời rút khỏi đoàn kịch, an tâm ở nhà dưỡng bệnh.

Nguyên Sướng đột nhiên rút, kéo theo cả tổ kịch nhúc nhích, nhưng biết làm sao, cũng chỉ có thể rảo quay lại một lần. Thế là thời gian quay kì bốn của ‘chân nhân tú’ bị dời xuống nửa tháng sau, cốt là để tổ kịch tìm một người thay vào vị trí của Nguyên Sướng.

Vốn là, Nghiêm Trạch cũng phải đau đầu với việc này.

Dù sao giờ anh cũng đã nghỉ kĩ rồi, chính anh phải nổi tiếng, mới có thể quay về rạp hát tiếp tục làm một vị diễn viên kịch nói nho nhỏ.

Hiện giờ Nguyên Sướng rút ra, kịch tổ kéo dài thời hạn quay, tức là cơ hội ra mắt của anh cũng bị dời lại.

Khán giả và fan đều rất dễ quên, muốn thu hút mọi người, thì phải có một con đường ổn định lúc nào cũng đặt trước tầm mắt mọi người.

Nếu trong quá trình ra mắt công chúng bị đứt gãy, sẽ tạo thành ảnh hưởng rất nhiều với nghệ nhân: Giống nướng bánh mì vậy, cứ nung nóng rồi tắt, sẽ không ngon bằng nấu liên tục.

Nhưng mà, Tái ông mất ngựa, an tri họa phúc(1)

Nghiêm Trạch vận khí không tệ, gặp xui biến may.

Bên trong khách sạn.

Lê Hạo cẩn thận cầm lấy dây buộc tóc, vén mái tóc màu trắng đằng sau lên. Cậu cũng không phải quá chuyên nghiệp, tuy làm trợ lý nửa năm cho Nghiêm Trạch nhưng ở phần tạo hình thì cũng chỉ có thể đưa ra một số gợi ý về trang phục, vậy thôi.

Phải làm việc tạo hình, cậu cũng chỉ có thể theo mấy bước của mấy vị tạo hình chuyên nghiệp trong trí nhớ nhỏ bé của mình. Loay hoay nửa ngày, cũng chỉ đến mức tạm được.

Lúc này, Nghiêm Trạch thân mặc một bộ đạo bào(2) màu trắng điểm hoa văn màu lam, trên đầu là tóc giả màu trắng, một bộ tiên phong đạo cốt.

Màu trắng không giống màu đen, không dễ phối. Nhất là mặc cả cây trắng, trừ khi người mặc có khí chất lỗi lạc, còn nếu không, đồ như vậy mà mặc bầy thì nhìn sẽ chẳng ra cái gì cả.

Nhưng mà căn cơ Nghiêm Trạch quá tốt, khuôn mặt tuấn đạt, khí chất lạnh lùng, lúc không nói còn vương một khí chất cao lãnh.

Bây giờ một thân trắng phau, không những không kì lạ, còn phụ trợ cho khí chất lãnh khốc của anh.

Buộc tóc xong, lúc mới nhìn vào tổng thể, Lê Hạo dù tự nhận đã nhìn quen gương mặt đập trai này gần nửa năm vẫn không thể không bị choáng ngợp một phen.

Quả nhiên nhan sắc vô địch!

Lê Hạo buồn bực. Nghiêm Trạch ăn mặc rất suất, tới cả loại thắt nam inox như cậu còn không nhận được mà tìm đập lệch vài nhịp.

(Tui: Ủ uôi, thằng nào trước khi cong mà chả nói thế)

Cũng khó trách Kỉ Trầm lúc trước tìm trăm phương ngàn kế muốn lăng xê mình bằng Nghiêm Trạch... Lê Hạo nghĩ, dù lấy điều kiện như của Lâu Ngộ Bạch, Kỉ Trầm mà cứ diễn “Di tình biệt luyện”, thật chẳng khác nào hạ thấp giá trị bản thân cậu ta cả.

Mà Nghiêm Trạch mặc dù không nổi tiếng như Lâu Ngộ Bạch, nhưng chỉ dựa vào khuôn mặt này, hoàn toàn có thể sánh bằng Lâu Ngộ Bạch.

Lê Hạo không chút khiêm tốn nói, mình Nghiêm Trạch tương đương với tám Lâu Ngộ Bạch.

– Suất, quá suất, A Trạch, sao anh lại suất như vậy chứ.

Lê Hạo cố gắng dùng vốn từ ít ỏi của mình khen Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch mặt không đổi:

– Gay, quá gay, Lê Hạo, sao mùi gay nồng thế.

(Tui: Ha ha ha)

Lê Hạo: “....”

Có điều, Lê Hạo cũng không nói quá. Nghiêm Trạch nhìn mặt mình trong gương, cảm thấy cũng khá là đẹp. Bèn tự giác lụm ra điện thoại, tự chụp một tấm, đăng lên weibo.

Diễn viên Nghiêm Trạch V một phút trước vừa cập nhật weibo.

Ngày mai đi thử vai, hy vọng thuận lợi ^ ^.

[Hình ảnh]

Một lát sau, weibo Nghiêm Trạch nổ tung.

Lúc đang quay kì ba chân nhân tú, thì kì dã ngoại sinh tồn đã được phát sóng.

Nghiêm Trạch ở kì một biểu hiện rất bình thường, chỉ có một lần bắt thỏ đó là đặc sắc. Nhưng nhờ vào nhan sắc, nên cũng thu được một lượng fan kha khá.

Vốn khán giả theo dõi Hơi thở sinh tồn hơi hướng về hai người Nguyên Sương với Kỉ Trầm, làm fan qua đường, bây giờ bỗng xuất hiện suất ca, hơn xa hai người đó... Nhóm người qua đường nhất thời phản chiến, thành fan của Nghiêm Trạch.

Số theo dõi trong weibo Nghiêm Trạch thẳng tắp tăng lên, sớm hơn trăm vạn. Tuy rằng so với mấy vị tiểu sinh mấy nghìn người, hay triệu người theo dõi thì con số đó chẳng là gì, nhưng số theo dõi đang tăng, chỉ thế là đủ.

Hôm nay hạ mưa nơi phố cổ: aaaaaaa tôi xỉu!

Mưa giăng đầy cuối cùng cũng mưa: Khẩn cấp tiêm thuốc an thần.

Thanh niên mô-đen vui vẻ tỏa sáng bảy màu: Đại thần thiệt soái! Đúng rồi đại thần, tôi là người thán trước ngồi cạnh anh lúc thi đấu! Đừng quên tôi mà đại thần, cậu add bạn, cầu mang theo ((^)

Kêu meo meo kêu meo meo kêu meo meo V: Đây hẳn là cos thuần dương kiếm chủ Triệu Thiên Dương trong Huyền kiếm thiên ân ! A Trạch chuẩn bị đi thử vai bên Huyền kiếm?

Celie_Cat: Lão công mau thương em [liếm màn hình] [liếm màn hình] [liếm màn hình]

Mãi mãi yên bình trong ngày: Vị dame nữ trên, xin đừng tao vậy.jpg

Hôm nay dưới ánh nắng rất ồn ào náo động: Phó hội trưởng bảo đảm xã lao động.jpg(3).

Nghiêm Trạch tùy tiện lướt weibo vài lần rồi đóng lại.

Cái người kêu meo meo kia không tồi. Anh mặc đồ này, quả thật là của nhân vật nổi tiếng nhất đương thời trong Huyền kiếm thiên ân , tạo hình của thuần dương kiếm chủ Triệu Thiên Dương.

Mấy ngày hôm trước, người phát ngôn Huyền kiếm thiên ân hết hợp đồng, đối phương không đồng ý kí tiếp, trực tiếp chấm dứt hợp đồng với Huyền kiếm thiên ân .

Mà bên Huyền kiếm thiên ân khi chấm dứt hợp đồng phát ngôn cũng không vội đi tìm người đại diện mới, mà muốn nhân cơ hội kỷ niệm năm năm, tính chơi lớn — bọn họ quyết định chọn ra hai người đại diện, trong đó một người là từ giới giải trí chọn ra, người còn lại sẽ chọn từ trong số người chơi.

Lê Hạo lúc giới thiệu cho Nghiêm Trạch về Huyền kiếm thiên ân đã nhắm tới vị trí người phát ngôn, muốn Nghiêm Trạch lấy được đại ngôn của Huyền kiếm thiên ân.

Hoạt động tuyển chọn cũng rất rầm rộ, lúc chọn cũng không chọn nội bộ, mà thả tin ra, yêu cầu người muốn làm đại diện thì phải đến công ty test thử.

Sau khi test một lượt, thì sẽ công khai người dự thi, để người chơi chọn ra người phát ngôn.

— Còn về phần đại diện cho game, thì sau khi tung game ra chừng một tháng sẽ tổ chức thi đấu, người thắng sẽ được.

Lúc Huyền kiếm thiên ân chọn người phát ngôn. vừa vặn là nửa tháng lúc kịch tổ Hơi thở sinh tồn nghỉ quay. May là Nguyên Sướng đột ngột rút ra, làm cho kịch tổ phải dừng giữa chừng, nếu không thì Nghiêm Trạch không có thời gian tham gia lần tuyển chọn này.

Nói sao nhỉ, quả thật là tưởng họa mà được phúc.

Trước ngày test, Lê Hạo đặt riêng cho Nghiêm Trạch một bộ cos Huyền kiếm thiên ân, xem hợp hay không. Bây giờ nhìn xem, quả thật rất hợp, rất vừa lòng.

– Được rồi, nếu không có bất ngờ, thì chúng ta chắc chắn sẽ lấy được vị trí đại diện này.

Lê Hạo nắm chặt tay.

Cậu hít sâu, chuẩn bị cho Nghiêm Trạch nghỉ ngơi, để đạt trạng thái tốt nhất cho lần test ngày mai. Nhưng mà, đập vào mắt cậu là cảnh.... Nghiêm Trạch mặc đồ cổ trang lặng lẽ mở máy tính ra.

Lê Hạo:

– Anh... làm gì đó.

Nghiêm Trạch chính trực nói:

– Đây là vì công việc — tôi sẽ lên game xem xét nhân vật Triệu Thiên Dương này.

Lê Hạo: “....”

Muốn chơi game mà có thể ngụy biện chính đáng như vậy sao???

Nhưng mà Lê Hạo cũng không phải loại người quá cứng nhắc, hoặc có thể nói, cậu đang cố gắng lấy lòng Nghiêm Trạch, hồng làm dịu quan hệ của hai người. Vậy nên, cậu cất máy tính của mình, tiến lại gần Nghiêm Trạch.

– Cậu làm gì đó?

Nghiêm Trạch bẻ nguyên câu của Lê Hạo trả lại cho cậu.

Lê Hạo đứng đắn nói:

– Tôi giúp đỡ anh làm việc.

Cậu tha thiết nói:

– Anh nói trò chơi này rất dễ mà, có thể cho tôi chơi thử sao? Tôi muốn thử nhaaaaa.

Vì muốn có chung tiếng nói với Nghiêm Trạch, cậu đã đặc biệt dành thời gian xem thử nội dung với cách chơi trong Huyền kiếm thiên ân, thậm chí còn nén đau lòng, thẳng tay mua một bộ trang bị đắt tiền.

Nghiêm Trạch muốn nói lại thôi, ngăn lại lời muốn nói.

Lê Hạo vì anh mà học chơi game?

Anh im lặng tránh xa Lê Hạo ra một chút, cố gắng xa Lê Hạo chút, một lần nữa nghi ngờ sâu sắc với thân phận thẳng nam thẳng như inox.

Nhưng mà... thêm Lê Hạo vào cũng chẳng sao. Sau khi log in vào trò chơi, Nghiêm Trạch mang Lê Hạo đến tròng thi đấu, chuẩn bị đánh cặp — nhân vật game của anh giống như thuần dương kiếm chủ, một thân trắng phau, mà nhân vật Lê Hạo chọn là La Sát của Ma giáo, một thân đen tuyền.

Hơn nữa vì biết ID của Nghiêm Trạch là Thiên Uy, Lê Hạo đã cố ý sửa tên, kêu Địa Lực (uy lực của đất:vvvv), nhân vật trong game hai người đứng sòng vai cạnh nhau, thật giống như một đôi tẩu hải.

Nghiêm Trạch điều khiển nhân vật bay lên lôi đài, phát ra lời mời khiêu chiến, kêu Lê Hạo đi lên.

– Đây là sao?

Lê Hạo ngơ ngác.

Nghiêm Trạch lời ít ý nhiều:

– Xem trình cậu như nào.

Lê Hạo xấu hổ:

– Có lẽ đủ nhìn, nhưng anh biết làm gì?

Nghiêm Trạch mặt không đổi:

– Để xem tôi là một chọi hai, hay là...

– Hay là?

Ánh mắt Nghiêm Trạch suy sụp:

– Hay là một chọi ba.

Lê Hạo: “....”

Nghiêm Trạch sao lại coi thường cậu thế chứ!

Cũng may tuy kỹ năng chơi game của Lê Hạo là rỗng đập nặn lên, nhưng vì muốn thân thiết với Nghiêm Trạch, nên cũng ráng lôi ra kỹ thuật hồi còn học cao đẳng ra. Trơ mắt giằng co với Nghiêm Trạch đầu chùng bẩy, tám phút mới bị chém chết.

Nghiêm Trạch liếc mắt nhìn cậu.

– Kỹ thuật tạm được, xem ra cậu cũng được đó.

Trình của Nghiêm Trạch thuộc loại đỉnh cấp trong nhóm gamer của Huyền kiếm thiên ân, player bình thường gặp anh thì coi như gặp trùm thế giới, chỉ có thể chịu chết ăn shit.

Ngay cả Lâu Ngộ Bạch Nhất Dạ Tuyết, gặp Nghiêm Trạch cũng chỉ có thể đánh quá lăm năm phút, Lê Hạo có thể đánh lâu như vậy, trình cũng tạm ok.

Lê Hạo nhin không được mỉm cười:

– Vậy là tốt rồi!

Thật ra trong lòng cậu cũng rất thấp thỏm, chuyện nịnh nọt người khác, đối với Lê Hạo chính là lần đầu tiên.

Nếu Nghiêm Trạch có thể buông khúc mắc trong lòng thì tốt rồi, cậu nghĩ thâm, rốt cuộc nghĩ lại vẫn thấy cắn rứt lương tâm.

Dù sao Nghiêm Trạch thật không hứng thú với giới giải trí, khi kí ước với mình, bị bắt phải dẫn vào thứ diễn xuất với sân khấu mà anh ấy không thích, tất cả chỉ vì hiệp ước với Lê Chính Thù.

Nghiêm Trạch: “....”

Anh xoay mặt: Lê Hạo tên này có thật là thắng nam không vai????

Sao cong vậy!!!!

—
Ngay lúc Nghiêm Trạch đang dẫn Lê Hạo lên trảng thi đấu ngược cầu, Hướng Tây Đông cũng về tới Hướng gia.

Nằm trên giường, cậu ta ôm di động, lẩn qua lẩn lại lẩn lông lốc.

Bài đăng của Nghiêm Trạch, Hướng Tây Đông vốn add vào theo dõi tự nhiên sẽ thấy được.

— Thảo thảo thảo.

Hướng Tây Đông hùng hổ.

— Tên chó má Nghiêm Trạch, sao lại suất như vậy chứ! Đáng ghét đáng ghét thật đáng ghét....

Miệng cậu ta chửi Nghiêm Trạch như vậy, nhưng thân thể rất thành thật ôm di động không rời tay, hận không thể liếm màn hình.

Lúc cậu ta đang quay cuồng trên giường, bỗng nhiên tiếng gõ cửa vang lên:

— Tiểu thiếu gia, Hướng tổng về rồi ạ.

— Là bảo mẫu của Hướng gia.

Hướng Tây Đông vẽ mặt không vui:

— Anh ta về thì liên quan gì tới tôi, cứ để anh ta tự chơi mình đi.

— Hừm? Để anh tự chơi một mình?

Một giọng nam trầm ấm vang lên.

Hướng Tây Đông bật người xuống giường, ba bước thành hai bước chạy tới mở cửa cho anh.

Làm mặt nghiêm, Hướng Tây Đông lúng túng cười:

— A! Anh về rồi, anh tìm em chi vậy?

Nam nhân đứng ngoài cửa thân cao như ngọc, đầu chải kiểu tóc slicked back*, trong tay vắt áo khoác, một bộ tinh anh của xã hội. Nhưng mà.... Hướng Tây Đông nhìn tóc của anh mình, muốn nói với anh là bị lộ mép tóc kìa.

Cậu cảm thấy anh ấy hẳn là

— Anh nghe bí thư nói, năm nay em bám theo một nam diễn viên, còn kêu la muốn bao dưỡng, có chuyện đó thật chứ?

Hướng tổng rụt rè nói:

— Anh tra tư liệu hẳn, hình như gọi là Nghiêm Trạch, đúng chứ? Người rất đẹp, đúng kiểu người gặp người thích.

Con lớn của Hướng gia tên là Hướng Dĩ Lâm, xét về tên mà nói, tên hẳn ta nổi bật hơn nhiều so với cái tên Hướng Tây Đông được tùy tiện chọn.

Tên hẳn vốn định đặt là Hướng Ý Lâm, nhưng do Hướng gia dính tới đạo phái, nhờ một vị đại sư, ông nói hẳn là ngũ hành khuyết thủy, tên sẽ bổ khuyết vào, nên cải danh cho hẳn thành Hướng Dĩ Lâm.

Thấy người anh vốn mặc kệ mình, chỉ phụ trách chi tiền nuôi sống mình, bỗng nhiên quan tâm thằng em như cậu, Hướng Tây Đông lông tơ dựng hết cả lên.

— Anh! Anh không được hoàng đao đoạt ái! Em tới trước mà!

Cậu lớn tiếng.

Hướng Dĩ Lâm: “...”

Tên này là em hẳn, thật sao? Sao mình tài giỏi ưu tú như vậy, mà lại có đứa em ngu như thế?

– Anh không hứng thú với hấn ta.

Hướng Dĩ Lâm hừ lạnh.

– Nhưng mà hình như hấn quen với Lê Chính Thù. Tên Lê Chính Thù này vốn là người bảo thủ, nhiều... năm vậy rồi, vẫn không chịu gia nhập hội, nói gì mà phải tuân theo lời thề của Lê gia. Thời bây giờ, nghề trăm yêu trừ ma sớm tàn lụi, nếu Đạo phái không liên kết lập ra một hệ thống, thì sớm hay muộn cũng sẽ bị chôn vùi. Lê Chính Thù là nhân vật đại biểu cho thế hệ trước, ông ta một ngày không gia nhập, thì nhóm người bảo thủ sẽ một ngày không gia nhập.

Nhưng mà, chỉ cần Lê Chính Thù cứng đầu nhất chịu nghe hấn, thì chuyện thuyết phục nhóm bảo thủ chỉ là chuyện trong lòng bàn tay.

– À.

Hướng Tây Đông biết nhà mình có liên quan tới Đạo phái.

– Nhưng chuyện đó thì liên quan gì tới Nghiêm Trạch?

Hướng Dĩ Lâm nghiêm mặt:

– Anh nghi ngờ, Lê Chính Thù đã hoàn thành “lời thề” trong lời nói của Lê gia, mà Nghiêm Trạch, có lẽ là người chúng ta muốn tìm.

– Các anh tìm ảnh làm gì?

Hướng Tây Đông nghi ngờ.

– Tất nhiên là để hấn ta đứng đầu lãnh đạo tinh thần.

Hướng Dĩ Lâm bình tĩnh nói.

– Nếu anh đoán đúng, thì người tên Nghiêm Trạch này, có lẽ là... chuyển thế của một vị trong thần thoại. Có người như vậy lãnh đạo linh hồn và tinh thần cho hiệp hội, thì Đạo giới vốn chia năm xẻ bảy có cơ hội hợp lại thành một—

Hấn ta vẻ mặt kịch động, giống như

– Đạo giới được cứu rồi!

– Vậy anh định làm gì?

Hướng Tây Đông tò mò.

Hướng Dĩ Lâm tự tin tới cực điểm.

Hấn ta vuốt tóc, một bộ tổng tái khí phách đào bá duệ.

– Tất nhiên là..... Hừ, anh nói với em làm gì, em chỉ là một tên chưa mọc đủ lông cánh thôi.

(1)Nghĩa là: Ông lão ở biên giới mất ngựa, biết đâu là họa hay là phúc.

(2)

(3)Tui không hiểu lắm chỗ ni, nguyên văn . jpg)

27. Chương 27: Mấu Chốt Triết Học

Ngày sau.Sáng sớm, Nghiêm Trạch cùng Lê Hạo đã tới công ty phát hành Huyền kiếm thiên ân .

Cách phát hành trò chơi là cách thường dùng: nguyên tác cho phòng trò chơi chế tác, sau khi hoàn thành, lại đưa cho phòng chuyên phát hành để đưa vào hoạt động.

So với loại trò chơi tự phát, thì hình thức sản xuất này có vẻ chất lượng tốt hơn.

Nhưng cũng vì vậy, so với các trò chơi tương tự, thì trò chơi này muốn nâng cấp thì tốn nhiều thời gian cùng nhân lực hơn — dù sao cũng cần sự phối hợp của các phòng.

Mà lần này phát ngôn của Huyền kiếm thiên ân được chọn theo kế hoạch của phòng phát hành, thuộc bộ truyền thông, không có tí ti liên quan tới bộ chế tác.

Công ty chế tác của Huyền kiếm thiên ân tên là Lĩnh Vực Khoa Kĩ (*Lĩnh vực khoa học kĩ thuật*), lúc Lê Hạo nhắm nhe với quyền phát ngôn đã điều tra rất kĩ về công ty này: Lĩnh Vực Khoa Kĩ là công ty nổi tiếng trong nước về mảng công thương nghiệp, ngoài game, công ty này còn làm nhiều thứ khác trong mảng công thương nghiệp.

Thậm chí ngay cả đến điện ảnh cùng giới truyền hình, công ty này cũng có nhúng tay.

Trước mắt trang web rất nổi trong nước là trang “Lĩnh vực video”, cũng thuộc công ty này.

Vào đại sảnh, Lê Hạo thấp giọng nói với Nghiêm Trạch:

– Công ty này làm nhiều lĩnh vực, nên rất hay giao lưu với ngành khác. Tôi lúc trước có hỏi thăm, cuộc test lần này, thì cũng có đạo diễn Hoàng Hách trong “Lĩnh vực video” tham gia. Nếu anh thể hiện tốt trước mặt Hoàng Hách, cho người ta một ấn tượng, lỡ đâu lại được nhận đóng vai chính trong một video của “Lĩnh vực” — Này, Hoàng đạo này có quyền tuyển diễn viên đấy. Tất nhiên, nếu được Hoàng đạo để mắt tới, thì không cầu gì hơn.

Nghiêm Trạch vuốt cằm.

– Tôi biết.

Vài năm gần đây, điện ảnh và truyền hình trong nước đã thay đổi rất nhiều, trước kia đều là chế độ sản xuất thực hành, có nhà sản xuất chuyên nghiệp hùn vốn, tìm đạo diễn, thuê tổ camera cùng tổ hậu kỳ, còn diễn viên chủ yếu là do đạo diễn định ra.

Nhưng hiện tại, diễn tốt tất làm đạo diễn, đạo diễn tốt tất làm đầu tư, không ít diễn viên nổi tiếng tự mình mở phòng làm việc, tự đầu tư và sản xuất.

Những vai chính trong phim, hầu hết đều do diễn viên trên C vị đảm nhận — đó mới là cái gọi là nước phù sa không chảy ruộng ngoài.

Phòng làm việc của Lê Hạo mới chấp chững những bước đầu tiên, nếu có những bộ phim hay, tốt lắm cũng chỉ có thể đưa cho Nghiêm Trạch vai nam phụ ba, phụ bốn.

Muốn cho Nghiêm Trạch vai chính, Lê Hạo chỉ có thể chuyển sang đầu tư các loại phim mạng — tiêu biểu như bộ phim đầu tay của Nghiêm Trạch Nữ hầu robot của ta, cũng là một bộ phim mạng.

Dưới sự chỉ dẫn của tiếp tân, hai người đến thang máy, một đường đi tới tầng mười lăm, tới phòng vẫn cho

vị trí đại diện.

Năng lực làm việc của Lê Hạo vốn xuất sắc, nhân mạch nhiều, trong số những vị trong “Lĩnh vực” tới, Lê Hạo có quen một người.

Lúc này, bên trong đã có không ít nghệ nhân tới phỏng vấn.

Cùng người quen cũ hàn huyên một lúc, vị đó liền cho nhân viên hóa trang cùng với Nghiêm Trạch vào phòng hóa trang cao cấp — khác với những người nghệ nhân hạng bốn đang chờ đợi, Nghiêm Trạch có thể xem là tuyển thủ nội bộ, có thể trực tiếp bỏ qua bước phỏng vấn, nhảy vào bước chụp hình thử.

—

Ngoài phòng phỏng vấn.

Lê Hạo cùng người quen, hai người đứng cuối hành lang hút thuốc.

– Lần trước gặp gỡ chắc là lúc năm mới nhỉ.

Vị đó họ Vương, trước khi Lê Hạo nghỉ việc có hợp tác vài lần, quan hệ không tồi. Hít một ngụm, lão Vương có chút muộn phiền.

– Nói ra đúng hoài niệm, tôi còn nhớ rõ lần đầu tiên hợp tác, lúc đó tính tình tôi còn bạo, nhìn tiểu nghệ nhân cậu mang theo diễn bầy bạ, mới chửi vài câu. Kết quả, cậu...

– Trực tiếp mắng cô gái tới khóc, mắng cô ta không biết gì, diễn bầy diễn bạ, nghe đã sợ. Cái tên Lê Nhật Thiên của cậu, cũng lưu truyền từ lúc đó.

Lê Hạo: “....”

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

– À mà tôi nghe cậu mở phòng riêng, mà nè, sao lại rời Thịnh Chiêu? Tôi nhớ cậu làm trong Thịnh Chiêu cũng ổn mà, tính sơ sơ, Trữ Sơ Vân cũng là do cậu dẫn dắt ra.

Lê Hạo một tay giữ thuốc, im lặng.

Cậu không thích hút, cộng với tật khiết phích của Nghiêm Trạch, không chịu được người hút thuốc uống rượu, nên cơ bản Lê Hạo sẽ không chạm vào điều thuốc.

Không ngờ ôn chuyện, lão Vương sẽ nhắc tới chuyện này.

Nhớ tới nửa năm trước nhục nhã nghỉ việc, chính cậu tự dựng lên một phòng làm việc, tâm lý Lê Hạo ghen ghen.

Chỉ là chuyện này, cậu không muốn kể với người ngoài.

Cất điều thuốc chưa đốt, Lê Hạo nhìn xuống dưới.

– Không thích nên từ chức, với lại đừng nhắc tới Trữ Sơ Vân, bực bội.

Cậu nhún vai.

– Những năm nay, tôi lẩn lộn cũng được không ít nhân mạch, à, người tôi mang đến anh gặp chưa? A Trạch là mầm tốt, tốt hơn Trữ Vân vô số lần, có anh ấy, tôi cần gì người khác! Hơn nữa...

– Hơn nữa?

Lê Hạo khó thấy nghiêm túc.

– Tôi nghĩ chứng minh với bọn Thịnh Chiêu mất dạy kia, dù không dùng mấy thủ đoạn bỉ ổi đó, tôi cũng có thể nâng người tới Thiên Vương.

Lão Vương lắc đầu.

– Không hiểu nổi cậu đấy.

Hắn nghĩ nghĩ, lại nói:

– Ê mà sao lại không muốn nói tới Trữ Sơ Vân chứ? Cậu ta do cậu tìm ra mà, là quý nhân của cậu đó.

Lê Hạo không nói, chỉ là trên mặt lộ ra vẻ căm hận.

Lão Vương hiểu ý ngậm miệng, hắn không phải Tiểu Bạch, rõ ràng mấy chuyện nhơ nhớp trong giới này, đoán được sơ sơ nguyên nhân Lê Hạo bỏ Thịnh Chiêu. Chỉ là... nghĩ tới người đi cùng Lê Hạo, lão Vương không nhịn được chút lo lắng: Lê Hạo người này nói dễ nghe là ghét ác như cừu, khó nghe, là không đụng tường Nam không quay đầu, trong mắt không chứa nổi một hạt cát.

Người như vậy, làm sao có thể tồn tại trong giới, vĩnh viễn không nhuộm màu.

Hắn vẫn luôn nghi ngờ.

Ngay lúc hai người đang ôn chuyện, trợ lý của lão Vương đã hốt hải chạy tới.

– Vương ca, Vương ca!

Tiểu trợ lý chạy thở không ra hơi.

– Hoàng đạo, Hoàng đạo anh ấy.....

Lão Vương giật mình:

– Hoàng đạo sao cơ?

Lần tuyển chọn này, Hoàng Hách mới chính là người chủ trì, hắn chỉ là trợ thủ thôi.

Tiểu trợ lý vuốt mồ hôi lấm tấm trên mặt.

– Hoàng đạo anh ấy tới rồi! Bây giờ muốn phỏng vấn!

– Tới thì tới thôi, cậu gấp gì.

Lão Vương mắng.

– Có thể trưởng thành chút không?

Lê Hạo cũng nghi hoặc.

– Chẳng lẽ có chuyện rồi?

Tiểu trợ lý gật đầu không ngừng.

– Chuyện lớn rồi!

Tôi là ai?

Tôi từ đâu tới?

Tôi đang ở đâu?

Đây là ba vấn đề lớn của triết học cực kỳ rối rắm.

Hiện tại, ba thứ đó đang bùm chiu trong đầu Hứa Mão.

Hắn là nghệ nhân hạng hai, từ một chương trình tuyển tú xuất đạo, sau đó vẫn mò mẫm trong giới. Ngoại hình hắn ở hạng trung, không tài nguyên, chỉ có thể dựa vào tư lịch tìm cách nổi tiếng. Hắn xuất đạo năm mười tám tuổi, bây giờ đã sắp qua ba mươi, vẫn không nổi lên, chỉ bồi hồi tại hạng hai.

Lúc này, người đại diện dẫn Hứa Mão tới phỏng vấn của Huyền kiếm thiên ân, mong Hứa Mão bắt được vị trí đại diện này. Nói thật, Hứa Mão không thích, hắn cảm thấy chơi game là loại vô công rồi nghề. Người chơi game, đều là bọn thất bại trong xã hội. Đại diện cho game, không mang lại cho hắn bất kỳ lợi ích gì.

Nhưng mà Huyền kiếm thiên ân đưa tiền công quá lớn, có tiền là dễ bàn, Hứa Mão ôm tâm lý “Tui bị ép”, bắt đắc dĩ tham gia.

Theo hắn, tuy chỉ ở hạng hai, nhưng những người hạng một sẽ không lọt mắt mấy thứ này. Hắn tuy không phải phượng hoàng, nhưng trong đám phỏng vấn, cũng tính là dẫn đầu đấy chứ.

Chỉ là đại diện cho một cái game mà thôi, quá dễ!

Nhưng....

Trong phòng phỏng vấn, Hứa Mão thấy được một nghệ nhân trẻ tuổi.

Hắn có để ý tới thời thế trong giới, chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra thanh niên xuất chúng kia là nghệ nhân vừa mới xuất đạo từ Hơi thở sinh tồn. Tên Nghiêm Trạch, tuy chưa có tác phẩm, nhưng dựa vào bề ngoài xuất chúng, sớm được nhiều sự chú ý.

Hứa Mão có chút ghen tị: nếu hắn có diện mạo như Nghiêm Trạch, đã sớm nổi tiếng.

Nhưng.... nghĩ người này cũng tới phỏng vấn của Hơi thở sinh tồn, mà vị trí đại diện này sớm đã nằm trong

lòng bàn tay của mình, Hứa Mảo không khỏi tự mãn.

Đợi trong phòng phỏng vấn một lúc, đạo diễn Hoàng Hách mới khoan thai tới.

Hoàng Hách người như tên, nhuộm một đầu vàng, để dài, khuôn mặt búp bê, nhìn như vị thành niên. Nếu không phải do trợ lý giới thiệu, Hứa Mảo suýt nữa thì lầm thành một thiếu niên thất học vào nhầm chỗ.

Sau khi vào phòng, Hoàng Hách chỉ nói đúng hai câu.

Câu đầu tiên:

– Mọi người xếp hàng, đi đến phòng sau, máy tính đã có sẵn.

Hứa Mảo không hiểu, đang muốn hỏi lại, Nghiêm Trạch đã đi trước, hỏi:

– Xin hỏi Hoàng đạo, đây là sao?

Sau đó, Hoàng Hách nói câu thứ hai:

– Hỏi hay! Tất nhiên là đi chơi game rồi. Người đại diện nhà mình mà lại không biết chơi game của mình, thì sao coi nổi? Chơi Huyền kiếm thiên ân , để loại bớt mấy tên không đủ tư cách đã.

Hứa Mảo: “...”

Ba vấn đề lớn của triết học nháy mắt chiếm đầy đầu hấn.

28. Chương 28: Hiểu Làm Lớn

Lời nói của Hoàng Hách làm nhóm nghệ sĩ hai mặt nhìn nhau. Không đợi bọn họ kịp phản ứng, anh ta đã nói trợ lý chia tổ ra.

Người nội bộ như Nghiêm Trạch với Hứa Mảo chung một tổ, nghệ nhân bình thường một tổ. Phân tổ xong, anh ta trực tiếp dẫn bọn Nghiêm Trạch xuống phòng dưới lầu.

Lúc này trong phòng đã có nhân viên đứng chờ sẵn — giống như trước lúc gặp mặt, Hoàng Hách đã sắp xếp xong xuôi.

Có lẽ anh ta ngay từ đầu đã muốn làm vậy, Nghiêm Trạch thầm nghĩ.

Đẩy ghế dựa trước bàn, Hoàng Hách đặt mông ngồi xuống.

Anh ta nói lỏng áo:

– Được rồi, các vị tới phỏng vấn, tôi không nhiều lời, mời các vị tự chọn chỗ, sau đó đăng kí tài khoản. Sau đó như tôi đã nói, hợp đồng lần này, sẽ dành cho người xếp hạng cao nhất — nhưng đừng lo, kết quả cuối cùng là do đầu phiếu quyết định.

Hứa Mão lẩm nhẩm nửa ngày triết học nhân sinh, rốt cục cũng tỉnh táo, hẳn cảm thấy như mình bị Hoàng Hách đùa giỡn: Làm gì có người nào chọn người đại diện như vậy chứ?

Nên không khỏi có chút oán giận:

– Hoàng tiên sinh, tôi biết anh. Tuy anh là đạo diễn xuất sắc, là đại bài, nhưng không thể cứ tùy tiện vậy chứ?

Hoàng Hách xoa cằm:

– Cái gì gọi là tùy tiện?

Anh ta nhìn nhóm nghệ nhân, cười lạnh:

– Chẳng lẽ trước lúc phỏng vấn các người không tìm hiểu gì về game của chúng tôi sao?

Hứa Mão nhú mày:

– Có tìm hiểu...

– Vậy không phải là ok sao, muốn hiểu một game, thì nhanh nhất là nhào vào chơi.

Hoàng Hách bình tĩnh, có chút không vui nhìn chằm chằm Hứa Mão:

– Hay là, cậu ngoại trừ biết Huyền kiếm thiên ân là một game, thì không còn biết gì hết? Đừng nói với tôi là cậu ngay cả tài khoản cũng không có.

Hứa Mão luống cuống: Hẳn thật sự khinh thường game, nên nào có chơi Huyền kiếm thiên ân, đến tài khoản cũng không có.

– Nhưng mà cái đó với đại diện có liên quan gì?

Hắn cắn răng.

– Không liên quan sao?

Hoàng Hách xua tay,

– Vậy thì mời vị này quay về thôi, về việc có liên quan hay không.... Chắc, hay là giả sử vậy đi, một vị ngôi sao đại diện cho sản phẩm thuốc dưỡng tóc, nhưng bản thân anh ta chưa từng dùng thử sản phẩm này. Sau này anh ta bị trục, các phóng viên lôi chuyện này ra.... Cậu nghĩ xưởng sản xuất thuốc dưỡng tóc này nên nói gì giờ?

Nghiêm Trạch giả trong suốt: “...”.

Tại sao cứ phải lôi đầu hói ra ví dụ vậy?

Cảm thấy cực bất công cho hòa thượng.

Hứa Mão cũng á khẩu không thể trả lời.

Hoàng Hách lại cười lạnh.

– Nhân hiệu với đại diện là hợp tác, và nếu là hợp tác, thì tổ chất cơ bản cũng phải có chứ? Hay cậu lại muốn chối?

Anh ta khinh thường nhìn Hứa Mão,

– Cơ hội này — cậu xứng chắc?

Hứa Mão còn muốn nói gì, nhưng nhìn mặt Hoàng Hách, hắn lại không thể nói.

Tuy mặt Hoàng Hách là mặt búp bê đấy, nhìn vào thì không khí thế đấy, nhưng cũng là đạo diễn nổi danh trong giới.

Anh ta thiên phú xuất chúng trong điện ảnh và truyền hình, lại thêm vị sư phụ Lại Bình An là đạo diễn nổi danh. Dựa vào quan hệ của sư phó, Hoàng Hách lẫn lộn rất tốt. Tuy tuổi trẻ, nhưng anh ta đã từng hợp tác với rất nhiều đạo diễn quốc tế nổi danh, làm phó đạo cho bọn họ.

Vài năm nay Lại Bình An cố ý để Hoàng Hách bắt đầu tự quay, bèn giới thiệu với một người quan hệ tốt — mà người đó, vừa vặn là một đồng sự trong Lĩnh Vực Khoa Kỹ.

Vì vậy, Lĩnh vực video mới có thể may mắn có một vị đạo diễn lớn — tuy để cho Hoàng Hách quay phim mạng thì có hơi.... đại tài tiểu dụng(1).

Mà đối với Hoàng Hách, phim mạng bên Lĩnh vực chính là đá mài dao.

— anh ta sẽ không ở Lĩnh vực lâu đâu.

Hứa Mão đến Huyền kiếm thiên ân để phỏng vấn, không chỉ để làm người đại diện, hần giống Nghiêm Trạch, mục tiêu của hần còn là Hoàng Hách.

Cơ hội gặp gỡ người như Hoàng Hách sẽ không có hai lần.

Mất thấy sắc mặt Hoàng Hách không tốt, Hứa Mão cực kì bất an.

Hần tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng không dám đắc tội Hoàng Hách, chỉ có thể cúi đầu, giả bộ đáng thương.

Bỏ câu “Quấy rầy” lại, Hứa Mão xám xịt rời đi, sợ ở lại thêm, ấn tượng của mình trong lòng Hoàng Hách sẽ rất âm.

Hứa Mão vừa đi, thì vài người khác không có tài khoản cũng im lặng đi ra.

Thí sinh nội bộ không nhiều, đám người Hứa Mão rời đi, người trong phòng liền giảm một nửa, chỉ còn lại năm người, đã gồm Nghiêm Trạch.

– Được rồi.

Hoàng Hách nhún vai.

– Hiện tại, đăng nhập, rồi cho tôi xem nhiệm vụ hằng ngày của các vị. Tôi sẽ kiểm tra, nếu không vấn đề, thì xin chúc mừng, các vị đạt. Nhưng có thể bắt lấy vị trí đại diện hay không, còn phải xem thử các vị có lấy được đầu phiếu hay không.

Nói xong, anh ta đứng dậy rời khỏi chỗ, chuẩn bị đi kiểm tra năm người còn lại.

Chỉ là...

Đi tới bên cạnh Nghiêm Trạch, Hoàng Hách nhướn mi.

– Sao anh lại ở tròng thi đấu?

Anh ta hỏi.

Đang bận ngược người, Nghiêm Trạch: “.....”

– Nhiệm vụ hằng ngày của tôi đã hoàn thành rồi.

Nói ra, cũng thực bất đắc dĩ. Tối hôm qua chơi game tới sáng, anh đã tiện tay giải quyết hết mấy nhiệm vụ hằng ngày rồi mới đi ngủ. Trơ mắt nhìn Hoàng Hách nói làm hằng ngày, Nghiêm Trạch đã..... xong đến không thể làm lại.

Hoàng Hách: “....”

Anh ta nhìn nhân vật của Nghiêm Trạch.

– Thiên Uy?

Hoàng Hách kinh ngạc.

– Tôi đã từng thấy ID này, đệ nhất trong bảng PVP ở bốn khu!

Anh ta đánh giá Nghiêm Trạch:

– Anh tên gì?

– Nghiêm Trạch.

Hoàng Hách nhúu mày: Tên này sao quen quen.

Anh ta nhìn kỹ Nghiêm Trạch, phát hiện không chỉ tên quen, mà người cũng quen nữa. Chỉ là do bây giờ Nghiêm Trạch đang COS cổ trang, trên mặt cũng có trang điểm sơ, nên Hoàng Hách không thể nhận ra từ đầu.

Anh ta quả nhiên từng gặp Nghiêm Trạch.

Sờ cằm, trong đầu Hoàng Hách bỗng nảy ra một ý tưởng.

Hễ là thiên tài, thì luôn có chỗ khác người, Hoàng Hách cũng vậy.

— Chắc chắn sẽ rất thú vị, anh ta nghĩ.

Quay đầu nhìn bốn nghệ nhân khác, Hoàng Hách kêu trợ lý của mình lại gần:

– Thôi, hôm nay đến đây là được, các vị hãy đi theo cậu ấy chụp ảnh cho lúc bỏ phiếu.

Nhưng mà anh ta chờ khi nhóm người đi xa, trộm đưa cho Nghiêm Trạch danh thiếp.

Hoàng Hách hạ giọng:

– Chụp xong ảnh, nhắn tin cho tôi. Tôi rất coi trọng anh.

—

Chờ Nghiêm Trạch chụp xong ảnh bỏ phiếu, thì thấy Lê Hạo. Thừa dịp Lê Hạo lái xe về khách sạn, Nghiêm Trạch kể chuyện Hoàng Hách đưa cho mình danh thiếp, với chuyện anh ta nói mình nhắn lại cho anh ta.

Sau khi nghe xong, Lê Hạo đang lái xe suýt nữa giẫm trật, từ van dầu giẫm vào chân phanh.

– Một mình gặp anh, gì chứ, chẳng lẽ hán ta muốn tiếm anh? Nhưng tôi chưa từng nghe nói Hoàng đạo là gay.

Lê Hạo sợ đến há hốc.

Một bên giữ chắc tay lái, Lê Hạo một bên nhìn trộm Nghiêm Trạch ngồi phó lái.

Lúc này, đối phương đang chống tay, im lặng nhìn cảnh đêm ngoài cửa. Trên người anh mặc áo nhạt màu, nhìn cứ như anh hàng xóm vậy, rất sạch sẽ, thoải mái, tuấn lãng. Ngoài trời ngả chiều, ánh dương ảm áp vuốt ve khuôn mặt lạnh lùng, tăng thêm phần u buồn nhàn nhạt.

Nam nhân như vậy, ai lại không động tâm chứ?

Càng nhìn, Lê Hạo lại càng cảm thấy Nghiêm Trạch suất, đúng chất nam nữ đều ăn già trẻ giết sạch.

Cậu tự đá bay lời nói trước của mình.

– Không không không, anh suất như vậy, thằng nam nhìn cũng cong thành nhang muỗi luôn, Hoàng đạo chắc chắn là bị anh bẻ cong, coi trọng anh! A Trạch anh đừng đi, đại diện lần này chúng ta không cần.

Nghiêm Trạch: “....”

Lê Hạo này có phải là gay nên cảm ứng nhau không, thằng nam cái nỗi gì. Anh nghĩ nghĩ, nói:

– Cậu sao không nghĩ là Hoàng đạo thấy tôi chơi game, muốn nhờ tôi mang.

Lê Hạo hỏi lại:

– Anh cảm thấy là vậy sao?

Nghiêm Trạch mở weibo cho cậu xem.

Thanh niên mô-đen vui vẻ tỏa sáng bảy màu: Đại thần, cầu ngài mang một lần, tôi ngày đó ngồi cùng bàn với ngài đó. Tôi mỗi ngày đều nhắn, cầu add friend o()o.

Lê Hạo:

– Không được, dù sao cũng không đi, để cái tên họ Hoàng kia làm Vương Hậu Hùng!

Nghiêm Trạch: “..... Lê Hạo.”

“?”

– Cậu có muốn thay kính không?

Lê Hạo nắm tay lái,

– Chi? Tôi không cận, kính không độ, sao phải đi thay?

Nghiêm Trạch mặt không đổi:

– Sao kính cậu dày vậy?

Đến cả một người hiểm lăm mới xem trọng Nghiêm Trạch thức cũng bị Lê Hạo chặn.

Lê Hạo: “...”

Nhưng mà...

Nhìn Lê Hạo nhất quyết từ chối, Nghiêm Trạch mở to mắt.

Trong lòng anh bỗng nổi lên ý xấu.

Anh thử Lê Hạo.

Nói thật, đến giờ Nghiêm Trạch vẫn không quá để ý tới Lê Hạo. Dù sao trước đây nếu không phải vì hiệp nghị với Lê Chính Thù, anh sẽ không bao giờ rời đi sân khấu nhỏ của mình, để kí hợp đồng với Lê Hạo, xuất hiện trước công chúng.

Tuy Lê Hạo cố gắng cứu vãn, nhưng trong lòng Nghiêm Trạch vẫn có một cái dằm.

Đối với Lê Hạo, anh chắc chỉ là một ván cầu thôi.

Nâng anh lên, để phòng làm việc nổi tiếng, sau đó, anh sẽ bị vất bỏ... Nghiêm Trạch rõ ràng, để phòng làm việc của Lê Hạo sớm nổi, rồi mình có thể rời đi, nhưng...

Anh khó chịu.

Rất không thích.

Cực kì khó chịu.

Cảm giác làm ván cầu, sẽ làm anh nhớ tới ba ngàn năm trước, lúc làm thần sử.

Thật buồn nôn.

– Cậu không phải muốn tôi nổi tiếng sao, nếu có Hoàng đạo nâng đỡ, thì nổi cũng không quá khó.

Nghiêm Trạch tỏ vẻ không để ý.

– Hãy nghĩ đến phòng làm việc của cậu, nghĩ về hợp đồng của chúng ta. Hơn nữa, Hoàng đạo nhìn như học sinh trung học, tôi là người như nào, cậu biết rõ. Cho dù có đi, cũng không chịu thiệt, cùng lắm thì một búng tay là hẵn xong.... Lê Hạo, lần buôn bán này rất lời....

Âm thanh khàn khàn, như mê hoặc lẫn khách sa chân rớt vào vực sâu.

Nói vậy, ánh mắt Nghiêm Trạch phấp phất lạnh lẽo.

Lê Hạo sẽ nói gì?

Dù sao cũng như nhau.

Không ngờ—

– Không được là không được!

Lê Hạo luôn khúm núm trước Nghiêm Trạch hiếm có cứng đầu.

Cậu giẫm phanh, đứng ven đường, rút di động, tức giận nhập số trong danh thiếp, gửi đi tin nhắn từ chối.

Nghiêm Trạch hơi bất ngờ nhìn Lê Hạo, phản ứng của cậu rất.... đáng ngạc nhiên?

– Tại sao?

– Tiềm quy tắc như vậy, rất bí ối.

Nghiêm Trạch lặng lẽ dựa vào gôn.

Hai người rất gần.

Nghiêm Trạch nhìn thẳng hai mắt Lê Hạo, hòng bắt giữ sơ hở của cậu.

– Chỉ là, đây là chuyện thường trong giới. Lê Hạo, đừng nói cậu làm nhiều năm như vậy, chuyện như này còn chưa gặp qua.

Lê Hạo cắn răng.

– Đúng, tôi từng gặp chuyện này... Hơn nữa tôi từ chức, tự mở phòng, cũng là vì không chịu nổi nó đó.

– Chỉ vậy?

Lê Hạo cúi đầu.

– Ừ thì, còn có nguyên nhân khác.

Cậu nhìn tay lái, không dám nhìn thẳng vào Nghiêm Trạch.

Ánh mắt vừa rời của Nghiêm Trạch thật sự rất sắc nhọn, Lê Hạo cảm thấy cậu như bị đóng băng. Hơn nữa, bên trong ánh mắt kia, còn ẩn giấu những cảm xúc... mà cậu không hiểu thấu.

Cậu hiểu thấu, mình biết rất ít về Nghiêm Trạch.

Cứ liên quan tới Nghiêm Trạch, Lê Chính Thù lại qua loa, Lê Hạo không tài nào biết được, Nghiêm Trạch đã từng là ai.

Rõ ràng rất thích diễn xuất, nhưng sao lại ghét nổi tiếng? Vì sao, mà lưu luyến với rạp hát nhỏ kia?

Giống như, trong vô thức, cự tuyệt tiếp xúc với thế giới bên ngoài —

Cậu nghĩ không ra, chỉ có thể lam theo sơ tâm, thành thực nói:

- Vì anh không thích như vậy.

Nghiêm Trạch xoa mặt: Sao Lê Hạo có thể nhìn ra? Không rõ ràng vậy chứ.

– Hơn nữa, tôi cũng không muốn anh làm thế.

Cậu nghĩ, dù sao cũng do cậu, do cậu lôi anh ra khỏi rạp hát...

Nghiêm Trạch: “....”

– Lê Hạo này.

Lê Hạo: “?”

Nghiêm Trạch nhìn cậu:

– Cái gì gọi là “cậu không muốn tôi làm vậy”?

Lê Hạo thẳng thắn nói:

– Ý trên mặt chữ!

– Cậu sẽ nói vậy với những người khác sao?

Lê Hạo trầm ngâm.

– Không.

Cậu không nợ người khác mà!

Trước đây nghệ nhân của cậu không chịu nổi hấp dẫn, đi theo người khác, cậu nhiều lắm khuyên hai câu. Khuyên không được, cùng lắm thất vọng một hồi, không hẳn là không buồn.

Tự do lạc, có là thần tiên cũng không cứu nổi.

Nhưng Nghiêm Trạch sao biết suy nghĩ của Lê Hạo, vì vậy lời nói của Lê Hạo vào tai Nghiêm Trạch lại mang ý khác.

Nghiêm Trạch nhú chặt mày.

– Lê Hạo, cậu....

Lê Hạo đầy đầu ngơ ngác:

– Tôi sao?

– Cậu thích tôi ư?

– Hả???

Lê Hạo ngó người.

– Nếu không sao lại nói vậy?

Nghiêm Trạch theo bản năng tránh xa Lê Hạo, càng nghĩ càng gấp, lúc trước Lê Hạo lẩn lộn đòi ký, sao anh lại không nhìn ra được bản chất chứ!

Gấp.

Thực gấp.

Rất....

Lê Hạo cũng vậy!

– Nhưng mà... tôi là thằng nam như inox vậy!

Lê Hạo cố gắng biện minh.

Nghiêm Trạch co rút khóe miệng.

– Cậu chẳng phải nói tôi suất đến thằng nam cũng bẻ cong sao. Hơn nữa, inox rất dẻo, chỉ cần đủ nóng, là rất dễ bẻ cong....

Lê Hạo: “....”

Cậu muốn vớt vát chút.

– Không thể, tôi dù là gay nhưng chưa chắc thích anh. Anh nghĩ xem, anh mỗi ngày đều lừa tôi, sao có thể thích anh.

Nghiêm Trạch càng nhìn Lê Hạo càng thấy nguy.

– Cậu là M, cậu không biết, gặp tôi bị chòng ghẹo vài lần liền phát hiện?

Lê Hạo:

– Không không không, này không khoa học.

Nghiêm Trạch chỉ chỉ mình:

– Cậu nói khoa học với tôi?

Anh rõ ràng là tồn tại phản khoa học.

Lê Hạo: “....”

Sao càng nói càng thấy có lý vậy ta?

Bị Nghiêm Trạch nói tới ngu, Lê Hạo lơ tơ mơ không hề biết mình đang bị bôi đen, càng bôi càng đen.

Cậu thích Nghiêm Trạch?

Lê Hạo tự hỏi.

..... Cậu mà thích á????

Đúng lúc này, điện thoại bỗng reng, là tin nhắn từ Hoàng Hách.

[Sao vội từ chối vậy? Tôi nghĩ thế này, Nghiêm Trạch, anh là top 1 khu vực. Vậy chờ Huyền kiếm thiên ân bắt đầu chọn người phát ngôn, hay anh cũng báo danh đi.]

[Anh là người mới, cần xuất hiện nhiều. Chẳng lẽ, anh không muốn chơi trội sao...?]

[Nghệ sĩ đại diện vs gamer đại diện là một người. Sao hả, kích thích không? Đây là cơ hội ngàn năm mới có, anh nếu bắt được, lại để người đại diện làm... một chút, cam đảm nổi như cồn.]

(1)xem xem với dùng dao mổ trâu giết gà

Quay lại

Editor: Mình muốn làm rõ điểm này. Như truyện có nói, về đại ngôn của game, thì là có hai người, một người là tuyển chọn từ nghệ nhân trong giới, người còn lại là tuyển từ đám gamer.

Ok, Nghiêm ca đã định tham gia tuyển chọn vị trí nghệ nhân, là cái mà Hoàng Hách làm giám khảo đó.

Còn về phần gamer, thì phải thi đấu.

Ý của Hoàng Hách khá rõ ràng, là muốn Nghiêm Trạch giữ hai vị trí luôn, thân là nghệ nhân, rồi cũng là gamer.

Về phần cuộc thi cho nghệ nhân, mình mạn phép gọi là bên Hoàng Hách. Cuộc thi cho gamer mình sẽ gọi là tuyển gamer.

Bởi vì khá rối, chương sau nói khá rối, nên mình giải thích một lần.

Thân.

29. Chương 29: Mười Hạng Toàn Năng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghiêm Trạch xuyên tạc ý của Lê Hạo, mà Lê Hạo cũng lơ mơ bị Nghiêm Trạch lừa vào tròng.

— cái gọi là hiểu lầm, chính là như vậy.

Sau khi trở về khách sạn, hai người mới chú ý tới tin nhắn của Hoàng Hách. Xem xong, Lê Hạo xấu hổ hiểu được mình hiểu lầm vị Hoàng đạo này.

Đối phương hẹn Nghiêm Trạch, chỉ vì chuyện này thôi.

Và... đề nghị của Hoàng Hách làm hai người sáng mắt.

Đúng vậy. Nếu Nghiêm Trạch có thể làm hai vị trí phát ngôn, chắc chắn sẽ tốn rất nhiều giấy bút đây.

Lê Hạo đang sầu vì không có cơ hội xuất hiện, đề nghị của Hoàng Hách đúng là buồn ngủ tặng gối đầu.

Nhưng....

Dù Hoàng đạo chen ngang, nhưng không khí giữa hai người vẫn rất kì lạ.

Lê Hạo vừa vào phòng, đặt mông lên giường, tâm tư rối loạn.

Cậu thế nào với Nghiêm Trạch?

Ngay từ đầu, cậu coi Nghiêm Trạch là sao may mắn, trông mong đối phương nổi tiếng, cũng kéo theo phòng làm việc. Theo lý thuyết, hai người chỉ là hợp tác, nhưng....

Cậu đường đường chính chính là đồn ông, vậy mà lại muốn đào móc quá khứ người ta, tại sao?

.... Nghĩ nghĩ, Lê Hạo cũng thấy cậu gei vãi lọ.

– Tóm lại.... chắc chắn đây là hiểu lầm. Người có tính thiện, tôi chắc chắn không có gì với anh đâu. Hôm nay anh nghỉ trước đi, cuộc thi tuyển gamer đại diện còn vài hôm mới bắt đầu.

Vội ho khan, Lê Hạo đánh vỡ bầu không khí vi diệu.

– Đến lúc đó, chỉ sợ anh sẽ phải vừa đuổi bên Hoàng đạo, một bên thi đấu game — rất vất vả đấy. Hơn nữa, anh nhớ kỹ anh là nghệ nhân của tôi, tôi là người đại diện của anh, quan hệ chúng ta là vậy, sẽ không có quan hệ khác.

Nghiêm Trạch không hé nửa lời, chỉ im lặng chăm chú nhìn Lê Hạo, nghi ngờ.

Lê Hạo khó hiểu chột dạ.

– Cậu không có ý với tôi?

Nghiêm Trạch hỏi.

– Không có, thật đó, tôi mà thích anh thì tôi gặm bàn phím liền.

(Tui: Ha, chuẩn bị bàn phím đầy đủ đi, tui sẽ chờ hahahahah)

Lê Hạo thề độc, não còn chưa nghĩ kỹ đã lập một lá cờ quyết tâm.

Nghiêm Trạch:

– Không thấy sắc nấy lòng tham?

Lê Hạo: “...”

Nhưng thấy Lê Hạo liều chết không thừa nhận, Nghiêm Trạch cũng thở phào. Dù sao Lê Hạo cũng là người đại diện của anh, năng lực không tệ. Nếu có thứ tình cảm đó thì... là tối kỵ. Lê Hạo phải rõ điểm này.

Cho dù cậu có ý, cũng phải nén vào cho được.

Chỉ là—

Trong lòng anh vẫn vương mắc.

– Được rồi.

Anh cầm khăn vào phòng tắm.

– Tôi tắm, cậu mở máy tôi lên, xem có gì lưu ý trong báo danh tuyển gamer không.

Vì khi bỏ phiếu, ảnh cần là ảnh COS, Nghiêm Trạch một thân cổ trang nóng muốn chết, cả người đầy mồ hôi.

– Biết rồi.

Lê Hạo giờ dấu ok.

Nhưng chờ Nghiêm Trạch vào phòng tắm, Lê Hạo mới nhớ ra một vấn đề.

Hai người ở trong phòng cho thương nhân, chỉ là không hiểu kiến trúc sư của khách sạn trong đầu chứa mọe gì, mà thiết kế phòng tắm là kính mờ, KÍNH MỜ nha má. Người trong phòng, nhìn vào phòng tắm, là có thể thấy bóng người mơ hồ bên trong.

—— Khá là tình thú đấy.

Lúc trước Lê Hạo còn “chong sáng”, chưa bị Nghiêm Trạch bôi đen, thì thấy khá ok. Cậu còn thưởng thức một phen, tán dương kiến trúc sư thấu lòng người.

Nhưng giờ thì...

Nhìn thấy bóng hình mờ mờ ẤY, Lê Hạo muốn giết chết kiến trúc sư.

ĐM xấu hổ vl!!!!

——

Mặt khác.

Kỳ hai của Hơi thở sinh tồn có mặt Nghiêm Trạch đúng giờ phát sóng.

Ở kỳ một, khá nổi bật, Nghiêm Trạch cũng được kha khá người chú ý, nên có rất nhiều người kỳ vọng ở kỳ này.

—— trong đó cũng có anh em họ Hướng.

Trước khi phát sóng, hai anh em đã canh giờ cẩn thận.... ngồi trước màn ảnh, chờ.

Tại lúc này, Hướng Dĩ Lâm & Hướng Tây Đông đang ngồi trong phòng họp ở công ty Hướng gia.

Hướng Dĩ Lâm mặc đường trang(1) đỏ sậm, chân bắt chéo, trong tay cầm chén trà, dù bận vẫn ung dung ngồi trước bàn chờ chương trình. Còn Hướng Tây Đông, cậu ta chỉ có một feeling thôi, như đứng đồng lửa như ngồi đồng than.

Hương Tây Đông không hiểu nổi anh cậu đang nghĩ cái quần gì.

Mặt thì như muốn mời chào Nghiêm Trạch, nhưng sau Hơi thở sinh tồn, chẳng những không ra tay, còn giống cậu, tìm hiểu về Nghiêm Trạch.

Thậm chí ngay cả những lời thoại của Nghiêm Trạch trong kịch nói năm ấy còn biết rõ nữa chứ!!!

Nếu không biết rõ Hướng Dĩ Lâm làm vậy vì nghĩ Nghiêm Trạch là người mà hiệp hội muốn tìm, thì suýt nữa cậu đã tin anh cậu là học theo đuổi thần tượng.

– Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Hướng Dĩ Lâm said that.

Hướng Tây Đông: “...”

Để chắc chắn xem thoải mái rõ nét, trước khi chiếu ‘chân nhân tú’, Hướng Dĩ Lâm đã sai bí thư của mình dọn dẹp phòng họp, nối máy tính với máy chiếu. Vậy là có thể coi bằng máy chiếu rồi.

– Bắt đầu rồi.

Thấy đã đến giờ, Hướng Tây Đông cũng không thèm quan tâm anh mình trong đầu chứa cái gì nữa, nhìn lên hình chiếu, Hướng Tây Đông vô thức hưng phấn.

Mà Hướng Dĩ Lâm vẫn bình tĩnh như trước.

Lại một ngụm trà, Hướng Dĩ Lâm âm thầm thâm suy tính nói với Nghiêm Trạch chuyện hiệp hội.

Cái gọi là đạo pháp, là huyền thuật, đã tồn tại từ xa xưa. Hồng quân giảng đạo, Bàn Cổ khai thiên, tu hành đắc đạo, Đạo giáo thành lập, phát triển phồn thịnh(2).

Nhưng, thịnh cực tất suy(3), qua đại chiến phong thần, Đạo Phật tranh đấu, đạo Nho chính thống dần suy yếu. Đến thời đại mạt pháp, chỗ nói huyền thuật, ngay cả yêu tà đều còn rất ít, gần tuyệt tích.

Hướng gia, là gia tộc đạo phái truyền thừa nghìn năm, nghe đâu còn là một nhánh của Tiệt giáo(4), lai lịch rất lớn. Đáng tiếc, đạo Nho chính thống không còn, Hướng gia đã không còn cảnh hưng thịnh ngày xưa.

Thời cải cách, tổ phụ Hướng Dĩ Lâm cùng bậc cha chú kiên quyết gan dạ, xuôi Nam buôn bán, mới cứu được Hướng gia — chỉ là, Hướng gia cũng từ bỏ một nửa truyền thừa Đạo pháp, thay da đổi thịt, thành nhà thương.

Tuy vậy, Hướng gia từ xưa tới nay, chưa từng buông bỏ Đạo Nho chính thống, vẫn luôn mong muốn phục hưng.

Làm người thừa kế Hướng gia, khác với người em buông thả, Hướn Dĩ lâm rất sớm đã phải tiếp xúc với các môn phái lớn. Đồng chịu lãnh đạo bởi một vị đại sư, các môn phái sẽ đồng loạt tụ họp, gọi hiệp hội Đạo phái, chấn hưng Đạo Nho.

Nhưng có người muốn chấn hưng, tất có người bảo thủ ngoan cố, chết sống không gia nhập hiệp hội. Bọn họ cho rằng, thành lập hiệp hội là “Trái với ý trời”, trời đã muốn đạo phái sụp đổ, thì thà rằng sụp, cũng tuyệt không muốn chấn hưng.

Vì phái bảo thủ quá ngoan cố, nên người thuộc phái phục hưng đã phải tốn rất nhiều công sức.

— Hướng Dĩ Lâm chính là một người trong số đó.

Nhưng Nghiêm Trạch xuất hiện, hẳn thấy được một tia hi vọng: hẳn biết chuyện của Lê Chính Thù, cũng nghe qua “trách nhiệm” của Lê gia.

Hiện giờ thấy Nghiêm Trạch, biết đối phương có quan hệ với Lê Chính Thù, lại kết hợp thêm một số điều tra...

Hướng Dĩ Lâm chắc chắn, Nghiêm Trạch có một số khả năng mà người ở niên đại mạt pháp không có, ví như pháp thuật! Đối phương rất có thể là kiếp sau của một vị đại năng(5) ở thời Hồng Hoang(6)...

Nếu Nghiêm Trạch trở thành người đứng đầu hiệp hội, thì chắc chắn ai cũng sẽ nghe theo. Phái ngoan cố, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mà thôi.

Nhưng để Nghiêm Trạch đồng ý, cũng là một vấn đề.

Thân phận hiện tại của Nghiêm Trạch, là cơ hội cho Hướng Dĩ Lâm. Thân là ngôi sao, thì Hướng Dĩ Lâm liền làm nhà đầu tư, lấy điện ảnh, cùng tài nguyên đi đàm phán. Nếu Nghiêm Trạch cứng đầu như Lê Chính Thù, thì trực tiếp dùng bạo lực đóng băng đối phương, không sợ không nghe!

Hơn nữa....

Hướng Dĩ Lâm nhìn về phía Hướng Tây Đông đang chăm chú xem.

Đứa em ngu ngốc của hắn, hình như rất thích Nghiêm Trạch. Hay là, để Hướng Tây Đông đi do thám trước.... Hắn dời mắt về Nghiêm Trạch, xem xét tính cách của đối phương.

Phải tìm hiểu kỹ, mới dễ làm.

Hướng Dĩ Lâm nghĩ.

Nhưng mà....

Mỗi tập của Hơi thở sinh tồn đều kéo dài chín mươi phút, Hướng Dĩ Lâm còn chưa uống hết trà, chương trình đã kết thúc.

– Chương trình này tên Hơi thở sinh tồn hử?

Hắn thì thào tự hỏi:

– Người ta đến để khiêu chiến sinh tồn, hoặc làm thuê, hay hát rong.... sao Nghiêm Trạch tên này, anh ta....

Nhìn Nghiêm Trạch thoải mái nhận tiền còn mua hàng, Hướng Dĩ Lâm ghen lời.

Hướng Tây Đông bổ sung:

– Anh ta như khách du lịch vậy!

Hướng Dĩ Lâm: “....”

Ừ.

Du lịch.

Đối với Nghiêm Trạch, chương trình này hắn tên Du lịch phố phường.

Hướng Tây Đông chống cằm.

– Không hổ là người đồn ông em coi trọng, oai quá!

Còn Hướng Dĩ Lâm, hắn chỉ thấy nhức đầu.

Nghiêm Trạch... có vẻ khó chơi hơi hắn nghĩ.

Tập này của Hơi thở sinh tồn làm rất nhiều người ấn tượng!

So với đám Nguyên Sướng đau khổ, Nghiêm Trạch nhìn rất thoải mái, cứng rắn bề chương trình khiêu chiến với sinh tồn thành trải nghiệm chơi bởi, làm khán giả trọn mắt há mồm. Trừ việc đó, biểu hiện trong chương trình của Nghiêm Trạch làm cho người xem cười chết — chỉ xem thôi, mọi người đều không nén được nghĩ, rốt cuộc Nghiêm Trạch còn cái gì là không làm được không?

Đóng phim chạy Parkour còn biết chơi game, ngay cả cosplay cũng y bản gốc.... Thật hoàn mỹ mà.

Lê Hạo cũng thuận thế, sau khi chương trình phát sóng, cũng liên hệ với truyền thông.

#Nghiêm Trạch 666(7)#, #Nghiêm Trạch 999(8)#, #Nghiêm Trạch vô địch#

Mấy hashtag chỉ trong một ngày, hot tung trời.

— trừ mấy lần do Kỉ Trầm, cùng Lâu Ngộ Bạch, thì lần này, là lần thứ ba Nghiêm Trạch hot.

Nhưng, hai lần trước, là nhân vật phụ. Còn lần này, là chính anh, chính anh.

Hot lên, thì nhân khí Nghiêm Trạch cũng bùng nổ theo. Không chỉ fan tăng vọt, ngay cả hội fan cũng được lập. Lê Hạo vạn phần vừa lòng với kết quả này.

Tuy rằng, để được vậy, tiền tốn không ít, nhưng vì Nghiêm Trạch.... đáng!!!

Hot thì chỉ nhất thời, nếu muốn Nghiêm Trạch thực sự nổi tiếng, thì nhất định phải là phim.

Lê Hạo đã chuẩn bị cả rồi.

— Nữ hầu robot của ta do Nghiêm Trạch thủ vai, sắp công chiếu vào tuần sau.

Từ lần đầu Lê Hạo nhìn thấy bộ phim này, Lê Hạo đã thấy bộ phim này, chính là dành riêng cho Nghiêm Trạch đây mà.

Nữ hầu robot của ta là thể loại sitcom(9), là thể loại giống kịch nói.

Nghiêm Trạch xuất thân từ kịch nói, tuy thiên phú tốt, nhưng không quen thuộc kỹ xảo diễn phim, nên gặp rất nhiều bất lợi. Quay sitcom, có thể che lại các khuyết điểm đó, lộ rõ sở trường..

Với lại, sitcom rất được lòng khán giả, chỉ cần quay đúng điểm, gây cười đúng chỗ, chắc chắn có người xem. Quan trọng nhất là.... — vai Nghiêm Trạch thủ vai rất...

Rất kì ba(10).

Tất nhiên, kì ba ở đây không mang nghĩa xấu, mà theo nghĩa tốt. Fan theo thần tượng, là vì tính cách thần tượng; còn thứ giữ cho người xem nhớ kỹ diễn viên, vĩnh viễn là vai diễn.

Một vai diễn tốt, sẽ giúp diễn viên rất nhiều.

Mà trong Nữ hầu robot của ta , vai diễn của Nghiêm Trạch, chắc chắn sẽ làm người xem —

Nhìn, qua, nhớ, mãi!

—
Thế nhưng, Nghiêm Trạch vẫn hồn nhiên không biết mình hot.

.... Dù sao anh cũng không hứng thú với chuyện nổi tiếng.

Nếu không phải nhận ra fan weibo đột nhiên nhiều lên, thủy quân giảm bớt, thì Nghiêm Trạch có lẽ sẽ không bao giờ nhận ra hình như anh hot lên.

.... Lại nói tiếp, dù có biết chẳng nữa, thì mọi người thử nghĩ Nghiêm Trạch sẽ phản ứng gì?

Chả phản ứng gì cả.

Nghỉ ngơi, chơi bởi vài ngày, tiện đi nghe vài khóa diễn xuất, Nghiêm Trạch ngựa không dừng vó(11) đi thu kỳ bốn của Hơi thở sinh tồn .

Vì hiểu lầm với Lê Hạo, Nghiêm Trạch bắt đầu cố ý tránh Lê Hạo — tiêu biểu là, anh dừng chọc Lê Hạo.

Mấy ngày rồi không bị chọc ngoáy, Lê Hạo cảm thấy hơi hơi lạ.

.... A không không không! Nghiêm Trạch không lừa cậu, cậu phải vui chết mịa chứ, sao lại là lạ!

Kì Hơi thở sinh tồn lần này có chủ đề là sinh tồn ven hồ. Anh, cùng với người khác, sẽ cắm trại ven hồ Carlo ba ngày.

Ngồi trên máy bay, Lê Hạo cầm trên tay sách hướng dẫn du lịch hồ Carlo, một bên nhắc nhở Nghiêm Trạch:

– Kịch bản anh đã xem, mà nè, nghe đồn ở đó có dã nhân. Anh phải chú ý an toàn — cái thể loại gì thế này.

– Dã nhân?

Nghiêm Trạch mơ màng chà xát ngón tay.

– Thì sao? Bình thường.

Lê Hạo tiếp tục lật sách:

– À mà, dã nhân có phải động vật được nhà nước bảo vệ không? Nếu đánh tàn phế có bị gì không?

Nghiêm Trạch thu tay:

– Thôi được, tôi sẽ cẩn thận.... À này.

Anh nhớ tới chuyện lần trước kịch tổ nói với mình.

– Nguyên Sướng bị bệnh, không quay nữa đúng không? Vậy ai thay cậu ta?

Hàng này không hề thấy tội lỗi, rốt cục Nguyên Sướng bị bệnh là do ai chứ!!!

Lê Hạo lắc đầu.

– Tôi cũng không rõ, kịch tổ còn không nói với tôi. Tuy bọn họ nói sẽ tìm người thay cho Nguyên Sướng.

– Ừm.

Nghiêm Trạch mặt không đổi.

– Có chỗ nào cần chú ý không?

Lê Hạo đóng sách.

– Cũng không còn.

Nghiêm Trạch xoa cằm, yên vị ngồi nghịch máy chơi game đốt thời gian. Lê Hạo trộm nhìn sang, mới phát hiện Nghiêm Trạch đang đánh quái. Mỗi ngày nào anh ta còn bị chết liên tục chín lần, vậy mà hôm nay đã một tay cầm máy game, cực kì chuyên nghiệp, bình đầy máu đánh chết Boss. Đôi tay lưu loát làm Lê Hạo há hốc mồm.

Nhận ra Lê Hạo lại gần, Nghiêm Trạch bản năng xịch xa ra.

Lê Hạo tức giận:

– Anh làm gì đó?

Nghiêm Trạch giơ máy game lên:

– Để tiện chơi ấy mà...

Anh còn chưa dứt lời, con Boss trong game đã một búa cho tiểu Nghiêm Trạch trực tiếp đầu thai.

Game over

Dòng chữ đỏ tươi đổ rực màn hình.

Nghiêm Trạch: “...”

Lê Hạo: “...”

Chuyến bay hạ cánh.

(1)Đường trang:

(2): Trong Phong thần diễn nghĩa, thì Hồng quân là nhân vật khởi đầu, xưng là Hồng quân đạo nhân, ông rất mạnh, sinh ra trước khi trời đất thành lập. Bàn Cổ, trong thần thoại Trung Quốc, chính là người khai thiên lập địa, trời đất đều là bộ phận trên cơ thể ông hóa thành.

Ý tác giả là nói lên lịch sử của Đạo giáo, đầu tiên là Hồng quân, sư tổ khai giáo, đạo giáo đã có từ lúc đó, rồi Bàn Cổ sinh thiên địa, đạo giáo bước lên thời kỳ huy hoàng.

(3) là Phồn vinh đến tận cùng thì sẽ bắt đầu suy yếu

(4)Tiệt giáo: một giáo trong ba giáo lớn nhất trong “Phong thần diễn nghĩa”, được xưng tụng là “Có giáo vô loại, vạn tiên đến hướng” (Tạm dịch: Giáo phái thu nhận mọi thứ, tức không phân biệt chủng loại, được vạn tiên triều bái)

(5) Đại năng: là người có phép thuật (theo nghĩa cảnh) rất lớn, kiểu bá vl ấy

(6)Hồng hoang: theo tôn giáo của con người là thời kỳ đầu tiên bắt đầu tạo ra vạn vật, nó mang nghĩa sơ khai.

(7)666: ngẫu

(8)999: là 666 viết ngược á

(9)Tình huống hài kịch hay sitcom (viết tắt của từ tiếng Anh situation comedy) là một thể loại của hài kịch, lúc đầu được sản xuất cho radio nhưng hiện nay được trình chiếu chủ yếu trên ti vi. Sitcom có nhiều tập với những tình huống hài hước được lồng ghép vào nội dung câu chuyện phim và được thực hiện hầu hết trong trường quay, thu thanh đồng bộ, sử dụng cùng lúc 3 đến 4 máy quay phim ghi hình và bắt buộc phải dựng hình ngay tại trường quay để bảo đảm thời gian thực hiện một tập phim (khoảng 50 phút) chỉ trong thời gian 3 đến 4 ngày.

(10)Kỳ ba: Nghĩa là tuyệt vời, thường được sử dụng để so sánh các tác phẩm nghệ thuật tinh tế khác thường hoặc các nhân vật rất nổi bật . Đó là một phép ẩn dụ cho một ai đó (hoặc một cái gì đó) không phải là thể tục và đầy cá tính. Bây giờ từ này là vô lý hơn, có nghĩa là những điều đẹp là khác nhau. Nó cũng chỉ ra một số hành vi không thể tưởng tượng được ngoài những hành vi và suy nghĩ bình thường của con người

(11)ý chỉ vội vàng

30. Chương 30: Gấp Tức Điên

Hồ Carlo, tọa lạc ở phương Bắc, tại chân núi tuyết, quanh năm lạnh lẽo. Vì địa hình cao, nửa năm hồ luôn ở trạng thái đóng băng. Đoàn phim Hơi thở sinh tồn đã được cho phép quay tại đây, tuy hơn nửa tổ camera bị điều đi hỗ trợ quay Trường Dạ Thiên Minh mà buộc phải kéo dài thời gian ra tầm một tháng, nhưng may là mọi chuyển vẫn ổn.

Ngay từ đầu, đoàn phim định là đầu mùa thu sẽ quay chân nhân tú, nhưng vì bị kéo dài tận một tháng, nên thoát đã tới cuối thu, hồ cũng bắt đầu đóng băng.

Bởi vậy biên kịch phải thay đổi một số thứ — ví như, chỗ ở.

Theo kịch bản, Nghiêm Trạch đáng ra nên cắm trại ven hồ Carlo, nhưng giờ hồ đã đóng băng, cắm trại rất nguy hiểm, chỉ còn cách dời tới khu vực nhà dân cạnh đó.

Khi chuyến bay của hai người hạ cánh tới hồ Carlo, đoàn phim vẫn còn đang trên đường tới.

Hai người đến đó không có gì làm, rảnh rỗi đi thăm thú xung quanh hồ.

Tuy trong sách du lịch có nói dã nhân rất khó gặp, nhưng cẩn thận vẫn là trên hết, hai người không muốn vì vậy mà hoãn quay.

Đứng ngoài sân bay, Nghiêm Trạch hí hóp đánh giá hồ Carlo tại ven thành thị.

Hồ Carlo là khu 5A. Mấy năm qua nhờ du lịch, thành thị vốn chỉ có cấp ba đã vọt tới cấp hai.

Nhưng nơi này khí hậu khắc nghiệt, không giữ được bước chân người dân, dân cư cứ giảm xuống hàng năm, trừ dân du lịch, nơi này không còn gì cả.

Yêu ma hay thần tiên, đều chọn lánh đời. Nơi này có lẽ có thứ gì đó thật.

Nghiêm Trạch nghĩ, sách du lịch Carlo viết không sai, có lẽ thật sự có dã nhân.

Chỉ là “dã nhân” có phải là “nhân” hay không, thì còn phải xem xét.

— Lê Hạo kéo hành lý tới, liếc mắt là thấy Nghiêm Trạch đứng tại cửa sân bay.

Cuối thu, nơi này bắt đầu đổ tuyết.

Nghiêm Trạch mang kính râm, trên người phong phanh, khoác ngoài áo gió chống lạnh.

Đón gió tuyết, gương mặt vốn lạnh lùng nay lại thêm chút xa cách.

Lê Hạo ngẩn ra, bỗng cảm thấy, nếu mỗi người là một pho tượng, thì Nghiêm Trạch chính là băng tượng lạnh lẽo vô tình nhất.

Cậu không nghĩ nhiều, chạy tới.

Tới bên Nghiêm Trạch, Lê Hạo lôi từ đồng hành lý ra một cái khăn quàng, im lặng đeo cho Nghiêm Trạch.

Đeo xong, Lê Hạo tựa hồ chưa ưng ý, lại tìm thêm một chiếc mũ, mang cho Nghiêm Trạch.

– Cậu làm gì thế?

Nghiêm Trạch sờ mũ trên đầu.

Lê Hạo hỏi lại:

– Tôi mới phải hỏi sao anh lại đứng ở đây, không sợ cảm sao.

Cậu sờ tay Nghiêm Trạch, lạnh băng hết rồi. Lại rút thêm một đôi găng tay.

Xong xuôi, Lê Hạo vẫn chưa vừa lòng, kéo tay Nghiêm Trạch, nhét vào trong túi áo mình — túi của cậu lót lông vịt, còn lông nhung, ấm ới là ấm.

Nghiêm Trạch nói:

– Tôi có túi sưởi.

Ý là không sợ lạnh.

Lê Hạo cười nhạt.

– Tuyết cũng rơi, cái túi sưởi bé tí làm được gì?

Nghiêm Trạch: “....”

Có một loại lạnh, tên là người đại diện của tui luôn thấy tui rất lạnh.

Nói một hồi, Nghiêm Trạch kỳ lạ cảm thấy mắt tự nhiên.

Anh cảm thấy, Lê Hạo thích anh — dù sao, nếu không thích, sao lại phải lấy lòng mình như vậy? Hai người cũng chỉ là hợp tác.

Ài.

Vừa liếc mắt, Nghiêm Trạch chú ý tới xung quanh có không ít người chú ý bọn họ. Thậm chí còn có hai cô gái cười khúc khích chỉ vào bọn họ, miệng nói chân ái linh tinh.

Nghiêm Trạch nhú mày, rút tay ra:

– Tôi đang ngắm cảnh, cậu cẩn thận chút, coi chứ có phóng viên đấy. Thôi, mau đi khách sạn.

Lê Hạo căn bản không nhận ra hành động của cậu có bao nhiêu gei, cậu chỉ là quan tâm Nghiêm Trạch.

Trong suy nghĩ của Lê Hạo, cậu “cưỡng bách” Nghiêm Trạch, nên nguyện ý dành chút quan tâm cho người đầy bụng xấu xa như Nghiêm Trạch, không oán giận.

Hơn nữa, cậu cậu ngay không sợ chết đứng, không nghĩ theo hướng đó, làm gì cũng không thẹn lương tâm, nên thấy rất bình thường.

– Được thôi.

Lê Hạo xoa mũi.

– Đầu tiên phải đến chỗ nhà trọ đã.

Cậu lấy di động ra, gọi taxi.

Nghiêm Trạch gật đầu, một lần nữa hướng tầm mắt về thành hồ Carlo.

Nhưng....

Nhân lúc Nghiêm Trạch không chú ý, Lê Hạo nhanh tay, nắm tay Nghiêm Trạch nhét vào túi mình.

Nghiêm Trạch: “....”

Lê Hạo học bộ dáng của Nghiêm Trạch, ngó nghiêng ngắm cảnh.

—

Nhà trọ đoàn phim chọn, là của dân bản xứ. Hộ này thuộc dân tộc thiểu số, nghe nói trước khi lập nước làm nghề chài cá, định cư ven hồ Carlo.

Chủ nhà là một đôi vợ chồng, có cô con gái mười bảy mười tám tuổi.

Lúc Nghiêm Trạch tới, cô gái hưng phấn chạy tới Nghiêm Trạch, tay cầm giấy bút, luôn miệng xin Nghiêm Trạch kí tên. còn nói mình là fan của Nghiêm Trạch ngay từ kì đầu của Hơi thở sinh tồn .

Kí tên xong, Lê Hạo theo Nghiêm Trạch ra ngoài, cổ mang camera, khảo sát xung quanh hồ Carlo, xem “đã nhân” có thật không.

Nhưng....

Hai người lẩn lộn suốt cả chiều, vẫn không được gì.

Thấy đoàn phim cũng sắp tới, Nghiêm Trạch Lê Hạo không thăm thú nữa, quay về.

Nhưng khi mở cửa, hai người gặp được một người.

– Nữ thí chủ, bản đạo thấy sắc mặt ngài hồng nhuận, đỉnh đầu có mây tím, là phát tài! Sang năm thi đại học, ngài chắc chắn sẽ đỗ bằng vàng, cá chép vượt long môn.

Một người mặc áo lông xen đen trắng, giống như gấu trúc đang kéo tay đôi vợ chồng, miệng nói luyên thuyên. Đòi xem tướng cho cô con gái, chọc cho con gái người ta cười không dứt.

Thấy Nghiêm Trạch và Lê Hạo về, cậu ta buông tay cô gái, chạy vội tới trước mặt Nghiêm Trạch.

– Hừ! Nghiêm Trạch, không ngờ đúng chứ.

Thiếu niên hất đầu, bộ dáng vênh vác (*láo toét*). Chỉ là lúc này phối với quần áo, động tác như vậy, lại thấy buồn cười khó tả.

Lê Hạo liếc Nghiêm Trạch.

– Đoàn phim chẳng lẽ tìm cậu ta thay Nguyên Sướng?

Nghiêm Trạch nghi ngờ:

– Tên gấu trúc này cũng là diễn viên hử?

Lê Hạo lắc đầu:

– Tôi không biết.

Hướng Tây Đông nổi giận đùng đùng:

– Ai là gấu trúc chứ!!!

Nghiêm Trạch nhìn cậu ta từ trên xuống dưới.

– Ồ, nhìn nhầm, thật ngại quá.

Hướng Tây Đông bĩu môi.

Nghiêm Trạch giật mình nhận ra:

– Hóa ra là cờ caro(1) thành tinh.

Đúng lúc này, đoàn phim cũng tới rồi.

Thấy đoàn phim tới, Lê Hạo trực tiếp đi tìm Trương chế tác, hỏi chuyện Hướng Tây Đông.

– À, ra là cậu nói Hướng đại sư.

Trương chế tác cười cười:

– Cậu ấy đến giúp đỡ.

– Giúp đỡ?

Lê Hạo nhú mày.

Trương chế tác thì thâm:

– Hướng gia là nhà đầu tư của chúng ta.... Hạo ca, cậu hiểu ý tôi?

Lê Hạo không phải là loại ngây thơ gì, thấy Trương chế tác lôi ra chuyện đầu tư, cậu mới chợt nhớ, tuy Hướng Tây Đông hơi ngu, nhưng vẫn đường đường chính chính là một tên nhị thế tổ.

Là gần quan được ban lộc đây mà. Đầu tư, lợi dụng quan hệ đòi “giám sát”, chen vào đoàn phim.

Lê Hạo không nhịn được âm thầm hỏi thăm Hướng Tây Đông một phen.

Cậu ta tuy là tên nhị thế tổ, nhưng không bám riết như hồi ở tiểu rạp hát, hay trực tiếp trước mặt Nghiêm Trạch. Cậu ta ngược lại đi đường vòng, muốn thu gần khoảng cách với Nghiêm Trạch.

Lê Hạo nhìn cậu ta bị Nghiêm Trạch chọc tới nổi đóa giơ chân, nhưng vẫn kiềm nén.

Chẳng lẽ, cậu ta với Nghiêm Trạch là chân ái, không chỉ thể xác, ngay cả linh hồn cũng muốn chiếm?

Nếu không phải vậy, cậu ta đủ sức đập tiền vào mặt Nghiêm Trạch.

Không rõ nguyên do, Lê Hạo thấy có chút khó chịu.

Lỡ Nghiêm Trạch nhìn lầm, bị Hướng Tây Đông mê hoặc thì sao đây?

Lê Hạo thầm nghĩ, mình thân là người đại diện của Nghiêm Trạch. Nếu... giả sử mà Nghiêm Trạch có bị che mắt, cậu nhất định sẽ giữ Nghiêm Trạch lại!

Chờ tới lúc người trong đoàn đến đủ, thì người thay cho Nguyên Sướng mới thùng thỉnh xuất hiện.

Người đó tên Đường Điềm Điềm, là nữ.

Khác với Vu Nhược Hàm, Đường Điềm Điềm là bình hoa nhỏ, chỉ dựa vào nhan sắc ngây thơ khả ái, bản thân không có tài diễn, đứng nghĩa bình hoa.

Công ty đỡ đầu Diễm Diễm cũng rất nhỏ, tài nguyên khan hiếm.

Thân không tài nguyên không thực lực, năm chỉ được diễn vài vai nữ chủ bình hoa, nên cũng không nổi lắm.

Vốn nếu xét như vậy, thì cô ta làm sao leo được vào Hơi thở sinh tồn, nhưng do Nguyên Sướng rời đi đột ngột, và chỉ có Diễm Diễm là không có lịch. Bởi vậy, đoàn phim cũng chỉ có thể lùi một bước, tạm thời cho Đường Diễm Diễm vào.

Nghiêm Trạch từ trước tới nay không để ý tới những việc bên ngoài. Theo anh, ai diễn cũng như nhau.

Anh nào care tới Đường Diễm Diễm.

—

Đêm.

Nghiêm Trạch đứng bên hành lang, dựa người vào cửa sổ, lẳng lặng nhìn xuống mặt hồ nhuộm ánh bạc.

Đúng ra, bây giờ anh phải cắm trại bên hồ Carlo, nhưng vì hồ đóng băng, nên phải trú tại nhà dân. Cảnh dựng trại cũng biến mất.

Để thay cho đoạn đó, tổ kịch đã thêm vào cảnh chủ nhà kể cho khách về truyền thuyết dân gian về nơi này.

Nghiêm Trạch không hứng thú với mấy chuyện đó, một mình lặng lẽ “chuồn” ra ngắm cảnh.

Nói chứ, hình tượng của anh vốn không phải là hướng ngoại thân thiện dễ gần, lúc này tách đoàn cũng không sao.

Camera man phụ trách quay Nghiêm Trạch một bên quay một bên nói chuyện phiếm:

– Nghiêm tiên sinh này, anh có nghĩ hồ Carlo có dã nhân không?

Nghiêm Trạch nhún vai:

– Tôi không biết....

Bống...

Ngay lúc hai người đang trò chuyện, Nghiêm Trạch bất chợt ngừng lại.

Dưới ánh trăng tỏ mờ, anh mơ hồ thấy được thân hình rất lớn....

(1) thật ra cờ caro vốn của nó là lấy quân đen vs trắng

31. Chương 31: Chạm Trán Lão Rùa

Dưới ánh trăng có một bóng dáng đứng trên mặt băng hồ Carlo, chỉ tiếc cách quá xa, nhìn không rõ, chỉ có thể dựa vào ánh trăng thấy — đó là một nửa cầu tròn, từ xa nhìn lại nó như một hòn đảo nhỏ vững chãi.

Camera man đứng cạnh Nghiêm Trạch mặt trắng bệch.

– Nghiêm, Nghiêm tiên sinh! Anh nhìn, nhìn ở đằng đó có thứ gì vậy? To như vậy, chẳng lẽ, chẳng lẽ là “dã nhân” trong truyền thuyết.

Nghiêm Trạch: “....”

Ba nhìn sao mà nhìn một cái cục tròn vậy thành dã nhân?

– Cậu nói cái gì cơ?

Nghiêm Trạch làm bộ ngơ ngác.

– Trên mặt hồ thì làm gì có gì?

Anh nghi ngờ nhìn sang camera man.

– Anh bị ảo giác à?

Nhiều một chuyện chi bằng bớt một chuyện, tiến độ quay Hơi thở sinh tồn vốn chậm một tháng, nếu nay còn kéo nữa...

Nghiêm Trạch rõ ràng, giờ anh cần nhất ra mắt công chúng, nếu Hơi thở sinh tồn kéo dài, vậy sẽ có ảnh hưởng rất lớn với anh.

Cho nên, đầu tiên phải gạt tên này đã, giải thuyết thứ đó tính sau.

Diễn kỹ của Nghiêm Trạch sao? Thuộc hàng ảnh đế đó. Camera man vừa nghe anh nói vậy, nhất thời cũng bị gạt.

– Ảo giác ư?

Camera man hốt hoảng.

Nghiêm Trạch nói:

– Nếu không phải là ảo giác thì chắc là ảo ảnh đó.

Anh nghiêm túc giảng cho camera man biết lý luận về ảo ảnh, giảng chập camera man cũng ngu ra.

Dỡ camera trên vai, camera man nghiêm túc lấy khăn ra lau ống kính, lau tới sạch bong.

Sau đó, hắn khiêng camera lên, một lần nữa, nhắm thẳng ống kính về phía hồ Carlo.

Lúc này, quái vật trên mặt hồ lại biến mất không thấy tăm hơi.

— thật giống như một giuộc với Nghiêm Trạch, phối hợp Nghiêm Trạch diễn vậy.

– Giờ còn thấy gì không?

Nghiêm Trạch liếc mắt ra ngoài cửa sổ, tòa đảo nhỏ hiển nhiên không còn bóng dáng, lần thứ hai hỏi camera man.

Camera man thì thào:

– Có lẽ... tôi bị ảo giác thật.

Nghiêm Trạch vỗ vai hắn:

– Chắc anh mệt quá rồi, chương trình chạy tiến độ, các anh cũng khổ. Thôi tôi quay cũng sắp xong, anh về nghỉ trước đi.

Camera man gật đầu, hì hục khiêng camera, hốt hoảng, lảo đảo về phòng, chỉ để mình Nghiêm Trạch ở lại.

Nghiêm Trạch nghiêng đầu, liếc mắt ra ngoài cửa sổ.

Sau khi camera man rời đi, sinh vật khổng lồ lại xuất hiện....

Đêm đã vào khuya.

Buổi tối nhiệt độ hồ Carlo rất thấp, cho dù ở trong nhà dân mở máy sưởi, cách một tầng cửa sổ kết đầy băng, vẫn có thể cảm nhận được cái giá lạnh bên ngoài,

Vì trời lạnh đất băng, tổ kịch cũng không định quay cảnh ban đêm.

Qua loa giải tán, các thành viên đoàn phim đều tự giác về phòng, chờ ngày mai ấm lên rồi quay tiếp.

Hướng Tây Đông ý mình dứt tiền vào, lúc chia phòng sống chết đòi chung phòng với Nghiêm Trạch.

Lê Hạo ghét tên này mặt dày bám lấy, cũng chết sống không chịu, làm đoàn phim lúng túng. Không thể làm mất mặt tên Hướng Tây Đông này, cũng không thể tát vào mặt Lê Hạo, quá khó xử.

Cuối cùng là Nghiêm Trạch ra tay, để Lê Hạo và Hướng Tây Đông vào chung một phòng.

Lê, Hướng hai người tuy ghét nhau, nhưng Nghiêm Trạch đã lên tiếng, hai người bọn họ không thể nhảy mã, chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp, nghe lời Nghiêm Trạch.

Nhưng khi ngủ, vấn đề vẫn kéo tới.

Ba người, phòng hai giường.

– Ồ, hai giường.

Nghiêm Trạch cởi khăn quàng cổ Lê Hạo “cưỡng ép” mang, nhìn vào phòng.

– Giờ sao đây?

Hướng Tây Đông ngực đập bình bịch: Aaaa! Đây không phải cơ hội mình tha thiết ước mơ sao!

Sau khi lên giường có phải đến đoạn cậu ta sẽ giả bộ “lạnh quá” “sợ quá” “dã nhân đáng sợ quá”..., sau đó lăn vào lòng Nghiêm Trạch cọ cọ sao????

Tuy nói vậy có hơi... mất mặt, nhưng sắc dục che mờ lý trí, Hướng Tây Đông không phải loại người care tới thứ gọi tự trọng.

Đây chính là cơ hội ngủ chung với Nghiêm Trạch đó!

Vết sẹo đã hết đau, cậu ta đã quên nỗi đau từng bị Nghiêm Trạch bẻ tay, kéo đen weibo, chọc ngoáy cậu ta là cờ caro thành tinh, một loạt thù mới hận cũ đều bị vứt vào xó.

Lúc này, cậu ta chính khí lắm liệt nói:

– Tôi ngủ với A Trạch, Lê đại diện mệt lắm rồi, hay là để anh ấy ngủ riêng nhỉ.

Lê Hạo nhú mày.

A Trạch A Trạch gì chứ! Cậu ta nghĩ cậu ta thân với Nghiêm Trạch lắm sao???

Lê Hạo vốn đang nghĩ nếu Nghiêm Trạch đã hiểu lầm mình thích anh ta, thì đáng ra cậu phải cách xa anh ta — chuyện chung giường nghe giống gay với, dù Lê Hạo tự nhủ là thảng inox không thẹn lương tâm, nhưng vẫn thấy hơi hơi xấu hổ.

Nhưng tách Hướng Tây Đông ra xa Nghiêm Trạch còn quan trọng hơn!!!

Lê Hạo liếc lé mắt:

– Ngại ghĩa, chúng tôi hình như không quá thân với Hướng tiên sinh thì phải? Thôi vậy phiền ngài ngủ RIÊNG đi nha.

– Ai da, Lê đại diện mệt nhọc cả ngày, tôi thay A Trạch cảm ơn cậu.

– Không không không, Hướng tiên sinh khách sáo, ngài đầu tư cho đoàn phim, đương nhiên phải hưởng đãi ngộ tốt rồi. Tôi cứ cùng A Trạch tụ một đám đi, sẽ ổn thôi.

Hai người đấu nhau chửi chửi, ghét ngầm, giống như hai đứa tiểu học cãi nhau vậy.

Nghiêm Trạch mặc kệ, tự động lên giường.

– Ổn cái gì, hai người đi mà ngủ chung. Tôi phải nghỉ ngơi, đừng ảnh hưởng tới tôi, ngày mai còn quay đây.

Lê Hạo: “...”

Hướng Tây Đông: “...”

Hai người thành thực cảm mến.

—

Nửa đêm, Lê Hạo mơ màng tỉnh dậy.

Cậu vừa mơ, mơ thấy mình biến thành anh hùng, vì cứu công chúa khỏi tay rồng ác, cậu đã phải đấu khẩu với Hương Tây Đông rồi đánh nhau một mất một còn. Sau đó đánh tới cuối, Lê Hạo nhân sơ hở đá mạnh, đánh rồng ác bán thân bất toại.

Đánh bại con rồng, Lê Hạo vui vẻ leo lên tháp cao, chuẩn bị dẫn công chúa về.

Nhưng!!!

Chờ cậu đi vào phòng, công chúa thì chẳng thấy đâu, chỉ thấy Nghiêm Trạch với bộ đồ hoàng tử cao quý đứng đó.

Thấy cậu tới, Nghiêm Trạch vốn ngang xương với cậu nay lại nở nụ cười.

– Cậu cuối cùng cũng tới.

Nghiêm Trạch chậm rãi nói, sau đó bước tới, đi tới trước mặt Lê Hạo.

– Quả nhiên, cậu rất khác bọn họ.

Cái gì khác cơ? Lê Hạo há mồm, nhưng chẳng biết nói gì.

Lê Hạo tóc gáy dựng đứng.

Cậu thấy, Nghiêm Trạch đang đi tới gần...

Sau đó, không có sau đó.

Lê Hạo bừng tỉnh.

Cậu run sợ xoa mặt, kinh ngạc phát hiện cậu ướt đầm mồ hôi.

Kỳ lạ.

Tại sao cậu lại mơ thấy Nghiêm Trạch? Thậm chí còn mơ thấy anh ta chuẩn bị hôn cậu?

Lê Hạo đầu óc choáng váng, ngay cả cậu cũng thấy cậu gay lợ ra — bảo sao Nghiêm Trạch hiểu lầm, cậu cũng sắp không chịu nổi rồi.

Lại vỗ má, Lê Hạo có chút nín lặng: rốt cục cậu ôm tâm tư như thế nào với Nghiêm Trạch vậy? Ngày lo lắng đêm nằm mơ, cậu cảm thấy loạn như ma.

Ở trên giường tự hỏi nửa ngày, Lê Hạo chợt nhận ra giường hơi rộng.

Cậu hơi nghiêng đầu, mới phát hiện Hướng Tây Đông vốn ngủ bên cạnh cậu nay đã lăn mẹ xuống giường rồi.

Tên đó nằm trên thảm, trong tay ôm chăn điên cuồng cạ cạ, miệng còn nói mớ:

– Ha ha ha... Nghiêm Trạch tiểu đạo trưởng, người ngoan ngoãn đi theo lão nạp đi...

Lê Hạo: “...”

Tên này mơ cái gì thế!!!

Nghĩ dù sao cậu cũng tỉnh rồi, Lê Hạo xuống giường, chuẩn bị đi nhìn Nghiêm Trạch chút: Nghiêm Trạch ngủ cũng đâu có ngoan, buổi tối hay đá chăn, cậu hay phải nửa đêm dậy làm bảo mẫu, dịch lại chăn cho Nghiêm Trạch.

Kết quả chờ cậu tới giường Nghiêm Trạch, kinh ngạc phát hiện, Nghiêm Trạch vốn nên ngủ say trên giường nay lại không thấy đâu!!!

Lê Hạo nghe thấy lòng cậu kêu lộp bộp một tiếng, chạy đi khoác hờ cái áo. Cậu chạy khỏi phòng, đi khắp khu dân cư tìm.

Tìm mất nửa ngày, Lê Hạo đang hoảng sợ tột độ mới chú ý tới bên ngoài khu dân cư có bóng người đang tiến về hồ Carlo.

Cậu dán người vào bậc cửa, thấy rõ: người đó là Nghiêm Trạch đang mất tích!

– Trễ như vậy, còn ra ngoài làm gì?

Lê Hạo lạnh run.

– Chẳng lẽ... bị thứ gì bám?

Nhưng chỉ vài giây sau, Lê Hạo đánh tan mọi đoán mò: Nếu có ma quỷ, thì cũng là Nghiêm Trạch bắt nạt bọn nó thôi.

Run run, Lê Hạo đuổi theo.

Nghiêm Trạch đi không nhanh, Lê Hạo rất nhanh đã đuổi kịp.

– Anh nửa đêm nửa hôm không ngủ, ra đây làm gì.

Lê Hạo đuổi tới Nghiêm Trạch, nhin không được nói.

– Lúc tôi tỉnh phát hiện anh biến mất, suýt nữa bị hù chết đấy.

Nghiêm Trạch không trả lời, chỉ dựng ngón tro đặt trên môi ra hiệu im lặng.

– Nói nhỏ thôi.

Anh chỉ chỉ vào hồ Carlo.

– Cậu xem kìa!

Lê Hạo nhìn theo tay anh, lúc này mới giật mình phát hiện, vốn hồ Carlo đông kính mặt băng, nhưng lúc này lại trôi lên một tòa rất to—

Lê Hạo đẩy đầu hỏi chăm:

– Cái gì thế, rùa hỏ?

Dưới màn đêm, một con rùa bự chà bá, gian nan nằm trên mặt băng....

Giả chết.

– Ê, hai người trẻ tuổi bên kia ơi.

Rùa phun tiếng người.

– Lão bị té, nằm ở đây lâu rồi. Các cậu có thể xắn tay giúp lão một phen?

32. Chương 32: Một Vị Cổ Nhân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ok màn giới thiệu thế là xong rồi, cùng đến với Nghiêm đại thần và Lê bảo mẫu nào.

À chết xú thì quên, các bạn cũng biết vụ phốt trong giới mấy hôm nay chứ, dịch kiếm tiền ấy. Thì nghe đồn là các tác giả bên ấy chuẩn bị kiện nhà dịch “chui” rồi, nên có lẽ nhà tớ phải khóa mấy hôm, không rõ ngày trở về.

Hôm nay tớ tung chương này ra chủ yếu là để các bạn biết chị beta nhà tớ, đến tối mai tớ sẽ khóa page này lại, lánh bão một thời gian.

Hẹn gặp các bạn khi bão ngừng nha.

Nghiêm Trạch nhíu mày, chỉ cần tới gần, là có thể nhận ra lão rùa to này đúng là đang té dài trên mặt băng.

Mai rùa hướng xuống, ngửa bụng lên trời. Lớp vỏ quá tròn, nếu không nhờ màu sắc phân biệt, có khi chẳng nhận ra được bên nào mới là mai.

Nghiêm Trạch là đứng trước cửa sổ mới thấy được con rùa to này. Chỉ là xa quá, thêm ánh trăng tỏ mờ, nên mới nhận nhầm thành hòn đảo di động.

Thấy Nghiêm Trạch với Lê Hạo chỉ đứng nhìn, chứ không có ý định giúp, lão rùa nóng này, nói liền:

– Hai cậu, giúp lão chút được không? Lão đã ở đây vài ngày rồi, lại chờ thêm nữa, chắc cũng bị đông lạnh chết.

Lê Hạo không để ý tới ông ta, nhìn về phía Nghiêm Trạch:

– Con rùa này là sao? Lớn như vậy, là rùa vạn tuổi, rùa tinh hử?

Có Nghiêm Trạch, một vị đại thần to bự trấn giữ, Lê Hạo cáo mượn oai hùm, chẳng sợ ma nào quỷ nào.

Bị người gọi rùa đi rùa lại, lão rùa cũng không nổi giận, chỉ kiên nhẫn giải thích:

– Cậu này, lão không phải rùa, cũng chả phải rùa tinh.

Nghiêm Trạch nâng mắt, nhìn lão rùa từ trên xuống dưới, xong mới lạnh nhạt nói:

– Không phải rùa tinh.

Anh chỉnh bao tay chống lạnh, chân dài sải bước, đi tới cạnh lão rùa. Một bên đỡ mai rùa, Nghiêm Trạch gọi Lê Hạo tới giúp một tay:

– Lê Hạo! Đứng ngay đó làm gì, lại đây một tay, giúp tôi đỡ lão này dậy.

Lão rùa này, nhìn quen thật, nếu hần nhớ không lầm, thì ông ta là....

– Lão?

Lê Hạo kinh ngạc, Nghiêm Trạch không cho ai mặt mũi bao giờ, nay lại xưng lão với một con rùa???

Nghiêm Trạch nhíu mày:

– Mau lại đây!

– Được được.

Thấy Nghiêm Trạch không vui, Lê Hạo cũng không để ý tới nữa, vội chạy tới giúp Nghiêm Trạch nâng lão rùa dậy.

Lão rùa cả thân dài năm thước, nặng kinh hồn.

Nghiêm Trạch với Lê Hạo, hai người nâng nửa ngày, lão rùa vẫn chẳng di dịch mấy.

Nghiêm Trạch cúi xuống, nhìn phía dưới mai rùa. Vừa nhìn mới nhận ra mai rùa được bọc bởi một lớp lông tơ xanh mượt như hải tảo vậy.

Bây giờ lớp lông tơ ấy bị đóng băng cùng mặt hồ, nên này giờ dù Lê Hạo và Nghiêm Trạch cố gắng đến mấy cũng thành công cốc.

Suy nghĩ một lúc, Nghiêm Trạch đại khái hiểu tại sao lão rùa này sẽ lặn tới đây rồi.

Chắc hẳn là lão ta muốn trồi lên hít thở chút trước khi hồ Carlo tới kì đóng băng. Nhưng chẳng biết thế nào mà lật cả người lại. Cuối cùng, không đợi lão ta trở được mình, thì hồ đã bắt đầu đóng băng. Trong lúc đóng băng, khí lạnh làm mấy chân lão ta lạnh cóng, không cử động nhiều được, nên chờ tới lúc hồ đóng băng hoàn toàn, lão ta cũng bị đóng ở mặt hồ.

Cứ cạy ra chắc chắn không nổi, Nghiêm Trạch xoa cằm, kéo Lê Hạo ra sau, cách xa lão rùa.

Híp mắt, Nghiêm Trạch búng tay một cái.

Bầu trời đêm vốn yên tĩnh, ngay lập tức u ám.

Tiếng sấm ùng ùng vang vọng!

Lê Hạo hoảng sợ:

– Anh muốn làm gì?

– Cậu cứ nhìn đi.

Nghiêm Trạch cong môi.

Lê Hạo tim đập mạnh, bỗng cảm thấy hồi nãy Nghiêm Trạch soái vl.

.... Ba giây sau.

Phát hiện suy nghĩ của bản thân, Lê Hạo vội vả mình một cái: Cậu rốt cục đang nghĩ cái gì thế hả! Sau khi bị Nghiêm Trạch lường gạt chọc ngoáy, cậu cảm thấy bản thân càng ngày càng biến thái.

Còn lão rùa nằm kia thì đang trân trối nhìn Nghiêm Trạch, lão không ngờ Nghiêm Trạch có thể điều khiển sấm sét.

Lão không nhìn được nghiêng đầu, nhìn Nghiêm Trạch thật sâu.

Ngay lúc lão đang nhìn Nghiêm Trạch, sấm sét bỗng nổ xuống.

Ầm!

Một tia sét chuẩn xác đánh xuống bên cạnh lão rùa.

Lê Hạo bị dọa bay màu, nhìn tia sét gần như vậy, thực giống như xe chuẩn bị lao xuống vách núi vậy, kinh tâm động phách vô cùng. Mà Nghiêm Trạch, anh ta vẫn thờ ơ, thậm chí còn nhún nhún vai.

Ba nghìn năm trước, vào lúc đạo pháp huyền thuật còn cường thịnh, so với đám sấm trời nhẹ thì xẻ trời rung đất, nặng thì hủy thiên diệt địa, tia sấm nhỏ bé đó quả thực là không sánh bằng.

Sấm sét liên tiếp nổ xuống bên cạnh lão rùa. Sau khi tiếng sấm chấm dứt, mặt băng bị tách ra một vòng tròn lớn, ngay chỗ lão rùa.

Ngay sau đó là một tiếng băng nứt, phần băng hình tròn kia rơi xuống, kéo theo lão rùa chìm dần vào hồ.

Chìm xuống hồ, khối băng ấy tan dần, cho phép lão rùa thoải mái di chuyển.

Nghiêm Trạch với Lê Hạo đứng chờ bên cạnh lỗ băng, lão rùa trở mình, sau chậm rãi trồi lên.

– Rất cảm ơn hai cậu.

Lão rùa rung đầu.

– Nếu không nhờ có hai cậu hổ trở, lão thực không biết phải làm gì.

Nghiêm Trạch xua tay:

– Lão khách sáo, chỉ là nhắc tay chi lao(1), không đáng nói.

— Quả là nhắc tay, Nghiêm Trạch cũng chỉ búng tay có một cái thôi.

– Không ngờ sau ba nghìn năm, lão có thể được gặp lại cố nhân.

Lão rùa cười.

– Lần này đúng là nhân họa đắc phúc(2). Lão cứ tưởng, trên đời chỉ còn mình lão bất tử, tham sống sợ chết — nhưng mà...

Lão tựa hồ đang suy nghĩ.

– Vì sao cậu nhìn trẻ như thế? Lão nhìn người cậu, giống như chưa ba mươi vậy. Ba nghìn năm trước lão nhớ cậu đã hơn hai mươi mà. Hơn nữa, sao quần áo với gương mặt lại khác xưa vậy, nếu không vì nó, lão đã sớm nhận ra cậu.

Nghiêm Trạch xoa cằm:

– Chuyện dài lắm...

Lê Hạo nhìn Nghiêm Trạch, lại nhìn lão rùa, ghen nửa ngày, sau mới rặn được vài chữ:

– Anh quen ông ta?

Nghiêm Trạch nâng mắt.

Lão rùa cười ha ha nói:

– Cậu này là bằng hữu của cậu? Chuyện là vậy,

Lão đang muốn giải thích, nhưng không biết là nhớ ra cái gì, quay đầu nhìn Nghiêm Trạch.

– À mà, cậu này đã biết chân thân của cậu chưa?

Nghiêm Trạch ngược cằm:

– Cậu ấy gọi Lê Hạo, trước mắt là người đại diện của văn bối.

– Người đại diện?

Lão rùa là đồ cổ, tách biệt với xã hội hiện đại, nên sao mà biết được người đại diện là cái gì, nhưng thấy Nghiêm Trạch không cần, lão nghĩ Lê Hạo chắc là biết tình huống của Nghiêm Trạch. Lão di chuyển thân hình như tòa núi nhỏ, cho Lê Hạo thấy mai rùa của lão.

– Đây, cậu người đại diện này, cậu có biết thứ này?

Lê Hạo nhìn qua.

– Đây là Sudoku hả?

Trên mai rùa có khắc một đám chấm tròn kỳ quái. Trên mai rùa đầy rong, mấy chấm đó hơi mờ, Lê Hạo nhìn chăm chú nửa ngày, mới miễn cưỡng nhận ra, mấy chấm tròn đó được khắc vào chia mai rùa thành từng phần, hình như là chín phần.

– Không phải sudoku.

Lão rùa giải thích.

– Những vết trên lưng lão, là lạc thư(3) thời thượng cổ.

Lê Hạo thất kinh.

Cậu không phải loại thất học, lạc thư cậu đã từng nghe tới.

Theo truyền thuyết, năm đó trận chiến phong thần, Khương Tử Nha có thể tính toán thiên cơ, mưu kế thâm sâu hoàn toàn nhờ việc nghiên cứu Lạc Thư.

Lão rùa này, chẳng lẽ...!

Lão rùa lại nói:

– Xem ra cậu đại diện này hiểu lão đang muốn nói gì. Năm ấy, lão dâng sách cho Thái Công, đã từng gặp cậu Nghiêm đây.

Lão thốt thức.

– Không ngờ được, vật đổi sao dời, đã tới thời mạt pháp rồi. Đạo pháp tan biến, lão đã nhiều năm không gặp được người nào thân mang pháp lực.... Huyền thuật sĩ chân chính.... Đúng rồi, cậu Nghiêm, không biết tôn sư....?

Nghiêm Trạch không hé răng.

Lão rùa thở dài.

– Cũng đúng... Dù sao giờ cũng đến thời mạt pháp rồi.

Nghiêm Trạch cũng im lặng.

Yên lặng một lúc, anh lại nói:

– Mà, sao lão lại ở hồ Carlo? Còn có, tôi nghe người dân nói, hồ Carlo có dã nhân, không biết lão có hay?

– Chỗ này linh khí tương đối thịnh, lão cũng nhờ đó mà dưỡng đảm xương già này đây.

Lão rùa trả lời,

– Còn dã nhân? Chắc là bọn khỉ nhân lúc lão nghỉ ngơi nhòm trộm Lạc Thư, thành tinh.

Nghiêm Trạch xoa cằm, anh vốn muốn xử lý dã nhân, phòng cản trở quay chụp.

Giờ tuy không thể đụng vào dã nhân, nhưng cứu được lão rùa, biết được nguồn cớ của dã nhân, cũng xem như tạm được.

Lại trò chuyện với lão rùa một lúc, nhớ lão rùa đã già yếu, Nghiêm Trạch cũng không muốn lại quấy rầy, liền khuyên lão vài câu, nói lão rùa để ý tình huống xung quanh, đừng để đông cứng ở mặt băng.

Nói xong, anh cũng mệt mỏi ngáp một cái, lôi kéo Lê Hạo về bổ giấc.

Lão rùa đồng ý, sau cũng rẽ nước, cầm một vật nho nhỏ gì đẩy lên bờ.

– Cậu Nghiêm, nhận lấy vật này. Thời mạt pháp, cậu là cố nhân duy nhất lão gặp được, nói không chừng, là người cuối cùng.

Lão rùa thở dài.

– Đạo pháp suy vong, là thiên ý, cường giả năm đó.... cũng không ngăn nổi. Bụi về bụi, đất lại về với đất, còn lão, chắc mắt cũng chẳng còn nhiều thời gian.

(1): làm chút việc cón con

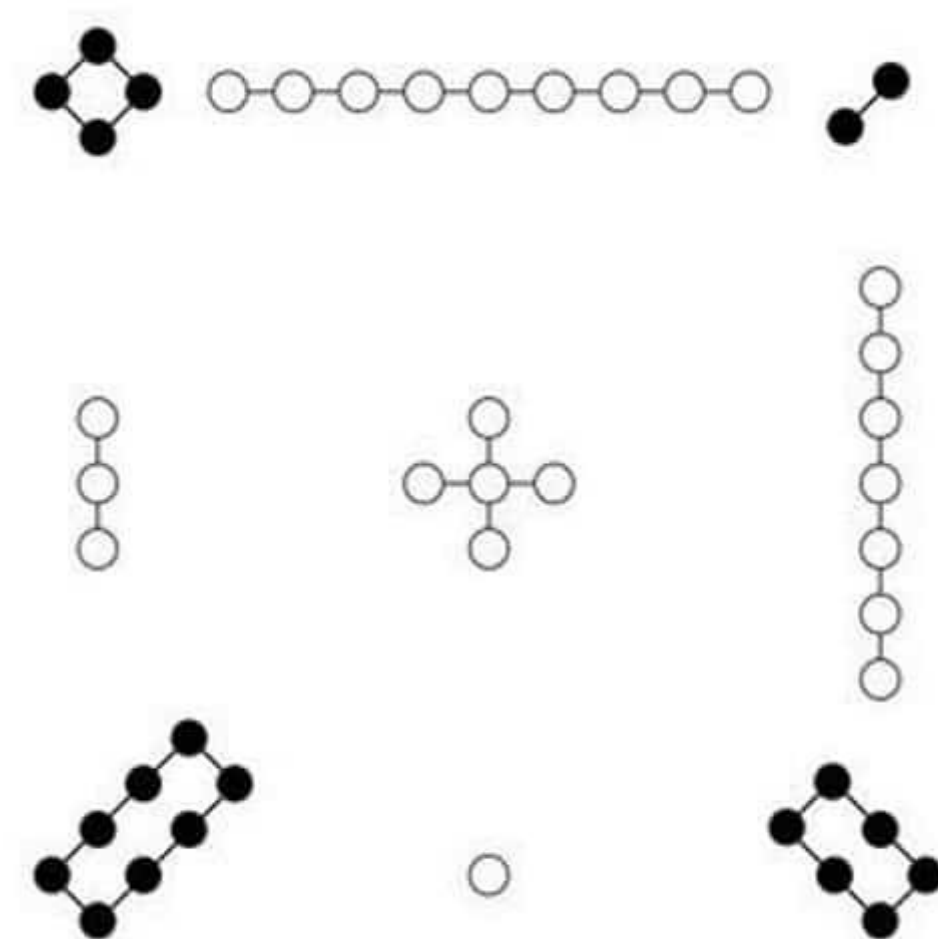
Quay lại

(2): tưởng họa mà hóa ra là phúc

Quay lại

(3)Lạc Thư:

Trong truyền thuyết khi vua Đại Vũ trị thủy, trên sông Lạc xuất hiện con rùa lớn, trên lưng rùa xuất hiện hoa văn tạo thành bức đồ hình, gọi là “Lạc Thư”. Đồ hình đó như sau:

Hình 1: Lạc Thư.

Chúng ta để ý số lượng các dấu chấm trong Lạc Thư này và thay thế chúng bằng các chữ số để biểu thị. Như vậy ta được một ma trận 3×3 như sau:

4	9	2
3	5	7
8	1	6

Hình 2: Ma trận Lạc Thư.

Ta thấy rằng Lạc Thư này rất minh hiển và cân đối, bất luận là hàng ngang, dọc, hay đường chéo đều có tổng các số là 15.

33. Chương 33: Cùng Chung Chấn Gối

Nghiêm Trạch nhặt vật kia lên, phát hiện đó là một chú rùa con nhỏ bằng lòng bàn tay.

– Đây là....?

Nghiêm Trạch nhìn lão rùa.

Lão rùa cúi đầu.

– Nó là tiểu bối mấy năm nay đi theo lão, cõ được chút vận của Lạc Thư, cũng thành tinh. Lão giờ chuẩn bị chìm xuống đáy hồ ngủ đông, đáy hồ rất lạnh, tiểu bối này cố thể nào cũng không xuống nổi, thôi nhờ cậu Nghiêm giữ nó giúp lão. Có chuyện cậu Nghiêm không làm được, thì cứ để tiểu bối này làm.

Tựa hồ nghe hiểu lời lão rùa, rùa con trong tay Nghiêm Trạch di động tứ chi ngẩn cùn một chút, nhấc mai rùa lên, cọ đầu vào ngón tay Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch im lặng.

Thấy anh không nói, rùa con vui vẻ nhún nhẹ – sau đó nó đột ngột bay lên, giữa không trung tự do cử động tứ chi, như bơi, rồi thân rùa dần dần biến mất.

Nghiêm Trạch trừng mắt nhìn: thật giống lão rùa, có thể tàng hình. Lúc trước lão rùa biến mất trước camera, là nhờ vào phép tàng hình này đây.

Con rùa nhỏ này cũng lợi hại đấy chứ.

Lời nói của lão rùa làm Nghiêm Trạch tâm động.

Anh hiện giờ chỉ là nghệ sĩ mới vào giới, mà trong giới bắn thủ nhớ nhóp như vậy, ví như chuyện lần trước Kỉ Trầm xào scandal, cũng ra chuyện.

Bây giờ có con rùa này, tuy Nghiêm Trạch khinh thường đi hại người khác, nhưng mà nếu người như Kỉ Trầm lại xuất hiện, muốn lấy anh làm bàn đạp, thì anh có thể nhờ rùa con đi làm một số chuyện, đánh trả người khác.

Ví như... cài camera, chụp lên chuyện xấu của người khác.

Nghiêm Trạch gật đầu.

– Vậy tôi tạm thay lão chiếu cố nó vậy.

Nói xong, anh đưa tay lấy rùa con để vào trong tay Lê Hạo.

– Giúp tôi cầm Bát Vương, bao tay của tôi bị nó cọ ứt hết rồi.

– Bát Vương?

Lê Hạo nhìn rùa con trong tay.

Nghiêm Trạch nghiêm túc nói:

– Tên tôi đặt đấy, có phải cực kì khí phách sừng lậu không?

Lê Hạo: “....”

(Tui: Bát Vương 8 Vương Bát (rùa già), các nàng hiểu ý mị chứ?)

Tên này là Vương Bát đảo lại, đúng chứ!

—

Tạm biệt lão rùa, hai người quay về nhà dân.

Lúc hai người đi ra cũng không ồn ào, nên chả có ai biết hai người bọn họ sẽ nhân đêm hôm khuya khoắt lên ra ngoài.

Mà Hướng Tây Đông ngủ trong phòng lại ngủ như chết.

Lúc Nghiêm Trạch và Lê Hạo quay về, cậu ta giống như mơ đến đoạn kích thích, ôm chần lẩn vòng trên thảm, miệng còn phát ra tiếng cười dâm dăng. Nghiêm Trạch và Lê Hạo khi thấy cảnh đó đều cực kì ghét bỏ.

Tìm một chậu nước nhỏ, thả Bát Vương vào, Nghiêm Trạch cởi áo khoác, ngáp một cái rồi leo lên giường ngủ.

Nhưng chờ đến khi anh lên giường, nằm xong xuôi, mới phát hiện Lê Hạo vẫn bần thần trước giường mình, không di chuyển.

Nghiêm Trạch nhú mày:

– Ngơ ra cái gì, ngủ đi, mai còn quay.

Lê Hạo xấu hổ sờ mũi, sau đó chỉ Hướng Tây Đông đang lẩn vòng trên đất.

Nhân lúc hai người đi, Hướng Tây Đông kéo hết chăn đệm trên giường xuống, quấn quanh người. Lúc này giường Lê Hạo chỉ còn troi vắn giường, cực kì thê lương.

Thấy Nghiêm Trạch nhìn về phía cậu, Lê Hạo cúi đầu, đi kéo chăn trong tay Hướng Tây Đông.

– Này!

Hướng Tây Đông nói mớ, nắm chặt chân.

– Lê Hạo đồ lừa ngốc, dám mơ tưởng dành đạo trưởng với lão nạp!

Nghiêm Trạch: “...” Hàng này đang mơ cái gì, hả?

Lê Hạo ngại ngừng cười.

– Bỏ đi.

Đoán Lê Hạo sẽ không thể cứu đông chặn khỏi tay Hướng Tây Đông được, Nghiêm Trạch lui người về trong một chút.

– Cậu mau lên đây ngủ đi.

Lê Hạo:

– A???

Nghiêm Trạch nhấn mạnh,

– Nhìn tôi cái gì, nhắc lại, mau lên ngủ.

Tim Lê Hạo suýt ngừng đập.

– Không phải... Không phải anh nghĩ tôi... là cái kia....

Cậu ấp úng nửa ngày, vẫn không thể mặt dày xỏ ra hết câu “Không phải anh nghĩ tôi thích anh sao, sao còn muốn ngủ chung với tôi”.

Nghiêm Trạch nhìn Hướng Tây Đông.

Hướng Tây Đông mơ đến hồi gay cấn, cậu ta hét to:

– Mau xem kiếm! Ăn cú chém hủy thiên diệt địa phá vạn quân của ta đi.

Lê Hạo: “...”

Nghiêm Trạch vỗ khoảng trống cạnh mình, nhú mào nói:

– Hơn nữa cậu nói tôi hiểu lầm cậu mà. Nếu đã không thẹn với lương tâm, thì sao lại sợ, chẳng lẽ cậu muốn ngủ trên ván giường cả đêm?

Nói xong anh lại do dự, không biết có nên ngủ chung hay không: lẽ mà Lê Hạo có ý với anh, vậy vậy không phải anh đang thả mồi sao?

Lê Hạo thấy Nghiêm Trạch do dự, vội vàng lột áo khoác ra chen lên giường Nghiêm Trạch, vừa chen vừa nói:

– Đúng đúng đúng, tôi có nói anh vậy là hiểu lầm! Lê Hạo tôi đây là thằng nam inox boong boong, dù có độc thân cả đời, cũng không làm gay.

(Tui: anh sẽ hối hận)

– Được, cậu bớt nói đi.

Thấy cậu thề thốt, Nghiêm Trạch cũng tin Lê Hạo một lần.

– Mau ngủ.

Lê Hạo gật đầu không ngừng.

Nghiêm Trạch ngày vội quay, nửa đêm lại đi cứu rùa, sớm một chết. Vừa dính giường, nhắm mắt lại, đã say giấc.

Mà Lê Hạo, cậu khẩn trương quá à.

Nghiêm Trạch ngủ cạnh cậu, cậu thậm chí còn cảm nhận được hô hấp anh ấy phả trên mặt, ấm nóng.

Lê Hạo nghiêng mặt, nhìn mặt Nghiêm Trạch.

Ngày xưa, Nghiêm Trạch ngủ rất không yên. Nhưng dạo gần đây, không biết có phải do mệt hay không, mà anh ấy ngủ rất trầm.

Cặp mắt khi lạnh lẽo, khi trêu ngươi giờ này bình yên khép lại, không còn chút ác liệt ngày xưa, chỉ còn cảm giác điềm tĩnh lạnh nhạt đến xuất trần.

Lê Hạo nhìn Nghiêm Trạch ngủ nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể nuốt giận thở dài. Quả nhiên nhan sắc mới là chính đạo, lúc này nhìn mặt Nghiêm Trạch, cậu vậy mà cảm thấy người này đẹp tới mức quá đáng.

Đều nói người là do Nữ Oa nặn ra, vậy không biết khi bà nặn ra Nghiêm Trạch, có phải ưu ái Nghiêm Trạch hơn không, công sức đều đổ trên thân người này, mới có thể cho người này lớn lên soái như vậy.

..... Từ từ.

Lê Hạo im lặng ba giây.

Cậu đang làm gì?

Sao cậu có thể nhìn một người đàn ông ngủ tới mê mết???

Lắc đầu, ném gương mặt Nghiêm Trạch ra khỏi đầu, Lê Hạo yên tĩnh nằm xuống, chuẩn bị ngủ.

Nhưng mà....

Lê Hạo nằm nửa ngày, vẫn không thấy buồn ngủ, nhưng nhớ mai còn chạy tiến độ, cậu chỉ có thể kiên trì đếm Bát Vương, bắt mình vào giấc.

Chờ đến khi Lê Hạo đếm tới con Bát Vương thứ một nghìn, thì cậu cũng đã nửa mê nửa tỉnh.

Nhưng chờ đến lúc cậu sắp chìm vào giấc ngủ, thì.... Nghiêm Trạch lại giật mình.

Nghiêm Trạch bỗng vươn tay ra, khoát lên người Lê Hạo, kéo Lê Hạo vào lòng, nửa ôm nửa thả.

Lê Hạo: “!!!”

Cậu ngay lập tức tỉnh lại.

– Lê Hạo....

Nghiêm Trạch dán vào, nói nhỏ. Thanh âm anh khàn khàn, giống như nói mớ vậy.

– Tôi luôn muốn nói với cậu, tôi cảm thấy cậu rất tốt, thật giống...

Bị Nghiêm Trạch ôm, Lê Hạo nhận thấy tim cậu đập rất nhanh. Cậu đột nhiên nghĩ, có lẽ Nghiêm Trạch nói đúng, mặc kệ tò mò cũng được, thấy sắc nảy lòng tham cũng tốt, cậu thật sự không thẳng như cậu nghĩ...

Nhưng.

Nghiêm Trạch nói nốt.

– chim ngốc.

Nói xong, Nghiêm Trạch không mở lời nữa, chỉ ôm Lê Hạo thở đều.

Anh ngủ rất sâu.

Ngày hôm sau, tỉnh lại, Nghiêm Trạch tinh thần rất tốt: Người mà muốn tỉnh táo, thật ra chỉ cần ngủ đủ bốn tiếng. Nghiêm Trạch ngủ no bốn tiếng, lúc này tỉnh táo sáng khoái vô cùng. Ngược lại Lê Hạo ngủ cạnh anh thì không như vậy, mắt thâm đen, giống như ngủ không ngon.

Còn Hướng Tây Đông...

Hàng này ngủ dưới đất một đêm, dù có chăn quần, nhưng vẫn bất hạnh (như trước) bị cảm.

Chờ lúc Nghiêm Trạch và Lê Hạo chuẩn bị xong, ra cửa quay, cậu ta miệng ngậm nhiệt kế, ủy ủy khuất khuất cắn góc chăn. Nhìn Nghiêm, Lê hai người đi ra, Hướng Tây Đông ủy khuất đến độ nước mắt giàn dụa.

Sau khi đi ra, kịch tổ sớm đã sắp xếp xong máy quay, chuẩn bị quay.

Đơn giản ăn bữa sáng ở nhà dân, Trầm đạo hét to kêu cả đoàn người lên xe, chuẩn bị đi tới ven hồ Carlo quay ngoại cảnh.

Mà lúc ăn cơm, vị nữ nghệ sĩ Đường Điềm Điềm thay thế Nguyên Sướng không hiểu sao, trong suốt lúc ăn đều quấn lấy Nghiêm Trạch. Nếu không phải Nghiêm Trạch mặt lạnh như tiền, còn có Lê Hạo yểm trợ, ngay lúc Đường Điềm Điềm nhảy ra đã trực tiếp hai mắt phi dao tát bay, thì suýt nữa cô ta còn định dứt cơm cho Nghiêm Trạch.

Thật ra không thể trách được: Nữ nghệ sĩ như Đường Diễm Diễm, không có tài năng diễn xuất, muốn nổi, chỉ còn cách đi lối tắt, tạo ra scandal mà thôi.

Ngày hôm qua, cô ta còn quần lấy Kỉ Trầm không buông kia.

Trong đoàn kịch chỉ có ba nam nghệ sĩ, Lạc Viễn lớn tuổi, Đường Diễm Diễm muốn làm scandal, thì chỉ còn cách ra tay với anh và Kỉ Trầm. Anh là sao mới nổi, còn Kỉ Trầm thân là thịt tươi có tiếng, Đường Diễm Diễm chọn Kỉ Trầm.

Chỉ là hôm qua Kỉ Trầm lạnh nhạt với cô ta, cô ta không đeo được, hôm nay chỉ có thể lui một bước, nghĩ cách ra tay với anh.

Nghiêm Trạch không care, chỉ âm thầm nhớ kỹ cái tên “Đường Diễm Diễm”.

Nếu cô ta còn không có mắt, tiếp tục quần quít, thì anh sẽ cho cô ta chút “nhắc nhở” nho nhỏ vậy.

Chờ đoàn người đến nơi, Trầm đạo đơn giản nói chương trình hôm nay:

Năm nghệ sĩ hôm nay sẽ dỡ băng bắt cá. Mà bắt xong rồi thì tự nấu ăn. Chờ tới bữa tối, Trầm đạo sẽ “đích thân” đi “nhắm nháp” từng thành quả một, sau đó chấm điểm và bình luận.

Đáng nói, câu cá là tự túc, một người tự xử.

Sau khi Trầm đạo ra hiệu bắt đầu, Nghiêm Trạch đi tới tổ đạo cụ, chọn đồ dùng cần.

Anh chọn chọn nửa ngày, chờ tới lúc người khác đã bắt đầu bắt cá, Lạc Viễn kinh nghiệm phong phú đã cắt một lỗ trên mặt băng, băng đầu cậu, thì Nghiêm Trạch mới chọn xong.

Nghiêm Trạch....

Anh trực tiếp lấy búa phá băng.

34. Chương 34: Người Bắt Cá Tuyệt Nhất

Thấy Nghiêm Trạch chọn chọn lựa lựa nửa ngày, cuối cùng lại lôi ra một cây búa, mọi người ai ai cũng kinh ngạc.

Thân là đại ca trong nhóm, trách nhiệm trông chừng tiểu bối trên thân, Lạc Viễn đứng lên, khuyên:

– Nghiêm Trạch này, cậu là định đập ra lỗ băng sao? Nếu là vậy, tôi khuyên cậu nên đổi đồ khác.

Vừa nói, Lạc Viễn còn đích thân đi tới tổ đạo cụ chọn lựa, tay cầm cây chùy đi ra. Anh ta đưa tay ra.

– Cái búa kia đưa tôi, cậu không cẩn thận là bị thương liền. Cậu nhìn cái chùy này đi, nhẹ hơn búa đó nhiều, hay là cậu dùng cái này đi.

Nghiêm Trạch khoát tay,

– Cảm ơn Lạc thúc, nhưng tôi dùng cái búa này là ổn rồi.

Bị Nghiêm Trạch cự tuyệt, Lạc Viễn hết cách, chỉ đành khuyên nhủ thêm hai ba câu như cạ tình, nhưng Nghiêm Trạch đã quyết, mặc cho Lạc Viễn có khuyên thế nào, cũng không đổi.

Đi vào đường cùng, Lạc Viễn đành dừng việc khuyên nhủ này. Nhưng trước khi về chỗ của mình, anh ta vẫn không yên tâm nhắc nhở một bận, nhắc Nghiêm Trạch chú ý an toàn.

Nghiêm Trạch “thánh thiện” liên thanh đồng ý.

— Anh đang chuẩn bị làm to chuyện.

Chờ khi Lạc Viễn đi rồi, cam lại chỉnh sửa chút, tất cả cam phụ trách đều chia về Nghiêm Trạch. Nghiêm Trạch quỳ một gối xuống, lấy cái đục một vòng tròn lớn trên mặt băng.

Bên Nghiêm Trạch tiếng động rất lớn, làm cho ba người khác vốn đang nghiêm chỉnh chọn vị trí phá băng đều dừng tay, nhìn về phía Nghiêm Trạch.

Nhìn lỗ của Nghiêm Trạch, Kỉ Trầm không kiềm được rơi lộp bộp.

Biểu hiện của Nghiêm Trạch ở kì hai còn quá mới mẻ, cứ nghĩ tới skill của Nghiêm Trạch cùng với âm thanh lúc nào cũng luẩn quẩn bên tai cậu ta “chúng ta không giống nhau”, Kỉ Trầm lại cảm thấy bị ngợp.

Họ Nghiêm lại muốn làm cái quéo gì thế? Kỉ Trầm ghen ngào.

Ngay lúc Kỉ Trầm còn âm thầm tính toán ý đồ của Nghiêm Trạch, Nghiêm Trạch đã làm dấu xong, thay đồ đục bằng cái búa.

Rồi sau đó....

After that...

Ầm!

Nghiêm Trạch hung hăng đập xuống!

Anh đục rất vừa phải, một búa, tuy vùng viền có vết nứt nhưng vẫn chưa hoàn toàn vỡ tan. Đi theo vết đánh dấu, chậm rãi mở một lỗ, chưa đầy nửa tiếng, Nghiêm Trạch đã đập ra một vết nứt bự trên mặt băng.

Lỗ của Nghiêm Trạch bự lắm, bự hơn lỗ của mấy người khác một vòng lận, giống như cái ao nhỏ vậy. Cả tổ kịch đều ngơ ngác, không biết anh muốn làm gì.

Ngay sau đó, Nghiêm Trạch đã đục xong lỗ...

Giăng lưới bắt cá xuống.

– Cậu ấy muốn làm gì?

Lạc Viên chứng kiến từ đầu nhần mảy, là người có kinh nghiệm nhất trong năm người, Lạc Viễn đã từng nhìn thấy quá trình bắt cá trong kì đóng băng của ngư dân. Trong hồ lúc băng đóng thì cá thường không ra ngoài, bởi vậy muốn bắt cá lúc này, chỉ có thể dựa vào may mắn cùng kiên nhẫn.

– Như vậy sẽ không có cá đâu.

Người trực tiếp giăng lưới như Nghiêm Trạch, mỗi con không thả đâu. Chưa nói tới kì kết băng, cho dù lúc nhiều cá nhất thì cũng đừng hòng được một con.

Trừ bỏ Lê Hạo nãy giờ vẫn luôn dán mắt về Nghiêm Trạch, không ai để ý, lúc Nghiêm Trạch giăng lưới, có con gì nhỏ nhỏ chui từ trong tay áo anh, rơi tòm xuống hồ.

Lê Hạo nheo mắt.

Cậu thấy rõ ràng, ngày chớp mắt đó, Nghiêm Trạch hàng này lại đưa Bát Vương tối hôm qua được lão rùa giao phó vào trong hồ.

.... Anh lại muốn làm gì vậy? Lê Hạo phát hiện cậu thế mà lại quen thuộc, chết lặng với đồng tính toán kia của Nghiêm Trạch.

– Xem ra Nghiêm Trạch sẽ chẳng câu được con nào đâu.

Kỉ Trầm thù rất dai, mặc dù trong đoạn ân oán này, người sai rõ ràng là cậu ta, nhưng cậu ta cứ định ninh

mình là người có nỗi khổ riêng. Đối với người thân mang nỗi khổ như mình, Nghiêm Trạch không những không bao dung, mà còn đối chọi.... Khóe miệng Kỉ Trầm cong lên, ra vẻ nhiệt tình.

– Hay là chúng mình câu nhiều một chút, lát nữa chia cho anh ấy một chút — Lạc thúc nói, cứ như vậy anh ấy sẽ chẳng bắt được con nào đâu.

Kỉ Trầm nhìn về phía Đường Điềm Điềm, ý đồ kéo đối phương về phe mình.

Thân phận của Lạc Viên khác với bọn tiểu bối như họ, mà Vu Nhược Hàm là một người ưa yên tĩnh, tính cách thiết lập là không tranh với đời, nếu cậu muốn chống lại Nghiêm Trạch thì chỉ còn cách mượn sức của Đường Điềm Điềm, kẻ ngu ngốc ham nổi tiếng.

Đường Điềm Điềm nghi hoặc, có chút khó hiểu, vì sao Kỉ Trầm ngày hôm qua còn hững hờ với cô nay lại gần gũi đến thế nhỉ,

Nhưng mà dù sao tặng cá cũng sẽ kéo gần quan hệ giữa cô với Nghiêm Trạch, nhiều khi còn có thể thông đồng với người ta. Đường Điềm Điềm đáp lia lịa.

– Ủm, hay là mình câu nhiều chút! Tí nữa còn chia cho Nghiêm Trạch nữa!

Nghiêm Trạch nâng mắt, trong lòng hiểu rõ tính toán của Kỉ Trầm.

Nhưng anh không care, anh nhớ, rồi im lặng kiên nhẫn đợi bên lỗ bẫy.

— Bát Vương lần đầu tiên được giao phó xuất chinh, anh cũng muốn xem, con rùa be bé nhận được một tia cơ duyên từ Lạc Thư sẽ làm được gì.

—

Thời gian trôi nhanh lắm, cộng với mặt trời lặn sớm, không lâu sau mặt trời đã ngã về tây.

Cắm thấy đã tới lúc để cho nhóm nghệ nhân bắt đầu việc nướng cá, Tiểu Triệu hô lớn, bắt đầu kiểm kê thu hoạch hôm nay.

Trừ Nghiêm Trạch đục lỗ giăng lưới, bọn người Kỉ Trầm chỉ dùng cách hướng dẫn, mở một lỗ nhỏ trên mặt hồ, sau đó cho dây vào cậu. Lúc kiểm kê, thu hoạch của mấy người đều xem xem nhau.

Lạc Viên ba con, Đường Điềm Điềm và Kỉ Trầm đều là hai con, Vu Nhược Hàm không biết là do xui hay sao mà không thu hoạch được con nào. Cuối cùng Lạc Viên chủ động chia cho cô một con, mới giúp Vu Nhược Hàm bớt xấu hổ.

Đến lượt Nghiêm Trạch, anh còn đang ôm tay, đứng bên lỗ băng.

Kỉ Trầm khinh thường: Xem ra tên Nghiêm Trạch cũng sẽ có lúc lật xe! Bất hạnh của người khác sẽ trở thành niềm vui của bản thân, tuy biết rõ Nghiêm Trạch có bị làm khó cũng chẳng liên quan tới mình, nhưng Kỉ Trầm vẫn có cảm giác xả tức.

– A Nghiêm Trạch, cá của anh đâu?

Ôm cảm xúc âm ư, Kỉ Trầm đi tới cạnh Nghiêm Trạch, tỏ vẻ thân thiết hỏi.

– Anh không bắt được con nào sao? Hay là, để Đường Diễm Diễm chia cho anh một con nha. Cô ấy với tôi may là bắt được hai con.

Cậu ta còn cố ý nhấn mạnh chữ “may” nữa.

Nghiêm Trạch không nói, vẫn ôm tay, yên lặng nhìn mặt hồ.

Sắc mặt Kỉ Trầm trầm xuống, nhắc lại lời nói một lần nữa:

– Tôi nói, Nghiêm Trạch, cá của anh đâu?

– Vội gì chứ.

Nghiêm Trạch nâng mắt, thấy lưới giăng hơi rung, nghĩ chắc Bát Vương cũng làm xong, bèn cúi người, nắm lấy tấm lưới.

– Không phải cá ở đây sao—

Nói xong, anh kéo lưới.

Kỉ Trầm trong lòng cười lạnh, chờ xem lúc Nghiêm Trạch phát hiện tấm lưới cái gì cũng không có, thì sẽ thế nào....

Cậu ta còn chưa ảo tưởng tới bộ mặt của Nghiêm Trạch lúc đó, đã ngạc nhiên nhận ra, Nghiêm Trạch nhú mày.

– Lạc thú, có thể tới giúp tôi một phen không?

Nghiêm Trạch nhìn Lạc Viễn đang giảng kỹ thuật câu cho Vu Nhược Hàm.

– Hình như bắt được nhiều cá quá, tôi kéo không nổi.

Kỉ Trầm: “???”

Nghe Nghiêm Trạch nói, Lạc Viễn bản năng run rẩy.

Nhiều cá lắm???

Theo cách mà Nghiêm Trạch giảng lưới, làm sao có thể có cá! Hay là tổ đạo cụ lén thả cá cho Nghiêm Trạch? Nhưng trời rét cóng thế này, tổ đạo cụ làm sao dám lặn xuống....

Trong lòng Lạc Viễn trăm mối suy nghĩ, phải chờ Nghiêm Trạch giục thêm một lần nữa, mới chạy tới giúp một tay.

Anh ta đứng cạnh Nghiêm Trạch, cùng Nghiêm Trạch kéo lưới lên.

Rầm.

Lưới đánh cá bị kéo lên mặt băng.

Sau khi lưới kéo lên, tất cả mọi người ở đây đều bị hung hăng quất một phen: Trong lưới đánh cá có hơn mười con cá to mọng, lúc lên bờ còn chết sống quẫy đạp như cố gắng chút sức lực cuối cùng trong sinh mệnh.

Kỉ Trầm mắt đầy sao.

Nghiêm Trạch thanh thoi đi tới lưới, gỡ xuống một con cá còn đang hung hăng quẫy đạp.

Cầm lấy cá, Nghiêm Trạch cười cười, nhét con cá vào tay Kỉ Trầm.

Kỉ Trầm cả người run rẩy, cá cả người trơn trượt, còn bị dính chút rong rêu. Mặc dù là cách một cái bao tay, cậu ta cũng cảm thấy cảm giác trơn tuột ghê tởm.

Cá xoay người, mắt cá chết đối với mắt Kỉ Trầm, tựa như đang khinh bỉ cậu ta vậy.

Kỉ Trầm: “....”

Nghiêm Trạch lại “thánh thiện” cười tiếp,

– Hình như tôi cũng khá may đấy.

Anh lặng lẽ đưa tay áo lại gần lưới, hình như là để Bát Vương đang muốn tranh công chui vào túi áo.

– Hay là, tôi chia cho cậu với Đường Diễm Diễm mỗi người một con?

Anh cũng nhấn mạnh chữ “may”, giống như Kỉ Trầm lúc trước.

Kỉ Trầm mặt xanh mét.

– Không cần....

Cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi.

Nghiêm Trạch cười rất vô tội.

Nhưng vào thời khắc ấy—

Con cá trên tay Kỉ Trầm bỗng nhiên ham muốn sống bùng nổ, kịch liệt giãy dụa, làm Kỉ Trầm sợ khiếp.

Con cá bỗng nhiên phun nước lên mặt Kỉ Trầm. Chờ Kỉ Trầm cuống quýt lau, liền vấy đuôi, nhảy khỏi tay cậu ta, hướng về phía mặt băng, rơi tọt vào lỗ băng.

Kỉ Trầm: “....” Má!

35. Chương 35: Lô-gich Tuyệt Đối

Sau khi bắt cá, là tới phần quan trọng nhất – nấu ăn.

Nghiêm Trạch đối với mấy loại bếp núc này dốt đặc, kỹ thuật dở tệ, may là không tới nổi nổ phòng bếp, hơn nữa cũng không nấu ra mấy loại chết người.

Vì vậy, lúc nấu anh cũng không dám quậy nữa, chỉ dành thành thành thật thật ở ven hồ chế ra một bếp nhỏ, nướng tạm mấy con.

Cũng may cá ngon sẵn, chỉ cần thêm chút gia vị với nướng vừa tới là đủ ngon rồi.

Vào lúc chấm điểm, món cá của Nghiêm Trạch cũng nhận được điểm không tệ – tuy rằng cá của anh nướng so ra vẫn kém với món cá chua ngọt của Lạc Viễn, nhưng vẫn đỡ hơn món cá như một đồng hỗn tạp trộn lẫn của Đường Diễm Diễm.

Điểm của anh tầm trung, hạng ba.

Đối với kết quả lần này, Nghiêm Trạch cảm thấy tạm tạm.

Ba ngày quay chụp rất nhanh kết thúc. Vào ngày thứ ba, kịch tổ từ biệt đôi vợ chồng cùng cô con gái, bước lên máy bay về nhà.

Nghiêm Trạch và Lê Hạo cuối cùng cũng về tới Bùi Thị.

Nhưng mà về tới nơi, cũng không kịp nghỉ ngơi xả stress, Nghiêm Trạch đã phải chạy tiếp, chạy tới chỗ ở của vị ảnh đế trong kịch tổ Trường Dạ Thiên Minh

Lúc trước vị ảnh đế do Lê Hạo dính chặt mới miễn cưỡng đồng ý, chỉ là lúc đó không rảnh, nên cũng chưa chỉ được.

Nay, vị ảnh đế đó cũng đã quay xong, có một chút thời gian rảnh.

Nghiêm Trạch tất nhiên không bỏ lỡ dịp này, một cơ hội rèn luyện trời ban.

Anh nói với Lê Hạo, sau đó cậu chỉ đành tới tổ kịch Hơi thở sinh tồn xin phép, còn anh thì vội chạy tới rèn luyện.

Mà ngay lúc Nghiêm Trạch đang đầu tắt mặt tối, thì thi đấu chọn người đại diện của Huyện kiếm thiên ân cũng đúng hạn bắt đầu.

—

Vì để tiện cho rèn luyện, Lê Hạo cố ý thuê một khu biệt viện cạnh nơi ở của lão ảnh đế, cho Nghiêm Trạch vào ở.

Khi tới khu biệt viện, Lê Hạo đầu tiên là đi tìm cái chậu thả Bát Vương vào cái đã. Sau đó, mới xắn tay áo, mang tạp dề, bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Còn Nghiêm Trạch, anh trực tiếp chui vào thư phòng, lấy tablet của Lê Hạo ra.

Sau khi kết nối được với internet, anh nhanh tay mở nick Huyền kiếm thiên ân .

Huyền kiếm thiên ân đã thi đấu từ hai ngày trước, mấy bữa nay đều là thời gian thi đấu.

Đại diện lần này sẽ tổ chức ở khu thi đấu, mà vòng loại sẽ đấu theo hình thức tích điểm.

Thí sinh báo danh sau năm giờ mới nhận được điểm, sau đó tùy tiện PK 1v1 ở tròng đấu, đánh bại người khác, thì tự động nhận được một điểm. Tương ứng, người bị thua sẽ bị mất một điểm.

Trong thời gian thi đấu, thí sinh dành được mười điểm trước thì sẽ có tư cách vào vòng trong; còn mà ít hơn một, thì sẽ bị cho out.

À mà do sợ bất công, một số chức nghiệp quá lợi thế trong PK 1v1, Huyền kiếm thiên ân còn cho phép PK 2v2, quy định như 1v1.

Môn phái của Nghiêm Trạch trong Huyền kiếm thiên ân cực lợi thế trong quần chiến, nhưng 1v1 thì cực bất lợi.

Đăng nhập xong, Nghiêm Trạch suy nghĩ trong chốc lát, tự nhận bản thân anh tuy kỹ thuật có đấy, nhưng 1v1 thì không bằng người, liền chuẩn bị đi 2v2.

Nhưng....

Rắc rối rồi đây.

Tổ đội với anh là Lê Hạo, nhưng Lê Hạo là kiếm khách.

Giống với anh, cũng là thuộc PVE, chủ yếu là buff kháng thương các loại, ở 2v2 thì phải dựa vào đồng bạn rất nhiều, thật giống như một cái bia ngắm hình người.

Nghiêm Trạch lướt danh sách bạn tốt, chọn nửa ngày, mới nhìn trúng một cái ID, nhắn tin.

Thiên Uy: onl?

Thiên Uy: Tôi đang ở tròng thi đấu.

Thiên Uy: Tôi phải đấu, 2v2.

Đối phương rất nhanh đã rep lại.

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Papa? Papa tui ơi, anh lại muốn làm gì thế?

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: bình thường một người đánh tui còn không đã hay sao mà giờ chơi quần đấu???

Nghiêm Trạch: “...”

Rốt cuộc là có bao nhiêu bóng ma tâm lý đối với anh vậy?

Sắp xếp từ ngữ một chút, Nghiêm Trạch mới giải thích cho Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết.

Thiên Uy: Cậu nghĩ cái gì, tôi là người văn minh, nếu cậu không tìm đường chết, thì mắc chi tôi đánh cậu?

Thiên Uy: Cậu thấy Huyền Kiếm đang mở event chứ, đang tuyển người đại diện đấy. Tôi muốn thử, nhưng mà phái của tôi cậu biết mà, nên... cậu giúp tôi, chúng ta đánh 2v2.

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết:.....

—

Một phía khác.

Nhìn tin nhắn của Thiên Uy, Lâu Ngộ Bạch trầm tư thật lâu.

Làm nghệ sĩ, hẳn hiển nhiên biết Huyền kiếm thiên ân chuẩn bị tuyển hai người đại diện.

Một người là do dân mạng bầu, một người khác, sẽ do thi đấu tuyển chọn.

Vốn Lâu Ngộ Bạch cũng muốn dành vị trí đại diện này, dù sao độ nổi tiếng của hắn đi lấy phiếu bầu, khẳng định thắng lợi, vị trí đại diện này rất dễ lấy.

Nhưng hắn không thể, mọi chuyện đều do công ty quyết định. Công ty không cho hắn tham gia vào vị trí đại diện này, hắn cũng chỉ còn cách đứng một bên nhìn.

Chỉ nhìn một lần, Lâu Ngộ Bạch đã biết người nào sẽ chiến thắng.

— đầu trang phiếu, hẳn thấy Nghiêm Trạch cos thành Thiệu Thiên Dương.

Còn bây giờ, anh em tốt (còn nghi ngờ) Thiên Uy định tham gia thi đấu cho đại diện Huyền kiếm, tể bào nào Lâu Ngộ Bạch lập tức hành động:

Thiên Uy vốn lãnh đạm nay lại chú ý tới người mới Nghiêm Trạch

↓

Thần tượng của Thiên Uy là Nghiêm Trạch.

↓

Nghiêm Trạch tham gia tranh vị trí người đại diện.

↓

Muốn ở cạnh người thương, Thiên Uy cũng tham gia thi đấu

↓

Đều là đại diện của Huyền kiếm, hai người có thể chính thức quen biết

↓

Quen biết nhau là chất nuôi dưỡng cơ tình

↓

Kết hôn

(*Wut?*)

Lâu Ngộ Bạch, hiểu rồi.

Hóa ra Thiên Uy lãnh đạm với chuyện kéo tui, không phải là báo thù, cũng không phải do tính lãnh đạm, mà là do anh ta là gay.

Trước khi Nghiêm Trạch xuất đạo, Nghiêm Trạch đã chú ý tới người đó, thầm mến từ lâu. Bây giờ có cơ hội gần gũi với người ta, sao Thiên Uy có thể bỏ qua.

Lâu Ngộ Bạch cảm thấy cảm động vô cùng: Đây chính là tình yêu! Tuy hắn không phải gay, nhưng hắn vô cùng trân trọng sự dũng cảm theo đuổi người thương này!

..... À mà đúng rồi, nói vậy mới thấy tức ghia, sao hắn lại không có fan như vậy nhỉ?

Lâu Ngộ Bạch tung bay rep lại.

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Ok Thiên Uy, không cần nói, tôi biết rồi. Cảm động quá! Tuy anh là gay, nhưng anh yên tâm, tôi sẽ không kỳ thị anh đâu. Với tư cách là anh em tốt, tôi – Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết nhất định sẽ đứng sau anh cổ vũ anh! Đi nào, Thiên Uy. Tôi tin cầu vồng đang chờ đợi anh.

Thiên Uy: bàn phím cậu bị hư à?

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết:.....

Thiên Uy: đến chỗ thi đấu, cho cậu ba giây.

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: tới liền!

—

Sau khi liên hệ với lâu la xong, vì để cậu ta có thể phối hợp tốt với mình, Nghiêm Trạch lại mở thêm phòng voice chat trong Trường Dạ Thiên Minh. Đeo xong tai nghe, lắp thêm microphone, anh bèn kéo cậu ta vào phòng.

– A lô?

Chờ lâu la vào rồi, anh mới mời tổ đội, cho lâu la vào đội, cũng nói:

– Cậu nghe không đó?

Lâu Ngộ Bạch sợ mình bị lộ, mở app đổi giọng, dùng giọng mềm mại trả lời:

– Nghe rồi.

Hắn vừa nói, vừa tấm tắc: là lần đầu tiên hắn chat voice với Thiên Uy đấy, Lâu Ngộ Bạch cứ nghĩ là với tính lãnh đạm của Thiên Uy, hắn giọng cũng lạnh lẽo lắm.

Nhưng nghe xong mới biết, giọng cũng không trong trẻo lạnh lùng như trong tưởng tượng, mà lại khàn khàn từ tính, tone trầm bình thường.

Nghiêm Trạch dẫn lâu la vào tròng thi đấu:

– Còn muốn hỏi gì không? Nếu không có gì nữa thì bắt đầu thôi.

Lâu Ngộ Bạch thuận miệng nói:

– Ok! À mà giọng anh nghe hay ghê á, không nhìn ra đó.

Nghiêm Trạch khinh bỉ:

– Giọng người khác mà cậu có thể “nhìn” ra á?

Lâu Ngộ Bạch: “...”

Hai người cứ như vậy bắt đầu.

Phái của Lâu Ngộ Bạch là Minh giáo, tuy không có sức chiến đấu, nhưng skill nào skill nấy toàn là max khổng chế thôi.

Nghiêm Trạch tổ đội với hắn, hai người một người phụ trách khổng chế, người còn phụ trách quánh người, chơi đến sướng luôn, giết tới trời đất tối tăm.

Không bao lâu, hai người đánh năm trận thắng liên tiếp, đạt được năm điểm.

Nghiêm Trạch rất vừa lòng đối với kết quả này: theo tốc độ hiện tại, anh chỉ cần dành ra đêm nay có lẽ có thể max điểm.

Mà ngay lúc anh và Lâu Ngộ Bạch quánh người ở tròng thi đấu, Lê Hạo một nhọc quét tước nửa ngày cuối cùng mới xong việc.

Cậu lau mồ hôi trên mặt, đi đến cửa thư phòng, hét lên với Nghiêm Trạch:

– Anh còn định chơi đến bao giờ? Tối ăn gì đây, ra ngoài ăn kêu đồ ăn? Hay là tôi nấu?

Nghiêm Trạch không chút nghĩ ngợi đáp:

– Gọi đồ ăn đi, tôi đang bận.

Anh vừa dứt lời, đã thấy tiểu lâu la bỗng dừng lại một chút.

36. Chương 36: Hồ Bằng Đi Với Cửu Hữu

Nghiêm Trạch nhú mày, hỏi:

– Cậu sao thế, có chuyện?

– Ừ, vừa rồi mạng đứng, không sao, tiếp đi.

Lâu Ngộ Bạch tiếp tục điều khiển nhân vật trong game, nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Lúc nghe thấy giọng của Lê Hạo, Lâu Ngộ Bạch thật bị dọa sợ.

Không phải hắn nhận ra giọng Lê Hạo, xé mặt nạ của Nghiêm Trạch, Lâu Ngộ Bạch cũng chẳng gặp Lê Hạo được bao lần, sao mà nghe ra.

Hắn khiếp sợ, vì...

Thiên Uy vậy mà ở chung với đàn ông?

– Không sao thì tiếp thôi.

Nghiêm Trạch nói.

Lâu Ngộ Bạch ghen ba giây:

– Hồi này anh nói chuyện với ai vậy, bạn cùng phòng hở? Đừng nói với tôi anh còn chưa ra trường.

Nghiêm Trạch không nhận ra Lâu Ngộ Bạch kì lạ:

– Không phải bạn cùng phòng.

– Anh của anh hể, hay em trai?

– Cũng không phải.

– Vậy là ai cơ?

Nghiêm Trạch nhăn mày:

– Cậu hỏi chi?

Lâu Ngộ Bạch cười gượng:

– Tôi tò mò thôi.

– Nói chung.... phức tạp lắm.

Nghiêm Trạch không định nói Lê Hạo là người đại diện của mình. Trong mắt anh, tiểu lâu là một fan cuồng, lỡ nhận ra cái gì thì sao. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Nghiêm Trạch được Hoàng Hách cố ý nhấn gửi làm chuyện đại sự, tất nhiên không muốn rớt ngựa rồi.

– Dù sao thì tôi đang sống với cậu ấy.

Lâu Ngộ Bạch:

– Phức tạp là thế nào? Tôi ngốc lắm, không hiểu.

Nghiêm Trạch kinh ngạc:

– Cậu còn biết như vậy?

Lâu Ngộ Bạch: “...”

– Cậu chờ chút, giải thích chuyện này dài lắm.

Một bên điều khiển nhân vật của mình đập cho đối thủ một phát cuối cùng, Nghiêm Trạch một bên nói:

– Nói chung, thì tôi với cậu ấy có mâu thuẫn, nhưng vì trăm nghìn lý do nên không thể không sống cùng

nhau. Nhưng mà trong khoảng thời gian này cậu ấy biểu hiện không tệ, tôi cũng có thể tạm thời buông oán cá nhân, sống tạm trước đã.

Nghiêm Trạch không nói dối, anh ký hiệp ước với Lê Hạo không phải tự nguyện, mà vì bị cha Lê Hạo – Lê Chính Thù lôi thỏa thuận kia ra.

Lâu Ngộ Bạch kinh ngạc: đây là cái quần què gì vậy?

Trong đầu hần tự động nào bỏ một câu chuyện hết sức cẩu huyết:

Thiên Uy mến mộ Nghiêm Trạch đã lâu, nhưng vì trăm nghìn nguyên nhân, bị ép yêu đương với kẻ thù của mình, biểu diễn tiết mục tình yêu ép buộc.

Nhưng mà gần đây, dưới sự đeo đuổi tấn công của kẻ thù, Thiên Uy một lòng với Nghiêm Trạch lại thất thủ, thỏa hiệp!

Vì tự cứu lần cuối, Thiên Uy đã thỏa thuận với kẻ thù của mình, nên anh có thể thành một cp với Nghiêm Trạch, thì kẻ thù sẽ chủ động buông tay, chúc phúc cho Thiên Uy.

Nhưng nếu Thiên Uy không thể tu thành chính quả với người yêu, thì anh phải buông bỏ tình yêu của mình, chìm đắm với kẻ thù...

Lâu Ngộ Bạch bị não bỏ xúc cmn động.

Hần trầm giọng nói:

– Thiên Uy.

– Lại sao nữa?

Lâu Ngộ Bạch giống như NPC được lập trình sẵn nói:

– Hứa với tôi, dù thế nào chẳng nữa cũng không buông bỏ! Con người, chỉ cần còn sống, còn có hy vọng, còn có ngày mai!

Nghiêm Trạch: “....”

Lại cái quần gì nữa đây?

May là tuy Lâu Ngộ Bạch óc nhúng nước, nhưng thao tác vẫn ok. Thậm chí còn một lòng muốn giúp Nghiêm Trạch đến được với tình yêu (nào bỏ), hẳn còn dốc hết sức lực, đánh còn hay hơn ngày thường.

Hai người chém giết một đường, bách chiến bách thắng, không gì cản nổi. Trước mười giờ, Nghiêm Trạch đã được đủ hai mươi điểm, có tư cách tham gia bán kết, còn sớm hơn hai giờ so với dự định của hắn.

Thấy Nghiêm Trạch gỡ tai nghe, ngáp một cái, Lê Hạo này giờ đứng ngoài cửa nhìn anh chơi game nhìn thời gian thấy cũng đến lúc rồi, bèn đi vào.

Cậu giục Nghiêm Trạch:

– Xong rồi chứ? Đi thôi, mình ra ngoài ăn.

Nghiêm Trạch nhìn cậu:

– Không gọi đồ ăn sao?

– Ngươi hết rồi.

Lê Hạo bất đắc dĩ.

– Tôi vừa gọi cho thằng bạn, gần đây có một quán lẩu khá nổi tiếng, bán đến ba giờ sáng, đi đến đó ăn đi.

Nghiêm Trạch đồng ý:

– Được rồi.

Lê Hạo khom lưng, choàng cho ăn chiếc khăn choàng cổ, lại mặc thêm cái áo khoác:

– Đêm lạnh, mặc nhiều một chút.

– Đã biết...

Nghiêm Trạch nghiêng đầu, bỗng mắt thấy túi tiền Lê Hạo rục rịch, bèn đưa tay sờ. Anh sờ một trận, cũng sờ đến Bát Vương.

– Sao cậu mang theo nó?

Nghiêm Trạch chọc chọc đầu Bát Vương, Bát Vương thích anh lắm, Nghiêm Trạch chỉ mới sờ, đã lấy đầu cọ cọ tay Nghiêm Trạch.

– Đầu cũng thò ra rồi... còn cọ tay. À mà sao ướt thế, cậu vừa làm gì?

Lê Hạo cũng giật mình.

– Tôi vừa cho nó vào bể. Chắc nhân lúc tôi gọi điện lên chui vào túi áo đây mà.

Cậu giúp Nghiêm Trạch tắt máy.

– Nó có thật là rùa không thế? Sao cứ thích chiu vào túi áo nhỉ.

Nghiêm Trạch tay cầm Bát Vương, thả con rùa đang bận làm nũng vào bể.

– Tao đi ăn cơm, mày ở nhà trông nhà đi.

Bát Vương rung đùi ra vẻ đắc ý lắm, nhưng hình như cũng rất luyến tiếc Nghiêm Trạch. Thấy Nghiêm Trạch không tiện mang mình theo, nó cũng chỉ đành thành thực úp sấp trong bể, dùng một cặp mắt đen láy nhìn chăm chăm theo Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch đối xử với Bát Vương hiền lành hơn đối với Lê Hạo nhiều, thấy Bát Vương làm nũng, bèn thêm nước cho nó, lại đi kiểm thức ăn cho nó thêm cơm.

Bát Vương ăn thức ăn, lại nhìn về phía Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch vuốt cằm, kiên nhẫn vuốt ve rùa.

Lê Hạo một bên chứng kiến tất cả: “...”

Người không bằng rùa, chỉ có thể là cậu.

Mà về phần Lâu Ngộ Bạch bên kia....

Lúc Nghiêm Trạch nói chuyện với Lê Hạo, cũng không tắt voice chat, vì vậy, hắn nghe được gần hết cuộc trò chuyện. Nhưng Lâu Ngộ Bạch cũng không nghe hết được, hắn mới nghe đến đoạn Nghiêm Trạch phát hiện ra Bát Vương, sau đó... sau đó Lê Hạo tắt máy tính cái bụp.

Bần thần trước máy tính, Lâu Ngộ Bạch choáng váng nhìn màn hình, sau đó như bị giật điện đứng phắt dậy, chạy bình bịch tới phòng kế bên, lay tỉnh trợ lý.

– Văn Minh! Tỉnh tỉnh, tôi muốn gọi cảnh sát!

Lâu Ngộ Bạch la khàn giọng.

Trợ lý Tương Văn Minh nửa mê nửa tỉnh ngáp một cái:

- Lại sao nữa? Anh đang chơi game mà, bị cướp đồ ăn hay gì?

Lâu Ngộ Bạch lắc đầu:

– Không không, chuyện là vậy...

Hắn khoa tay múa chân quơ quào lung tung:

– Tôi có một người bạn, anh ta bị một tên gay khinh bạc, bị ép sờ mấy cái. Không được, tôi phải tìm cách cứu anh ta mới được, nếu không trinh tiết của anh ta vất vả giữ gìn bấy lâu nay cho idol lại không giữ được mất.

Tương Văn Minh:

– Khinh bạc?

Lâu Ngộ Bạch liều mạng gật đầu:

– Đúng, anh ta bị người khác khinh bạc!

– Đáng ra phải dùng từ đồi bại chứ? Anh ăn nói chính xác chút đi.

– Quan trọng không phải là đó, quan trọng là phải báo cảnh sát.

– Ồ...

Tướng Văn Minh ngáp dài:

– Vậy anh chờ chút, tôi gọi điện thoại.

Lâu Ngộ Bạch mừng rỡ:

– Cậu báo nguy?

Tương Văn Minh buồn ngủ muốn ngủ rồi:

– Tôi gọi cho Trình Cảnh, anh muốn ôm mà. Đây là đồng nghiệp, xem xét tình cảm, có lẽ anh ta sẽ cho anh ôm một cái.

Lâu Ngộ Bạch: “...”

—

Trăng sáng rọi, đêm khuya.

Sắp nửa đêm.

Sau khi ăn lẩu cho cơm chiều, Nghiêm Trạch Lê Hạo hai người ngáp lên ngáp xuống, chậm rãi đi bộ về biệt viện.

Ban đêm đường người thưa thớt, xe cộ cũng không có nhiều. Chỉ là sợ có phóng viên nên Lê Hạo vẫn bắt Nghiêm Trạch đeo kính râm, tránh bị nhận ra.

Nhưng mà trời đất tối, còn một lớp sương mỏng, lúc không mang kính còn không.... thấy rõ đường. Giờ bị bắt mang thêm kính, Nghiêm Trạch chỉ có thể chấp nhận để Lê Hạo nắm tay dắt đi về nhà.

– Ấy da, sao lại có sương mù thế này?

Lê Hạo có hơi buồn ngủ rồi.

– May là không lái xe, sương mù dày thế này, xe có muốn lái cũng không được, phải gửi lại quán nữa.

Nghiêm Trạch bị cậu lôi kéo này giờ nhăn mày.

– Có thể không mang kính được chứ?

Mang kính, đường cũng không nhìn rõ, chỉ có thể chấp nhận cho Lê Hạo dắt.

Lòng bàn tay cậu ấy ấm áp, làm cho Nghiêm Trạch hơi mất tự nhiên.

Vốn Nghiêm Trạch hiểu lầm Lê Hạo có nguy cơ cong, tách ra chút khoảng cách, xem như tránh nghi ngờ. Nhưng Lê Hạo liệu mạng phản đối, chuyện ở hồ Caroth cũng làm Nghiêm Trạch hơi tin Lê Hạo, cho cậu ngủ chung một đêm, bọn họ nhanh chóng quay về mối quan hệ bình thường, thậm chí còn gần gũi hơn chút.

Nghiêm Trạch cảm thấy anh và Lê Hạo càng ngày càng... gần gũi.

– Lỡ có phóng viên thì sao? Anh nhớ lần Kỉ Trầm không?

Lê Hạo tuy cũng thấy hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn không buông tay.

– Quỷ mới biết có người theo đuôi không, cẩn thận vẫn tốt hơn.

Nếu muốn cẩn thận, ngay từ đầu đã nên gọi thức ăn rồi! Nghiêm Trạch co rút khóe miệng.

Thấy mình không thay đổi được Lê Hạo, anh chỉ có thể mặc Lê Hạo tùy ý nắm tay mình.

Chỉ là...

Đi tới đi lui, Nghiêm Trạch đột nhiên cảm thấy hơi kỳ lạ.

Sương mù này, có phải hơi “dày” quá rồi không?

37. Chương 37: Chúng Nào Tật Nấy

Cậu có thấy sương mù này hơi kì lạ không?

Nghiêm Trạch như nghĩ đến điều gì, ngay lập tức hỏi Lê Hạo.

Nghe anh nói vậy, Lê Hạo cũng ngay lập tức cảm thấy khác lạ: nói chung, sương mù thường tụ lại vào sáng sớm, đêm khuya rất ít khi có sương mù. Chỉ mới sắp rạng sáng, sương mù đã dày đặc như vậy, quả thực hơi khiến lòng người rét lạnh.

– Chỉ là ảo giác thôi.

Lê Hạo bên ngoài tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng bên trong lại sợ hãi khôn nguôi.

– Mình đi nhanh lên, về tới nhà là ổn mà.

Miệng cậu tuy nói vậy, nhưng thân thể lại rất thành thật siết chặt tay Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch co rút khoe miệng.

– Nếu chỉ là ảo giác, sao cậu lại siết tay tôi?

Lê Hạo gượng cười:

– Tôi chỉ sợ anh nhìn không rõ, đi bị ngã thì biết làm sao?

Nghiêm Trạch: “...”

Tên này tưởng cậu ta là chó dẫn đường à?

Anh cảm thấy có chút hơi mất tự nhiên, theo bản năng muốn rút khỏi tay Lê Hạo. Nhưng Nghiêm Trạch càng rút, Lê Hạo càng siết chặt, tay bên này nắm, tay còn lại run run, bước chân cũng dần chậm lại, như sợ hãi thứ gì.

Nghiêm Trạch nhìn cậu, muốn nói có anh ở đây, dù sương mù này là thể nào, thì anh cũng có thể cho một tia sét xé toạc bọn yêu ma quỷ quái.

Nhưng, lời nói đã tới khoe môi, lại nhìn Lê Hạo trước mắt sợ hãi vô cùng, lại cứ thích giả bộ bình tĩnh trước mặt mình, sở thích ác độc của Nghiêm Trạch lại phát tác rồi.

Lúc trước do bản khoản Lê Hạo thích mình, anh cũng cố gắng lảng tránh, đã rất lâu chưa chọc ngoáy Lê Hạo rồi. Bây giờ hiểu lầm cũng biến mất, anh lại chứng nào tật nấy, có chút... ngứa tay.

Dù sao Lê Hạo cũng đâu thích anh đâu, vậy thì cần gì lảng tránh chứ! Cậu ta không thẹn với lương tâm, mình thì cứ cố tăng lờ đi, càng giống trong lòng có quỷ.

Nghĩ vậy, Nghiêm Trạch chớp chớp mắt, bỗng nhiên xoay tay nắm ngược lại Lê Hạo.

Lê Hạo ngay lập tức cứng ngắc.

– Có chuyện gì thế?

Cậu hạ giọng hỏi:

– Chẳng lẽ có chuyện gì thật?

Nghiêm Trạch cũng hạ giọng:

– Sương mù thế này cũng hơi kỳ lạ nhỉ....

Lê Hạo trong lòng hốt hoảng:

– Ý anh là....

Nghiêm Trạch tháo kính râm trên mặt xuống, ra vẻ thận trọng nhìn bốn phía xung quanh. Giả bộ giống lắm, bộ dáng cẩn thận vô cùng, hoàn toàn không thể nhìn ra anh chỉ đang lừa trên Lê Hạo.

– Rất đáng sợ sao? Không phải anh là...

Lê Hạo nuốt nước miếng, càng siết chặt tay Nghiêm Trạch, người cũng dần dịch sát vào người Nghiêm Trạch, giống như đang tìm kiếm chút an toàn.

– Không phải anh rất lợi hại ư? Chẳng lẽ thứ này lợi hại đến mức ngay cả búng tay cũng không giải quyết được hở?

(Tại sao em lại nghĩ búng tay rất lợi hại nhỉ)

Nghiêm Trạch âm trầm hạ mắt.

Lúc này hai người đã đi tới một góc khuất, có lẽ vì lâu không được tu sửa, đèn đường lúc sáng lúc tối, tạo ra cảm giác âm u kì dị.

Mất thấy Lê Hạo đã dính chiêu, Nghiêm Trạch trong lòng cười thầm, bên ngoài vẫn chính trực nói:

– Lê Hạo, cậu có bao giờ nghe về chuyện “Thành phố ma(1)” chưa?

Lê Hạo lại dịch gần thêm một chút nữa.

– Thành phố ma? Chẳng lẽ là... Chợ ma hả?

“Thành phố ma” – một từ hết sức quen thuộc trong những lần đồn thổi ma quái, Lê Hạo tuy không để ý tới mấy chuyện này, nhưng ít nhiều gì thì cũng đã từng nghe nói rồi.

— Tất cả là từ cha cậu.

Lê Chính Thù không chỉ là tên thầy tướng, hơn thế ông ta còn là một tên thầy tướng không đứng đắn. Hồi trước lúc Lê Hạo còn nhỏ, mỗi lần khóc, ông ta đều sẽ kể cho Lê Hạo mấy chuyện ma quỷ xưa để dỗ nín, việc đó đã để lại bóng ma sâu đậm trong tâm hồn của Lê Hạo.

Lúc này Nghiêm Trạch chỉ vừa mới nhắc tới “Thành phố ma”, Lê Hạo nháy mắt đã chìm đắm trong nỗi sợ hãi thời thơ ấu bị cha gieo vào đầu.

– Theo nghĩa đen, thì đúng vậy....

Nghiêm Trạch đã nói thế.

Lê Hạo hoàn toàn hoảng lên:

– Đừng, đừng nói nữa, chúng ta mau về đi...

Nghiêm Trạch cười ngất trong lòng.

Ngoài diễn kỹ cùng với pháp lực, kỹ năng nói dối của anh cũng rất... xuất sắc. Tỷ như lúc trước trong kỳ ba, Nghiêm Trạch chỉ cần kể bừa về người đào kếp thê thảm, đã đủ làm cho đứa nhỏ Nguyên Sướng sợ chết khiếp trốn về nhà.

Bây giờ ngựa quen đường cũ, trò cũ chơi hai lần, ngay cả chuẩn bị trong đầu cũng không cần, đơn giản đã dọa được Lê Hạo.

– Cậu biết đấy, giờ là thời mạt pháp, chưa nói tới ma quỷ, ngay cả động vật thông linh cũng cực hiếm thấy. Thành phố ma, là nơi tụ tập của quỷ, quỷ ít dần đi, tất nhiên sẽ suy thoái dần.”

Nghiêm Trạch nói.

– Nhưng.... Lúc âm khí vượng, nhân giới sẽ xuất hiện chút khe hở kết nối với Âm Tào Địa Phủ, lúc đó chợ ma sẽ lên lút tụ họp lại một lần để bảo toàn lợi ích oan hồn ở nhân giới. Mà sương mù, là dấu hiệu khi họp chợ....

Cả người Lê Hạo đã gần như dính lên người Nghiêm Trạch.

– Vậy là mình đi vào chợ ma rồi ư? Đám quỷ này sẽ không làm gì chúng ta đâu... nhỉ?

Nghiêm Trạch lắc đầu.

– Thương nhân coi trọng việc hòa thuận buôn bán, chợ quỷ vẫn là chợ, đối với người sống lạc đường đi vào, bọn chúng sẽ không động thủ. Nói cho cùng, người tới đều là khách.

Lê Hạo nhẹ thở phào.

Nghiêm Trạch lập tức lật ngược vấn đề.

– Tuy nhóm thương quỷ sẽ không xuống tay với người sống, nhưng không có nghĩa là nhóm quỷ bảo hộ chợ quỷ cũng không...

(người có thương nhân, quỷ có thương quỷ, các bạn có hiểu ý tui chẳng)

Anh nhẹ rút tay ra, sau đó dùng tay nhẹ đặt lên vai Lê Hạo, ra dấu cho cậu nhìn về phía ánh đèn đường chớp nháy.

– Một khi phát hiện người sống lạc đường vào chợ ma, quỷ bảo hộ sẽ lập tức hành động, nhiễu loạn từ trường để tru sát khách lạ...

Lê Hạo cả người đều bất ổn hết cả.

– Anh đừng dọa tôi mà....

– Tôi không dọa cậu.

Nghiêm Trạch trầm giọng, chỉ vào đèn đường.

– Cậu thấy đèn đường không, nó bị nhiễu loạn, tức là quỷ bảo hộ sắp tới....

Nghiêm Trạch còn chưa nói dứt lời, vách tường sau trụ đèn bỗng mơ hồ xuất hiện một cái bóng.

Cái bóng đó còn cao hơn hai người cộng lại...

Thứ đó, không phải là thứ nhân loại có thể đạt tới.

– Aaaaaaaaaa!

Lê Hạo bị dọa đến trực tiếp câu lấy người Nghiêm Trạch.

Vừa ôm, cậu còn như gấu túi liên tục bò lên trên, đem Nghiêm Trạch ôm thật chắc. Một nam nhân mét tám như Lê Hạo, cao bằng Nghiêm Trạch, cân nặng cũng không chênh lệch mấy, lúc này cứng rắn ôm lấy Nghiêm Trạch, Nghiêm Trạch chỉ cảm thấy suýt nữa bị Lê Hạo quật đến trật lưng.

– Cậu ôm cái gì, mau thả ra!

Nghiêm Trạch trán nổi gân xanh, có cảm giác bê đá đập chân mình sâu sắc.

Lê Hạo coi anh là rơm rạ cứu mạng, làm sao có chuyện buông tay.

– Không thả!

– Lỡ mà bị phóng viên chụp thì biết làm sao?

Nghiêm Trạch giảng đạo lý với Lê Hạo.

– Thần tượng mới nổi nửa đêm hẹn hò với người đại diện, hai người tình cảm nồng nàn cháy bỏng liều chết quần quít.... cậu nghĩ xem, bọn họ sẽ viết thành cái gì!

Lê Hạo tuy sợ cháy não, nhưng vẫn có một tuyến thần kinh kì diệu onl.

– Nếu mà có phóng viên á hử, sớm đã bị quỷ bảo hộ điên cuồng đuổi giết, làm gì có thời gian chụp ảnh đăng tin chớ!

Nghiêm Trạch: “....” Anh thua.

Cổ lờ đi Lê Hạo treo trên người mình, Nghiêm Trạch nhìn về phía đèn đường chớp nháy kia: Chuyện thành phố ma là do hấn bịa, lúc này đột nhiên xuất hiện thứ gì, tuy không phải là quỷ bảo hộ, nhưng chắc chắn không phải thứ bình thường.

Anh giận tái mặt, âm thầm chà sát hai ngón, chuẩn bị chỉ cần bên kia nhúc nhích, thì sẽ cho ăn sấm sập mặt liền.

Nhưng...

Năm phút sau.

Một chú rùa be bé chậm rãi đi từ phía sau đèn tường.

..... Là BÁT VƯƠNG.

Nghiêm Trạch: “.....”

Lê Hạo: “.....”

Bát Vương – chú rùa đi mất mấy tiếng, cuối cùng cũng tới cạnh đèn đường, gặp được chủ nhân Nghiêm Trạch, rất ư vui vẻ ngẩng đầu.

Nó rút người vào mai, ỷ vào vỏ tròn trơn láng, trắng trơn lẫn cun cút tới trước mặt Nghiêm Trạch. Chờ khi Nghiêm Trạch bình tĩnh rồi Lê Hạo xuống khỏi người rồi mới nhặt nó lên, Bát Vương một lần nữa thò đầu ra, dùng đầu cào cào ngón tay Nghiêm Trạch, làm nũng ~~~

Nghiêm Trạch không nói gì, lẳng lặng nhét Bát Vương vào trong túi áo.

– Phá án xong cuối, là Bát Vương, đứa nhỏ này chắc chúng ta vừa mới ra, đã vội bỏ từ nhà đuổi theo.

Nghiêm Trạch nhún vai.

Lê Hạo thở phào, thật sự nhẹ nhõm.

Nghiêm Trạch xoa xoa tay, nhận ra Lê Hạo tuy bị anh rũ xuống, nhưng vẫn ôm khư khư cánh tay mình, khóe miệng run run.

– Được rồi, Lê Hạo, mọi chuyện ổn rồi, cậu còn định giữ tay tôi bao lâu nữa?

Nghiêm Trạch nhú mày.

– Đều là đàn ông, có gì mà ôm chứ, mà cậu nói cậu là thẳng mà! Gei vậy, một cậu luôn.

Nhận ra tình cảnh lúng túng, mặt Lê Hạo nóng bừng, nhưng vẫn theo bản năng cãi lại:

– Đừng nói bậy. tôi không hứng thú với nam, hơn nữa tôi mới ôm có mình anh thôi, có gì gei đâu.

– Được được được, cậu thẳng lắm, rất thẳng.

Nghiêm Trạch có lệ cho qua, vì anh luôn có cảm giác, nếu không dừng cuộc nói chuyện, thì nó sẽ phát triển đến một chiều hướng.... gei hơn nữa.

Lê Hạo vẫn lo lo.

– Từ đã, nếu cái bóng là Bát Vương, vậy cái kia, chợ ma thì....

Nghiêm Trạch nghiêng đầu:

– Tôi đùa thôi, cậu tin à?

Lê Hạo: “....”

Nghiêm Trạch lại nhún nhún vai.

– Vậy thì sao tối nay lại nhiều sương mù dữ thần vậy chứ....

Lê Hạo vẫn sợ sợ trong lòng.

Nghiêm Trạch mạnh mẽ rút tay ra.

– Sương mù là vì chênh lệch nhiệt độ quá lớn, cậu không học vật lý à?

Lê Hạo: “....”

Sương mù vẫn chưa tán đi.

Nghiêm Trạch xoay người, đi trước.

– Được rồi, đừng nghĩ bậy bạ nữa, về thôi.

Lê Hạo muốn nói, nhưng thấy Nghiêm Trạch đã nhấc chân rời đi, vội nuốt lại nhanh chân đuổi theo.

Chỉ là....

Hai người vẫn không chú ý, Bát Vương vốn chui rúc trong túi Nghiêm Trạch bỗng mở mắt ra, thẳng tắp nhìn phía sau hai người.

Có người khác, đang lặng lẽ theo dõi Nghiêm Trạch.

(1): là nơi ma quỷ tụ tập lại với nhau

38. Chương 38: Chưa Tỉnh Ngủ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người đi theo Nghiêm Trạch và Lê Hạo đầu mang mũ nôi(1), mặt che kín khẩu trang, tay cầm camera, một bộ công theo dõi. Nhìn Lê Hạo, Nghiêm Trạch rời đi, hắn ta tạm buông cam trong tay, rút ra điện thoại, gọi cho ông chủ. - Ông chủ, Giọng hắn ta ồm ồm.

- Tôi chụp được ảnh của tiểu diễn viên kia rồi!

Nghe được hắn nói, “Ông chủ” đầu dây kia cười khê.

- Không tệ! Chừng nào tôi nhận được ảnh sẽ kiểm tra một chút, nếu không có vấn đề gì, tiền sẽ được chuyển vào tài khoản của cậu.

Người đàn ông nghe vậy vui vẻ ra mặt.

Hắn là một tên thám tử tư, xưa nay rất ít sinh ý, chỉ có thể nhận vài việc điều tra ngoại tình với vài việc linh tinh duy trì cuộc sống.

Vậy mà trước đây mấy hôm, bỗng có một vị khách sộp tự xưng “Hương tổng”, cho hắn một số tiền không nhỏ để chụp ảnh điều tra một diễn viên nhỏ, nghĩ biện pháp tìm được một số ảnh đen của đối phương để uy hiếp.

Hắn nghĩ Hương tổng có lẽ là xem trúng tên diễn viên này rồi, chỉ là người ta không chịu cúi đầu trước tiền tài, chắc chắn. Kết quả kia, Hương tổng cầu không được bèn dùng cách hạ lưu, tìm ảnh bẩn uy hiếp người ta cong lưng.

Tuy hắn khinh thường hành động này, nhưng có tiền thì sai quấy khiến ma, dưới tiền tài, hắn cong lưng.

Tên thám tử nhận được mối này.

Nhận được ủy thác của Hương tổng, hắn đã theo dõi Nghiêm Trạch vài ngày rồi, một đường theo sát từ Bùi thị tới chỗ này.

Hôm nay, cuối cùng hắn cũng chụp được một bức ảnh có thể khiến đối phương kiêng kị — ảnh đối phương thân mật với người đại diện.

..... Tuy hắn không quá thông hiểu giới giải trí, nhưng ảnh hai nam nhân gần gũi, chỉ cần chỉnh sửa rồi lại thêm chút, cũng có thể làm nhiều thứ lắm.

Đặc biệt một người trong đó còn là người đại diện.

Nghệ nhân nói yêu đương với người đại diện, đó là tối kị.

Tên thám tử nghĩ vậy, một chút cũng không nhận ra sương mù đang càng ngày càng dày thêm.

Bỗng.

Một cơn gió lạnh lẽo thổi qua, làm hắn giật thon thót.

Hắn kinh hoàng: Sao tự nhiên lạnh vậy?

Tên thám tử không hiểu sao lại nhớ tới chuyện ma quỷ nghe được hồi nãy từ Nghiêm Trạch, nhưng vì Nghiêm Trạch đã nói là do anh bịa ra, nên tên thám tử nào có để ý tới.

Nhưng bây giờ.... Hắn bỗng nhiên sợ hãi nghĩ, có lẽ chuyện Nghiêm Trạch kể không phải toàn bộ là giả.

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau.

Trong bóng đêm, một bóng dáng mơ hồ, lặng yên không một tiếng động chậm rãi lại gần tên thám tử run lập cập....

Mà đầu bên kia điện thoại.

Hướng Dĩ Lâm nhận được cuộc gọi từ thám tử tư, âm hiểm cong môi.

Hắn ta từ trước tới nay, chủ trương không ra tay thì thôi, đã ra tay thì phải khiến mọi người khiếp sợ. Hướng Dĩ Lâm đã chắc chắn, Nghiêm Trạch là chuyển thế... của một vị ở thời phong thần. Vì muốn trọng chấn lại Đạo giáo, thành lập Đạo giáo, hắn chắc chắn phải để cho Nghiêm Trạch lên làm người lãnh đạo tinh thần cho hiệp hội, làm con rối điều khiển lòng người.

Chỉ là.... Nghiêm Trạch là người của Lê Chính Thù, mà Lê Chính Thù là cái con người ở phái phản đối kịch liệt Đạo giáo, Nghiêm Trạch rất có thể sẽ bị Lê Chính Thù ảnh hưởng, cũng phản đối Đạo phái.

Hướng Dĩ Lâm hắn muốn chuẩn bị thật đầy đủ.

Đầu tiên:

Hắn để Hướng Tây Đông tự đi tiếp xúc với Nghiêm Trạch, thăm dò ý tứ của Nghiêm Trạch.

(nhưng Hướng Tây Đông chỉ biết theo đuổi tình yêu, hoàn toàn quên mất nhiệm vụ)

Tiếp theo:

Hắn để cho bí thư đi gặp gỡ Nghiêm Trạch, hỏi có thể bao dưỡng Nghiêm Trạch không, đổi lại mình sẽ cho anh đứng đầu Đạo phái.

(nhưng bí thư vừa mới nói tới đoạn Hướng Dĩ Lâm muốn bao nuôi Nghiêm Trạch, còn chưa nói xong đã bị Lê Hạo cắt điện thoại, kéo đen.)

Cuối cùng:

Hắn tìm tới thám tử tư, kêu đi chụp ảnh bản của Nghiêm Trạch, nếu Nghiêm Trạch không nghe, thì dùng ảnh đó để uy hiếp Nghiêm Trạch, làm anh không thể lẫn lộn trong giới nữa.

(nhưng Hướng Dĩ Lâm cũng không ngờ, Nghiêm Trạch ước gì được cút khỏi giới ngay-và-luôn)

Hướng Dĩ Lâm cũng phải trầm trồ với kế sách vẹn toàn của mình!

Hắn tuy rằng đoán được Nghiêm Trạch có... chút quan hệ với một vị thần tiên thời phong thần, nhưng, Hướng Dĩ Lâm cũng chỉ coi Nghiêm Trạch thành một người khát vọng nổi tiếng.

Nếu là người thường, ắt có nhược điểm. Mà có nhược điểm, thì có nghĩ là có chỗ cho hắn ra tay.

.... Hướng Dĩ Lâm không ngờ, Nghiêm Trạch không phải là người đó.... chuyển thế, mà chính là người đó luôn rồi.

Ngay lúc Hướng Dĩ Lâm đang mơ mộng hão huyền phong cảnh sau khi thành lập Đạo giáo, tay trái bí thư tay phải Nghiêm Trạch, thì bên thám tử tư đã xảy ra chuyện.

Sáng hôm sau.

Nghiêm Trạch hiếm thấy dậy sớm.

Trong lúc Lê Hạo còn đang co mình trong ổ chăn ngủ say, anh đã tạm biệt chu công, cực kì tỉnh táo rời giường.

Thay đồ, mang xong giày thể thao, thấy Lê Hạo còn đang ngủ, Nghiêm Trạch chuẩn bị đi gặp lão ảnh đế cũng không tức giận. Anh không kéo Lê Hạo ra khỏi giấc ngủ, mà lấy điện thoại, nhấn một tin, thông báo mình đi.

— Đối với nghề diễn, Nghiêm Trạch là thật tâm thích.

Sau khi nhắn tin xong, anh vội bước đi, chạy thẳng tới nhà lão ảnh đế.

Trước khi Lê Hạo mua biệt viện này đã nghiên cứu rất lâu, chọn một căn nhà rất gần nhà lão ảnh đế kia.

Nghiêm Trạch sau khi ra cửa, đi không bao lâu đã thấy nhà ông ấy.

Đứng ngoài cửa sửa sang lại quần áo, Nghiêm Trạch vốn trước giờ chưa từng cho ai mặt mũi nay lại thấy khấn trương.

Về mặt thuật pháp, ngoài lão rùa, anh bây giờ đã là tồn tại cường đại nhất. Mặc dù có Lê Chính Thù, thì cũng chỉ tới tiểu bối của anh là cùng. Càng đừng nói loại mèo ba chân như Hướng Tây Đông, ngay cả tiểu bối cũng chưa có tư cách đâu, nhiều nhất chỉ có thể làm đứa giữ cửa.

Nhưng về mặt diễn xuất, nhất là phim, anh cũng chỉ là người mới thôi.

Muốn học hỏi được nhiều trong cái nghề này, anh nhất định phải duy trì khiêm tốn và ham học.

Vị lão ảnh đế này, đã có hơn ba mươi năm trong nghề. Đối mặt với tiền bối, Nghiêm Trạch hoàn toàn tôn trọng ông.

Đối với anh, tôn sư trọng đạo chính là lễ nghi cơ bản nhất của một con người.

Chuông cửa vang, sau một lúc bỗng có tiếng hỏi vọng ra.

— Ai ở bên ngoài đấy, có chuyện gì à? Nếu là tờ rơi, kẹp vào ổ khóa là được, tí tôi tự lấy.

Đó là một giọng nam hết sức trẻ con, người đó giống như đang ở kì vỡ giọng, tiếng nói hơi quái dị.

Nghiêm Trạch giật mình.

— Xin hỏi thầy Quách có ở nhà không?

Ý chỉ vị lão ảnh đế họ Quách kia.

— Ông Quách ạ? Anh nói ông ngoại tôi ư, ông ấy chưa tỉnh, anh tìm ông có gì không?

Nghiêm Trạch vuốt cằm.

— Là thế này, tôi tên là Nghiêm Trạch. Trước đây lúc thầy Quách quay Trường Dạ Thiên Minh, tôi vinh hạnh được tới đoàn phim quan sát, quen biết thầy Quách. Thầy Quách có nói, nếu có thời gian rảnh ông sẽ chỉ điểm cho tôi một chút. Cách đây mấy hôm thầy ấy có điện cho người đại diện của tôi nói tôi tới tìm thầy.

— Hóa ra là một diễn viên.

Người bên kia “ồ” một tiếng, sau một lúc, chợt như nghĩ tới điều gì, hào hứng nói:

— Ông ngoại tôi đi ra ngoài rồi, ông ấy mỗi sáng đều sẽ chạy bộ.

— Chạy bộ ư...

Nghiêm Trạch lễ độ hỏi:

— Vậy xin hỏi, thầy Quách chạy ở đâu? Nếu tiện, tôi có thể chạy cùng ông ấy một lát.

Giọng nói kia lại nói:

— Tôi còn chưa nói xong, anh đã nhảy vào mồm tôi rồi.

Nghiêm Trạch: “....”

— Ấy, người anh em này, anh ngoài diễn còn biết gì không?

Người đó lại hỏi.

Nghiêm Trạch trầm ngâm.

– Không nhiều lắm, chỉ biết một chút tích phân và vi phân, cần tôi bổ túc toán học cho cậu không?

Người đó: “...”

Nghiêm Trạch mỉm cười.

Sau khi kẹt cứng một lúc, giọng nói đó lại tiếp tục, còn thêm một chút hất hàm sai khiến.

– Anh có biết chơi game không? Nếu biết thì mau vào đây giúp tôi một chút, tôi thiếu người. Không phải anh muốn ông ngoại tôi chỉ điểm sao? Ý của tôi, anh hiểu chứ?

Nghiêm Trạch hơi nghiêng đầu.

Anh vẫn hết sức lễ độ, cộng thêm nụ cười kỳ lạ trên môi.

– Biết một chút, nhưng khá gà, cậu thông cảm.

—

Lúc đi Nghiêm Trạch đã tiện tay tắt luôn báo thức của Lê Hạo, vì vậy Lê Hạo ngủ thẳng một giấc tới trưa luôn.

Lúc tỉnh, cậu nhanh nhẹn thay quần áo, sau đó rời giường, theo bản năng đi về phía phòng Nghiêm Trạch, chuẩn bị gọi Nghiêm Trạch dậy. Nghiêm Trạch người này hơi nóng tính khi dậy, sau khi bị gọi, sẽ quay đầu ngủ tiếp.

Lê Hạo ở chung với anh nửa năm, sớm nắm rõ thói quen của Nghiêm Trạch, thậm chí còn hiểu mấy tật xấu còn hơn Nghiêm Trạch nữa.

Nhưng Nghiêm Trạch sớm đã đi tới chỗ lão ảnh đế, Lê Hạo đi tới phòng tắt nhiên chẳng còn ai.

Lê Hạo sợ chết khiếp, còn tưởng là Nghiêm Trạch đột nhiên ngộ đạo, cảm thấy theo mình không tiền đồ, mang theo Bát Vương cao chạy xa bay rồi. Chỉ đến lúc Bát Vương chui vào túi áo cậu, lẩn lẩn vài cái, Lê Hạo mới chú ý tới điện thoại của cậu.

Cậu cầm lấy điện thoại, liền thấy được tin nhắn từ Nghiêm Trạch.

[Tôi đi tới chỗ thầy Quách, cậu cứ ngủ đi, có thể trưa tôi không về, mời thầy Quách một bữa không. Cậu nghỉ ngơi cho tốt, nhớ cho Bát Vương ăn, mấy tháng này được cậu chăm sóc nhiều rồi ^ ^]

Tâm tình Nghiêm Trạch không tệ, ngay cả tin nhắn cũng ôn nhu như nước.

Lê Hạo: “....”

Nghiêm mặt, Lê Hạo yên lặng nằm lên giường Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch vậy mà lại hiền lành với cậu như vậy? Thế giới này đã xảy ra chuyện gì vậy, sao cậu cứ có cảm giác mới ngủ một giấc mà đã lạc vào thế giới song song nào khác vậy?

Nhất định là do cách ngủ của cậu không đúng!

(1)mũ nôi:

39. Chương 39: Trà Xanh Biếu Muội Muội

(Green tea bitch, như bạch liên hoa)

Mà bên Nghiêm Trạch....

Sau khi trả lời câu hỏi của người kia, anh mỉm cười đứng chờ trước nhà thầy Quách, chờ cháu ngoại của thầy mở cửa.

Nghiêm Trạch chờ, rồi lại chờ, sau đó, anh chờ được một tên thiếu niên choai choai chạy ra từ biệt thự. Cậu ta đi tới trước cửa lớn, mở cửa.

– Anh tên là Nghiêm Trạch đúng không, tôi tên là Đàm Ti Nhạc.

Thiếu niên đang ở thời kì vỡ giọng, nhưng bề ngoài lại khá già dặn, cao gần bằng Nghiêm Trạch, mặt cũng khá đẹp. Chỉ là người cậu ta rất gầy, Nghiêm Trạch thử ước lượng một chút, ước chừng chỉ cần một tay anh cũng có thể nhắc bổng đối phương lên rồi.

– Biết chơi Huyền kiếm thiên ân không? Tôi đang chuẩn bị đánh phó bản, thiếu người.

Có lẽ là do ngoại hình Nghiêm Trạch quá ư xuất sắc, nên vừa nói Đàm Ti Nhạc vừa nhìn Nghiêm Trạch mấy lần.

Ông ngoại cậu ta Quách lão là ảnh đế lâu năm, rất thích chỉ điểm hậu bối, nên thường có những diễn viên nhỏ như Nghiêm Trạch tìm tới cửa, mong Quách lão chỉ điểm một lần.

Ỡ vào thân phận của mình, Đàm Ti Nhạc rất hay sai khiến mấy vị diễn viên này. Tuy Quách lão đã nhắc nhở cậu ta không ít lần, nhưng Đàm Ti Nhạc lúc nào cũng vào tai này ra tai kia.

— dù sao, cơ hội sai khiến mấy Đại minh tinh nổi tiếng đâu phải dễ mà có được.

Đàm Ti Nhạc từ nhỏ đã được ông ngoại nuôi tới lớn, từ khi hiểu chuyện, không ít lần được tới đoàn phim.

Nhưng không biết từ bao giờ, giới giải trí lại bắt đầu xuất hiện những diễn viên chỉ được cái mặt chứ không biết diễn, vào giới yên vị làm các loại tiểu sinh bình hoa, làm Quách lão buồn bã, chỉ biết than thở thanh niên ngày nay. Đàm Ti Nhạc khinh thường những tên diễn viên hồ, cũng hay nhân cơ hội này báo thù tư, chòng ghẹo những diễn viên mà cậu ta khinh thường.

Nếu diễn viên đứng đắn có cố gắng tới nhờ chỉ điểm, cậu ta sẽ không làm khó dễ, nhưng chỉ tiếc, Nghiêm Trạch một bộ mặt suýt đến chết, nhìn góc nào cũng giống như mấy tên bình hoa trong giới.

Nếu là mấy tên “tiểu thịt tươi” thì....

Đàm Ti Nhạc trong lòng khinh thường.

Nghiêm Trạch vẫn giữ nét cười kì lạ trên môi.

– Biết, nhưng tôi không có trang bị tốt, đừng ghét bỏ.

– Không sao, tôi tìm acc nhỏ cho anh, anh đi theo là được. À mà anh chơi chức nghiệp gì?

Biểu tình trên mặt Nghiêm Trạch không đổi, ngay cả độ cong nơi khóe miệng cũng không đổi.

– Là tu sĩ.

Tu sĩ trong Huyền kiếm thiên ân là một chức nghiệp chuyên buff máu buff phụ trợ.

– Hóa ra là vú em.

Đàm Ti Nhạc nhìn anh, bỗng cảm thấy hơi hơi căm giận, vì sao có người chỉ dựa vào mặt là đã được nhiều người yêu thích như vậy chứ? Tưởng có nhan sắc là hay lắm sao. Cậu ta nghiêng người, chừa chỗ cho Nghiêm Trạch có thể vào.

– Đi vào đi, đi vào phó bản, buff máu cho tôi là được. Nếu tôi chết... Hừ, anh tự hiểu?

Nghiêm Trạch giả ngu:

– Hiểu cái gì cơ?

Đàm Ti Nhạc nhú chặt mày.

– Anh không hiểu thật hay cố tình không hiểu đấy? Nếu làm không tốt, làm bọn tôi thua, thì đừng hòng mong ông ngoại tôi chỉ điểm cái gì.

Chờ Nghiêm Trạch vào nhà, cậu ta lại đá thêm một câu:

– Hơn nữa, tôi có thứ muốn nhắc anh.

– Gì thế?

Đàm Ti Nhạc khinh thường liếc anh.

– Có câu bần nhão không trát nổi tường đâu.

Nghiêm Trạch cong môi, không nói.

—

Sau khi vào biệt thự, Đàm Ti Nhạc trực tiếp dẫn Nghiêm Trạch lên phòng game ở tầng hai: cha cậu ta là nhà xí nghiệp, trong nhà rất giàu, lại ỷ vào ông ngoại nuông chiều, trực tiếp thông tắt cả phòng trên tầng hai, làm thành một đại sảnh chơi game vô cùng lớn. Ở bên trong có đủ loại máy móc. Nghiêm Trạch chú ý, thằng nhóc này có lẽ là một tên thích sưu tầm, trong phòng còn có cả một số đồ cổ.

Phòng sau bày la liệt máy tính, bên góc lại có thêm mấy quầy bar nhỏ, đúng bộ dáng một quán game mini luôn.

Đi tới ngồi trước một cái máy tính, Đàm Ti Nhạc ra hiệu Nghiêm Trạch ngồi xuống, lại nói cho Nghiêm Trạch một chuỗi tài khoản với mật mã để đăng nhập vào một acc nhỏ, đi theo vào phó bản.

Nghiêm Trạch sau khi đăng nhập, mới phát hiện chủ tài khoản là nữ....

Cái ID cay mắt “Mèo chấm tương ngạo kiều” không nói, trên người còn mặc một bộ y phục rất mộng ảo màu hồng hợp mốt....

Nghiêm Trạch yên lặng mở ra bảng nhân vật, xem xét thuộc tính.

ID của Đàm Ti Nhạc là “Tổ Các Lưu Phong”, môn phái giống với “Thiên Uy” của Nghiêm Trạch, là chuyên tấn công.

Cậu ta add ID của Nghiêm Trạch vào đội ngũ, sau đó mời Nghiêm Trạch vào kênh chat nhóm.

Lúc này trong nhóm đã có ba người.

Một ID tên là “46736”, là võ tăng chuyên kéo cừu hận; một người là “Tuyệt lý kinh hồng là lâu nhỏ”, phụ trách làm việc vặt; còn có một...

ID cực kì, cực kì quen thuộc.

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Mẹ ơiii, Lưu Phong ông sao add muối muối kia vô thế?

Nghiêm Trạch: “...”

Thiên nhai nơi nào bất tương phùng, sao anh đi đâu cũng gặp tên kia thế?

Mà sao hàng này lúc nào cũng onl đánh quái thế?

Không làm việc hay gì???

Đàm Ti Nhạc tay như bay gõ chữ.

Tổ Các Lưu Phong: Sao tôi không được add muối muối vô? Tôi anh tuần tiêu sái phóng khoáng như thế, ngày nào cũng được mấy muối muối giành giật sắp lại đó.

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: [haha.gif]

Tuyệt lý kinh hồng là lâu nhỏ: Tiểu Tuyết nói đúng [haha.gif]

46736: [lau mô hôi.gif]

Nghiêm Trạch vẻ mặt bình thường, thấy Đàm Ti Nhạc không nói giới tính của anh, thậm hiểu cậu ta chắc đang muốn anh giả làm muối muối đây mà, bèn cực kì phối hợp.

Mèo chăm tương ngạo kiêu: Muội là người được Phong Phong nhờ tới hỗ trợ! Các anh không được nói Phong Phong nữa, không thì chờ vô phớ bản Meow sẽ không buff cho các anh đâu [khóc lớn.gif]

(Tên ID “chuy” í là Mèo, mèo thì phải meow cái nghe kêu đúng hông nà, nên gọi chỉ là meow cho ngắn nha mn)

Đàm Ti Nhạc: “...”

Trong tình huống như vậy, giả trà xanh biểu rất ez, Nghiêm Trạch biểu thị anh không hề có áp lực tâm lý gì cả.

Nhưng...

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyệt: được được, đã biết, chúng tôi không nói anh ta nữa. Đúng rồi Meow muội, em xem tội anh ngoan như vậy, tí em cho tội anh hút hai lần nha [nhe răng cười.gif]

(là buff, nhưng với con gái nhà người ta mà nói hút... mn nghĩ sao =))) đề ra đánh liền anh êy)

Nghiêm Trạch: “...”

Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Anh thua.

Đàm Ti Nhạc nhướng mày, bỗng nhiên nảy ra một kế.

– Anh nói anh là diễn viên, hẳn phải biết “diễn kỹ” chứ nhỉ?

Đàm Ti Nhạc bỗng mở miệng, cậu ta cố ý nhấn mạnh hai chữ “diễn kỹ”, giống như có hàm ý khác vậy.

– Hay thế này, anh mang ra cho tôi xem đi? Diễn trong game chắc sẽ dễ hơn diễn ngoài đời chứ nhỉ.

Nghiêm Trạch cũng học theo cậu ta nhướng mày.

– Cậu muốn tôi làm cái gì?

Đàm Ti Nhạc chỉ màn hình.

– Tên Tiểu lâu ngô bạch nhất dạ tuyết này, thực ra là tên Lâu Ngô Bạch. Tuy khó tin, nhưng là thật đấy, tôi nghĩ, anh là diễn viên hẳn là phải biết anh ta chứ?

Đàm Ti Nhạc nói thế.

Nghiêm Trạch sững sờ.

Đàm Ti Nhạc tiếp tục sai khiến Nghiêm Trạch:

– Mà người tên Tuyết lý kinh hồng là lâu nhỏ này thật ra là đệ đệ của Lâu Ngô Bạch, Kỉ Trầm. Có lẽ anh không biết cậu ta, nhưng, anh chỉ cần biết tên Kỉ Trầm này liên tục muốn xào CP với Lâu Ngô Bạch là được.

Nghiêm Trạch cúi đầu, không nói với Đàm Ti Nhạc. Anh không chỉ quen Kỉ Trầm, còn có cừu oán với người ta nữa — Kỉ Trầm vào lần đầu tiên quay Hơi thở sinh tồn đã cố ý tiếp cận, rồi còn muốn đem anh làm đá kê chân nữa chứ, anh nhớ kỹ lắm đấy.

Chỉ là lúc này Nghiêm Trạch đã bị tin “Tiểu Lâu là Lâu Ngô Bạch” đập tới ngớ ra.

Anh không tưởng tượng nổi, nếu Lâu Ngô Bạch mà ngã ngựa, thì mai báo giải trí, weibo, hot search, diễn đàn sẽ như thế nào đâu.

Oh my god! Minh tinh đang nổi lại đóng giả làm fan của mình, lại còn là fan nữ

Là tinh thần phân liệt hay là tự xào, dẫn bạn vào thế giới nội tâm của thần tượng Lâu Ngô Bạch

#Lâu Ngô Bạch tự công tự thụ#

Lâu chủ: lz điên rồi! Thảm nhất không phải BE không phải sinh ly tử biệt, không phải cả đời cắt đứt không liên lạc, không phải kết hôn liên doanh, mà là CP tự nhiên thành một người!!!

.... Quả thực quá thâm.

Kiểm chế nội tâm vỡ nát, Nghiêm Trạch run sợ truy hỏi:

– Vậy 46736 thì sao? Đừng nói với tôi cậu ta cũng là minh tinh nào đó nha?

Đàm Ti Nhạc:

– Không, tên đó chỉ là người qua đường Giáp mà thôi.

Nghiêm Trạch: “...”

Đàm Ti Nhạc lại nói tiếp:

– Tôi, cũng không phải là người thích làm khó người khác, chỉ là...

Cậu trừng mắt.

– Tôi khinh thường loại người chỉ biết âm mưu làm xấu, vậy nên anh phải nghĩ cách thông đồng với Kỉ Trầm hoặc Lâu Ngộ Bạch, tách hai người đó ra.

– Đó không phải chuyện có thể giải quyết trong hai ba giờ, tôi không làm.

Nghiêm Trạch tuy miệng nói cự tuyệt, nhưng bên trong lại âm thầm suy nghĩ khả năng của đề nghị này.

Nếu anh muốn trả thù Kỉ Trầm, lần này đủ ác, đủ làm cậu ta nhớ mãi, sau này... cũng không dám âm mưu bày trò nữa.

Nhưng giả làm muối muối đi lừa gạt....

Có phải hơi... quá không, còn hơi gei nữa?

..... Nghiêm Trạch vẫn cảm thấy anh đang chơi đại nỡ bờ vực.

– Tôi biết.

Đàm Ti Nhạc nhún vai.

– Vậy nên, cái tôi muốn là từ giờ đến khi ông ngoại về anh giả làm muối muối, đừng để Lâu Ngộ Bạch hay Kỉ Trầm nhận ra là được, không khó chứ?

Nghiêm Trạch chớp mắt.

– Tôi hiểu.

Anh trầm tư một lát, sau đó tiếp tục tinh thần vào trò chơi.

Nghiêm Trạch chậm rãi đánh chữ.

Mèo chằm tương ngạo kiêu: Được, Meow nghe, sẽ cho Tiểu Lôu ca ca thêm máu meow~()~.

40. Chương 40: Lý Luận Về Diễn Kỹ

Đàm Ti Nhạc ngồi cạnh Nghiêm Trạch, nên cậu ta thấy hết hành động của Nghiêm Trạch.

Nhìn Nghiêm Trạch ngồi trước máy tính mặt vô cảm, trong máy tính lời nói lại yếu điệu vô cùng, Đàm Ti Nhạc bỗng có cảm giác giống như người trước mắt bị tinh thần phân liệt vậy.

Cậu ta nhúu mày, lại nói:

– Anh làm thế là không được.

Nghiêm Trạch kiểm kê đồ của nhân vật, sau khi rà lại kỹ năng mới nói:

– Cái gì không được.

Đàm Ti Nhạc chỉ chỉ lời nhắn của nhân vật nữ trong màn hình.

– Em gái bình thường sẽ không nói vậy.

Người bán manh như vậy, không phải gei lừa gạt trai lành, thì cũng là thằng đàn ông thô to kệch cỡm.

Nghiêm Trạch nhún vai, hỏi vặn lại:

– Chứ cậu muốn tôi diễn thế nào?

Tuy Đàm Ti Nhạc theo ông ngoại từ nhỏ, dù không quá chuyên sâu nghiệp diễn, nhưng lí luận cũng có bài bản lắm.

Cậu ta đầu tiên khen Nghiêm Trạch vài lời, bụng thầm nghĩ quả nhiên tên này cũng là một tên tiểu minh tinh không có tri thức.

Nếu có, sao diễn kém thế? Cả giả gái cũng không nổi.

Lần này, đừng nói ông ngoại cậu, ngay cả mời ảnh để giỏi nhất chỉ điểm cũng là không công mà thôi.

Quả đúng là bùn nhão không trát nổi tường.

Đàm Ti Nhạc sau khi cân nhắc một lúc lâu mới nói:

– Anh làm rất thiếu tự nhiên. Gamer nữ, đầu tiên là gamer, sau đó mới là nữ. Mấy em gái tôi biết, trừ giọng nói hoặc tính cách, thì lúc nói chuyện chả khác mấy con trai cả. Đáng chết thì đánh 999, đánh cho nhão liền cho anh cút về nhà chăm heo.

Nghiêm Trạch: “Ồ.”

Đàm – chuyên lý luận – Ti Nhạc bắt đầu dạy cách ảnh để diễn xuất:

– Đừng dùng những icon, bán manh là không được.

Nghiêm Trạch gật đầu.

Đàm Ti Nhạc vuốt cằm.

Nghiêm Trạch bắt đầu đánh chữ bùm bùm.

Mèo chằm tương ngạo kiều: À mọi người nè, Meow chưa từng đi qua phó bản nào hết á, Tiểu lâu ca ca nhớ bảo về Meow đây ($T \wedge T$)

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Được được, Meow cứ theo anh.

Đàm Ti Nhạc: “...”

Nghiêm Trạch coi lời của cậu ta là mây bay~~~

Anh tất nhiên biết em gái bình thường sẽ không tùy tiện dùng ngữ điệu ẽo à ẽo ọt đó nói chuyện, nhưng Nghiêm Trạch không cho rằng “diễn tốt” là “diễn kỹ tốt”.

Cái gì là “diễn kỹ”?

Nếu cho một người diễn viên nhận một bộ cổ trang, vai là một tên địa chủ, chẳng lẽ người đó lại diễn một tên thương nhân có tài hoa, có giáo dưỡng là diễn kỹ tốt ư?

Trong quan niệm đại chúng, “địa chủ” là giai cấp bóc lột, ở trong nhận thức hạn hẹp của mọi người, địa chủ phải là một tên không học vấn không nghề nghiệp, chỉ biết ỷ thế hiếp người.

Một người thanh niên tuấn tú, nho nhã lễ độ, cùng một tên trung niên mập mạp ngạo mạn vô lễ, hai người đều tự xưng mình là địa chủ, tới thu tô thuế.

Đối với một người sống ở nông thôn, cái gì cũng không biết, vậy tá điền sẽ đưa tiền thuế cho ai?

Cái gọi là “diễn kỹ tốt” không phải diễn cho giống, hay là diễn cho người khác nhận ra.

Trong suy nghĩ của Nghiêm Trạch, diễn kỹ tốt, chính là diễn ai, thì người xem sẽ tự chấp nhận “người” mà mình diễn thành “người” trong suy nghĩ.

Đàm Ti Nhạc là ví dụ.

Nghiêm Trạch không ngu, tất nhiên biết Đàm Ti Nhạc ôm thành kiến với mình. Kết hợp với bối cảnh của cậu nhóc, anh dễ dàng nhận ra sở dĩ thái độ cậu nhóc như vậy là vì nghĩ anh là một tên không biết diễn chỉ biết dựa vào đuôi người khác.

— đó chính là cái gọi là “Nhận thức”.

Nếu để Nghiêm Trạch đứng cạnh một người có nhan sắc bình thường, diễn kỹ cũng không tốt bằng, thì “đại chúng” giống Đàm Ti Nhạc sẽ chủ quan đoán Nghiêm Trạch mới là người diễn tệ.

Trong tình huống thiếu đi hình mẫu nhân vật, dựa trên thiết lập tính cách nhân vật cùng với tự lý luận, đem vai diễn diễn đến hợp với hình tượng trong suy nghĩ của “người xem”, mới là “diễn kỹ tốt”.

Bình thường những gamer nữ, tất nhiên sẽ không ăn nói như Meow.

Nhưng, đối với người ít khi được tiếp xúc với nữ giới như Lâu Ngộ Bạch, thì trong tưởng tượng của cậu ta, nữ giới chính là loại người nên mỗi câu mỗi chữ bán manh.

—

Một lúc sau, đoàn người tiến vào phó bản.

Toàn bộ quá trình, Đàm Ti Nhạc vẫn giữ biểu tình khó ở, cậu ta yên lặng nhìn Nghiêm Trạch liên tục bán manh trước mặt Lâu Ngộ Bạch, trong lòng giống như có ngàn con ngựa chạy qua.

Vậy cũng được luôn?

Đàm Ti Nhạc nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi, vì sao Nghiêm Trạch có thể dùng tính cách bề nổi vô vàn lỗ hổng trong mắt cậu ta thành công lừa bịp Lâu Ngộ Bạch và 46736.

Có vấn đề?

Còn Nghiêm Trạch....

Anh giả trà xanh biểu vui quên trời quên đất, cả người buff đầy máu, một lúc thì tỏ ra thương xót cho tiểu quái bên trong phó bản, còn nói nếu có thể sẽ không thương tổn chúng; một lúc lại cố ý buff máu, trong trường hợp chắc chắn không bị OT(1) buff cho Tuyết lý kinh hồng là lâu nhỏ một ngum, làm cho cừu hận của boss không khống chế được, trực tiếp một phát tiễn Tuyết lý kinh hồng là lâu nhỏ – người vốn phụ trách khống chế boss – bay về trời, làm cả bọn suýt nữa Game over.

— Nghiêm Trạch nhớ rõ, trước lúc tiến phó bản Đàm Ti Nhạc có vạch trần thân phận thật của đội hữu, thì tên Tuyết lý kinh hồng là lâu nhỏ là Kỉ Trầm có cừu hận với anh.

Người như anh, thích mang thù, cừu oán báo rồi, vẫn có thể tiếp tục cho ăn hành tiếp.

Đối với người vô sỉ, trong từ điển Nghiêm Trạch không tồn tại khoang dung hay độ lượng.

Còn đối với Kỉ Trầm bị Nghiêm Trạch nơi nơi nhắm vào...

Một đầu khác, Kỉ Trầm đang điều khiển Tuyết lý kinh hồng là lâu nhỏ nhìn chăm chăm tên Meo méo gì đó đang bận bán manh, thiếu nữa nôn ra máu.

Lúc này, đoàn năm người vì không khống chế được cừu hận, đã bị bắt tạm dừng.

Kỉ Trầm nào có biết muội muội “Meow” là Nghiêm Trạch, nên rất tức giận gõ chữ.

Tuyết lý kinh hồng là lâu nhỏ: Meow muội, cô cố ý phải không?

Kỉ Trầm ôm tâm tình chán nản.

Hai năm nay, do giá trị con người Lâu Ngộ Bạch tăng, nên cậu ta vốn đang xào CP với Lâu Ngộ Bạch bị buộc dừng lại. Mà dừng lại rồi, cậu với người đại diện luyện tiếu rời khỏi Lâu Ngộ Bạch, nói đúng hơn là rời khỏi sự nổi tiếng ấy, bèn liên tục tìm tới xào CP. Vì thế, quan hệ giữa cậu ta và Lâu Ngộ Bạch vô cùng

căng thẳng.

Vì muốn giảm bớt căng thẳng, để ngày sau còn có thể bám víu, Kỉ Trầm cố ý tìm hiểu sở thích của đối phương, cũng chơi Huyền kiếm thiên ân , gia nhập công đoàn của Lâu Ngộ Bạch, sau đó nhờ vào Đàm Ti Nhạc bắc cầu, cậu có được cơ hội cùng Lâu Ngộ Bạch đánh phỏ bản.

Nhưng mà!!!

Bỗng lòi ra một Green Tea Bitch Meow muối, rốt cục là Đàm Ti Nhạc tìm đâu ra vậy hả!!!!

Kỉ Trầm trong lòng phiền vô cùng.

Có đánh chết cậu, cậu cũng không tin tên Meo Meo này là nữ đâu.

Chắc chắn là một tên trạch nam không biết xấu hổ! Kỉ Trầm nghĩ thế, rồi lại nghĩ tới thân phận Đàm Ti Nhạc, thậm chí đoán có lẽ người này là minh tinh hạng ba muốn mượn Đàm Ti Nhạc, để quen biết với Lâu Ngộ Bạch.

Quá vô sỉ!

Kỉ Trầm vừa ăn cướp vừa la làng, ở trong lòng mắng Meow muối vô số lần.

Đáng tiếc Nghiêm Trạch cũng không biết liêm sỉ là gì, thấy Kỉ Trầm tức điên, anh vô cùng thoải mái đấy.

Nghiêm Trạch tuy là thần sử, nhưng không phải là thần tiên vô tình, nói cho cùng, anh vẫn là người, có thất tình lục dục.

Lúc Kỉ Trầm điên cuồng mắng anh, Nghiêm Trạch chỉ cong môi, không giận, trực tiếp cãi lại, vô liêm sỉ gõ chữ bán manh, đẩy lỗi lên người Kỉ Trầm.

Mèo chằm tương ngạo kiều: Xin lỗiiiiiii, Tuyệt lý kinh hồng ca ca đừng mắng muối, huhuhu, Meow không cố ý đâu mà (o)~~. Meow chỉ là thấy máu của ca tụt nhanh quá, nên mới buff thêm thốiiiii, Meow cũng không biết làm vậy là sai..... Xin lỗi xin lỗi màaaaaa ()

Ngay cả tâm tư muốn bóp chết tên mèo này Kỉ Trầm cũng có rồi.

Hơn nữa, thứ làm cho cậu gân xanh nổi lên là, khi mà Nghiêm Trạch bán manh lẫn lộn xong, Lâu Ngộ Bạch với tên 46376 còn rất yêu chiều mà nhảy vào nói đỡ nữa.

46736: Đúng đó, Meow cũng đâu cố ý đâu. Tuyệt lý cậu thân đàn ông, sao cứ so đo với em ấy? Mà Meow cũng nói xin lỗi rồi.

Kỉ Trầm nhìn mà muốn đánh người.

Nghiêm Trạch vậy mà vô sỉ còn rất tự hào, nhờ có anh làm phiền, một cái phó bản nhiều nhất chỉ cần hai giờ cứ vậy mà bị kéo dài....

Tận tới lúc Quách lão về, Đàm Ti Nhạc còn chưa đánh xong phó bản đâu.

Đàm Ti Nhạc rất buồn bực.

Cậu ta gọi Nghiêm Trạch đến chơi game, vốn là muốn đánh nhanh thắng nhanh, kết quả Nghiêm Trạch thêm tay, ngược lại kéo dài thời gian không ít, làm Đàm Ti Nhạc nghẹn rất lâu. Hơn nữa, nghẹn thì nghẹn, Đàm Ti Nhạc không cách nào nhỏ ra.

Nghiêm Trạch lúc đánh phó bản, ra chiêu gà vô cùng, cuối cùng Đàm Ti Nhạc cũng tin, lúc trước anh ta nói “tạm được, rất gà” cũng không phải khiêm tốn, mà thật sự là gà.

Rơi vào đường cùng, lúc Quách lão về tới, Đàm Ti Nhạc vội khoát tay bảo Nghiêm Trạch mau biến đi, để cậu nhóc một mình ngồi trước máy tính nhìn tiến độ đánh boss như cũ mà nuốt máu vào lòng.

Nghiêm Trạch tiếp tục diễn trò, giả bộ nói chuyện phiếm với đội hữu, xong lấy cớ là “đi dạo phố với người bạn khuê mật” mà logout chuẩn đi, đi học diễn kỹ với Quách lão.

Gỡ được tên tai họa Nghiêm Trạch, Đàm Ti Nhạc lần nữa mời người trên kênh thế giới, sau khi đủ người mới đánh quái tiếp.

Inbox.....

Đàm Ti Nhạc nhận được tin nhắn.

46736 lặng lẽ nói với cậu: Huynh đệ, Meow muội, cậu có.... mấy thứ như QQ hay Weibo của.... tôi thấy em ấy dễ thương ghê,

Đàm Ti Nhạc: “....”

Vì sao Nghiêm Trạch giả nhìn giả như vậy mà cũng lừa được vậy! Mất bị hột hả???

Anh em lặng lẽ nói với 46736: không có, cút!

(1)OT: Các bạn cứ hiểu là khi tổng điểm sát thương của T không bằng thằng khác thì BOSS sẽ thay lòng đổi dạ, yêu đứa mạnh hơn. Healer cũng có thể đoạt được thù hận từ tay T khi mà số lượng buff vượt quá mức so với tổng điểm sát thương của T, kiểu này thì rất dễ OT. (tui đã hông chơi game mà toàn thuật ngữ thôi)

41. Chương 41: Quá Một Mỗi

Vài ngày sau, vì còn dư chấn ám ảnh vụ đóng giả “Meow muối”, mỗi lần Đàm Ti Nhạc thấy Nghiêm Trạch đến học Quách lão thì đều bỏ cửa chạy lấy người, trốn nhanh như thỏ thấy sói vậy.

Nghiêm Trạch cũng thoải mái khi cậu nhóc đó không tới làm phiền nữa.

Dù sao cậu nhóc cũng là cháu của thầy Quách, lại còn vị thành niên, cũng không tiện “dạy dỗ” một trận.

Quách lão là ảnh đế lâu năm, ở phương diện diễn xuất có rất nhiều lý giải và kỹ xảo. Ở bên cạnh ông học tập, Nghiêm Trạch cũng cảm thấy diễn kỹ của anh có đột phá.

Anh vốn là diễn viên diễn xuất phái thực lực trời sinh, chỉ là nhiều năm diễn kịch nói đã để lại không ít thói quen.

Những thói quen đó dùng trong kịch nói còn được, chứ dùng trên màn ảnh thì không được, vướng víu vô cùng.

Nhờ sự hướng dẫn của thầy Quách, Nghiêm Trạch bắt đầu cố gắng thay đổi những thói quen nhỏ đó.

Ví như trong cử chỉ, anh đã quen thoải mái trên sân khấu, căn bản chỉ cần nói lời thoại. Nhưng điện ảnh thì khác, rất hay quay những góc cận cảnh, vì vậy khi quay cận cảnh, Nghiêm Trạch sẽ ít chú trọng những chi tiết, vấn đề là ở đó.

Sau khi sửa lại thói quen cũ, diễn kỹ vốn đã tốt của Nghiêm Trạch lại càng tiến bộ hơn.

Thời gian trôi nhanh lắm, chớp mắt thôi, mùa đông đã tới rồi.

Cơn gió lạnh lèo phất qua, mảnh lá vàng cuối cùng cũng chậm rãi rơi xuống.

Trong phòng làm việc, Lê Hạo bắt đầu lên lịch trình công việc cho Nghiêm Trạch.

Hai ngày trước, việc thu Hơi thở sinh tồn cũng đã hoàn thành, còn bên Huyền kiếm thiên ân không ngạc

nhien lắm khi Nghiêm Trạch đứng đầu trong danh sách bầu chọn, thành đại diện cho game; à mà Nghiêm Trạch cũng đã thông qua thi đấu tuyển đại diện....

Và... bộ phim mạng Nữ hầu robot của ta đầu tay của Nghiêm Trạch cũng sắp phát sóng rồi, thời gian công chiếu sẽ là cuối tuần.

– Thời gian trôi thật nhanh, ngày hôm qua còn mặc áo cộc, nay đã phải mặc quần dài rồi.

Ngồi trong văn phòng, Lê Hạo tay trái cầm hợp đồng, tay phải cầm bút, ngồi viết linh tinh trong vở....

Tuy phần mềm lịch trình trong máy tính điện thoại rất nhiều, nhưng lúc xử lý chuyện không quan trọng, Lê Hạo quen viết tay hơn.

Cậu một bên ghi, một bên nói:

– Hình như Hơi thở sinh tồn chuẩn bị hơi khô thê tre đúng không, tôi nhận phim mới nha. Tuy rằng cảnh quay không nhiều, nhưng phim này lớn, cũng không tồi.

Nghiêm Trạch nằm ườn trên sofa chơi NS, nhìn như đại gia vậy. Lê Hạo muốn nói lại thôi, nhưng không nói không được.

Nghe Lê Hạo nói, anh mới chậm rãi dời mắt khỏi màn hình máy game, nhìn Lê Hạo.

– Phim gì?

– Là do Quách lão giới thiệu, nữ chính là được quy tắc ngầm đưa vào, cả đoàn phim xoay quanh cô ta. Sau khi giải quyết xong nữ chính thì mới bắt đầu tuyển vai khác. Quách lão quen với đoàn phim kia, nhân tiện giới thiệu anh với nhà sản xuất bên kia.

Lê Hạo nói.

Nghiêm Trạch vuốt cằm.

Trong thời gian một tuần học Quách lão, ngày thứ hai anh không chơi với nhãi con Đàm Ti Nhạc nữa, trực tiếp đi chạy bộ với Quách lão. Thường xuyên gặp gỡ, anh thành công để lại ấn tượng vô cùng tốt trong lòng Quách lão, ông khen anh không dứt.

Ông vốn là ảnh đế lâu năm, tuy nói về người xem thì thua kém những bình hoa hằng ngày lượn lờ trước công chúng, nhưng trong giới Quách lão chính là tiền bối nổi danh, đạo diễn cùng nhà sản xuất ông quen phải nói là vô số.

Ông chỉ cần nói một câu, tuy không thể trực tiếp đẩy Nghiêm Trạch lên vai chính, nhưng vai nam ba, nam bốn thì dễ như trở bàn tay.

Nghiêm Trạch trong lòng đều biết.

Có lẽ mấy ngày học hỏi đã để lại trong lòng Quách lão chút trọng lượng, lúc này mới dựa vào quan hệ, tuyển cho anh vai nam ba, xem như là quà cho hậu bối.

Nghiêm Trạch không phải loại Bạch liên bông vào bùn mà chẳng hôi tanh, nhân mạch, tài nguyên cũng là một loại thực lực, anh rất vui vẻ nhận lấy lòng tốt này của Quách lão.

Đứng dậy từ ghế sofa, Nghiêm Trạch buông máy game trong tay, đi tới bên cạnh Lê Hạo đang cầm cúi viết.

– Kịch bản là gì, có đại cương hay thứ gì tương tự không, cho tôi xem một chút.

Anh lơ đãng hỏi.

Lê Hạo rút một bản đóng dấu từ tập văn kiện trên bàn đưa cho Nghiêm Trạch.

– Anh nhìn thử đi, tôi thấy ổn đấy. Là phim nữ cường, anh vào vai bạch nguyệt quang trong lòng nữ chính.

Nghiêm Trạch đơn giản lật qua nhìn sơ, bộ phim này cũng là phim IP(1), nội dung là vị nữ chính thân là lãnh phi bị người khác khi dễ từng bước nghịch tập, cuối cùng thành nữ đế.

Vai của anh là vị biểu huynh của nữ chính thân là nhi nữ của tướng quân, ở phần giữa phim, khi nhà mẹ đẻ của nữ chủ bị vu oan phản nghịch, nữ quyền có cả nữ chính bị giáng làm quân kỹ cho đi lưu đầy, vị biểu huynh này sẽ nhảy ra bảo vệ nữ chủ. Cuối cùng thay nữ chính rửa sạch nỗi oan, sau đó trong lúc điều tra sẽ bị thủ hạ bên địch ám sát.

— tóm lại, chính là vật hi sinh si tình nữ chính.

– Vai nam ba này tồn tại là để thu hút người xem, dễ hút fan nữ.

Lê Hạo tổng kết.

Nghiêm Trạch gật đầu, xem như là chấp nhận lí do này.

Nhưng ngay moment này.

Điện thoại Nghiêm Trạch bỗng reng.

Hai người nhìn nhau, đều thấy sự phiền chán từ mắt đối phương.

Người Nghiêm Trạch quen ngoài là gamer, thì chỉ còn diễn viên lâu năm, có việc toàn là chat QQ thôi. Hơn nữa công việc anh do Lê Hạo phụ trách, bởi vậy căn bản sẽ không có ai gọi cho anh. Một tháng gần đây, nhật ký cuộc gọi Nghiêm Trạch ngoài gọi quảng cáo, thì cũng chỉ có Lê Hạo.

Lấy điện thoại ra, nhìn Lê Hạo tò mò sáp lại, Nghiêm Trạch ấn nhận.

– Được....tôi biết.... được được.

Một phút sau, Nghiêm Trạch cúp máy.

– Ai gọi vậy?

Lê Hạo mắt trông mong nhìn anh.

Nghiêm Trạch biểu tình kỳ lạ.

– Là nhân viên của Huyền kiếm thiên ân .

– Gọi cho anh làm gì?

Lê Hạo nghi ngờ.

– Chẳng lẽ tên nào giả GM(2), nói anh trúng thưởng, đi nhận thưởng?

Nghiêm Trạch lấy điện thoại ra tra dãy số trên.

– Có lẽ không phải, số là số của nhân viên hộ trở khách hàng trên internet.

Lê Hạo lại hỏi:

– Vậy chớ sao lại gọi cho anh?

Biểu tình Nghiêm Trạch lại vi diệu thêm.

– Gọi bảo là, thi đấu cuối là thi offline, sẽ phát sóng ở hiện trường, muốn tôi đi thu....

Lê Hạo không tìm được chữ “Đậu má”.

– Vậy anh phải lộ mặt à?

Cậu khẩn trương.

– Anh tham gia thi đấu, là để khi công bố được hot lên. Nay lại muốn làm thế, vậy phải làm sao đây? Giờ lộ mặt, sau không giành được thì mất mặt muốn bay tới sao Diêm Vương luôn... không đúng muốn ra khỏi vũ trụ này luôn.

Nghiêm Trạch nghĩ chuyện khác.

Anh tham gia thi đấu 2v2, vì vậy, lần offline này, Tiểu lâu tên đó cũng phải tới.

Người khác không biết thân phận của tên Tiểu lâu, nghĩ là fan cuồng của Lâu Ngộ Bạch... Nhưng Nghiêm Trạch biết rõ, Tiểu lâu tên đó chính là Lâu Ngộ Bạch!!!

Vì danh dự, Lâu Ngộ Bạch chắc chắn không dám lộ mặt — dù sao fan cuồng nữ thoát cái biến thành thần tượng... nghĩ thật....

Bởi vậy rất có thể Lâu Ngộ Bạch sẽ từ chối đi offline. Hơn nữa một khi Lâu Ngộ Bạch bỏ quyền, thì Nghiêm Trạch chắc chắn sẽ phải rời thi đấu, buông tha cho vị trí đại diện kia....

Nghiêm Trạch nhú mày, lần đầu thấy nan giải.

Anh không nói với Lê Hạo, trực tiếp onl game, điên cuồng nhắn cho Lâu Ngộ Bạch, hỏi có nhận được điện thoại của bên game không.

Sau khi xác nhận Lâu Ngộ Bạch cũng nhận được cuộc gọi, Nghiêm Trạch do dự, cẩn thận hỏi Lâu Ngộ Bạch có đi không.

Bên kia rep nhanh lắm.

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Đi chứ! Sao không đi. Thiên Uy, anh cứ yên tâm theo đuổi tình yêu chân thành của mình đi, tôi nhất định sẽ ủng hộ hai chân hai tay luôn! Tương lai đẹp để đang chờ đợi anh phía trước!

Nghiêm Trạch: “....” Chết tới nơi còn ham.

Anh muốn hỏi, tên Lâu Ngộ Bạch này nào bỏ ra cái quần què gì nữa thế?

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Hơn nữa chờ thắng trận này, tôi nhất định sẽ đi tìm Meow muối....

Nghiêm Trạch nheo mắt.

Thiên Uy: Meow muối?

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Đúng vậy, em ấy ID tên Mèo chấm tương ngạo kiều, tôi quen nhờ một thằng bạn.

Thiên Uy: thú vị.jpg

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Muối ấy moe lắm. Mấy em gái khác hành xử như đàn ông vậy, muối ấy thật đặc biệt! Chỉ là từ ngày logout, Meow muối cũng không onl nữa.... Lúc trước tôi có nhắn trên kênh thể giới mà cũng không tìm thấy muối ấy.

Thiên Uy: interesting.jpg

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Tôi, tôi muốn thử, có thể nhân cơ hội này tìm muối ấy. Trận đấu này xong chắc sẽ có cảnh phát biểu cảm nghĩ đúng không? Lúc đó, tôi sẽ.... Aizzzz, anh hiểu mà! Trước cứ làm bằng hữu đã, sau đó từ từ.... phát triển.

Thiên Uy: . jpg(3)

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Đây, anh cứ gửi emoji làm gì?

Thiên Uy: quá hoàn hảo nên không biết phải nói gì.jpg

(1): là phim cải biên từ một bộ phim khác

(2)GM: gamer

(3)có nghĩ là thú vị.jpg

42. Chương 42: Cải Trang Giả Dạng

Ngày 6 tháng 12, việc khó thành.

Chung kết của cuộc thi tuyển đại diện Trường Dạ Thiên Minh sẽ diễn ra vào ba ngày sau, nơi tiến hành là An Triệu thị, Nghiêm Trạch đã từng đến đó một lần. Để Nghiêm Trạch có thể thuận lợi trong trận chung kết, Lê Hạo còn cố ý dời lại một cuộc phỏng vấn ra sau đó vài ngày.

Hơn nữa trước khi trận đấu bắt đầu, cậu còn dẫn Nghiêm Trạch đi tới sân bay, đi một chuyến tới An Triệu thị, tiện làm quen trước.

Vì thi đấu chia ra làm 1v1 và 2v2, nên cuối cùng sau khi tìm được người thắng 1v1 và 2v2 sẽ tiến hành bỏ phiếu, cho cái game thủ bỏ phiếu để chọn ra người đại diện cuối cùng.

Chỉ là....

Sau khi xuống máy bay.

– Bạn của anh tên là Tiểu Lâu đúng không?

Đứng ngoài sân bay, Lê Hạo một bên gọi người quen tới đón, một bên câu được câu không nói chuyện với Nghiêm Trạch.

– Không phải người đó nói với anh người đó đã đến trước chúng ta rồi sao? Chúng ta bây giờ là đi tới trung tâm thành phố gặp mặt đúng không?

Nhưng mà mặc cho Lê Hạo nói thì cứ nói, Nghiêm Trạch thủy chung vẫn không trả lời, giống như đã chìm vào cõi thần tiên.

Chờ người quen của Lê Hạo tới đón, chở họ tới trung tâm thành phố, Nghiêm Trạch im lặng này giờ mới chịu mở lời.

– Lê Hạo, có thể nhờ người quen của cậu chở tới khu mua sắm không?

Giọng anh chán chường vô cùng.

Lê Hạo đang ngồi trên ghế phó lái tám chuyện nghiêng đầu hỏi:

– Đi tới đó làm gì vậy?

Nghiêm Trạch chỉ chính mình.

– Mua đồ, lúc gặp Tiểu Lâu thì cậu mặc giống tôi là được.

Lê Hạo không rõ:

– Chi?

Nghiêm Trạch vẽ mặt vô cùng nghiêm túc.

– Cậu là người đại diện của tôi, nếu người khác nhận ra cậu, thì có lẽ sẽ đoán được tôi.

Lê Hạo: “....”. Nghe có lý thật.

Người lái xe không nhin được chen mồm hỏi:

– Lê Hạo, tớ vẫn không hiểu sao cậu mang nghề nhân nhà cậu đi thi mà.... sao lại quần người ta thành cái bánh chưng vậy? Tôi biết mình tinh ra đường phải che che giấu giấu, nhưng.... không tới mức vậy chứ?

Trong gương chiếu hậu, Nghiêm Trạch mặc một thân áo khoác thật dày, trên đầu đội mũ, mặt mang khẩu trang và kính râm. Nếu bonus thêm một cây súng trên lưng thì lái xe suýt tưởng người đó tới phương Bắc để quay một bộ phim chính kịch chứ.

Nghiêm Trạch mặt không đổi, giống như không nghe thấy.

Lê Hạo co rút khóe miệng:

– Hay anh cởi đồ ra đi, tôi nhớ hình như anh còn mang thêm một cái túi sưởi bên trong. Anh không thấy nóng hả?

Nghiêm Trạch gật đầu.

– Nóng thiệt.

Người quen của Lê Hạo còn mở thêm hệ thống sưởi trong xe nữa, lúc này trong xe phải nói là vô cùng “ấm áp”.

– Vậy anh mau cởi đồ ra! Lúc trước khi đi tôi đã nói rồi.... với lại mặc chi nhiều, anh mang thêm cái kính râm là đủ mà, anh mặc nhiều thế ngược lại người ta còn để ý anh hơn, dễ bị lộ hơn nữa....

Nghiêm Trạch dứt khoát nói:

– Người khác chú ý thì kệ người ta, chẳng lẽ có người chạy lại lột đồ tôi xuống chắc? Cậu cứ yên tâm, không lộ đâu.

Lê Hạo: “....”

Nghe vậy, Lê Hạo chỉ có thể câm mồm.

Trước khi tới đây, cậu đã thương lượng với Nghiêm Trạch rồi, offline là phải có mức độ, lỡ mà có không lấy được vị trí đại diện thì ta nói mất mặt kính, nên trước khi ôm được giải về tay, thì chết cũng không thể lộ thân phận.

Nghiêm Trạch dựa vào khả năng lý luận thần sầu đánh gục Lê Hạo, Lê Hạo rơi vào đường cùng cũng đành thỏa hiệp. Cậu nhìn về ghế tài xế, để người đó tắt hệ thống sưởi trong xe đi, cũng hạ thấp cửa sổ xuống, làm cho không khí lạnh lẽo bên ngoài ùa vào, mong Nghiêm Trạch có thể thoải mái hơn.

Gió lạnh ùa vào, mơn trớn da thịt, Nghiêm Trạch quần thành một cục rớt cục cũng thả lỏng.

Thật ra bao thành cục như vậy cũng là bất đắc dĩ thôi.

Lúc nhận được tin nhắn của Lâu Ngộ Bạch nói là cậu ta đã tới nơi, còn giục Nghiêm Trạch mau tới để gặp mặt, Nghiêm Trạch phải thừa nhận anh lần đầu tiên thấy hoang mang như vậy.

Đương nhiên, Nghiêm Trạch không sợ trời không sợ đất, dù có Thiên Vương lão tử tới cũng dám trêu mà.

Chỉ là tình huống này quá đặc biệt, Nghiêm Trạch không muốn lộ mặt cho cậu ta biết.

— dù sao, trước mắt Đàm Ti Nhạc không nói chuyện anh là “Mèo chấm tương” với Lâu Ngộ Bạch, nhưng cậu nhóc thân với Lâu Ngộ Bạch như vậy, lỡ như mà hứng lên hay muốn trả thù nói toạc ra việc anh là Meow muội thì....

Tất nhiên, dù Lâu Ngộ Bạch biết anh là Mèo chấm tương thì cũng không sao. Lâu Ngộ Bạch nếu có vì vậy mà ghét anh thì nhiều nhất là nói xấu vài câu.

Nhưng.

Nếu Lâu Ngô Bạch biết, Nghiêm Trạch không chỉ là Meow muối, mà còn là bằng hữu tốt (còn nghi ngờ) Thiên Uy, thậm chí trước khi bán manh lẫn lộn đã biết hẳn ta là Lâu Ngô Bạch thì....

Chuyện đó khác đây.

Nghiêm Trạch cảm thấy Lâu Ngô Bạch chắc chắn sẽ liều mạng với anh, sau đó hai người đều lên báo.

Tuy mạch não của Tiểu lâu hơi.... lạ, nhưng dù sao vẫn là bạn, Nghiêm Trạch không muốn cãi nhau.

Hơn nữa....

Nghiêm Trạch liếc mắt nhìn Lê Hạo – người vừa mới xin người quen giảm điều hòa xuống và kết quả là bị mảng não úng nước.

Lâu Ngô Bạch biết Lê Hạo là người đại diện của Nghiêm Trạch, nếu cậu ta nhận ra Lê Hạo, thì rất khả năng mà nhận ra thân phận thật sự của Thiên Uy.

Nghiêm Trạch trầm tư ba giây.

Anh nói:

– Lê Hạo, hay thế này đi.

Lê Hạo không quay đầu lại.

– Sao vậy?

– Cậu không cần mặc như tôi.

Nghiêm Trạch nói.

– Nhưng ít ra cũng phải nguy trang chút.

– Tôi phải nguy trang thế nào?

Nghiêm Trạch nghiêm trang nói.

– Lê Hạo, hay là cậu giả gái đi.

Với trình độ thẳng nam của Lâu Ngộ Bạch, thì chắc là phân biệt giới tính bằng quần áo nhĩ, vậy Lê Hạo chỉ cần mặc váy, Lâu Ngộ Bạch chắc chắn sẽ nghĩ Lê Hạo là nữ.

Lê Hạo: “....”

Lái xe suýt nữa trượt chân giảm phanh.

Lê Hạo tưởng tượng một chút.

– Không tốt đâu, cay mắt lắm, tôi nhìn cũng không nổi.

Nghiêm Trạch trầm ngâm.

Nhưng mà ý tưởng của Nghiêm Trạch đã làm Lê Hạo nảy ra một ý.

– Hay là, anh giả đi.

Dù sao Nghiêm Trạch nhìn suốt vậy, chỉ cần trang điểm một chút, làm nữ trang đại lão(1) chắc không thành vấn đề.... nhĩ?

Nghiêm Trạch: “....”

—

Đi thêm một lúc, người quan của Lê Hạo cuối cùng cũng bình yên lái xe tới trung tâm thành phố, cũng y lời Nghiêm Trạch dừng lại trước khu mua sắm. Thông qua thêm một vài mối quan hệ, Lê Hạo liên lạc được với một cửa hàng trang điểm khá uy tín và bí mật để mua đồ.

Sau khi biện luận lí lẽ một phen, Lê Hạo thần kì thuyết phục được Nghiêm Trạch, cởi xuống áo khoác quân đội trên người, thay một bộ đồ khá bình thường.

Chỉ có điều là Lê Hạo và Nghiêm Trạch còn được bonus thêm cái mũ lưỡi trai cùng với khẩu trang để giấu mặt.

Vì không bị nhận ra, Lê Hạo còn tháo cặp kính không độ trên mặt xuống đeo cho Nghiêm Trạch.

Sau khi ngụy trang xong hai người chậm rãi đi ra cửa hàng, đi bộ tới nơi gặp mặt Lâu Ngộ Bạch.

— cũng không biết cậu ta nghĩ quái gì mà lại đòi gặp ở một quán net cà phê.

Tới nơi, Nghiêm Trạch nhắn tin cho Lâu Ngộ Bạch, nói anh đã tới, hỏi Lâu Ngộ Bạch ngồi ở đâu. Nhưng Lâu Ngộ Bạch nhắn lại, nói đang bị kẹt xe, phải đợi thêm một lát nữa mới tới.

Rốt cục sau khi đợi một tiếng, Lâu Ngộ Bạch mới lò dò tới chậm.

Vừa vào quán, Lâu Ngộ Bạch trực tiếp đi tới chỗ Nghiêm Trạch.

– A! Anh là Thiên Uy đúng không, tôi tới rồi nè!

Cậu ta thân thiện chào hỏi với Lâu Ngộ Bạch, chỉ là sau khi nhìn thấy bộ dạng của Nghiêm Trạch, Lâu Ngộ Bạch mới hơi tò mò nghiêng đầu.

– A, anh bị sao vậy, sao lại mang khẩu trang? Bị cảm ỉ? Mang vậy nhìn kì lắm, chả thấy mặt anh đâu cả.

Nghiêm Trạch trầm mặc,

Anh đột nhiên nhớ, Lâu Ngộ Bạch còn sợ bị lộ hơn cả anh.

Dù sao anh có bị lộ, cùng lắm là bị Lâu Ngộ Bạch lừa mạt, nhưng tên đó mà bị lộ, lộ ra chuyện chơi game giả nữ, vậy thì xong đời, tính cách thiết lập sụp đổ.

(Không biết mình đã giải thích tính cách thiết lập chưa nữa, thật ra tính cách thiết lập của nghệ sĩ là tính cách mà công chúng được biết của người nghệ sĩ đó. Ví như là dễ thương nè, chơng sáng nè, ngẫu nè.)

Ba giây sau.

Nghiêm Trạch chậm rãi nói.

– Tiểu lâu, cậu....

Anh nói.

Lâu Ngộ Bạch hỏi:

– Tôi sao?

Nghiêm Trạch co rút khóe miệng:

– Cậu có tư cách gì nói tôi?

Lâu Ngộ Bạch: “....”

Lúc này, trước mặt Nghiêm Trạch Lâu Ngộ Bạch mặc một áo khoác quân đội thật dày, đầu mang mũ, miệng đeo khẩu trang, giống y chang như lúc trước Nghiêm Trạch mặc.

Người ngồi cạnh Nghiêm Trạch lúc này cuối cùng cũng không nhịn được tính tiền đi ra, trực tiếp tới quán tạp hóa bên cạnh mua khẩu trang y tế, từ đầu đến đuôi hành động rất gọn gàng lưu loát, không chút do dự.

(1): trai thích giả gái, trap

43. Chương 43: Nói Chuyện Trực Diện

Thấy vậy, Lâu Ngộ Bạch ho khan:

– Chuyện đó không quan trọng, không cần để ý.

Vì tránh cho Nghiêm Trạch nghe được giọng, hắn ta còn chuẩn bị tập trước nữa, biến âm thành khàn khàn ồm ồm như bị cảm vậy.

Nhưng,

Hắn không biết là hắn dày công chuẩn bị như vậy đều thành công cốc, vì Nghiêm Trạch đã biết thân phận thực sự của hắn rồi.

Nghiêm Trạch nhún vai, liếc mắt nhìn xung quanh, hầu như mọi người đều bị thu hút bởi cách ăn mặc của Lâu Ngộ Bạch, ai cũng nhìn về phía này. Anh đóng máy tính, đứng dậy. Ngay lúc Lâu Ngộ Bạch còn bận tự hỏi nt đang muốn làm gì, Nghiêm Trạch đã dựa vào sự chênh lệch chiều cao giựt phăng cái mũ của hắn xuống.

Lâu Ngộ Bạch hoảng sợ.

– Anh hắt mũ tôi.... không phải, anh lấy mũ tôi làm gì?

Nghiêm Trạch nhú mày.

– Mau đi thay quần áo đi, cậu mặc vậy ai mà không nhìn.

Anh hắt cằm, nói thẳng:

– Cậu mau xem đi, người ta ai cũng nhìn kia. Mau đi thôi, chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện.

Lê Hạo ở một bên giả bộ người qua đường: “...”

Lúc trước anh chẳng mặc y chang vậy sao, anh làm gì có tư cách nói người ta chứ... Lê Hạo đá đểu trong lòng.

Người xung quanh giống như Nghiêm Trạch nói, không ít người nhìn chăm chăm về phía này, Lâu Ngộ Bạch cảm thấy hơi hơi mất tự nhiên. Hắn cảm thấy Nghiêm Trạch nói cũng đúng, nên cũng tắt máy tính, đi theo Nghiêm Trạch ra ngoài.

Sau khi đi tới một quán bán quần áo cũ gây quỹ cho trẻ vùng núi, Lâu Ngộ Bạch cởi áo khoác cùng mũ, nhét hết vào ba lô.

Sau khi cởi áo khoác với mũ, Lâu Ngộ Bạch mới xoay người nói:

– Mặc vậy chắc không ai chú ý đâu ha?

Nghiêm Trạch: “....”

Anh ngạc nhiên.

Tên này bên trong áo khoác còn mặc một cái áo lông, hơn nữa cởi mũ vải còn dám mang thêm cái mũ lông.

– Cậu mặc vậy không nói sao?

Nghiêm Trạch không hiểu nổi.

Lâu Ngộ Bạch xấu hổ gật đầu,

– Hơi nóng thiệt.

Lê Hạo vẫn còn giả làm người qua đường: “...”

Cái người hồi nãy ngoài áo khoác còn nhét thêm túi sưởi thì có tư cách gì nói người khác chứ!

—
Đi dạo một lát, nhờ vào đã từng tới Bùi thị quay show, Nghiêm Trạch đại khái biết rõ đường phố nơi đây.

Không lâu lắm, anh đã dẫn Lâu Ngộ Bạch đến công viên ở trung tâm Bùi Thị. Anh đi tới chòi nghỉ mát bên cạnh hồ nuôi cá.

Lúc này sắc trời nắng gắt, cộng với hôm nay là ngày hành chính, người trong công viên chỉ có lác đác, bên cạnh chòi nghỉ mát ngay cả một bóng người cũng không, ngay cả quầy bán thức ăn cho cá cũng không mở, đúng là lúc thích hợp để trò chuyện.

– Chuyện cần nói không nhiều, dù gì cũng quen đã lâu, trực tiếp vào chủ đề đi.

Sau khi ngồi xuống, Nghiêm Trạch đẩy gọng kính trên mặt.

– Thi đấu vài bữa nữa phải làm sao? Tôi nghe bên Huyền kiếm nói, sau khi cho PK 1v1 2v2 tìm ra người thắng rồi sẽ chơi bỏ phiếu, ai nhiều hơn thì thắng.

Nghiêm Trạch do dự, tuy anh biết thân phận thực sự của Lâu Ngộ Bạch, cũng hiểu đối với Lâu Ngộ Bạch vị trí đại diện lần này chẳng đáng là bao.

Anh em một nhà còn phải tính toán chi li, để cho Lâu Ngộ Bạch làm không công như vậy, Nghiêm Trạch cũng băn khoăn.

Lâu Ngộ Bạch nhún vai,

– Đến lúc đó tôi trực tiếp bỏ quyền thi đấu là được mà, có sao đâu.

Hắn vỗ vai Nghiêm Trạch, nói thâm thía:

– Thiên Uy, cố lên! Đi làm chuyện anh muốn làm đi, anh em sẽ giúp đỡ anh hết mình.

Nghiêm Trạch: “...” Khoan, Lâu Ngộ Bạch nào bỏ cái qq gì nữa vậy?

Lâu Ngộ Bạch nói cũng không phải nói khách sáo, tuy hắn cũng muốn làm đại diện game, nhưng công ty không cho, hắn cũng không thể lấy; hơn nữa hắn đã đồng ý “Thiên Uy”, cùng đến thi đấu là để cho bạn tốt lấy được vị trí này, để anh có cơ hội gần gũi với tình yêu của mình – Nghiêm Trạch, theo đuổi hạnh phúc chân chính...

Nghĩ vậy, Lâu Ngộ Bạch không khỏi đồng cảm, trong lòng đã chẳng rơi lệ.

Hắn mặt dày nghĩ, có bạn bè như hắn, kiếp trước Thiên Uy chắc cứu cả ngân hà.

Hai người lại nói thêm về chuyện thi đấu, Lâu Ngộ Bạch đột nhiên nhớ tới, lúc trước trong quán cafe, hình như hắn thấy một người nam nhân khác cùng tuổi với Thiên Uy ngồi bên cạnh.

Người đó mặc đồ là đồ giống Thiên Uy, cũng đeo khẩu trang, giống như mặc đồ đôi vậy.

Chỉ là lúc đó Lâu Ngộ Bạch còn bị Nghiêm Trạch mắng chuyện ăn mặc nên không kịp hỏi Nghiêm Trạch có quen người đó không.

Lúc này tám xong chuyện thi đấu, hắn cuối cùng cũng nhớ tới cái người kỳ lạ kia.

Lúc này Lâu Ngộ Bạch mở miệng:

– Đúng rồi, Thiên Uy, hồi nãy tôi có thấy một nam nhân ngồi bên cạnh anh, cậu ta.... A!!!

Lâu Ngộ Bạch nói chưa dứt câu, đã bị dọa sợ.

Bây giờ hắn mới để ý tới, lúc hắn còn đang nói chuyện với Nghiêm Trạch, nam nhân lúc trước trong quán cafe vẫn còn đứng bên trong chờ nghe bọn họ trò chuyện.

Nghiêm Trạch nâng mắt, bình tĩnh nói:

– Cậu ấy không quan trọng, đừng để ý.

Lâu Ngộ Bạch: “...”

Lê Hạo sờ mũi, kiên trì giải thích:

– Tôi là bạn của...

Cậu vừa định nói A Trạch, nhưng cẩn thận vẫn hơn, sửa miệng:

– Tôi là bạn của Thiên Uy, anh ấy không quen đường xá, tôi tới đây để ý ảnh, anh không cần để ý tới tôi đâu, cứ coi tôi như không khí là được.

Lâu Ngộ Bạch: “...” Nói vậy ai mà chả để ý chứ!

Đột nhiên, Lâu Ngộ Bạch nhớ tới giọng nói lúc trước chat voice với Nghiêm Trạch, giọng nói đó...

Thật giống với giọng của cậu bạn này.

Tâm của Lâu Ngộ Bạch đột nhiên treo cao.

Hắn nhớ rõ, nam nhân ở chung với Nghiêm Trạch là (do Lâu Ngộ Bạch đơn phương nào bỏ) kẻ thù cường yêu Thiên Uy, không ngờ... ham muốn khổng lồ của cậu ta lớn như vậy! Thiên Uy chỉ là đến dự thi, cậu ta còn theo tới.

Lâu Ngộ Bạch đánh giá Lê Hạo.

Tuy rằng cậu ta mang khẩu trang, đội mũ, không nhìn rõ bộ dáng, nhưng chỉ cần dựa vào ánh mắt cùng sống mũi, cậu ta nhìn chắc chắn không xấu, thậm chí còn có thể coi là đẹp nữa.

Hắn thầm nghĩ, quả nhiên là bọn cặn bã giả danh tri thức!

Không được!

Lâu Ngộ Bạch nghiêm nghị, hắn nhất định phải giúp bạn tốt thoát khỏi biển khổ! Lúc này, hắn không còn đơn độc, hắn không còn là Lâu Ngộ Bạch, hắn là Lâu Pháp Hải(1)!

Bỗng Nghiêm Trạch nói:

– Lại nói, cậu có khách sạn chưa? Còn mấy ngày nữa mới chung kết, chúng ta cứ tìm một chỗ nghỉ đã, với lại đi chỗ thi đấu coi thử, coi như là chuẩn bị trước.

Lâu Ngộ Bạch vội gật đầu:

– Tôi đã đặt khách sạn rồi.

Nghiêm Trạch xoa cằm:

– Ở đâu?

Lâu Ngộ Bạch nói ra một cái tên.

Nghiêm Trạch lại nói:

– Đi thôi, chúng ta đi xem khách sạn đó đã, tôi sẽ nói bạn đặt cho một phòng, cũng dễ chiếu ứng lẫn nhau.

Lâu Ngộ Bạch vội nói:

– Không sao, anh cứ để bạn anh về đi, tôi thuê phòng đôi, hai giường. Anh ở với tôi là được, dễ chiếu ứng hơn.

Vì bảo vệ trình tiết bạn tốt, Lâu Ngộ Bạch sẵn sàng trả giá, cho dù có nguy cơ lộ mặt, cũng không tiếc.

Nghiêm Trạch vô cùng cảm động, sau đó từ chối.

Anh nói:

– Không được.

Lâu Ngộ Bạch:

– Tại sao chứ?

Nghiêm Trạch im lặng, tóm lại cũng không thể nói là theo như tính toán của anh, nếu mà ở chung với Lâu Ngộ Bạch, thì có 98% sẽ bị ngã ngựa.

– Vậy thì phiền cậu quá.

Anh khách sáo.

Lâu Ngộ Bạch xua tay.

– Anh nói gì thế, chúng ta là anh em, có cái gì phiền toái không phiền toái chứ.

Nghiêm Trạch nhú mày.

Lê Hạo thấy thế, vội đỡ lời, cậu cười gượng:

– Đúng vậy, như vậy rất bất tiện cho Lâu tiên sinh, Thiên Uy có tội chiếu cố là được.

Nhưng nụ cười của Lê Hạo trong mắt Lâu Ngộ Bạch lại biến thành cười gian gây sự.

Hắn nói lớn:

– Không phiền.

– Phiền chứ.

– Không phiền.

– Không phiền!

Lâu Ngộ Bạch lại nói lớn hơn.

– Phiền!!!

Lê Hạo gần như hét lên.

Nghiêm Trạch: “...” Anh hít sâu một hơi, từ chối:

– Tiểu Lâu, cậu giúp tôi rất nhiều rồi, tôi không muốn nợ cậu nhiều.

Lâu Ngộ Bạch nóng nảy.

– Anh nói vậy không đúng! Cái gì mà nợ tôi chứ.

Nghiêm Trạch quyết định khuyên Lâu Ngộ Bạch

– Buổi tối tôi ngủ ngáy.

Lâu Ngộ Bạch:

– Không sao, không ăn thua!

Nghiêm Trạch:

– Tôi lúc dậy đều rất dễ giận.

Lâu Ngộ Bạch:

– ...Chuyện nhỏ.

Nghiêm Trạch nhin đau tự nói xấu bản thân:

– Tôi bị nắm chân, Tiểu Lâu, tôi không muốn lấy cho cậu.

Lâu Ngộ Bạch: “...”

Lê Hạo nhìn Nghiêm Trạch:

– Làm gì có! Hồi trước mang giày cho anh tôi đâu thấy mùi gì đâu?

Ý cậu là lần cậu thay giày cho Nghiêm Trạch trong kì hai Hơi thở sinh tồn .

Nghiêm Trạch: “....”

Cậu có thể cảm miệng được không.

Lâu Ngộ Bạch tâm tư nghìn lần xoay chuyển: chẳng lẽ tên biến thái cường yêu này còn có chứng luyến chân na? Người bình thường ai đi mang giày cho đàn ông trưởng thành chứ?

Thật đáng sợ... Lâu Ngộ Bạch nhìn Lê Hạo như nhìn đồng rác vậy.

Chỉ là Nghiêm Trạch đã nói xấu đến mức này, Lâu Ngộ Bạch cũng không tiện nói gì. Tế bào não của hắn điên cuồng hoạt động, tiếp tục nào bổ: Thiên Uy bình thường tự cao muốn chết, suýt nữa thành tự kỷ, sao

có thể tự nói xấu bản thân chứ!

Anh ấy phải làm vậy, chắc chắn có lý do!

Chẳng lẽ...

Hắn hiểu ra, nhất định là do tên biến thái này quá điên cuồng, Thiên Uy lo lắng cậu ta sẽ gây khó dễ mình, nên mới bài xích mình như vậy.

Lâu Ngộ Bạch suýt nữa thì khóc, không ngờ Thiên Uy lại là một nam nhân tốt bụng như vậy! Cứ tưởng anh ấy là tên S có sở thích ác độc, mình quả là sai quá sai.

Nghiêm Trạch: “...”

Lâu Ngộ Bạch lại nào bỏ cái gì đó? Hàng này quả là bảo bối, người đại diện của hắn ta quả là nhật được quý.

(1): nghe Pháp Hải là biết hòa thượng cứu khổ cứu nạn rồi ha

44. Chương 44: Danh Tiếng Bị Tồn Hại

Hoàng hôn, mặt trời ngả về tây.

Sau khi chứng kiến Nghiêm Trạch dụng tâm lương khổ (còn nghi ngờ), Lâu Ngộ Bạch nuốt hận, dẫn Nghiêm Trạch tới khách sạn của mình, sau đó nhân lúc Lê Hạo đi đặt phòng, hắn lén lút kéo Nghiêm Trạch sang một bên, vô cùng đau đớn nói cho Nghiêm Trạch phải ráng chịu đựng, việc nhỏ không thành sẽ không làm được việc lớn.

Nghiêm Trạch rất muốn mổ đầu tên này, nhìn thử bên trong có phải chứa lỗ sâu không(1).

— nói dễ hiểu hơn, tên này sao nào bỏ quá vậy!

Nói những việc gì đầu xong, Lâu Ngộ Bạch mới chịu ngoan ngoãn về phòng của mình, trước khi đi còn hẹn Nghiêm Trạch mai đi tìm quán game, khởi động trước trận chung kết.

Đuổi đi Lâu Ngộ Bạch, Nghiêm Trạch suy nghĩ lại chắc hẳn hôm nay anh không để lộ dấu vết gì khiến cho cậu ta nghi ngờ, sau đó mới chịu theo Lê Hạo về phòng.

Mà ngay lúc Nghiêm Trạch tháo mũ và khẩu trang, bước vào phòng tắm mở vòi nước, anh mới nghĩ tới một chuyện.

Nước ẩm phun ra từ vòi sen tỏa ra tầng tầng hơi nước nóng ẩm, làm cho kính Nghiêm Trạch mờ đi.

Mắt kính mờ sương che đi ánh mắt anh.

Nghiêm Trạch trầm mặc ba giây.

Quên mất.

Anh tham gia thi đấu Huyền kiếm, nếu mà một mai thắng giải sẽ công bố thân phận cho tất cả gamer và truyền thông biết nghề nhân phía tuyển thủ và phía nghệ sĩ là một người, còn nghe nói muốn làm hot search nữa mà?

Vậy thì....

Mặc kệ anh có cỡ nào che dấu thân phận, Lâu Ngộ Bạch cuối cùng chẳng phải đều biết anh là Nghiêm Trạch à!

Nghiêm Trạch mặt không đổi dời vòi sen.

Anh nhất định là bị thằng nhãi Lê Hạo lấy cắp não, nếu không thì sao lại quên mất chuyện quan trọng như vậy!

—

Lê Hạo đang ở trong phòng bắt wifi. Hôm nay là thứ sáu, vừa đúng ngày phát sóng bộ phim mạng đầu tay của Nghiêm Trạch.

Mặc dù trước khi phát sóng Lê Hạo đã chuẩn bị mọi thứ, từ liên hệ bình luận phim, tới thủy qyaan, cậu đều đã làm, nhưng đến lúc phát sóng, Lê Hạo vẫn cảm thấy vô cùng khẩn trương.

Cậu trước kia thi đại học còn chưa khẩn trương như vậy đâu...

Lê Hạo cảm thấy tay cầm điện thoại của cậu ướt đầm mồ hôi.

Nuốt nước bọt, thấy wifi trong khách sạn chậm như Bát Vương bò, cậu không thể nhịn, chỉ còn cách đăng kí 3G. Sau khi làm xong, Lê Hạo nhanh chóng truy cập weibo của Nghiêm Trạch, chuẩn bị đăng trạng thái hi vọng fan lên xem phim.

Sau khi gõ xong chữ, cậu mở album ra, chuẩn bị đăng ảnh phối đồ cho Nghiêm Trạch lên.

Nhưng ngay tại thời khắc cậu chọn ảnh, cánh cửa phòng tắm bỗng mở tung ra.

Tay Lê Hạo run lên, chọc thẳng vào một bức ảnh.

– Anh làm gì thế?

Lê Hạo hoảng sợ, Nghiêm Trạch lúc này xông ra chỉ quần mỗi cái khăn tắm, gần như không mảnh vải làm cậu không nhìn được mặt đỏ tai hồng.

– Tắm rửa xong rồi à, mau mặc quần áo vào đi, lỡ bị cảm thì sao bây giờ hả?

Vừa nói, Lê Hạo một bên lo lắng vò tóc, buộc chính mình không tiếp tục nhìn Nghiêm Trạch.

Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn.... Trong lòng cậu lặp đi lặp lại, sau đó lấy ra điều khiển điều hòa, tăng nhiệt độ chỉ sợ Nghiêm Trạch bị nhiễm lạnh thật.

Khoan.

Sau khi làm một loạt động tác, Lê Hạo bỗng nhiên ngơ ra.

Cái gì mà phi lễ chó nhìn chứ? Cậu với Nghiêm Trạch đều là hai tên thẳng như sắt, có gì mà phi lễ chó nhìn chứ, trên người Nghiêm Trạch có cái gì mà cậu không có hả? Tự nhiên quay đầu đi, sao như mấy thằng gei giấu đầu lòi đuôi thế?

Thẳng nam thẳng thần, bọn gei mới che dấu(2).

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Lê Hạo quay đầu nhìn thẳng.

Sau đó...

Nhìn thấy tuyến thân ngư còn vương vài giọt nước của Nghiêm Trạch, Lê Hạo: “...”

Được rồi, Nghiêm Trạch quả thực có nhiều hơn cậu vài linh kiện.

Nghiêm Trạch trên mặt còn đeo kính của Lê Hạo, anh lau sơ tóc, nghiêm trang nói:

– Lê Hạo.

Lê Hạo khẩn trương hỏi lại:

– Sao thế, nghe đây?

– Chúng ta đi về đi.

– Về? Về đâu cơ?

Lê Hạo lại mất tự nhiên quay đầu, không biết vì sao mà cậu không thể nhìn thẳng vào Nghiêm Trạch khi đang-lỗa-lồ.

Nghiêm Trạch bình tĩnh nói:

– Về Bùi thị.

– Về.... A, đúng đúng, tất nhiên phải về chứ! Chúng ta đánh xong trận này rồi bay về.

Lê Hạo nghiêng đầu càng sâu.

Nghiêm Trạch lại nói:

– Ý của tôi là, bây giờ về. Trận này không đánh, tôi bỗng thấy không có ý nghĩa. Tôi phải về làm việc, tôi muốn casting phim, tôi muốn diễn! Tôi muốn tăng ca.

Lê Hạo: “...”

Nghiêm Trạch tiến lại từng bước gần Lê Hạo.

Ánh mắt anh kiên định:

– Tôi muốn tăng ca.

Lê Hạo muốn điên rồi.

– Casting đều bị tôi đẩy hết rồi, anh giờ có muốn cũng không có.

Nghiêm Trạch trầm giọng:

– Có tăng ca hay không không quan trọng, quan trọng là tôi muốn về.

Lê Hạo lòng cứng lại.

Cậu đột nhiên nghĩ, lần này thi đấu là cử hành ở trung tâm Bùi thị, sẽ có truyền hình trực tiếp và phát lại, nghe nói người đến xem vượt qua trăm vạn. Lúc trước nơi rạp hát khách nhiều lắm cũng chỉ năm trăm, cho dù lúc quay Hơi thở sinh tồn và Nữ hầu robot của ta, cũng không có quá nhiều người vây quanh.

Bây giờ phải thi đấu trước nhiều người như vậy... chẳng lẽ, Nghiêm Trạch khẩn trương?

Lê Hạo kinh ngạc, Nghiêm Trạch còn có lúc luống cuống tay chân sao?

Anh ấy từ trước tới nay đều không sợ trời không sợ đất, hiện tại lộ ra chút nhược điểm cậu lại cảm thấy một chút.... tương phản mạnh?

Ngay lập tức, Lê Hạo không còn khẩn trương, cậu nhìn thẳng vào Nghiêm Trạch dùng một ánh mắt hiền từ như cha già nhìn con thơ, sau đó ôn nhu gọi:

– A Trạch.

Nghiêm Trạch:

– Cái gì?

Lê Hạo vỗ vai anh:

– Đừng khẩn trương, trận đấu và mọi thứ, đều là chuyện nhỏ thôi, anh cứ coi người xem là mấy cái cây cải là được rồi.

Nghiêm Trạch: “...”

Tên này có phải lấy bệnh của Lâu Ngộ Bạch không?

– Tóm lại là đã đến rồi thì nên ở lại, anh cứ chơi như bình thường là được rồi, cứ bình tĩnh. Dù sao cũng không lộ mặt, dù có thua cũng không sao, quá lắm thì làm lại từ đầu thôi, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lê Hạo nói lời thâm thúy.

– Nếu anh khẩn trương quá không ngủ được, thì có thể qua đây ngủ với tôi.

Ánh mắt Lê Hạo nhìn Nghiêm Trạch tràn đầy cương chiều.

Nghiêm Trạch: “.....”

Mắt thấy không có cơ hội thuyết phục tên nào quá độ, Nghiêm Trạch chỉ còn cách một lần nữa đi vào phòng tắm. Lúc anh chạy ra còn chưa kịp tắm rửa đâu, lúc này phải về tắm tiếp. Sau khi tắm rửa xong, Nghiêm Trạch mới bình tĩnh lại một chút.

Cho dù Lâu Ngộ Bạch biết Nghiêm Trạch là Thiên Uy cũng có sao đâu, chỉ cần cậu ta không biết Nghiêm Trạch là Mèo chấm tương ngạo kiều là tốt rồi...

Anh âm thầm tính toán.

Mà còn phần Lê Hạo, khi thấy anh một lần nữa đi ra, cậu cũng mò tới máy sấy, sùng nịch sấy tóc cho Nghiêm Trạch: lúc này trong mắt cậu, Nghiêm Trạch là một tên ngạo kiều nhìn ngoài thì hung hãn nhưng thật ra lại miệng cọt gan thỏ, nội tâm mềm mại.

Đã là người đại diện thì phải bao dung tất cả khuyết điểm của nghệ nhân!

Lê Hạo cảm thấy ngay cả tóc của Nghiêm Trạch cũng biến mềm mại rất nhiều.

Sau khi sấy khô tóc cho Nghiêm Trạch, cậu mới nhớ ra chuyện cậu đang làm dở.

À đúng rồi, tối nay là ngày phát sóng của Nữ hầu robot của ta, trước khi Nghiêm Trạch ra cậu còn đang chọn ảnh đây!

Lê Hạo vội vàng cất máy sấy, chạy về hướng điện thoại.

Lúc cậu cầm lên, vừa nhìn một cái, lòng cậu đã lạnh hơn nữa: lúc này là tám giờ năm lẫn, mà Nữ hầu robot của ta sẽ phát sóng vào chín giờ...

Lúc này đăng weibo còn kịp chẳng?

Chỉ là....

Chờ Lê Hạo vô cùng lo lắng mở điện thoại, chuẩn bị lên weibo hoàn thành bài post, mới phát hiện tài khoản này đã đăng nhập. Weibo của Nghiêm Trạch cậu không giao cho phòng làm việc, mà là do cậu tự phụ trách, người biết tài khoản này ngoài cậu thì chỉ có Nghiêm Trạch.

Lê Hạo vội nhìn về Nghiêm Trạch, vừa định thúc giục đối phương đăng bài, thì nhận ra Nghiêm Trạch tay cầm điện thoại, kì quái nhìn cậu.

Nghiêm Trạch giật giật môi:

– Lê Hạo.

Anh xoay ngược điện thoại lại, đưa ra trước mặt Lê Hạo, cho Lê Hạo có thể thấy rõ màn hình.

– Cậu làm cái gì đấy??

Lê Hạo đi lên, thấy—

Diễn viên Nghiêm Trạch V 52 phút trước đã đăng

Nữ hầu robot của ta đêm nay ở @video Clover phát sóng ^ ^

[hình ảnh]

Nội dung rất đồi bình thường, nhưng bức ảnh thì không.

Lê Hạo lúc này mới chú ý tới, cậu đăng một bức ảnh lúc trước Nghiêm Trạch quay Hơi thở sinh tồn ở Triệu thị, bước vào khách sạn hưởng thụ, cậu tiện tay chụp trộm.

Trong hình, Nghiêm Trạch một tay bưng ly rượu đế cao, một tay đặt sau lưng, đứng trước cửa sổ sát đất đất tiền quan sát toàn bộ An Triệu thị, một bộ bá đạo tổng tài.

Phía dưới bình luận vô cùng náo nhiệt.

Mãi ngày nắng tới cuối: Đậu má best!

Dâu tây Đại Phúc ăn quá ngon: Đậu má bá đạo tổng tài!

Tâm Tâm đốt đèn 123: Đậu má hôm nay A Trạch xõaaaaa!!!

Thanh niên mô-đen vui vẻ tỏa sáng bảy màu: Đâu má đại thần khi nào mới chịu gánh em một lần!

Batslime: Đậu phộng Lafite 82 năm.

Hôm nay muốn làm tối cùng à: Trời má Trời lạnh Vương thị phải phá sản!

Lê Hạo: “....”

Xong, danh tiếng Nghiêm Trạch xong rồi.

(1)lỗ sâu: Trong vật lý, một lỗ sâu (tiếng Anh: wormhole), lỗ giun, hay Cầu Einstein-Rosen là một không-thời gian được giả định là có cấu trúc tô pô đặc biệt tạo nên đường đi tắt trong không thời gian. Chúng nối thông từ một vùng không-thời gian này đến vùng kia và đôi khi, vật chất đi từ vùng này sang vùng kia bằng cách chui qua hố này.

(2) mình nghĩ câu này tác giả lấy từ câu: ; dịch tạm: Quân tử thẳng thắn, bọn tiểu nhân che dấu, ý nói quân tử cởi mở, thoải mái và tự tin. Bọn tiểu nhân có quá nhiều tham vọng và tâm lý che dấu nặng nề,thường lo lắng, ngoại hình và cử chỉ không thoải mái. Bạn Lê Hạo muốn nói là thẳng nam vs cong thường như vậy, mình dịch bọn gei là từ quan điểm bé Hạo nha, chứ không có ý kì thị đâu nha, nghĩ sao tui làm đam mỹ mà nói vậy tui buồn nha

45. Chương 45: Diễn Kỹ Hạng Nhất

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tích, tích, tích.

Kim đồng hồ máy móc dừng lại chỉ thẳng vào con số tám giờ.

Hướng Dĩ Lâm hít thật sâu, ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm màn hình máy chiếu trong phòng hội nghị.

Hôm nay là ngày đầu phát sóng bộ phim Nữ hầu robot của ta đầu tay của Nghiêm Trạch.

Theo kế hoạch của Hướng Dĩ Lâm, thì trước sự thất bại của cả ba kẻ sách trước, hắn đã quyết định xuống tay ngay trên người Nghiêm Trạch. Phải tìm ra sở thích và nhược điểm của anh ta để có thể gài trúng chỗ ngứa. Chỉ có thể mới có thể kéo Nghiêm Trạch thành người của hắn, hoàn thành mục đích cuối cùng là để Nghiêm Trạch làm chỗ dựa tinh thần cho hiệp hội.

Nhớ tới kế hoạch ba, lòng Hướng Dĩ Lâm cứng lại.

Lúc trước hắn có thuê một thám tử tư theo dõi Nghiêm Trạch, nghĩ cách chụp ảnh scandal của anh, để nếu mà Nghiêm Trạch liều chết không theo thì có cái đó sợ gì đối phương không cúi đầu.

Chỉ là tên thám tử sau khi chụp ảnh, lại quý dị gặp sự cố — lúc đó, Hướng Dĩ Lâm xác nhận tên thám tử chụp được ảnh, hắn đã yêu cầu tên đó đưa ảnh cho mình, nhưng mấy ngày trôi qua, tấm ảnh vẫn bật vô âm tín.

Hướng Dĩ Lâm kinh ngạc, gọi điện thoại cho tên thám tử thì đáp lại chỉ là tiếng máy móc của tổng đài.

Đợi đến ngày thứ hai, Hướng Dĩ Lâm mới biết vị trí của tên thám tử.

Tên đó.... nằm trong bệnh viện.

Lúc này, Hướng Dĩ Lâm móc nối mấy quan hệ, cuối cùng cũng liên lạc được với người bác sĩ trực hôm đó hỏi thử.

Nhờ đó, hắn mới biết tên thám tử này là được một người lao công nhặt được. Sáng sớm lúc lao công quét dọn thì thấy tên này nằm thẳng cẳng dưới đất.

Nằm thì nằm đi, đã vậy tên này trán chảy mồ hôi lạnh, miệng còn không ngừng lẩm bẩm, giống như đang gặp ác mộng vậy.

Người lao công lại tưởng tên này bị điên, vội gọi điện thoại cầu cứu, nên là thám tử được đưa vào bệnh viện.

Vị bác sĩ nói, họ hành nghề y cũng mười mấy năm, chưa từng thấy ai như tên thám tử: theo kết quả kiểm tra của bệnh viện, tên thám tử không có bệnh, thân thể khỏe re, nhưng làm gì cũng không tỉnh, vẫn chìm vào hôn mê sâu, một bên hôn mê một bên còn bị bóng đè tra tấn.

Hướng Dĩ Lâm lòng trầm xuống.

Hắn là truyền nhân đạo phái, nghe vậy đã có thể đoán được.

Tên thám tử này, chắc là bị cái gì bản thủ quán lên rồi.

Hỏi xong tình hình của tên thám tử, Hướng Dĩ Lâm nhớ tới tấm ảnh, lại tiếp tục hỏi vị bác sĩ, trong sổ vật phẩm tùy thân của thám tử, có cameras cầm tay không.

Nhưng...

– Cameras ư?

Bác sĩ nghe vậy thì vô cùng nghi ngờ,

– Người này từ lúc đưa vào, ngoài di động thì trên người không còn thứ gì khác.

Lòng Hướng Dĩ Lâm lại lạnh thêm một chút.

Suy nghĩ đầu tiên của hắn là tên thám tử này bị vật quán thân, chắc chắn là do Nghiêm Trạch ra tay. Đối phương sau khi biết mình bị theo dõi, tiện tay xử lý luôn.

Nhưng Hướng Dĩ Lâm hơi dừng lại, không đúng, theo hắn thì Nghiêm Trạch này hẳn là một vị đại năng chuyển thế, nhưng dù anh kiếp trước lòng lầy, kiếp này dù thế nào cũng chỉ là người thường, sao có thể làm ra loại chuyện bực này?

Tình huống chi tiết, chỉ có thể đợi tên thám tử này tự mình nói ra...

Sau khi phái ra một vị đại sư tới chỗ tên thám tử trừ tà, Hướng Dĩ Lâm một bên đợi tin tức bên đó, một bên bắt đầu thực hiện kế hoạch số bốn.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Chỉ cần hắn nắm được nhược điểm của Nghiêm Trạch, còn sợ đối phương không nghe sao?

Vì thế thừa lúc vị đại sư đó bay tới bệnh viện trừ tà, Hướng Dĩ Lâm theo Hướng Tây Đông xem không ít video của Nghiêm Trạch, bắt đầu hành trình nghiên cứu.

Hơi thở sinh tồn là show ra mắt của Nghiêm Trạch, hắn xem đi xem lại phải bảy tám lần; mà video Nghiêm Trạch diễn ở rạp hát nhỏ, hắn cũng xem qua ít nhất ba lần.

Thấy Nữ hầu robot của ta phát sóng, Hướng Dĩ Lâm tất nhiên sẽ không bỏ sót bộ phim đầu tay này rồi.

Sau quảng cáo dài dòng đi qua, Nữ hầu robot của ta cuối cùng cũng phát sóng.

Tần Siêu là một tên trạch nam có chứng sợ giao tiếp nhẹ, sau khi tốt nghiệp đại học, nhờ vào việc sáng tác văn mạng cậu ta kiếm được một căn nhà một phòng, bắt đầu kiếp sống một mình: Ăn cơm là gọi thức ăn

ngoài, dọn vệ sinh là tự dọn, giao tiếp qua game. Không ra khỏi cửa không ra khỏi cổng, còn giống thiên kim cổ đại hơn cả thiên kim tiểu thư nữa.

Giấc mộng của cậu ta là cứ tiếp tục ăn no chờ chết tới ngày trí tuệ nhân tạo hoàn toàn phát triển, sau đó mua một hầu gái AI da trắng chân dài làm vợ.

Cuộc sống cứ thế tiếp diễn đến một ngày, Tần Siêu buộc phải ra ngoài — shipper không trực tiếp gõ cửa, mà nhét đồ cửa hần vào hòm thư, vì vậy, Tần Siêu buộc lòng phải ra ngoài nhận.

Mà ngay lúc cậu ta đang đi, lại bị một vật rơi từ trên trời xuống đập ngay vào giữa trán – headshot.

Trước khi ngất đi, Tần Siêu mơ màng nghĩ, có lẽ cậu sắp xuyên không rồi!

Đáng tiếc, lúc Tần Siêu tỉnh dậy, cậu ta nhận ra mình vẫn còn nguyên vẹn nằm trên giường ở nhà, trên người áo ngủ mặc gọn gàng, giống như chưa hề có cuộc chia ly vậy.

– Mình mơ cái quỷ gì vậy, tự nhiên lại mơ đi lấy hàng.... Ít ra mơ mấy em gái có phải hơn không...

Dụi mắt, Tần Siêu một bên kéo áo ngủ gãi bụng, một bên lười biếng ra khỏi phòng...

Sau đó—

– Cậu không mơ, hồi nãy đúng thật là cậu đang đi lấy hàng.

Một giọng nam trầm thấp từ tính vang lên.

Tần Siêu bật mở hai mắt, lúc này mới nhận ra trong phòng khách không biết tự bao giờ có một đàn ông vô cùng đẹp trai.

Anh ta mặt mày tuấn lãng, ngũ quan đoan chính, mũi cao, đẹp tới ảo diệu. Đờn ông xuất chúng như vậy, bình thường chỉ thấy ngoài quảng cáo. Vậy mà lúc này anh ta lại ngồi trên sofa với đôi chân vắt chéo, vắt hai chân lên bàn, một bộ đại gia, vô duyên đập vỡ cái túi da đẹp để đủ để đóng phim thần tượng lúc tám giờ.

Trên tay anh ta còn cầm một gói hàng, hình như là hàng chuyển phát nhanh.

Tần Siêu im lặng ba giây, xong cậu nhắm tịt mắt lại.

– Sao còn mơ nữa...

Cậu nói thăm.

Người đàn ông đó vẫn bình thản mở gói hàng.

Tần Siêu lại mở mắt ra:

– Tỉnh chưa? Chắc rồi.

Sau đó.

Nhìn người đàn ông ngồi chễm chệ trên sofa, Tần Siêu rơi vào nghi vấn nhân sinh.

Lúc này, người đàn ông đã mở xong gói hàng: bên trong gói hàng được đóng gói cẩn thận là một dây buộc tóc có hình Katyusha(1) và nơ bướm. Mang về mặt ghét bỏ, người đàn ông bỏ chân xuống, lấy dây buộc tóc, sau đó đứng lên.

Anh ta nghiêng người, cúi người chào Tần Siêu.

– Lần đầu gặp, Tần tiên sinh. Tôi là người máy AI Lâm Cách do mẹ ngài mua. Theo nhưng hợp đồng, tôi sẽ phục vụ cho ngài ba năm, giúp ngài bỏ chứng sợ giao tiếp, trở thành một đứa con Đẳng địch thực.

Tần Siêu:

– Wut? Ex? Cái gì cơ?

Người đàn ông trước mắt diện mạo đẹp đẽ, thân thể thon dài, nhìn sao cũng thấy suýt chết. Nhưng mà, anh ta đầu buộc Katyusha, thân mặc bộ đồ hầu gái...

Thân là trạch nam, Tần Siêu không phải chưa từng gặp nam giả nữ, nhưng người khác giả nữ đều là che hết mấy vẻ nam tính đi, nhìn bên ngoài cứ tưởng là nữ.

Mà người trước mặt đây....

Mắt hột đui mẹ rồi!

– Anh là nam mà.

Tần Siêu tỉnh hơn nửa rồi.

Lâm Cách lại một bộ dáng đại gia ngồi lại sô pha.

– Đầu năm nay nam đều có thể mang thai sinh con hết rồi, mặc đồ này thì có gì mà ngạc nhiên chứ?

Tần Siêu bộ dạng vô cùng ngạc nhiên như thấy quỷ.

– Đ-đàn ông mang thai á?

Lâm Cách bắt đầu nói hươu nói vượn:

– Đúng, mang thai họ cũng có nữa mà.

Anh ta hắt cằm.

– À mà Tần tiên sinh này, đã là giữa trưa rồi.

Tần Siêu:

– Ủ, thì?

Lâm Cách:

– Ngài không ăn cơm sao?

Tần Siêu bình thường toàn phải dựa vào cơm ngoài ăn qua ngày, lúc này bỗng nhiên xuất hiện một tên người máy tự xưng Lâm Cách.... Cậu nhìn Lâm Cách, bị liếc một cái, cậu chỉ tay vào Lâm Cách nói:

– Anh nói anh là hầu gái? Vậy anh mau đi làm cơm đi.

Lâm Cách:

– Hầu gái bình thường toàn là nữ đúng không? Nhưng tôi là nam.

Tần Siêu:

– Ủ, thì?

Lâm Cách nói vô cùng chính đáng đường hoàng;

– Thì tôi khác với những người hầu gái khác, phải nói là ngược lại hoàn toàn. Mấy thứ như nấu cơm tôi chưa bao giờ đụng vào. Vì vậy cho nên, Tần tiên sinh à, phòng bếp đang gọi ngài đấy.

Tần Siêu: “???”

Đây là hầu gái cái qq, vô làm đại gia mới đúng!

—

Hướng Di Lâm ngơ ngác nhìn màn hình chiếu trong phòng hội nghị, sau khi xem xong tập đầu của Nữ hầu robot của ta, cậu rơi vào vòng xoáy vô tận những câu hỏi.

Tâu là ai, tâu từ đâu tới, tâu muốn đi đâu? Tâu vì sao phải ở trong này xem phim mạng?

Nếu bình tĩnh xem xét, tuy mở đầu có chút xàm, nhưng nội dung không tệ, điểm hài cũng đúng chỗ, có cảm giác như xem hài kịch vậy.

Nhưng....

Hướng Di Lâm giống vai chính Tần Siêu, một bộ mặt hoài nghi nhân sinh.

Mấy thứ khác cậu đều có thể hiểu và thathu, nhưng tại sao.... phim tên Nữ hầu robot của ta mà diễn viên lại là nam, hơn nữa sao cmn lại là do Nghiêm Trạch thủ vai chứ?

Từ trước tới nay, trong mắt người xem, Nghiêm Trạch đều là diễn viên thành thực ổn trọng vạn năng, tuy không sôi nổi, còn hay lộ ra bộ mặt phúc hắc, nhưng cũng là kiểu cao lãnh đồ.

Hướng Dĩ Lâm tất nhiên không tiếp xúc gần với Nghiêm Trạch như em trai Hướng Tây Đông, chỉ biết cái tính cách thiết lập đó là một phần tính cách thực sự của Nghiêm Trạch, bởi vậy ấn tượng của hắn về Nghiêm Trạch cũng bị hạn chế.

Nhưng bây giờ.

Hướng Dĩ Lâm cảm thấy cái tính cách thiết lập của Nghiêm Trạch...

Triệt để sụp đổ.

Tất nhiên, trong phim thì nhân vật tất nhiên khác diễn viên ngoài đời thực rồi. Trong Nữ hầu robot của ta, tính cách của Lâm Cách tất nhiên sẽ khác với tính cách của Nghiêm Trạch ngoài đời. Mà Nghiêm Trạch có thể thành công diễn ra một nhân vật như vậy, đủ chứng tỏ diễn kỹ của anh tuyệt cỡ nào.

Hướng Dĩ Lâm đột nhiên hiểu ra một chuyện.

Nghiêm Trạch trước tiên là một diễn viên, sau đó mới là một nghệ nhân.

Thứ gọi là tính cách và “nhược điểm” mà anh thể hiện ra trong show Hơi thở sinh tồn, có thể đều là diễn cả....

Hướng Dĩ Lâm: “...”

Hắn rồi rồi.

Cùng lúc Nữ hầu robot của ta phát sóng, Nghiêm Trạch liền lên top hot search luôn. Tạm thời không cần biết nhân vật “Lâm Cách” này có được yêu thích không, thì vai diễn này đã được đắp nặn vô cùng thành công, đó là một điều không thể bàn cãi. Cho dù là người mới xem tập đầu, cũng nhớ rõ “Lâm Cách”, và người thủ vai Nghiêm Trạch.

Chỉ là chuyện gì cũng có hai mặt của nó.

Dựa vào nhân vật “Lâm Cách”, Nghiêm Trạch nhận được rất nhiều sự chú ý từ công chúng.

Nhưng không ít người vốn là fan yêu mặt của anh, hay fan yêu thích anh từ hồi Hơi thở sinh tồn lại vì vai diễn này mà unfan, thậm chí còn mắng Nghiêm Trạch là giả tạo. Hiện giờ quả thật là khi đóng vai kì ba như vậy, nhân thiết chắc chắn đã sụp đổ bể nát rồi.

Đối với việc này, Nghiêm Trạch cũng không biện bạch cái gì, còn phản hồi lại tin nhắn độc địa này.

Diễn viên Nghiêm Trạch V đã trả lời bình luận của bạn:

Thứ nhất, vai diễn và diễn viên là khác nhau. Thứ hai, tôi là một diễn viên.

— Là diễn viên, là phải khống chế được tính cách của bản thân, diễn cho thật tốt vai diễn mà mình đảm nhận. Chẳng lẽ không nên nói là điều này là nhờ diễn kỹ của tôi tốt hay sao?

Tuy “Lâm Cách” khiến không ít fan unfan, nhưng cũng nhờ nó, Nghiêm Trạch được không ít fan mới.

Mà ngay lúc Nữ hầu robot của ta nổi sóng cộng đồng mạng, trận chung kết của Huyền kiếm thiên ân cũng đến ngày tổ chức.

Ngày 12 tháng 9, thích hợp tắm rửa, cắt tóc, động thổ, cầu may; kị cưới xin, xây cầu, hành tang.

Lúc chạng vạng, Nghiêm Trạch và Lê Hạo hai người đi tới trung tâm An Triệu thị, chuẩn bị dự thi chung kết.

Đứng ở lối đi A dành cho tuyển thủ, Lê Hạo còn khản trương hơn Nghiêm Trạch:

– làm sao đây, lỡ đánh thua thì sao, lỡ lộ mặt thì sao, lỡ....

Nghiêm Trạch nhin không được đánh lưng Lê Hạo.

– Tôi đi thi chứ có phải cậu đâu, lo thế làm gì.

Lê Hạo âu sầu:

– Anh không hiểu đâu.

Ví dụ như trong thi cử, phụ huynh lúc nào cũng lo hơn thí sinh hết.

Nghiêm Trạch:

–Ồ, cảm ơn, tôi cũng không muốn hiểu.

Ngay lúc Nghiêm Trạch im lặng nhìn Lê Hạo vò đầu bứt tóc lo lắng, Lâu Ngộ Bạch mới khoan thai đi tới.

Nhưng... Lại nhưng....

Nhìn Lâu Ngộ Bạch, Nghiêm Trạch co rút khóe miệng.

– Cậu định mặc như vậy lên thi đấu?

Lâu Ngộ Bạch gật đầu như già tở:

– Đúng, có vấn đề gì sao?

Lúc này vì tránh lộ mặt, Lâu Ngộ Bạch tên này trực tiếp mặc một bộ đồ hóa trang(2) tới, quả đúng là mạch não cong queo uốn lượn hết đường chữa.

Hơn nữa bộ đồ hóa trang này.... nói sao nhỉ, đường may đúng là... hết nói nổi, rõ ràng là con mèo đáng yêu đến thế, vậy mà mắt mũi lại bị vẽ lung ta lung tung, tai thì bên lớn bên nhỏ, đuôi cũng bị lệch hẳn sang một bên nữa.

Nếu mà thêm chút màu đỏ trên mặt, Nghiêm Trạch đoán Lâu Ngộ Bạch có thể mặc bộ này đi diễn phim kinh dị, đặc biệt hợp luôn.

(1) Katyusha (–) là một trong những nhân vật phụ trong Girls und Panzer và Girls und Panzer der Film

(2) hóa trang là dư lầy đây, các bợn hiểu ý mình mà

46. Chương 46: Tự Chọc Mù Hai Mắt

Nghiêm Trạch biết với thân phận của Lâu Ngộ Bạch, hẳn ta còn sợ lộ hơn cả anh.

Dù sao Nghiêm Trạch có lộ, nhiều nhất cũng chỉ thua lần này, cũng sẽ không đến mức lên top.

Nhưng Lâu Ngộ Bạch thì khác!

Hắn ta thân là ngôi sao đang hot, hành trình đều do công ty quản, Lâu Ngộ Bạch không có quyền quyết định.

Lần này hẳn ta có thể tới An Triệu thị giúp anh một tay, chắc phải làm nũng ghê lắm, mới kéo cả trợ lý xuống nước, lừa gạt cả công ty.

Nếu hẳn mà lộ, để cho công ty biết lần này hẳn dám tự quyết định, có thể cao tầng công ty vì thế sẽ bắt đầu có chút khúc mắc. Lúc giải quyết chuyện này, chờ Lâu Ngộ Bạch không chỉ là mất tài nguyên, mà còn có thể bị đóng băng.

Chỉ là...

Nghiêm Trạch giật giật khoe miệng, chợt nhớ ra cách mà Lê Hạo đã nói với mình trên xe. Anh hạ mắt, đột nhiên nói:

– Anh mau cởi bộ đồ này ra, nhìn vậy kì lắm.

Lâu Ngộ Bạch chết sống không chịu:

– Không được!

Nghiêm Trạch:

– Tại sao?

Lâu Ngộ Bạch yếu ớt nói:

– A Trạch, tôi có chút khó xử, chủ yếu do thân phận của tôi...khá miễn cảm, thân là fangirl số một của Tiểu Bạch, có vô số người căm ghét tôi,

Hắn vắt óc suy nghĩ, chợt nhận ra là fangirl cũng không nhất định phải che mặt, nên đành kiên trì bịa tiếp:

– Hơn nữa anh biết không, ở bên fandom, có nhiều.... đúng đúng đúng! Có nhiều fan CP, thích tôi và Tiểu Bạch! Anh biết mà, tôi trời sinh quyến rũ lại còn có chí hướng, nếu lỡ các fangirl thấy vậy biến thành fan của tôi bỏ rơi Tiểu Bạch thì phải làm sao? Không phải có lỗi với Tiểu Bạch nhà tôi lắm sao!

Nghiêm Trạch: “....”

Lê Hạo ở một bên đứng nhìn: “....”

Trình bịa chuyện gà kinh hồn.

Nghiêm Trạch không muốn để Lâu Ngộ Bạch khó xử, cũng đành chấp nhận cái cớ này

– Cậu từ đã, nghe tôi nói này.

Anh vỗ đôi tai méo xẹo trên đầu Lâu Ngộ Bạch.

– Tiểu lâu, cậu chỉ cần chết sống không nhận ID Tiểu Lâu Ngộ Bạch là fangirl của Lâu Ngộ Bạch là được mà.

Lâu Ngộ Bạch:

– Gì?

Nghiêm Trạch kiên nhẫn giải thích:

– Ý tôi là, cậu nói cậu là fangirl số một trong fandom mà, nếu như vậy thì chắc hẳn không có ít ID giả mạo cậu. Chỉ cần cậu nói ID đó không phải cậu, chỉ là giả mạo, vậy không phải xong rồi sao?

Lâu Ngộ Bạch: “....” Nói nghe có lý ghê.

Nghiêm Trạch nói tiếp:

– Hơn nữa, người trong group fan hẳn cũng biết cậu là nam đúng không? Nếu cậu không muốn lộ diện mạo, biến nhóm fangirl thành fan cậu...

Nói tới chỗ này, suýt nữa Nghiêm Trạch cũng bị mình chọc cười chết.

Anh kho hàn một tiếng, làm bộ như rất tin tưởng lí do của Lâu Ngộ Bạch, tiếp tục nói:

– Cậu chỉ cần mặc đồ nữ là ok rồi. Cứ vậy dù cậu không đăng weibo nói rõ mình không liên quan tới cái người Tiểu Lâu Ngộ Bạch Nhất Dạ Tuyết trong Huyền kiếm thiên ân thì fandom cũng sẽ không hiểu lầm đâu.

Lâu Ngộ Bạch hiển nhiên bị Nghiêm Trạch xoay như chong chóng, hắn ngơ ngác gật đầu:

– Anh nói đúng!

Lê Hạo yên lặng nghiêng đầu, ghen cười muốn nội thương.

Chỉ là nghĩ tới bản thân cậu cũng bị lừa xoay vòng như vậy, bỗng cảm thấy không cười nổi nữa.

Nghiêm Trạch mỉm cười, tiếp tục lừa gạt Lâu Ngộ Bạch:

– Hơn nữa cậu cũng muốn tìm ID Mèo chấm tương ngạo kiều gì đó mà. Cậu cứ nghĩ đi, người xưa có câu nam truy nữ cách tầng sơn”(1), cậu cứ lỗ mãng đi tìm người ta, rất dễ khiến người ấy phản cảm!

– Nhưng, nếu cậu là nữ, thì khác đấy. Cậu có thể bắt đầu từ bạn bè, chờ “cô ấy” bắt đầu quen, thì cứ tìm lý do cho “cô ấy” gặp em trai hay anh trai ấy, sau đó cậu cứ vác mặt ra là được....

– Cậu hiểu ý tôi chứ?

Lâu Ngộ Bạch thẹn thùng nói:

– Tôi chỉ muốn làm bạn với cô ấy thôi, thật... không muốn hẹn hò với cô đâu.... người đáng yêu như cô ấy, tôi cảm thấy mình không xứng.

Nghiêm Trạch: “...”

– Bỏ đi, tôi cố hết sức vậy!

Lâu Ngộ Bạch cắn răng.

– Làm bạn thân cũng được... giả gái thì giả gái vậy! Bây giờ còn một lúc mới bắt đầu, anh chờ tôi một lát.

Sau khi nói, hắn xoay người lúc lắc cái đuôi cong vẹo kì lạ chạy biến, giống như chuẩn bị chạy tới tiệm quần áo mua đồ.

Đợi Lâu Ngô Bạch hoàn toàn biết mất khỏi tầm mắt của Nghiêm Trạch và Lê Hạo, Nghiêm Trạch mới thở dài nhẹ nhõm.

Lê Hạo nhìn không nổi, không hiểu vì sao sinh ra chút đồng cảm với Lâu Ngô Bạch.

Cậu chọc chọc Nghiêm Trạch, nói:

– A Trạch, anh lừa anh ta như vậy, lương tâm anh có đau chẳng?

Nghiêm Trạch:

– Những người tiểu tiên nam (?) như tôi không cần lương tâm.

Lê Hạo: “...”

– Được rồi, cũng hơi đau.

Nghiêm Trạch vươn tay, cong ngón trỏ và ngón cái lên, chúng cách nhau chỉ tầm một chút chút.

– Tầm nhiều đây nè.

—

Chạng vạng.

Đàm Ti Nhạc một bên lướt điện thoại click vào diễn đàn Huyền kiếm thiên ân, một bên ngán ngẩm ngồi trên trung tâm khán đài, chờ đợi thi đấu bắt đầu.

Thân là người trung thành với Huyền kiếm thiên ân, lần này offline Đàm Ti Nhạc không có lý do nào để bỏ qua cả.

Chỉ là nhìn vào danh sách người dự thi, Đàm Ti Nhạc co rút khóe miệng.

Tại sao cậu lại thấy ID của Tiểu Lâu Ngô Bạch Nhất Dạ Tuyết nhỉ?

Là người quen của Lâu Ngô Bạch, Đàm Ti Nhạc tất nhiên biết thân phận thực sự của cái ID này, cũng biết Lâu Ngô Bạch một mực tìm kiếm Mèo chấm tương ngạo kiều muối. Chỉ là thân là đầu sỏ sai Nghiêm Trạch giả gái trên ghẹo Lâu Ngô Bạch, Đàm Ti Nhạc không dám nói sự thật cho Lâu Ngô Bạch chuyện Mèo chấm

tương ngạo kiêu muội thật ra là một tên đàn ông còn lớn hơn bọn họ vài tuổi.

Trơ mắt nhìn tên Lâu Ngộ Bạch xuất hiện trong danh sách, Đàm Ti Nhạc hoảng chết.

Chắc đại diện của Lâu Ngộ Bạch sẽ không đồng ý cho anh ta lên thi đấu đâu ha? Vậy thì Lâu Ngộ Bạch đến đây làm gì, sẽ không phải... định lúc phỏng vấn thí sinh, mượn kênh thể giới tìm kiếm vị Mèo chấm tương ngạo kiêu muội đâu ha?

Đàm Ti Nhạc sợ sun vùi.

Không được!

Nhất định phải giấu chuyện Mèo chấm tương ngạo kiêu muội xuống!

Cậu ta âm thầm suy tính, hay là chờ hôm nay trận đấu kết thúc thì đi tìm Nghiêm Trạch, xin lỗi vì trước đó đã mạo phạm, rồi xin Nghiêm Trạch đừng khai tử phạm (là cậu) ra.

Nếu không, Đàm Ti Nhạc sợ mình sẽ bị Lâu Ngộ Bạch đuổi giết tới tận sao Diêm Vương.

Đàm Ti Nhạc bắt đầu mã hậu pháo(2), lần đầu tiên sinh ra xúc động muốn quật chết mồm mình: rốt cuộc lúc đó cậu đã nghĩ cái quéo gì thế?

Ôm tâm tình phức tạp, Đàm Ti Nhạc hít sâu, lần nữa ngồi lại chỗ.

Vẫn là xem trận đấu quan trọng hơn.

Cậu lại hít thêm một hơi.

Năm phút sau.

Trận chung kết vén màn.

Chung kết lần này quy tắc là thi đấu theo tổ, 1v1 và 2v2 sẽ chia thành hai tổ tiến hành thi đấu loại. Hơn nữa vì để tiết kiệm thời gian, vòng loại của hai tổ sẽ cùng lúc được cử hành.

Lúc này, trận đấu loại đã bắt đầu

Đàm Ti Nhạc đem lực chú ý toàn diện đặt trên Lô Ngộ Bạch: đối phương là tuyển thủ bên 2v2, mà pát nờ lại là một người có ID gọi là Thiên Uy.

Đội người chủ trì tuyên bố tuyển thủ vào chỗ, tất cả người dự thi đều đi ra, tất cả sự tập trung của truyền thông và khán giả đều quy tụ vào ánh đèn sân khấu.

Đàm Ti Nhạc nhấc mắt.

Người đầu tiên trong tổ Lô Ngộ Bạch tiến ra sân khấu là ID Thiên Uy. Đối phương đầu đội mũ lưỡi trai, trên mặt đeo kính mắt và khẩu trang, dưới áo khoác là áo sơ mi, một bộ trạch nam muốn chết. Đàm Ti Nhạc nhìn ảnh đặc tả Thiên Uy, phát hiện trên áo sơ mi người này có in dòng chữ: lơ tui thì tui treo máy.

Đàm Ti Nhạc: “...”

Sau khi bước lên sân khấu, Thiên Uy tiến thẳng tới máy tính.

Anh cử động hai tay, giống như đang khởi động.

Đàm Ti Nhạc nhìn anh, bỗng thấy anh ta nhìn rất quen mắt nhé.

Thân anh ta cao gầy, cao hơn đối thủ PK nửa cái đầu, mà căn cứ đuôi mắt cong, thì chắc chắn người này không thể xấu được.

Đàm Ti Nhạc rơi vào trầm tư: chẳng lẽ là ngôi sao nào cậu đã từng gặp ở trường quay sao? Cậu nghĩ như vậy thấy cũng có lý, dù sao Lô Ngộ Bạch thân là minh tinh, có bạn là diễn viên cũng bình thường. Chỉ là... Thiên Uy này là ai?

Ngay lúc Đàm Ti Nhạc vắt nát óc, Tiểu Lô Ngộ Bạch Nhất Dạ Tuyết cũng lên đài.

Đàm Ti Nhạc ngẩng đầu.

Sau đó.

Cậu ta cảm thấy, holy shit mất đui mọe rồi.

Lúc này Lô Ngộ Bạch diện nguyên bộ đầm lolita màu đen, trên mặt trang điểm vô cùng đậm đến không thể nhận ra dung mạo lúc đầu, hơn nữa còn sơn móng tay màu đen....

Tuy rằng nếu mà bình tĩnh xem xét, thì ỷ vào thân hình đẹp, Lô Ngộ Bạch dù có mặc đồ nữ cũng rất hợp.

Đàm Ti Nhạc còn nghe được một đứa con trai bên cạnh cậu nói chuyện với thằng bạn, nói gì mà cô bé lolita này thật đáng yêu, quá hâm mộ người tên Thiên Uy.

Nhưng, cứ nghĩ người này là Lâu Ngộ Bạch...

Đàm Ti Nhạc: “....”

Cậu chỉ mới là vị thành niên thôi! Sao cứ thích ngược đãi mất cậu thía!

(1) nam truy nữ cách tầng sơn, nữ truy nam cách tầng xa: nam truy nữ như cách núi, nữ truy nam chỉ cách sợi chỉ

(2): chỉ hành động hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì

47. Chương 47: Càng Tô Càng Đen

Mấy phút sau, trận đấu chính thức bắt đầu.

Nghiêm Trạch ngồi nơi thi đấu căn bản không thể nghĩ tới thằng nhóc đtn sẽ có ngày tới đây xem thi đấu, mà dù anh có biết chắc anh cũng chả thèm care tới.

Lúc này lực chú ý của Nghiêm Trạch hoàn toàn đặt trên trận đấu.

Anh tuy skill mạnh, nhưng vì hạn chế môn phái chức nghiệp, trên PVP vô cùng bất lợi.

Lúc này dù có Lâu Ngộ Bạch chung tổ đội, nhưng đối phương tính ra skill chỉ ở bậc trung trong game, cũng không phải cao thủ gì cho cam, không giúp được nhiều.

Trong 2v2, Lâu Ngộ Bạch tuy có thể khống chế địch một thời gian, nhưng nhiều đó thời gian không đủ cho Nghiêm Trạch dùng skill headshot bên kia. Một khi địch thoát khống chế, nguwoif thua chỉ có thể là anh với Lâu Ngộ Bạch.

Đối thủ của Nghiêm Trạch vs Lâu Ngộ Bạch là một tổ hợp kinh điển, dưới sự buff liên tục của vú em, dù Nghiêm Trạch và Lâu Ngộ Bạch liên tục ra skill áp chế máu của đối thủ, nhưng chỉ cần vú em thoát khống chế là máu sẽ rất nhanh đầy bình trở lại.

Đánh một lúc, lòng Nghiêm Trạch trầm xuống.

Bọn họ cùng với bên địch đã lâm vào trạng thái giằng co, một bên liên tục khống chế, bên còn lại thì tận dụng mọi thứ để tăng máu.

Chức nghiệp của anh với Lâu Ngô Bạch không phải dễ trường chiến, nếu cứ như vậy, Lâu Ngô Bạch sẽ hết máu. Mà bên địch, vú em người ta vẫn còn nửa thanh máu....

Phải tốc chiến tốc thắng thôi!

Nghiêm Trạch hạ mắt.

—

Dưới khán đài.

Lê Hạo ngay cả nháy mắt cũng không dám, khẩn trương nhìn tình hình chiến đấu trên đài.

Trận đấu đã tiến hành được tám tiếng, những tổ khác có vài tổ đã thi đấu xong, nhưng bên Nghiêm Trạch giống như vẫn còn làm nóng người, giằng co lẫn nhau.

Vì lấy lòng Nghiêm Trạch, Lê Hạo trước khi thi đấu đã mua một tài khoản VIP của hk, cùng nhau nghiên cứu hệ thống PVE và PVP, chỉ để Nghiêm Trạch không bị vướng bận khi thi.

Nghiên cứu càng nhiều, hiểu cũng càng nhiều.

Lê Hạo tuy hơi gà hật, nhưng lí luận phân tích đã đạt tới trình độ thượng thừa, chỉ nhìn một cái cậu đã nhìn ra chỗ khó của Nghiêm Trạch.

Mang vú em vô thi đấu quả là chơi xấu mà!

Lê Hạo cắn răng.

Chỉ là bây giờ Lê Hạo ở trên, cậu thì ở dưới, dù có muốn giúp cũng không có cách.

Có lẽ vì cậu quá kích động, nên người ngồi sau cậu khá bất mãn vỗ vai cậu một cái:

— Ấy anh em.

Lê Hạo đang vội lo cho Nghiêm Trạch, cậu còn không thèm quay đầu, cứ thế đáp:

— Anh làm gì, tôi còn đang vội.

– Cậu vội cái gì?

Lê Hạo chỉ tay lên đài

– Tôi phải cổ vũ nghệ... vội cổ vũ cho anh em của tôi trên!

Người kia đáp:

– Vậy mắc mớ gì mà cậu hoa chân múa tay? Tôi cứ tưởng cậu bị đánh phê.

Lê Hạo: “...”

Cậu họ khan, lúc này mới nhận ra cậu có hơi tăng động quá. Rơi vào đường cùng, Lê Hạo cũng chỉ có thể kìm nén bất an trong lòng, ngay ngắn ngồi quan sát trận đấu, âm thầm cổ vũ cho Nghiêm Trạch.

Cũng không biết là có phải lời cổ vũ của cậu có tác dụng hay không, mà nhân vật của Nghiêm Trạch bỗng nhiên dừng lại.

– Chúng ta giờ phải đánh đứa hỏa lực bên kia.

Nghiêm Trạch bỗng nhiên nói khẽ với Lâu Ngộ Bạch bên cạnh.

– Cậu tìm cách khống chế cho tôi không thể thẳng nhai đối diện, nhớ chừa vú em ra.

Lâu Ngộ Bạch khó hiểu:

– Chừa vú em? Lỡ nó cứ buff máu tiếp thì không phải công cốc à?

Nghiêm Trạch lắc đầu:

– Muốn buff thì cứ để buff.

Anh nghiêm mặt.

– Để coi bên đó buff mau hay tôi giết mau! Chờ giải quyết hỏa lực, nhân lúc hấn hồi sinh tranh thủ giết vú em sau.

Lâu Ngộ Bạch mắt sáng ngời.

Hắn ngay lập tức giải khổng cho vú em, đem toàn bộ skill khổng chế dồn hết lên người đứa hỏa lực.

Vú em bên kia thấy Lâu Ngộ Bạch giải khổng cho mình thì ngơ cmn ngác, chỉ là không đợi hắn kịp phản ứng buff máu cho phát nờ thì Nghiêm Trạch đã ra tay.

Chức nghiệp Nghiêm Trạch vốn là kiểu thiên về kết liễu, dưới mưa bom bão đạn, vú em bên kia buf cũng không buff được, chỉ có thể trơ mắt nhìn màn ảo thuật thanh máu từ full bỗng nhiên tụt xuống zero, cùng với người phát nơ của mình biến mất.

Biết thân biết phận mình chỉ là phụ trợ, vú em sau khi hoàn hồn cũng không chuẩn bị đánh trả, mà lộn xộn chuẩn bị dùng skill kỹ năng hồi sinh, chuẩn bị làm sống lại phát nơ.

Nhưng đúng lúc này, Lâu Ngộ Bạch ra tay!

Dưới sự trợ giúp của Nghiêm Trạch, skill khổng chế của hắn cũng đã hồi xong.

– Nhận lấy! Mày buff nữa tao xem!

Canh chuẩn thời cơ, Lâu Ngộ Bạch nhân lúc vú em tung skill hồi sinh thẳng tay khổng chế luôn vú em!

Nghiêm Trạch: “...” Tên này xuyên tới game khác à?

Lâu Ngộ Bạch skill tuy bậc trung, không khổng được hai tên một lúc, nhưng khổng một tên nửa thanh máu? EZ. Dưới sự khổng chế của Lâu Ngộ Bạch, vú em không thể cử động, chỉ có thể từ bỏ chờ skill hết hiệu lực tự động giải khổng.

Đáng tiếc, xem nhẹ Nghiêm Trạch quá rồi!

Cho dù tên vú em đầy máu, dưới mưa bom bão đạn của Nghiêm Trạch, muốn chờ tới lúc giải khổng? Mơ đi. Và, vú em qua đời.

Đến lúc này, trận đấu của Nghiêm Trạch kết thúc.

Những trận sau, Nghiêm Trạch cứ dựa theo cách này mà giết giòn dã, trực tiếp giết đến trận chung kết.

Lúc này người chủ sự thông báo thi đấu tạm dừng, bắt đầu nghỉ ngơi, đảm bảo thí sinh có trạng thái tốt nhất.

Lúc hạ tràng, Nghiêm Trạch thấy Lê Hạo tay xách tay nải, chạy nước rút một trăm mét hướng về anh.

Anh giật mình, Nghiêm Trạch tuy ACDEFG, độc không có số B, nhưng vẫn có lương tâm. Nhìn Lê Hạo vọt tới, anh còn tưởng cậu mèo khóc chuột, đoán được tương lai của mình thông qua Lâu Ngộ Bạch bị bán còn đếm tiền dùm, cuối cùng bùng nổ thật sự, chuẩn bị tìm anh liều mạng.

Kết quả không chờ Nghiêm Trạch ngăn lại, cậu đã phanh gấp, đứng trước mặt Nghiêm Trạch.

Nhìn người diện nguyên bộ Lolita bên cạnh, mặt giữ vẻ đề phòng nhìn cậu, Lê Hạo không nói, trực tiếp đưa tay kéo Nghiêm Trạch vào phòng nghỉ hậu trường.

Nghiêm Trạch khó hiểu chột dạ:

– Sao thế?

Lê Hạo:

– Không sao cả.

Nghiêm Trạch: “...”

Lạ nhỉ, quá lạ.

Chờ khi Nghiêm Trạch yên vị trong phòng, cậu khóa cửa đảm bảo không ai biết được tình huống trong phòng, và sau đó.... Lê Hạo thở phào, mở tay nải ra....

Lấy một đồng thứ healthcare ra.

Nghiêm Trạch: “...”

Lê Hạo mở một chai nước, đưa tới cạnh miệng Nghiêm Trạch.

– Mau, uống cho khỏe nè.

Nghiêm Trạch bản năng đưa tay nhận lấy uống một ngụm.

Tiếp, Lê Hạo lại lấy ra một cái khăn mặt, ý bảo Nghiêm Trạch ngửa đầu lên.

– Đây, để tôi lau cho.

Nghiêm Trạch lại bản năng ngẩng đầu, tiện cho Lê Hạo lau mồ hôi.

Cuối cùng, Lê Hạo đi ra sau lưng Nghiêm Trạch, bắt đầu mát xa vai cho anh.

– Đây, tôi bóp cho.

Nghiêm Trạch: “...” Cái cảm giác như kiểu hậu trường quyền anh là thế nào nhỉ?

Anh cứ có cảm giác hôm nay Lê Hạo kì lạ kiểu gì ấy.

– Cậu bị sao thế?

Nghiêm Trạch không quen hỏi.

– Sao lại xum xoe thế?

Lê Hạo lắc đầu.

– Có gì đâu.

Cậu nắm tay Nghiêm Trạch, mát xa từng ngón tay.

(Cái này làm tui nhớ đến truyện anh ấy đẹp tới từng ngón tay)

– Hôm nay anh vất vả rồi.

Nghiêm Trạch: “.....”

Suýt nữa anh đã mọc đầy da gà rồi.

Rất kì lạ, rất không hợp!!!

Không hiểu sao Nghiêm Trạch lại nhớ tới chuyện Lê Hạo kêu oan, đúng thật lúc đó Lê Hạo tìm mọi cách biện giải, liều chết không nhận, làm Nghiêm Trạch yên tâm phân nửa, nhưng lần này, thấy Lê Hạo vô sự xum xoe, Nghiêm Trạch lại bắt đầu dậy sóng.

Chẳng lẽ Lê Hạo chịu kích thích?

Lòng anh lộ bộp, chẳng lẽ là vì quan hệ giữa anh và Lâu Ngộ Bạch à?

Nghiêm Trạch trầm tư.

Tuy anh thấy giữa anh và Lâu Ngộ Bạch không có vấn đề, nhưng, vào mắt người thích anh (còn nghi ngờ) như Lê Hạo, có lẽ quan hệ giữa anh và Lâu Ngộ Bạch mập mờ thiệt.

Nghiêm Trạch càng nghĩ càng xa.

Còn Lê Hạo...

Nói thật, cậu có chút khó chịu trong lòng thiệt.

Lúc xem thi đấu, cậu hồi hận, biết vậy đã mua chức nghiệp như của tLâu Ngộ Bạch đi, vậy có phải cậu sẽ được đánh chung đội với Nghiêm Trạch rồi không.

Ý của ln là: Không đúng, quá sai rồi! Thân là một người đại diện vĩ đại tài năng như cậu, vậy mà lúc nghề nhân cần nhất cậu chỉ có thể làm quần chúng, thật đúng là...!

Cậu buồn bực trong lòng, cứ thấy cậu vô dụng thế nào ấy.

Rõ ràng là cậu thẹn với Nghiêm Trạch...

Anh ấy lên đài lần này, nguyên nhân là thu hút ánh nhìn đại chúng, để làm gì, để hot lên. Mà cuối cùng, cũng là để phòng làm việc của cậu nổi tiếng, thu hút được nhiều nghề nhân, dần có chỗ đứng...

Nếu không có cậu, chắc Nghiêm Trạch sẽ thoải mái hơn nhỉ?

Lê Hạo càng nghĩ càng thấy cậu tội ác tày trời, cậu đã quên bình thường Nghiêm Trạch đem cậu ra làm gì.

Nghĩ vậy, động tác trong tay Lê Hạo càng nhẹ hơn, làm tâm tư của người được mát xa càng sâu sắc.

— nếu nói Lâu Ngộ Bạch là bán còn giúp đếm tiền, thì Lê Hạo là người đếm tiền giùm rồi còn giúp Nghiêm Trạch tẩy trắng, nói đối phương cũng chỉ là bất đắc dĩ

48. Chương 48: Muốn Làm Bạn

Nghiêm Trạch tất nhiên không biết Lê Hạo suy nghĩ cái gì, anh chỉ biết người đại diện của mình đang điên cuồng thăm dò giới hạn của anh, làm cho anh không tìm được lần thứ hai nổi lên hoài nghi sâu sắc về tính hướng của Lê Hạo.

Cái gì mà inox thẳng nam, trong mắt Nghiêm Trạch đều là giả dối. Dù sao trên đời này, làm gì tồn tại thứ gì hoàn toàn thẳng!

— đâu chỉ là cong, Lê Hạo chắc sắp uốn thành hình tròn rồi!

Chờ sau khi mát xa xong ngón tay cho Nghiêm Trạch, lại chỉnh lại chút quần áo trên người Nghiêm Trạch, Lê Hạo mới dẫn Nghiêm Trạch ra ngoài, chuẩn bị cho Nghiêm Trạch lên trận chung kết.

Nhưng cậu vừa mới mở khóa, cửa phòng mở ra, đã lập tức bị dọa sợ: Lâu Ngộ Bạch tên này một tay cầm vậy, mặt dán sát cửa phòng, hình như đang nghe lén. Lúc này Lê Hạo mở cửa, là trực tiếp đụng mặt với hẳn luôn, Lâu Ngộ Bạch cảm thấy có chút xấu hổ.

– Anh là.... bạn của Thiên Uy, phải không?

Lê Hạo nghi hoặc.

– Có việc gì à?

Lâu Ngộ Bạch: “...”

Lúc trước thấy Lê Hạo kéo Nghiêm Trạch vào phòng, thân là nguwoif có cái đầu bự như lỗ đen, Lâu Ngộ Bạch tất nhiên ngay lập tức đã nảy ra n câu chuyện cầu huyết đàm địa khổ tình:

Thấy Thiên Uy phối hợp nhuần nhuyễn, cuối cùng đánh vào được trận chung kết, cậu ta vốn đồng ý với Thiên Uy chỉ cần Thiên Uy có thể đạt được Nghiêm Trạch, thì sẽ buông tay, kết quả lại lật lọng. Cậu ta hối hận vì đã đồng ý! Cậu ta không muốn vật vốn thuộc về mình lại biến thành của người khác, bèn sử dụng những thủ đoạn bỉ ổi, kéo Thiên Uy vào phòng nghỉ, trực tiếp khóa Thiên Uy bên trong tới khi trận đấu kết thúc. Thế là Thiên Uy vắng mặt nên trực tiếp bị loại, rồi sau đó quãng đời còn lại chỉ có thể dây dưa với cậu ta.

Cậu ta mở cửa, chắc vì phát hiện hẳn nghe lén đây mà!

Lâu Ngộ Bạch thấy vô cùng lẩm liệt.

Giây phút đó, hắn có lỗi giác mình là hóa thân của chính nghĩa.

Hắn nhớ tới mấy nhân vật siêu nhân trứng gà trứng vịt với những kỹ sĩ trùm đầu trùm mặt trùm cả tóc, trong lồng ngực dâng lên cảm giác trung nhị tới muộn mười mấy năm!

Tình yêu của bạn tốt, cứ để hắn tới bảo vệ!

Hắn không có ước mơ, nhưng hắn có thể bảo vệ ước mơ!

Sau đó.

Lâu Ngộ Bạch cười gượng,

– Trận đấu sắp tới, tôi thấy Thiên Uy còn chưa ra, bèn tới đây xem thử, quấy rầy tới hai người rồi à?

Nghiêm Trạch liếc Lâu Ngộ Bạch một cái:

– Quấy rầy cái gì? Có gì đâu mà quấy rầy.

Anh xua tay, trực tiếp đi về quầy ăn của thí sinh.

– Đi thôi, đi ăn đi.

Lê Hạo nhìn anh, lại nhìn Lâu Ngộ Bạch cười toét mặt, có chút muốn nói rồi lại thôi.

Cậu muốn nói với Nghiêm Trạch cổ lên, tranh thủ đạt được giải nhất lên top hot search, nhưng do dự một lúc, cậu lại muốn nói với Nghiêm Trạch cố gắng là tốt rồi, thua cũng không sao, thắng bại là chuyện thường nhà binh, đừng vì thua mà buồn.

Chỉ là....

Lời nói chuẩn bị phát ra, cậu cái gì cũng không nói được, dù sao Nghiêm Trạch là do cậu dùng hợp đồng quần lấy, hi vọng cứu được phòng làm việc. Nói Nghiêm Trạch đừng để ý thắng thua, nghe thật nói một đằng làm một nẻo, dối trá mà lại giả tạo.

Cậu, rốt cuộc quan hệ giữa cậu với Nghiêm Trạch là thế nào?

Lê Hạo bỗng nhiên nghĩ,

Nếu Nghiêm Trạch với tiểu Lâu là bạn, vậy cậu với Nghiêm Trạch có thể làm bạn không?

—

Tới tận lúc trận đấu kết thúc, Lê Hạo vẫn ngơ ngác ra đó.

Sau khi nắm được chiến thuật mới, Lâu Ngộ Bạch và Nghiêm Trạch một đường đánh ngang, dù có là trận cuối, hai người vẫn phối hợp như vậy, sạch sẽ lưu loát cho đối thủ nằm luôn, dành thắng lợi.

Sau kết thúc của 1v1 2v2, nhân viên của Huyền kiếm thiên ân mời Nghiêm Trạch, Lâu Ngộ Bạch cùng với người thắng bên 1v1 phát biểu một chút cảm nghĩ, cũng vì kéo phiếu cho mình. Hi vọng sau khi kết thúc bỏ phiếu có thể nhờ vào đoạn phát biểu này được nhiều phiếu hơn.

Lâu Ngộ Bạch không có lòng dạ lấy đại diện, nên sau khi lên đài ép giọng, giả bộ nũng nịu nói mình tham gia vì bạn tốt, tiện thể bày tỏ tâm tư trước quần chúng, mong vị muối muối có ID Mèo chấm tương ngạo kiều liên hệ với mình. Nói gì mà bản thân hạ bản gặp được muối, nhất kiến như cố, mong được làm bạn thân với muối.

Hơn nữa, từ lần hạ bản đó, Mèo chấm tương ngạo kiều không còn onl nữa, nên bản thân ngoài muốn làm bạn thân, còn hy vọng biết được muối có bình an không.

Với cả, nếu ai biết được tin gì về Mèo chấm tương ngạo kiều thì xin liên hệ với mình, cho mình một chút tin tức.

Lâu Ngộ Bạch không biết, lúc hấn ta chân thành thâm tình gọi Mèo chấm tương ngạo kiều muối muối, thì đtn ngồi dưới đài xem trận đấu suýt nữa bị dọa đá ra quần.

Sau khi Lâu Ngộ Bạch phát biểu, vị quán quân 1v1 lên tiếng.

Vị đó phát biểu như thế nào tạm thời không nói, đến phiên Nghiêm Trạch, anh trực tiếp tỏ vẻ thi đấu là phụ, quan trọng là mọi người coi vui vẻ.

Thắng bại không quan trọng,

Đương nhiên, thắng được là tốt.

Style này cũ rồi, nghe như cán bộ diễn thuyết vậy, rỗng tuếch, nhưng thực tế style này là style tốt nhất để lôi kéo hảo cảm của người qua đường.

Và quả nhiên, khi tổng kết số phiếu, Nghiêm Trạch thắng giòn dã, lượt bầu chọn đè bẹp quán quân 1v1,

thành công có được vị trí người đại diện cho game.

Đợi người phụ trách bên Huyền kiếm thiên ân đi tới, trao cho anh hợp đồng để ký trực tiếp, dưới màn ảnh, Nghiêm Trạch trực tiếp ký tên.

— Nghiêm Trạch?

Nhìn chữ ký, tất cả những khán giả, bao gồm ở trường quay và cả người theo dõi qua màn ảnh nhỏ đều chấn kinh rồi.

Các gamer hai mặt nhìn nhau: Trùng hợp?

– Tên Nghiêm Trạch thông dụng lắm hử, sao còn có chuyện bị trùng?

Player ghé tai lại với nhau tám nhảm.

Câu đó vừa dứt, Nghiêm Trạch tiện tay tháo luôn khẩu trang với mũ trên đầu.

Ngay lập tức —

Toàn trường khiếp sợ!

—

Ứng phó xong một đám phóng viên ủa lên, Lê Hạo trực tiếp kéo tay Nghiêm Trạch, gọi người quen, hai người chạy về khách sạn.

Sau khi trở về khách sạn, Nghiêm Trạch đầu tiên nhắn tin cho Hoàng Hách báo cho người đó biết kế hoạch đã thành công, chuẩn bị lên top luôn. Dù sao người nghĩ ra chuyện này cũng là Hoàng Hách, về tình về lý, Nghiêm Trạch đều phải báo tin cho người này.

Sau khi nhắn cho Hoàng Hách, anh lại nhắn mấy tin cho Lâu Ngộ Bạch.

Thiên Uy: Lúc này tôi vội ứng phó với phóng viên, không kịp tìm anh, anh về khách sạn chưa?

Lâu Ngộ Bạch không rep.

Nghiêm Trạch lại nhắn.

Thiên Uy: Cậu nói gì đi.

Sau tin này, Lâu Ngộ Bạch cuối cùng mới phản ứng lại:

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Đây.

Thiên Uy: Bạn online gốc bức nhấn toàn cái gì đâu.jpg

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Tôi hiểu, tôi sắp xếp một chút rồi lặn.jpg

Thiên Uy: Cậu nói gì vậy?

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Thiên Uy, tôi hỏi anh một câu, hai chúng ta có phải là bạn không?

Thiên Uy: Có, sao vậy?

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Vậy anh đi sao không nói với tôi, anh đi là Nghiêm Trạch! Làm tôi còn tưởng anh là fan của Nghiêm Trạch chứ... má!

Thiên Uy: Do cậu đâu hỏi tôi đâu.

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Không ngờ lại chảy nước mắt yếu ớt.jpg

Thiên Uy: Cậu về chưa?

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Tôi đang ở sân bay, chuẩn bị hôm nay bay về. Đúng rồi, người mấy bữa theo cạnh anh là người đại diện của anh phải không?

Thiên Uy: Ừ, sao vậy?

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Không có gì.... À mà từ hôm nay, anh đừng nhấn tôi, tôi cần một tuần hoài nghi nhân sinh, nhân sinh quan thế giới quan của tôi có chút sụp đổ.

Thiên Uy: Được rồi, cậu... cố lên!

Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết: Chúc hai người hạnh phúc! Đúng rồi, khi kết hôn nhớ nói với tôi, tôi sẽ gửi tiền mừng.

Thiên Uy:???

Thiên Uy: Bạn online gốc bức nhả toàn cái gì đầu.jpg

Sau khi xác định Lâu Ngô Bạch ổn, Nghiêm Trạch trầm tư một lát, lại đăng nhập vào Huyền kiếm thiên ân . Anh không có số của đtn, cũng không add QQ hay Weibo, vì vậy anh chỉ còn cách nhả vào ID tclp, hẹn chiều mai bàn một số chuyện về ID Mèo chấm tương ngạo kiều, giải quyết vài cái tai họa ngầm.

Sau khi làm xong, Nghiêm Trạch mới chú ý tới Lê Hạo vẫn còn ngồi gốc trên giường, giống như đi vào cõi thần tiên, cả người lơ ngơ.

– Hồn về hồn về.

Nghiêm Trạch búng tay cái chách trước mặt Lê Hạo.

– Đêm nay chắc diễn đàn với weibo sẽ nổ, cậu sắp xếp hot search chưa?

Lê Hạo không phản ứng.

Nghiêm Trạch lại búng thêm phát nữa.

Bây giờ Lê Hạo mới hồi thần.

Cậu giật mình hoảng sợ:

– Aa! Anh làm gì thế!

Nghiêm Trạch nhú mày:

– Cái đó tôi nên hỏi cậu, sao lại thất thần?

Lê Hạo ấp úng, không dám nói cho Nghiêm Trạch cậu đang bận suy nghĩ về quan hệ giữa mình và Nghiêm Trạch.

Thấy Nghiêm Trạch sát mặt lại gần, Lê Hạo vội ấp a ấp úng nói:

– Bên hot search tôi đã sắp xếp xong cả rồi, đội doanh thu và quan hệ xã hội đều đang làm việc, chuyện hot search anh chỉ cần nhìn là được, đừng lo.

Nghiêm Trạch mày nhú chặt:

– Vậy cậu đang nghĩ cái gì?

Lê Hạo cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch trầm ngâm:

– Chẳng lẽ....

Lê Hạo hoảng hốt như tơ vò:

– Không có, tôi không có nghĩ mấy chuyện liên quan tới anh!

Nghiêm Trạch: “....”

Lê Hạo: “.....”

Nghiêm Trạch mặt cũng đen thui:

– Cậu nghĩ chuyện của tôi?

Lê Hạo nuốt hận: Sao cậu chưa đánh đã khai!

Nghiêm Trạch lui ra xa một chút:

– Lê Hạo, quả nhiên là cậu....

Thích tôi?

Lê Hạo xấu hổ cúi gằm:

– Ừm....

Tôi muốn làm bạn với anh.

Nghiêm Trạch khinh bỉ cậu:

– Vậy sao trước đây có chết cậu cũng không nhận?

Còn nói gì mà inox thẳng nam.

Lê Hạo đầu nâng không nổi.

- Tôi... khi đó.... tôi sợ anh không thích...

Dù sao Nghiêm Trạch kí hợp đồng với cậu, cũng là do ba cậu thỏa thuận ép. Thù cha con trả, Nghiêm Trạch chắc chắn không thích cậu.

Nghiêm Trạch:

– Chắc chắn tôi không thích rồi!

Anh cũng đâu phải là gay!

Lê Hạo cười khổ:

– Tôi biết rồi... tôi sẽ tự cút.

Aizzzzz.....

Nghiêm Trạch:

–Cũng không tới mức cút....

Lê Hạo ủ rũ, như giống Alaska bị cạo lông.

Nghiêm Trạch nhìn bộ dạng túng quẫn của cậu chỉ cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

Hai người ông nói gà bà nói vịt nhìn nhau không nói, im lặng.

49. Chương 49: Mánh Khóe Gạt Người Kiểu Mới

Tối lúc ngủ, Nghiêm Trạch hay Lê Hạo ai cũng xấu hổ.

—— mà người lúng túng nhất là Nghiêm Trạch.

Hai người đặt phòng là đặt phòng đơn, phòng chỉ có một giường cho hai người, vì vậy mấy hôm nay toàn là hai người lẫn chung một giường thôi đó.

Vốn là ngủ cùng cũng đâu có gì, dù sao từ hôm quay hồ Caroth hai người đã bắt đầu như vậy rồi.

Chỉ là lúc đó Lê Hạo cực lực phủ nhận bản thân là cong, nên Nghiêm Trạch cũng khá thoải mái, miễn cưỡng lẫn chung....

Nhưng mà, sau cuộc trò chuyện hai người hai tuyến thì hiểu lầm đã lớn lên.

Lăn cùng chỗ với Lê Hạo, Nghiêm Trạch vô cùng mất tự nhiên.

Dù cho anh trước nay vẫn lấy lừa Lê Hạo xoay như con bola làm thú vui, nhưng trong tình huống cậu ấy thích anh mà anh không biết, Nghiêm Trạch cũng không tiện đi lừa gạt tình cảm của người ta. Dù Nghiêm Trạch quả là người không có lương tâm, nhưng chuyện này anh khinh thường lắm.

Đáng tiếc, dù Nghiêm Trạch có lòng tránh ra, nhưng giường cũng chỉ có một chút, chăn cũng chỉ có một thôi.

Nếu không thuê một phòng khác, anh với Lê Hạo nếu thật sự làm căng thì cũng chỉ còn cách một người ngủ sàn nhà thôi.

Thời tiết bây giờ đã vào đông, phòng tuy có hệ thống sưởi hơi, nhưng ngủ trên đất một đêm, hôm sau thế nào cũng bị cảm.

Nghiêm Trạch do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, nằm chung với Lê Hạo.

Anh nghĩ, dù sao Lê Hạo cũng chỉ là tên miệng cộp gan thỏ, dù có đánh nhau thì cũng chỉ là loại bị mình đè xuống đất mà đánh, anh cũng không sợ cậu chơi trò bá vương ngành thượng cung. Nên cũng yên tâm nhắm mắt ngủ.

Chỉ là, ba phút sau.

Nghiêm Trạch bị phản phát hiện anh không ngủ được.

Lê Hạo ngủ bên cạnh làm anh thấy sao sao thế nào ấy.

Nói thật, Nghiêm Trạch diễn kịch nói lâu như vậy, không phải chưa từng diễn kịch đồng tính, anh cũng từng diễn mấy vai gay rồi. Ví như vai diễn hôm lần đầu Lê Hạo gặp anh, cũng là về một tiểu thiếu gia đáng thương bị tra nam phản bội thôi.

Nhưng trên sân khấu với dưới sân khấu là hai chuyện khác nhau, bây giờ ban rthaan anh gặp chuyện này, Nghiêm Trạch có chút không chịu nổi.

Hơn nữa, người thích anh còn là người đại diện của anh nữa.....

Đừng nói có nam nhân thích anh, Nghiêm Trạch đời này, hay cả đời trước đều chưa từng nói chuyện yêu đương đâu.

Thân phận tiền thế của anh định sẵn anh không thể có thứ tình cảm của nguwoif thường, mà kiếp này, anh vô dục vô cầu, chỉ muốn yên bình ở bên trong một rạp hát nhỏ, cứ thế trôi qua cả đời. Cái gì mà yêu hận tình cừu, tất cả đều không liên quan tới anh.

Chuyện Lê Hạo làm anh thấy khó xử.

Trực tiếp từ chối xem như là lựa chọn tốt nhất, nhưng không biết vì sao Nghiêm Trạch lại cảm thấy có chút không.... nữ, anh không biết nên nói gì. Anh có thể rất tự nhiên lừa Lê Hạo xoay vòng vòng, nhưng chuyện tình cảm thì.... anh do dự.

Có lẽ.... vì Lê Hạo lại trùng hợp.... là người đầu tiên ở cạnh anh lâu đến vậy.

Anh đã gặp rất nhiều người.

Nghiêm Trạch nhắm chặt mắt, bắt đầu đếm Bát Vương.

Đã nghe nói Bát Vương niệm kinh, xe tới núi tất có đường, cứ lo mãi thì cũng không làm được gì.

Nghĩ vậy, Nghiêm Trạch yên tâm thoải mái đếm Bát Vương. Đếm mãi tới con Bát Vương thứ năm trăm bảy mươi hai, anh cuối cùng cũng mơ màng ngủ.

Ừ...

Nghiêm Trạch thì ngủ đó, nhưng Lê Hạo bên cạnh thì không.

Cậu mất ngủ.

– A Trạch, A Trạch....

Thấy Nghiêm Trạch đang ngủ, Lê Hạo không nhịn được thấp giọng gọi.

– Anh đang ngủ sao?

Nghiêm Trạch không nhúc nhích.

– A Trạch....

Lê Hạo giống như gọi hồn mà kêu tiếp

Bép!

Nghiêm Trạch “đang ngủ say” đưa tay tát thẳng má cậu.

Lê Hạo: “.....” đây là kiểu “trong mơ giết người” trong truyền thuyết na?

Thấy Nghiêm Trạch ngủ thiệt, Lê Hạo cũng bỏ cuộc, gạt phăng suy nghĩ muốn đánh thức người ta dậy, thành thật kéo chăn, nằm bên cạnh Nghiêm Trạch, thất thần nhìn trần nhà.

Cậu không ngủ được.

Lê Hạo nghĩ rất nhiều chuyện, có chuyện của Nghiêm Trạch, có chuyện của cậu.

Khi cậu còn rất nhỏ, mẹ cậu vì không chịu nổi tính không cầu tiến của Lê Chính Thù, cả ngày không chịu làm việc, chỉ biết ngồi ven đường kể mấy chuyện ma quỷ, nê đã bỏ cậu lại, ly hôn với Lê Chính Thù.

Lê Hạo còn nhớ rõ, ngày cậu nắm tay Lê Chính Thù ra khỏi tòa án, bầu trời đổ mưa rất to.

Trời mưa to, to tới nỗi làm người khác sợ hãi, cậu cũng vậy. Cậu khóc khàn cả giọng, tay ôm chặt chân mẹ cậu, miệng méu máo hỏi mẹ cậu: vì sao phải rời đi. Mẹ cậu chỉ xoa đầu cậu, dặn cậu sau này phải cố lên, phải kiếm được nhiều tiền, đừng vô dụng như Lê Chính Thù.

Lê Hạo không hiểu lắm ý mẹ cậu, nhưng cậu nhớ rõ: nhất định phải kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền.

Chờ khi cậu có tiền, thì mẹ cậu sẽ quay lại, đúng không?

Sau khi lớn lên, Lê Hạo mới biết được sau khi ly hôn không lâu, mẹ cậu đã tái giá với người khác. Mặc cậu có kiếm được bao nhiêu đi nữa, bà ấy cũng sẽ không quay lại.

Chỉ là, chuyện thơ ấu đã để lại ảnh hưởng rất lớn cho cậu, cậu vẫn luôn nghĩ, không có tiền là vô dụng, có tiền mới có thể bảo vệ cho những thứ cậu muốn.

Khi còn làm cho Thịnh Chiêu, Lê Hạo liều mạng làm việc, bộ dáng như Thạch Tú(1) vậy.

Công việc, thành tích, kiếm tiền.... trong đầu cậu chỉ có bấy nhiêu việc. Cuộc sống cá nhân của cậu không có gì đáng nói, tất cả những người “bạn” của cậu, đều là đối tác. Ngay cả với nghề nhân của mình, cậu cũng rất ít quen thuộc.

Người nghề nhân duy nhất hơi “gần gũi” với cậu, đã vì thứ gọi là “tiền đồ” mà làm ra những chuyện cậu vô cùng khinh thường.

Điều này làm cậu chán ghét vô cùng. Cậu phát hiện, tuy kiếm tiền là chuyện quan trọng, vẫn có những chuyện, những mấu chốt, không thể đụng vào.

Vì thế, cậu xin nghỉ, tự mình mở phòng làm việc. Cậu muốn chứng minh, dù không dùng những thủ đoạn thấp kém đó, cậu vẫn có thể lăn lộn thoải mái.

Cho tới nay, đừng nói là người yêu, ngay cả một người bạn chân chính cậu cũng không có.

Dù sao, vì tiền ai cũng có thể bán đứng tất cả, tình cảm gì đó, trước mắt lợi ích to lớn cũng chỉ là một tờ giấy mỏng manh thôi.

Chỉ cần chạm nhẹ, sẽ bể nát tan tành.

Cậu nghĩ, có lẽ cậu rất hâm mộ Nghiêm Trạch, anh và tiểu Lâu là bạn chân chính. Chỉ cần Nghiêm Trạch nói, đối phương có thể không quản mưa gió tới giúp. Đồng thời, cậu cũng ôm ghen tị đến cậu cũng không hiểu nổi, rõ ràng người bên Nghiêm Trạch lâu hơn là cậu, vậy sao Nghiêm Trạch lại trở thành bạn của một người trên mạng.

Cậu có thể không? Trở thành bạn với Nghiêm Trạch?

Lê Hạo nghĩ càng nhiều, trong mơ màng cậu lại cảm thấy, cậu có lẽ không chỉ muốn làm bạn.

Cậu nghĩ, cậu muốn là người khác biệt với tất cả người khác.

Nghĩ hồi lâu, Lê Hạo cuối cùng cũng buồn ngủ, cậu mơ màng nhắm mắt, chuẩn bị đếm Bát Vương.

Nhưng....

Bép!

Nghiêm Trạch hoàn toàn ngủ say quay người tát má cậu, lần nữa!

Lê Hạo: “.....”

Sao cậu lại quên tướng ngủ vô cùng xấu của Nghiêm Trạch nhỉ? Lúc ngủ cậu đều phải ngủ trước thôi. Và nói theo một cách khác, tối nay cậu đừng hòng ngủ ngon.

—

Ngày hôm sau.

Nghiêm Trạch tuy lúc đầu có hơi mất ngủ, nhưng sau đó ngủ không tệ, buổi sáng thức dậy vô cùng phần chấn. Trái lại, Lê Hạo lúc đầu mất ngủ, lúc sau muốn ngủ thì lại bị anh tra tấn.... Lê Hạo ủ rũ như hoa cúc héo v萎, vô cùng thê thảm.

– Cậu tối hôm qua làm gì?

Nghiêm Trạch kinh ngạc nhìn Lê Hạo.

Lê Hạo không hé răng, còn vô cùng u oán nhìn Nghiêm Trạch, một bộ chịu khổ chịu ức hiếp dã man.

Nghiêm Trạch không hiểu sao lại cảm thấy chột dạ: Lê Hạo ngủ không đc chắc là vì anh đi? Dù sao cậu cũng chỉ thích anh.

— tuy có hơi sai sai, nhưng Lê Hạo mất ngủ quả thật là vì Nghiêm Trạch.

Ho khan, Nghiêm Trạch muốn nói gì, nhưng chính lúc này, điện thoại Lê Hạo reo.

Tiếng chuông đánh vỡ không khí xấu hổ, Lê Hạo cũng ho khan một tiếng, ra hiệu Nghiêm Trạch mau đánh răng rửa mặt, chuẩn bị trả phòng chạy lấy người, đi casting.

Trong lúc Nghiêm Trạch ở trong phòng tắm, cậu bắt máy.

Lê Hạo cứ tưởng người gọi là đội bên phòng làm việc, cũng không nhìn qua số. Kết quả lúc bắt máy, cậu lại nghe được một giọng nam hết sức xa lạ.

– Xin chào,

Đối phương rất lễ độ.

– Xin hỏi là Lê Hạo tiên sinh của phòng làm việc Đô Thiên phải không?

Lê Hạo nghi ngờ:

– Xin hỏi anh là....?

– Tôi họ Hướng, Lê tiên sinh cứ gọi tôi là Hướng tổng là được.

Đối phương vô cùng nho nhã lễ độ, nhưng lại vô cùng ngạo mạn.

Lê Hạo: “.....” Người bình thường có ai kêu người khác gọi mình là X tổng na? Sao lại có tên trung nhị bệnh thế này nhỉ!

Thấy Lê Hạo không đáp, vị “Hướng tổng” này lại vô cùng tự nhiên nói tiếp:

– Cậu hẳn là người đại diện của Nghiêm Trạch tiên sinh. Không biết Lê Hạo tiên sinh có thể cho tôi số điện thoại của Nghiêm Trạch tiên sinh không? Tôi có vài chuyện quan trọng phải thương lượng với anh ấy.

Lê Hạo trực tiếp gọi về hướng nhà tắm:

– A Trạch! Có người tìm anh.

Hướng Dĩ Lâm ở đầu kia: “????”

Sao lại thế này, chẳng lẽ người đại diện lại ở chung với nghệ nhân à????

Nghiêm Trạch đang bận đánh răng, hàm hồ trả lời:

– Ai vậy?

Lê Hạo lắc đầu

– Hướng tổng.

Nghiêm Trạch nhổ bọt kem đánh răng.

– Hướng tổng là ai?

Lê Hạo lắc đầu:

– Tôi cũng không biết.

– Vậy cúp đi, chắc gọi lừa đảo đấy. Chắc lại định nói cậu muốn casting phim kia tài chính không đủ, muốn nghe lời. Khi nào phim mở máy thì sẽ nâng.

Lê Hạo kinh ngạc:

– Thời nay lừa đảo kinh vậy sao.

Nghiêm Trạch:

– Chớ sao.

Hướng Dĩ Lâm: “...”

R.I.P Hướng tổng =)))

OK mở kèo luôn cho nóng, các bạn mau đoán xem, ai tổ tềnh trước lè.

Tui hông biết nha, chưa làm đến chương đó, hè hè.

(1):Thạch Tú, ngoại hiệu Biện Mệnh Tam Lang (tiếng Trung: : Chàng Ba liều mạng) là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy hử. Ông là một trong 36 Thiên Cương Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc.

50. Chương 50: Cho Chết Sảng Khoái

Hướng Dĩ Lâm lo Lê Hạo bị Nghiêm Trạch thuyết phục thật ngĩ hấn thành lừa đảo, vội vàng hô lớn trước khi Lê Hạo kịp cúp máy:

– Đừng, tôi không phải lừa đảo! Cho tôi nói chuyện với Nghiêm Trạch, tôi thật sự có chuyện gấp.

Lê Hạo chọn loa ngoài, để Nghiêm Trạch trong phòng tắm cũng nghe được. Súc miệng xong, Nghiêm Trạch bước ra nhận điện thoại từ tay Lê Hạo.

Nghiêm Trạch ý thức cảnh giác vô cùng cao.

– Tổng tài bình thường làm gì có ai bảo người khác gọi mình là tổng tài, với cả, lừa đảo ai lại nhận mình là lừa đảo bao giờ.

Hương Dĩ Lâm: “...”

Nghiêm Trạch chuẩn bị cúp.

Hương Dĩ Lâm vội nói:

– Khoan đã! Nghiêm Trạch, anh quen Hương Tây Đông không?

Nghiêm Trạch:

– Không.

Hương Dĩ Lâm: “...”

Sau khi trầm tư suy nghĩ, cộng thêm sự nhắc nhở của Lê Hạo, cuối cùng Nghiêm Trạch cũng nhớ ra Hương Tây Đông là nhân vật nào. Cũng không phải do anh đang trí mà quên mất, chỉ là tính lơ của Nghiêm Trạch vô cùng lớn, đối với mấy người râu ria, anh cũng lười mà nhớ.

– Được, tôi biết cậu ta, nhưng vậy thì sao?

Nghiêm Trạch nói.

– Anh đừng nói anh là bác sĩ, Hương Tây Đông vừa bị tai nạn xe cộ, cần một số tiền chữa bệnh rất lớn. Anh tìm thấy số điện thoại của người đại diện của tôi trong điện thoại của cậu ta, bèn tức tốc gọi tới cậu. Mánh này cũ quá rồi đấy.

Hương Dĩ Lâm sắp phát điên rồi.

– Tôi thật sự không phải tên lừa đảo.

– Anh em này, đầu năm nay không dễ kiếm tiền, ai cũng có nỗi khổ riêng. Làm nghề lừa đảo, cũng phải có đạo đức nghề nghiệp chứ.

Nghiêm Trạch vô cùng đau đớn nói:

– Lần sau đi lừa gạt có thể nghĩ ra chiêu mới được không?

Hướng Dĩ Lâm hiểu dù hắn có cố gắng thêm nữa thì cũng vô dụng, liền cắt ngang Nghiêm Trạch, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

– Nghiêm Trạch, tôi với anh không quen, nhưng tôi không lừa đảo, tôi là anh của Hướng Tây Đông, cũng là phó hội trưởng của Đạo hiệp.

– Gần đây, vì một số..... nguyên nhân, tôi đã thuê một vị thám tử tư theo dõi anh, nhưng trên đường người đó đã gặp chuyện ngoài ý muốn, bây giờ đang bị bóng đè quần thân, đến nay vẫn không thể tỉnh lại.

Hướng Dĩ Lâm thở dài.

– Tôi biết, tôi không có lý do để nói với cậu, nhưng..... với đại sư trong hiệp hội hoàn toàn bó tay trước tình huống này, nếu cứ tiếp tục, vị thám tử tư có thể sẽ chết. Mang người quan trọng, Nghiêm Trạch, tôi chỉ còn cách tìm tới anh.

Nghiêm Trạch sau khi nghe xong, nghiêng đầu.

– Đạo hiệp là cái thể loại gì?

Hướng Dĩ Lâm kinh ngạc.

– Hướng Tây Đông chưa từng nói với anh ư?

– Cậu ta nói gì?

Hướng Dĩ Lâm: “.....”

Má mày dám gài anh! Hắn để Hướng Tây Đông tiếp xúc với Nghiêm Trạch, kết quả thằng nhãi đó làm cái gì, bắt rùa hả?!

Nghiêm Trạch nói:

– Tôi cúp đây.

Hướng Dĩ Lâm ngay lập tức ăn nói khép nép lại:

– Là thế này....

Hắn nhanh chóng tóm gọn giải thích cho Nghiêm Trạch về Đạo hiệp, dù sao thằng thẩn sẽ được khoan hồng cái lão thì bị nghiêm trị, đem tất tần tật chuyện ra khai, ví như chuyện muốn mời Nghiêm Trạch lên làm lãnh đạo tinh thần.

Điện thoại thủy chung mở loa ngoài, vì vậy cả Nghiêm Trạch và Lê Hạo – từ nãy tới giờ vẫn đứng kế bên – đều nghe rõ ràng mọi chuyện.

Sau khi nghe xong, cậu nhìn Nghiêm Trạch:

– Anh định làm gì?

Nghiêm Trạch trầm ngâm ba giây.

– Quả nhiên là bọn lừa đảo.

Anh lưu loát cúp mẹ điện thoại.

—

Hướng Dĩ Lâm tuy mạch não không thanh kỳ được như người em, nhưng vẫn có chung không ít phẩm chất — ví dụ, mặt dày và quẩn người.

Tuy bị cúp điện thoại, nhưng hắn thắng không kiêu bại không nản, sau khi bị cúp điện thoại còn rất kiên nhẫn gọi lại. Thậm chí lúc Nghiêm Trạch cho hắn vào ds đen, hắn còn vô cùng giảo hoạt đổi số gọi tiếp. Hắn gọi một số, Lê Hạo kéo đen một số.

Hướng Dĩ Lâm dù gì vẫn là một tên kinh doanh tư bản chủ nghĩa vạn ác, công nhân trong công ty không ít, hắn không chỉ tự mình gọi quấy rầy, mà còn sai khiến công nhân gọi.

Lê Hạo giúp Nghiêm Trạch hẹn ngày casting, lo kéo đen nhằm số điện thoại phó đạo bên kia, nên đâu dám thô bạo giải quyết.

Cậu chỉ có thể kiên trì kéo đến một người rồi lại một người.

Kéo đến cuối, Lê Hạo cuối cùng cũng chịu thua, kiệt sức năn nỉ Nghiêm Trạch nghe điện thoại của Hướng Dĩ Lâm

Nghiêm Trạch nghe điện thoại, cũng không nói nhiều, chỉ nói bản thân đang bận casting, nói Hướng Dĩ Lâm có muốn gặp thì tự lần qua đây.

Về phần Đạo hiệp bla bla, Hướng Dĩ Lâm nếu thật lòng muốn mời anh, ít nhất cũng phải bày ra thành ý chứ. Chỉ nói qua điện thoại sao coi được.

Hướng Dĩ Lâm khổ không nói nổi, hắn không phải không có thành ý.

Trước khi vác xác gọi điện cho Nghiêm Trạch, hắn cũng đã tỉ mỉ bày ra ba kế hoạch. Nhưng méo biết vì sao mà cả ba đều hỏng, thằng em với bí thư chỉ biết ăn hại thôi.

Đừng nói là mời, hai người đó ngay cả ý của hắn cũng không thèm truyền lại mà bảo sao!

Hắn thấy mệnh hắn khổ như mướp vậy.

Nhưng thấy Nghiêm Trạch không tiếp tục từ chối, không nghĩ hắn là lừa đảo, Hướng Dĩ Lâm cũng tự hiểu biết tiến thì ngừng thu tay lại, ra giọng hỏi chỗ ở của Nghiêm Trạch, rồi hẹn thời gian, tự giác báo mai hắn sẽ trực tiếp tới, đồng thời sẽ dẫn Nghiêm Trạch tới xem tên thám tử bất tỉnh ở bệnh viện.

Xử lý xong chuyện Hướng Dĩ Lâm, Nghiêm Trạch Lê Hạo hai người vội trả phòng, chạy tới sân bay, tiến tới đoàn phim casting — sáng vốn đã dậy trễ còn bị Hướng Dĩ Lâm trì hoãn, hai người suýt thì trễ máy bay.

Chờ tới khi yên vị trên máy bay, rời khỏi An Triệu thị, Nghiêm Trạch mới nhớ—

Anh nghĩ, hình như...

Anh quên chuyện gì thì phải?

—

Xế chiều.

Đàm Ti Nhạc bắt ổn onl.

Tối hôm qua, mọi gamer trong Huyền kiếm thiên ân đều vì việc “nghệ sĩ đại diện và gamer đại diện là một” mà sốt xình xịch. Đàm Ti Nhạc không có lòng dạ hít drama, bèn lê thân về nhà chờ chết.

Nếu nói Lâu Ngộ Bạch vì Mèo chấm tương ngạo kiều mà không tiếng giả nữ làm cho cậu ta lương tâm bất an, thì việc Lâu Ngộ Bạch không những quen Nghiêm Trạch, còn là phát nờ trong game làm Đàm Ti Nhạc muốn chết.

Cậu không biết “Nghiêm Trạch biết thân phận Lâu Ngộ Bạch còn Lâu Ngộ Bạch không biết thân phận của Nghiêm Trạch”, nên cậu cứ nghĩ Nghiêm Trạch với Lâu Ngộ Bạch là bạn thực ngoài đời.

Cậu trên mạng tra tên hai người nửa ngày, cuối cùng cũng phát hiện hai người lúc trong tổ phim Trường Dạ Thiên Minh đã quen biết.

Lúc ấy, Nghiêm Trạch còn giúp Lâu Ngộ Bạch giải quyết một tên phóng viên.

Cõi lòng Đàm Ti Nhạc lạnh ngắt.

Bỗng, gương mặt cười vô hại với cả người và động vật lúc Nghiêm Trạch đến học hỏi Quách lão hiện ra trong đầu cậu. Nhưng, lần này nụ cười ấy lại trở nên vô cùng phức tạp.

Đàm Ti Nhạc càng nghĩ càng sợ. Có lẽ Nghiêm Trạch đã sớm biết tLâu Ngộ Bạchndt là Lâu Ngộ Bạch rồi.

Lúc cậu còn đang bép xép về diễn kỹ của anh ta thì chắc anh ta cũng đã nghĩ xong nên cho cậu chết thể nào rồi.

Diễn kỹ của anh ta đúng là sâu không lường được!

Đàm Ti Nhạc hận không thể quay ngược thời gian, trực tiếp bóp chết thằng nhãi láo toét, trung nhị lúc đó.

Hiện giờ Lâu Ngộ Bạch nếu vì Mèo chấm tương ngạo kiều muối mà giả gái, thì có thể nói lên là anh ấy cũng không biết Mèo chấm tương ngạo kiều là Nghiêm Trạch..... Đàm Ti Nhạc lòng rối bời, tuy không biết vì sao giấu kín chuyện này, nhưng nếu Nghiêm Trạch nói cho Lâu Ngộ Bạch biết, anh giả làm muối muối lừa Lâu Ngộ Bạch thật ra là do cậu xúi giục thì....

Đàm Ti Nhạc nuốt nước miếng.

Lâu Ngộ Bạch chắc chắn sẽ liêu mạng với cậu?!

Không được!

Phải ếm chuyện này xuống lệ!

Đàm Ti Nhạc tính chờ thi đấu xong lại gọi cho Nghiêm Trạch, xin anh ấy giấu việc này đi, nhưng trong tay cậu lại không có số của Nghiêm Trạch, vô cùng khó xử. Cũng may, đầu cậu còn dùng được. Tuy không có số, nhưng cậu biết ID của Nghiêm Trạch mà.

Đàm Ti Nhạc vội log in Huyền kiếm thiên ân, chuẩn bị hẹn Nghiêm Trạch ra ngoài, thương lượng chuyện Mèo chấm tương ngạo kiều.

Ai ngờ sau khi log in, Đàm Ti Nhạc mới nhận ra trước khi cậu onl, Nghiêm Trạch đã nhắn cho cậu một tin.

Xong rồi.

Đàm Ti Nhạc đầu óc lơ ngơ, Nghiêm Trạch chắc chuẩn bị lấy chuyện này ra uy hiếp cậu phải không?

Cậu trong lòng bất an, đêm ngủ không yên, sáng hôm sau người cứ như trên mây vậy.

Không yên lòng ăn cơm trưa, Đàm Ti Nhạc vội log vào trò chơi, chờ Nghiêm Trạch onl rồi nhắn.

Nhưng cậu vội thì cứ vội, đợi tới nửa đêm cậu vẫn không đợi được Nghiêm Trạch log in.

Đàm Ti Nhạc sắp hồng rồi.

Chết mất, Nghiêm Trạch có thể hạ đao lệ lệ chút được hông, muốn giết thì ít nhất phải cho cậu chết thống khoái chứ!

51. Chương 51: Thay Đổi Như Chớp

Nghiêm Trạch vội casting, hoàn toàn ném chuyện Đàm Ti Nhạc ra sau đầu. Mà dù có nhớ, thì Nghiêm Trạch trong lúc này đây cũng không thời gian gặp mặt.

Bởi vì sau khi casting, Hương Dĩ Lâm sẽ trực tiếp tới đoàn phim dẫn Nghiêm Trạch tới bệnh viện tên thám tử bị quẫn, xin Nghiêm Trạch giúp một phen xem có thể cứu không.

Lê Hạo vốn định cùng đi, nhưng màn hiểu lầm lúc trước khiến Nghiêm Trạch cảm thấy quan hệ giữa họ hơi vi diệu, nên anh lấy cớ xử lý việc hot search để bắt Lê Hạo về Bùi thị.

Hiểu lầm khiến Nghiêm Trạch nghĩ anh và Lê Hạo nên tách ra một thời gian để bình tĩnh xuống.

Có lẽ qua một đoạn thời gian, Lê Hạo có thể nhận ra bản thân không hề thích anh chẳng?

Nghiêm Trạch lạc quan nghĩ.

—

Sân bay.

Hướng Tây Đông lén lút trốn một góc thò đầu ra, cẩn thận nhìn về phía sân bay.

Thân là em của Hướng Dĩ Lâm, Hướng Tây Đông đương nhiên biết hành trình của Hướng Dĩ Lâm.

Từ vị bảo mẫu trong nhà biết được Hướng Dĩ Lâm chuẩn bị tự mình đi gặp Nghiêm Trạch, cậu liền quỳ lạy năn nỉ chỉ để có một vé máy bay đi theo, để có thể nhìn thấy người mà cậu âu yếm.

Hướng Tây Đông tuy không phải gamer, nhưng vào lúc Nghiêm Trạch đoạt được chức đại diện, rồi cũng chính thức tuyên bố thân phận thật của mình, cậu mới biết Nghiêm Trạch vậy mà thi đấu game.

Đêm đó, thân là hội viên cuối cùng của club fan Nghiêm Trạch, Hướng Tây Đông cả đêm không ngủ yên cuồng xem trận đấu của Nghiêm Trạch.

Một bên nhìn, Hướng Tây Đông một bên làm trò kéo view cho Nghiêm Trạch. Cậu khóc ròng nước mắt nước mũi tèm nhem nhĩ, Nghiêm Trạch quả là báu vật trên đời này, dù có mang khẩu trang và mũ, cậu vẫn có thể từ đôi mắt lờ mờ nhận ra được “nhan sắc thịnh thế” của anh.

Hướng Tây Đông đã quyết định!

Cậu cắt nối một MV cá nhân cho Nghiêm Trạch, ban phát chút soái ca của Nghiêm Trạch cho bạn qua đường.

Chờ Hướng Tây Đông cắt nối xong hết, cậu mới nhwos ra mục đích ban đầu: Wait, cậu đang làm gì thiassaaaa? Không phải cậu định theo dõi mấy người có giới tính nữ bên cạnh Nghiêm Trạch, xem có gian tình gì không à?

Hướng Tây Đông vội ném chuyện MV sang một bên, chuyên tâm nghiên cứu vị tên “tlnbndt” – phát nờ của Nghiêm Trạch.

Sau khi quan sát, Hướng Tây Đông lạnh tâm: Nghiêm Trạch vậy mà lại vô cùng ôn hòa khi nói chuyện với cô ta! Tuy c-cái cô kêu tiểu Lâu này tự xưng là bạn của Nghiêm Trạch, nhưng trong mắt Hướng Tây Đông thì nhìn kiểu gì cũng chỉ thấy toàn JQ, giống một đôi trai tài gái sắc zậy.

Không được!

Cậu phải thừa dịp Nghiêm Trạch còn không động tâm bóp chết cái gian tình này!

Vì thế Hướng Tây Đông trộm đi theo đại ca nhà mình, chuẩn bị gặp Nghiêm Trạch.

Lòng cậu như gió thu hiu quạnh vậy, cứ cảm giác con đường tuy nam thần của cậu sao mà nhấp nhô quá. Trước thì có tên đại diện chen giữa, nay lại có một người đẹp mắt qua mây lại với nam thần, chưa nói tới người anh của cậu – Hướng Dĩ Lâm, chắc cũng ôm tâm tư đen tối với nam thần nhà cậu...

.... Hướng Tây Đông tẩu hỏa nhập ma, auto xem các sinh vật quay quanh Nghiêm Trạch đều là tình địch giả tưởng.

Trốn trong góc, cậu tiếp tục dòm vào sân bay.

Lúc này, Nghiêm Trạch và Hướng Dĩ Lâm mới xuống máy bay.

Buổi chiều Nghiêm Trạch mới casting xong đã vội đi theo Hướng Dĩ Lâm bay tới chỗ này, mệt muốn chết.

Hồi nãy trên máy bay anh còn nằm liệt một chỗ ngủ.

Nhưng tiếc thay, Hướng Dĩ Lâm chưa hiểu rõ Nghiêm Trạch, không giống Lê Hạo biết tật xấu đầy rẫy của anh, vậy nên Hướng Dĩ Lâm ngây thơ không biết anh có tật nóng lúc dậy (tức là bị kêu á), nên đã rất-tốt-bụng trước khi máy bay hạ cánh sớm gọi Nghiêm Trạch dậy, định để anh kịp tỉnh táo.

Còn chưa ngủ no đã bị gọi dậy, Nghiêm Trạch vô cùng bức dọc.

Hướng Dĩ Lâm chưa từng chứng kiến cơn tức của Nghiêm Trạch, tất nhiên sẽ không phát hiện bất thường.

Hắn nhìn đồng hồ đeo tay, thấy đã tới tối, bèn lo lắng hỏi:

– Sao lại trễ vậy? Cũng không biết tình hình ở bệnh viện sao rồi. Nghiêm tiên sinh, mạng người quan trọng, tôi tính bay giờ dẫn anh tới bệnh viện luôn, anh thấy sao?

Nghiêm Trạch:

– Phản đối.

Hướng Dĩ Lâm: “...”

Cúi đầu trầm mặc một lát, Nghiêm Trạch nhận rõ trước mặt không phải Lê Hạo, nên anh cũng thu bớt lại. Tên Hướng Dĩ Lâm này tự xưng Hướng tổng, còn nói là phó hội trưởng, nhưng thân phận như vậy là chưa đủ. Khi chưa biết rõ nội tình người khác, vì cẩn thận Nghiêm Trạch cũng sẽ không tùy tiện nổi nóng.

Anh hiểu rõ, không phải ai cũng sẽ như Lê Hạo khoan dung tật xấu và sở thích quái đản của bản thân.

.... Khoan đã, sao anh mới xa Lê Hạo có mấy tiếng mà đã bắt đầu nghĩ tới cậu ta?

Nghiêm Trạch vội lắc đầu, ném hết chuyện liên quan tới Lê Hạo ra khỏi đầu, phòng bản thân vượt quá ranh giới.

Ai ngờ đúng lúc này, Nghiêm Trạch mới phát hiện lúc tắt điện thoại, Lê Hạo nhắn cho anh rất nhiều tin, lúc này vừa mới bật lên là như ong vỡ tổ ào lên.

Lê Hạo: Anh lên máy bay chưa?

Lê Hạo: Anh chú ý chút, nếu mệt thì ngủ chút, nhưng đừng phát bực khi dậy nha, Hướng tổng cũng không biết mà đánh thức anh.

Lê Hạo: Tôi về tới Bùi thị rồi, vừa mới đổ nước cho Bát Vương.

Lê Hạo: Bên đoàn phim vô cùng thích anh, chờ anh về là lập tức mở máy.

Lê Hạo: A Trạch.

Lê Hạo: Mà ày, anh đừng trả lời nhé, tôi chỉ muốn gọi anh thôi.

Nghiêm Trạch: “....”

Anh không nhận được nghĩ có lẽ Lê Hạo rất thích anh nhỉ.... Nghiêm Trạch hiếm khi mất tự nhiên, lại có chút ngại ngùng.

Được yêu thích quá nhiều cũng là một tội lỗi đó, anh vô liêm sỉ nghĩ.

– Bỏ đi, đi bệnh viện trước.

Vì được tin nhắn từ Lê Hạo vuốt lông, Nghiêm Trạch cũng thu liễm chút, anh hơi ngừng lại:

– Anh từng nói, bên anh có một.... vị Đạo đại sư thử, nhưng bất lực à?

(Đạo đại sư: Đạo sư thuộc Đạo hiệp, theo Đạo)

Hướng Dĩ Lâm gật đầu:

– Đúng... vị đó nói tình huống rất khó giải quyết.

Nghiêm Trạch hạ mắt.

Hướng Tây Đông trốn ở một xó: “!!!!”

Tức ghê! Sao anh cậu rõ ràng cũng là lần đầu tiên gật mà có thể hòa bình nói chuyện, còn cậu cũng lần đầu gặp thì lại bị bẻ tay chứ!

Hướng Tây Đông ở trong lòng khóc như con Huskies bị tuyết giồng.

52. Chương 52: Cuộc Trò Chuyện Tăng Hiểu Lâm

Bệnh viện chỗ thám tử tư nằm ở trung tâm thành phố, phía bắc sân bay. Vì vậy sau khi máy bay hạ cánh Hướng Dĩ Lâm ngay lập tức sắp xếp xe riêng chở Nghiêm Trạch thẳng tới trung tâm thành phố.

Ngồi trong xe riêng, nhân lúc rảnh rỗi Nghiêm Trạch chăm chăm nhìn tin nhắn của Lê Hạo nửa ngày, cuối cùng mới từ tốn gõ vài câu nhắn lại.

Nghiêm Trạch: Đã xuống máy bay, không có nổi nóng khi dậy.

Nghiêm Trạch: Lúc đổi nước cho Bát Vương thì nhớ dùng nước lã, lần trước cậu cho nước lọc Bát Vương suýt chết đuối.

Nghiêm Trạch: Chuyện casting tôi biết rồi, sẽ tranh thủ đọc kịch bản.

Nghiêm Trạch: Lê Hạo, cậu nói tôi đừng trả lời, nhưng giờ tôi trả lời rồi, thật mất mặt. Thôi, tin này cậu đừng trả lời.

Nhéet điện thoại vào túi, Nghiêm Trạch ngồi ghế sau bắt đầu tự hỏi khả năng phát triển với Lê Hạo.

Bình tĩnh xem xét, tuy ban đầu là do Lê Chính Thù đưa điều kiện là do Lê Hạo, Nghiêm Trạch quả thực hơi chướng mắt, còn có chút giận chó đánh mèo với cậu, luôn chọn những chỗ râu ria mà trêu người Lê Hạo.

Nhưng Nghiêm Trạch cũng biết, anh ký với Lê Chính Thù tuy là do Lê Hạo, nhưng nghĩ kỹ lại, chuyện này lại không liên quan tới Lê Hạo.

Thậm chí nếu ban đầu anh thẳng thắn từ chối Lê Hạo, với tính của cậu thì Lê Hạo chắc chắn sẽ không ép anh, hơn nữa còn nói với Lê Chính Thù dừng chuyện này lại.

Tận hưởng thú vui trước mắt không sai, Nghiêm Trạch nghĩ.

Nếu không có Lê Hạo chen ngang, anh có lẽ sẽ tiếp tục ở trong rạp hát nhĩ chậm rãi già đi, như lão rùa ngủ say trong hồ Caroth vậy, yên tĩnh vô thanh mà biến thành một hạt bụi li ti trong dòng chảy thời gian.

Tuy nói Lê Hạo có nhiều mặt đáng ghét, nhưng theo một cách nào đó cũng coi như tạm được.

Nghĩ suy tất thấy làm Nghiêm Trạch nhìn thấu.

Ai đến cũng không từ chối, rồi đi cũng không đuổi theo. Lê Hạo mọi mặt đều vô cùng nhân nhượng anh, nếu cậu thật sự thích anh như vậy, anh cũng không phiền đi với cậu một đoạn đường đời.

Đi bao xa thì cứ tùy duyên, cứ nhìn ý trời đi, dù sao...

Tóm lại là cứ tận hưởng thú vui trước mắt.

Hết thấy đều được trời chú định từ lâu.

Đại năng rung trời cũng được, thần ma dậy đất cũng thế, đều trốn không thoát hai chữ ý-trời.

Thay vì cứ nghĩ đến nghĩ đi miễn cưỡng như vậy, tùy tâm sở dục không tốt hơn sao.

Nâng mí mắt, Nghiêm Trạch cuối cùng cũng nhấn cho Lê Hạo:

Nghiêm Trạch: À mà về chuyện mấy ngày trước cậu nói..... tôi suy nghĩ, khi trở về sẽ cho cậu câu trả lời thuyết phục.

Bùi thị.

Lúc Nghiêm Trạch nhấn lại cho Lê Hạo, cậu còn đang rửa bể cá mới kia, bởi vậy không thể đúng lúc nhìn

thấy tin nhắn kia.

Lê Hạo trong bồn tắm âm thầm mắng chửi: Con Bát Vương đúng là vật theo chủ..... Nghiêm Trạch là người thích phô trương lãng phí, kết quả Bát Vương cũng học theo, trở thành một con rùa có lòng tham không đáy. Mấy bể cá bình thường đã không thể thỏa mãn nó, cứ nhất định vùi cái bể cá thiết bị mới miễn cưỡng vừa lòng đấy.

Rửa xong cái bể cá bị chà bá, bao gồm mấy cái hệ thống bơm nước rườm rà, đảm bảo Bát Vương có thể tận tình du ngoạn trông, Lê Hạo mới vội vàng lau khô tay rút điện thoại trong túi ra.

Tật xấu của Bát Vương nhiều lắm, tật xấu của Nghiêm Trạch còn nhiều hơn. Lúc này để anh một mình đi với Hướng Dĩ Lâm, Lê Hạo trong lòng vô cùng bất an.

Tất nhiên cậu không hề lo lắng tới an toàn của Nghiêm Trạch.

Lê Hạo là lo cái mạng chó của Hướng Dĩ Lâm.

Cậu nhớ rõ tên Hướng tổng này là anh trai của con gà gáy to (Lê Hạo đã quên mất tên) lúc nào cũng đòi bao dưỡng Nghiêm Trạch, không chắc anh ta sẽ không vì em mình mà trả thù Nghiêm Trạch. Lấy cái tính có oán báo oán, sau đó còn vô cùng mang thù của Nghiêm Trạch, nếu Hướng Dĩ Lâm thật sự tính toán đùng vào một cọng tóc của Nghiêm Trạch, thì chắc chắn sẽ chết vô cùng thể thảm.....

Sau khi mở khóa điện thoại, Lê Hạo mới kinh ngạc nhận ra Nghiêm Trạch nhắn lại.

Lê Hạo bỗng thấy hơi thụ sủng nhược khinh.

Mở mục tin nhắn ra, cậu lại càng hoảng sợ hơn khi thấy giọng điệu tin nhắn vô cùng bình thường, bình thường tới mức thái quá, làm cho Lê Hạo cứ ngỡ cậu còn chưa tỉnh ngủ.

Đọc xong toàn bộ tin nhắn, Lê Hạo không nhịn được bưng mặt.

Quào!

Nghiêm Trạch bị tiểu Lâu chinh sao, sao đột nhiên tốt như vậy....

Cái gì mà “Lê Hạo” chứ, thật đáng sợ.

Hơn nữa,

“Suy nghĩ chuyện lúc trước?”

Lê Hạo nghi hoặc nhìn chăm chăm tin nhắn cuối cùng.

“Mình có nói cái gì hã...”

Cậu suy nghĩ cả nửa tiếng cuối cũng cũng nhớ tới chuyện tối hôm qua cậu nói với Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch suy nghĩ chuyện làm anh em với cậu?

Lê Hạo kinh ngạc.

Có hơi mất tự nhiên ho khan một tiếng, cậu trực tiếp ngồi lên ghế đầu nhỏ nhỏ, ngồi bên cạnh bể cá, cầm điện thoại nhắn lại.

Lê Hạo: Ặc, vậy anh cẩn thận suy nghĩ đi!

Lúc tin nhắn truyền tới Nghiêm Trạch, anh đang ngồi trong xe chơi game trên điện thoại, anh cũng vừa mới cho hai tên trong tổ ba người bên địch bay, đang cầm súng chơi đùa với tên xui xẻo còn lại thì nhận được tin của Lê Hạo. Anh cũng không vội cho kẻ đó lập tức thăng thiên, cứ thẳng tay chia súng vào tên đó, chia màn hình thành nhiều cửa sổ, nhắn tin cho Lê Hạo.

Tiếp đó.

Một cuộc nói chuyện gia tăng hiểu lầm bắt đầu.

Nghiêm Trạch: tôi chỉ nói suy nghĩ, dù sao chuyện này cũng là lần đầu tôi gặp, có thể tiếp thu cậu không cũng không chắc.

— dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh nói chuyện yêu đương, lần đầu làm gei.

Lê Hạo: không sao! Anh nhất định có thể chấp nhận tôi mà.

— dù sao ngay cả Tiểu lâu ngộ bạch nhất dạ tuyết Nghiêm Trạch cũng có thể chịu làm bạn, chẳng lẽ còn không thể chấp nhận làm bạn với một thằng nam inox như cậu sao?

Nghiêm Trạch: Cậu tự tin như vậy à?

— chẳng lẽ mình bị Lê Hạo tính kế à? Chẳng lẽ từ lâu cậu ấy đã thích anh như vậy?

Lê Hạo: Đúng!

— cậu đã nói dối, làm bạn thì có gì khó chứ!

Nghiêm Trạch: Được rồi.... đúng rồi, cậu có muốn gì không, lúc về tôi mang cho?

— cho chút ngon ngọt thử xem.

Lê Hạo: anh tặng cho tôi???

— Đậu, tiết tấu này..... chẳng lẽ Nghiêm Trạch đã coi mình là bạn rồi à????

Nghiêm Trạch: kỳ lắm sao?

Lê Hạo: Hơi ngạc nhiên chút, tự nhiên anh tốt như vậy, bình thường chỉ biết lừa tôi thôi.

Nghiêm Trạch: Lê Hạo.

Lê Hạo: sao thế?

Nghiêm Trạch: cậu M ghê

Lê Hạo:????

Lúc này Bát Vương chui ra khỏi bể cá, thấy vẻ mặt mở mồm của Nghiêm Trạch, không biết cảm ứng được gì không, mà đột nhiên hất đầu phía Nghiêm Trạch, sau đó.....

Khinh bỉ hất nước vào mặt cậu.

53. Chương 53: Search Một Xíu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chấm dứt cuộc tán gẫu phiên bản 2.0 với Lê Hạo, Nghiêm Trạch nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếp tục nghĩ về chuyện Lê Hạo.

Anh đã nuôi Bát Vương một thời gian, tất nhiên biết con rùa này học của anh không ít tật xấu, để Lê Hạo thay nước cho Bát Vương chắc hành cậu dữ lắm. Không hiểu sao Nghiêm Trạch lại cảm thấy tâm tình anh

cũng hơi vui vui.

Lúc về nên mang cho Lê Hạo với Bát Vương cái gì nhỉ? Anh xoa cằm, Bát Vương thì mua mấy thứ đồ ăn cho rùa, còn Lê Hạo.... cậu ta thích gì nhỉ?

Lúc này Nghiêm Trạch còn chưa nhận ra, hiểu lầm giữa anh và Lê Hạo lại càng sâu....

Nghiêm Trạch ngồi trên xe suy nghĩ một chặp, cuối cùng cũng bỏ cuộc, trực tiếp nhắn tin hỏi Lê Hạo.

Bên kia trả lời vô cùng nhanh.

Lê Hạo: Anh mua gì cũng được mà, dùng được là được. À đúng rồi, hay anh mua cho tôi cái cameras đi nha?

Nghiêm Trạch: cameras mua ở đâu chả được.

Lê Hạo: Nhưng tôi thấy nó rất thực dụng luôn á.

Nghiêm Trạch: tại sao?

Lê Hạo: chụp anh chứ sao!

Nghiêm Trạch: “....”

Anh ho khan, bỗng thấy hơi ngại, sao anh cứ cảm thấy Lê Hạo đang tán mình nhỉ.

Không lâu sau xe của Hướng Dĩ Lâm đã tới đích — bệnh viện tư nhân trung tâm thành phố.

Xuống xe, Nghiêm Trạch cũng không dừng lại sải bước theo Hướng Dĩ Lâm tiến thẳng tới phòng của thám tử.

– Lúc trước hần được đưa tới bệnh viện nhân dân, nhưng lo lắng vì tình huống đặc thù, với lại khi đại sư kiểm tra thì không tiện cho người ngoài nhìn nên tôi đã chuyển hần vào viện này.

Vừa đi, Hướng Dĩ Lâm vừa giải thích với Nghiêm Trạch tình trạng tồi tệ của vị thám tử tư.

Nghiêm Trạch trầm tư:

– Đại sư? Đại sư đạo hiệp?

Hướng Dĩ Lâm gật đầu:

– Về chuyện của đạo giáo, tôi cũng đã nói với anh rồi.... tuy hiện giờ linh khí cạn kiệt, huyền thuật suy thoái, nhưng vẫn có không ít huyền thuật sư chân chính. Vị đại sư này là người nổi bật trong lớp trẻ của chúng tôi...

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, Hướng Dĩ Lâm và Nghiêm Trạch đã đứng trước cửa phòng bệnh.

Hướng Dĩ Lâm vươn tay, có lẽ gõ cửa, hỏi:

– Đại sư, cậu có trong không?

Trong phòng truyền ra một giọng nói vô cùng ngạo mạn:

– Không, biến đi.

Hướng Dĩ Lâm: “.....” Má!

Nghiêm Trạch nhú mày, tay cầm nắm cửa đẩy mạnh.

Đợi khi anh và Hướng Dĩ Lâm xuất hiện trong phòng, người trong phòng ngay lập tức tạc mao.

– Má, tôi đã nói không, họ Hướng kia, ông mẹ nó còn dám vào.

Thấy Hướng Dĩ Lâm không đi một mình, bên cạnh còn có một người đập trai chân dài suất bức, người đó còn nói:

– Muốn tìm quy tắc, play phòng bệnh thì cút ra chỗ khác, tôi không muốn xem trực tiếp GV đâu.

Lông mày Nghiêm Trạch càng nhăn lại.

Hướng Dĩ Lâm xấu hổ nhìn Nghiêm Trạch giải thích:

– Anh đừng để ý, đại sư tính chó vậy thôi.

Hắn hít sâu, giận không nhịn được chỉ thẳng vào mặt vị “đại sư” trong phòng.

– Tiễn Úc Văn, cậu đừng nói oan, tôi người như vậy làm sao lại đi chơi tiềm quy tắc. Vị này chính là Nghiêm Trạch tiên sinh tôi đã nói với cậu rồi.

Nghe vậy, “đại sư” trong phòng lúc này mới ngẩng đầu lên, mang chút khinh thường liếc nhìn Nghiêm Trạch một cái.

Nghiêm Trạch chú ý tới, lúc này cậu ta đang nằm ườn trên một cái giường bệnh trống trong phòng, tay còn cầm máy chơi game.

Cậu ta hình như đang chơi game, chốc chốc lại có mấy âm thanh hỗn tạp truyền ra, nghe chói tai vô cùng.

Nghiêm Trạch nhìn sang cái giường còn lại. Có lẽ do bị bóng đèn nên tên thám tử sắc mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi.... Không biết vì sao mà Nghiêm Trạch có cảm giác tên này không tỉnh được có một phần nguyên do là vì vị “đại sư” đang chơi game kia.

Mặc kệ “đại sư” này có dụng hay không, nhưng tính này là thấy vô dụng rồi

Hướng Dĩ Lâm xoa trán càng ngày càng hói, tiếp tục xấu hổ giới thiệu cho Nghiêm Trạch vị “đại sư” kia:

– Vị này là một trong những thanh niên tài tuấn trong đạo hiệp chúng tôi. Tôi hình như chưa kể cho anh, hồi nhỏ tôi ngũ hành không tốt, gặp rất nhiều tai nạn, cuối cùng cũng là nhờ cha của cậu ấy thay tên cho tôi. Hơn nữa tài nghệ của Hướng Tây Đông cũng là truyền từ cha của vị này, Tiễn Úc Văn cũng có thể coi là sư huynh của em ấy.

Nghiêm Trạch:

– Hóa ra là quan hệ cạp váy.

Hướng Dĩ Lâm: “...”

Tiến Úc Văn nằm trên giường khinh thường hừ một tiếng.

Cậu ta tay cầm máy game, xem thường nhìn Nghiêm Trạch.

– Đừng giỡn, gì mà quan hệ cạp váy. Anh biết không, nếu nói thật thì tên Hướng hói mới thật sự là cạp váy. Không có cha tôi giúp, hẳn ta nghĩ hẳn có thể tạo ra đạo hiệp? Còn leo được lên ghế phó hội?

Hướng Dĩ Lâm nổi giận:

– CMN ai hói hả?

Hắn sờ tóc:

– Tóc tôi rõ ràng dày như thế.

Nghiêm Trạch: “...”

Ngoài cửa.

Hướng Tây Đông này giờ vẫn một mực đi theo mặt đen như đáy nồi.

Thằng cho Tiễn Úc Văn này lại là “đại sư” do anh cậu mời tới sao? Nhớ tới quá khứ cậu mang danh theo cha Tiễn học huyền thuật bị Tiễn Úc Văn ức hiếp, Hướng Tây Đông trong lòng ứa máu.

Vốn cậu còn lo Tiễn Úc Văn như vậy có khiến Nghiêm Trạch khó xử không, nhưng lại nhớ tới trong Hơi thở sinh tồn cậu bị anh trị, Hướng Tây Đông trở nên vô cùng bình tĩnh. Thay vì lo cho Nghiêm Trạch, cậu nghĩ cậu nên lo cho Tiễn Úc Văn thôi, hi vọng sẽ không chết quá khó coi.

Hướng Tây Đông âm thầm cổ vũ Nghiêm Trạch: giết nó, giết nó.

—
Trong phòng.

– Tôi biết anh, anh là Nghiêm Trạch đúng không. Họ Hường kia có kể rồi, nói anh là chuyển thể của vị đại năng mà Lê gia vẫn một lòng thủ đúng không?

Nâng máy game, Tiễn Úc Văn ngay cả nửa con mắt cũng không nhìn Nghiêm Trạch, cứ vậy hỏi.

Hiện giờ là niên đại mạt phát, cậu ta có thể xem là nổi tiếng trong lớp trẻ, tùy tiện chọn một gia tộc cũng được coi là người cứu thế cho huyền thuật.

Mà hiện giờ, tên Hường Dĩ Lâm lại không biết lời từ góc nào ra một người gọi là “đại năng... chuyển thể”, tuyên bố muốn đem người đó lên lãnh đạo tinh thần, để thuyết phục phái ngoan cố có chết cũng không gia nhập kia.

Hành động đó làm Tiễn Úc Văn vô cùng bất mãn.

Cậu khinh thường nghĩ... chuyển thể của đại năng thì thế nào?

Hảo hán không nói chuyện xưa, cho dù người đó có là chuyển thể của đại năng hủy thiên diệt địa, thì đến giờ cũng chỉ còn là một người phạm.

Cho dù có thể từ quá khứ thông hiểu không ít huyền thuật, thì bây giờ thời đại cũng khác xa thời phong thần năm đó. Nhiều huyền thuật tinh thâm lúc đó vốn không còn được sử dụng.

Cậu không tin, người như vậy, tài nghệ huyền thuật hiện thế của đối phương có thể vượt qua cậu ta.

Nghĩ vậy, Tiễn Úc Văn càng khinh bỉ Nghiêm Trạch hơn.

– Tôi còn biết anh là minh tinh mới xuất đạo gần đây nữa là.

Tiến Úc Văn nói, cậu ta quét từ trên xuống dưới Nghiêm Trạch một vòng, ánh nhìn có chút hâm mộ ghen tị hận dừng lại trên mặt Nghiêm Trạch. Thật đáng ghét, vì sao loại đồ cổ như vậy lại có bộ mặt ăn nhìn như vậy chứ? Nếu cậu ta có được gương mặt này, thì chẳng phải vùng tay sẽ có muối muối dán lại sao!

– Đừng tưởng rằng anh leo được lên loại kim chủ này thì có thể lẫn lộn trong giới giải trí, họ Hường nhiều lắm cũng chỉ là động vật nửa người dưới, sau này không chừng hắn ta lại quăng anh thì khổ.

Hường Tây Đông đứng ngoài “!!!” Cái gì cơ, anh cậu ta không chỉ là tình địch, mà còn là một tên tra nam tới không thể tra hơn?!

Hường Dĩ Lâm nổi giận xung thiên:

– Tiễn Úc Văn cậu đm có cần nhắm vào tôi như vậy không!

Nghiêm Trạch nhìn hắn:

– Anh có cừ oán với cậu ta?

Hường Dĩ Lâm lắc đầu:

– Tôi không biết.

Nghiêm Trạch:

– Anh từng làm gì khiến cậu ta hận hả?

Hường Dĩ Lâm sờ cằm:

– Để tôi nghĩ chút.... A, chẳng lẽ là lúc tiểu học, và trung học, cả đại học đều đoạt lấy muối muối mà cậu ta nhìn trúng? Nhưng mà tôi là tự thân đoạt, cậu ta có tư cách hận?

Nghiêm Trạch: “....”

Tiến Úc Văn tức tới từ cổ tới mặt đỏ gay.

Cậu ta thả máy game xuống, đứng dậy, sau đó đi tới trước mặt Nghiêm Trạch, vô cùng kiêu ngạo nói:

– Nói chung.... anh chỉ xứng làm mấy nhận vật nhỏ thôi. Còn tôi, anh biết tôi là ai không?
Cậu ta thân là hy vọng của đạo huyền học, từ nhỏ đã được lên biết bao chương trình TV rồi đó.
Nghiêm Trạch cây ngay không sợ chết đứng đồng dục nói:
– Không biết.
Tiễn Úc Văn: “....”
Nghiêm Trạch lại thêm vào:
– Cậu chờ chút, tôi tra đã.
Nói xong anh lấy điện thoại, lên một trang web tìm một chút, còn chụp hình Tiễn Văn Úc.
– A,
sau khi nhìn kết quả, anh có chút xin lỗi nói:
– Thật ngại quá, tôi quả thật có mắt như mù.
Tiễn Văn Úc hừ lạnh.
Nghiêm Trạch:
– Hóa ra là Sa Điều tiên sinh(1).
Tiễn Úc Văn:
– Anh cũng biết điều đấy.... khoan, anh nói gì cơ?
Nghiêm Trạch xoay điện thoại lại.
Hương Dĩ Lâm một bên nhìn lén suốt nửa phút cười.
[Ảnh]
Ảnh này có thể là: Sa điều.
Tiễn Úc Văn: “.....” da vàng đâu phải lỗi của cậu đâu!
– Sa điều tiên sinh, là tôi kiến thức nông cạn, không thể nhận ra cậu từ đâu.
Nghiêm Trạch nói khiêm nhường, chỉ là giọng điệu cứng nhắc, nghe như tiếng máy móc, vô cùng có lệ.
Tiễn Úc Văn đau đầu kinh khủng, ý nghĩ muốn bóp chết trang web cũng có rồi:
– Đây là cái trang web ngu ngốc nào thế, đổi mau! Anh cứ tìm Tiễn Úc Văn ấy!
Nghiêm Trạch:
– À.
Anh đổi một trang web mới, đưa cho Tiễn Úc Văn.
Tiễn Úc Văn [Đang load]
Ngài muốn tìm là: Ngốc điều.
Tiễn Úc Văn: “.....”
“Ha ha ha ha ha ha!” Hương Dĩ Lâm cười như tên ngốc đầu một chỏm vậy.
(1) Sa Điều là nói lái của chữ ngốc điệu ấy.
meme ẻm đây:

54. Chương 54: Bạn Mạng Quá Ngu Ngốc

- Tóm lại trước tiên cứ xem tình trạng của người kia như nào đã.

Thấy Tiễn Úc Văn bị mình chơi một vỏ sáo nổi điên, Nghiêm Trạch ngay lập tức thu tay lại, tiến về phía giường bệnh, chuẩn bị xem xét tình trạng người bệnh.

Tiến Úc Văn vậy mà cứ dây dưa mãi.

– Không được, anh phải biết tôi là ai đã rồi chuyện khác nói sau.

Nghiêm Trạch nói:

– Sa điều đại sư, mạng người quan trọng, cậu có thể nói thẳng ra không?

Tiến Úc Văn: “....”

Hướng Di Lâm cười càng to hơn.

Lờ đi Tiễn Úc Văn tức tới mặt xanh mét, Nghiêm Trạch đi tới trước giường bệnh.

Tên thám tử tư mắt nhắm chặt. cứng ngắc nằm trên giường. Trên mặt tên đó đầy mồ hôi, vẻ mặt vụn vẹo,

giống như bị bóng đè.

Nghiêm Trạch nhíu mày, ở thời mạt pháp, vì linh khí thiếu thốn nên mấy loại yêu ma quỷ quái chỉ có thể trốn vào xó. Hoặc giống như lão rùa tìm một chỗ chứa linh khí sót lại mà ngủ say, hoặc như hồn ma đào kép ở nhà gỗ co rút vào một xó âm u, vĩnh viễn không thể rời đi.

Nếu anh đoán không nhầm, tên thám tử này bị bóng đè, hẳn là bị thứ gì “bẩn thỉu” bám lên.

Chỉ là... tại niên đại này, nơi đông người thường linh khí rất loãng, trừ khi là một vị... đại năng mạnh mẽ, còn không thì rất ít yêu tà bám được. Đại đa số chỉ có thể như con ma đào kép kia, bám vào vật chết như đèn bàn.

Nghiêm Trạch hơi trầm ngâm, ngay lúc Tiền Úc Văn nổi cáu do Hướng Dĩ Lâm cười mãi, bắt đầu nhào tới đánh nhau thì anh đưa tay chạm tới tên thám tử.

Sau đó—

Anh trở mắt.

Tại nơi tiếp xúc anh vô cùng kinh ngạc nhận thấy có một cỗ “dao động” kỳ lạ hướng anh dũng mãnh tràn vào. Anh lúc này mới nhận ra, thứ bám vào tên thám tử không phải là ác linh, mà là một chấp niệm cường đại—

[Đã lâu không gặp..... đã lâu không gặp.....]

Cỗ chấp niệm kia hình như đang muốn truyền đạt cái gì.

Nghiêm Trạch trầm mặc không nói.

[Ta sắp tiêu tán rồi, ta vẫn mãi tìm.... mãi tìm cỗ nhân.... muốn gặp người... muốn gặp người...]

Nghiêm Trạch hỏi thăm: Người là ai? Vì sao lại tìm tôi?

[Ta là ai ư? Ta không biết.... lâu lắm rồi.... ta không định tìm người, chỉ là ta nhận thấy trên người người có hơi thở mà ta quen thuộc.... người giống ta... đến từ quá khứ...]

Cỗ chấp niệm kia nói đứt quãng, giống như lúc nào cũng có thể tan biến.

[đều biến mất cả rồi.... kẻ thù cũng được, bằng hữu cũng thế, đều biến mất cả rồi.... huyền thuật, linh khí

cũng đều biến mất.... đã không còn là niên đại đạo pháp nữa rồi.... thiên ý vô biên, diệt vong hay suy bại đều đã được định cả..... nhưng... nhưng mà....]

[trước khi diệt vong, thật muốn gặp người....]

[thật muốn gặp người.....]

Chấp niệm đó đã gần cạn rồi.

Nghiêm Trạch âm thầm tính toán, cỗ chấp niệm này có lẽ la từ người giống anh, cũng đến từ niên đại phong thần... được lưu lại cho hậu thế, hơn nữa cỗ chấp niệm này tựa như muốn tìm người nào đó. Trước khi nó tiêu tán, hình như nhận ra anh bèn trộm theo sau. Rồi lại vì không tỉnh táo nên vô thức bám vào người tên này.

Nghiêm Trạch hạ mắt.

Không hiểu tại sao anh lại nhớ tới lão rùa hồ Caroth.

Tất cả đều đã được định sẵn.

Cho dù là thần, cũng không có đủ sức để xoay chuyển càn khôn.

Nghiêm Trạch thở dài, yên lặng đặt tay trên người tên thám tử.

Anh chăm chú nhìn, chậm rãi xoay tay chuông.

Cỗ chấp niệm kia hình như cảm nhận được ý đồ của anh, không chút chống cự, yên lặng để Nghiêm Trạch dần dần nghiền nát nó, sau đó biến mất trong thiên địa.

Sau khi chấp niệm tiêu tán, tên thám tử vốn đang bị bóng đè cũng dần bình tĩnh lại, sắc mặt tái nhợt cũng dần hồng nhuận. Nghiêm Trạch nhìn, tên thám tử còn đang truyền glu-cô, anh đã thay hắn diệt sạch cỗ chấp niệm kia, cũng không còn gì phải lo lắng nữa. Chỉ cần truyền thêm vài ngày, tinh dương một đoạn thời gian hồi phục thân thể thì đã có thể sinh hoạt bình thường.

– Xong rồi.

anh xoay người nhìn Hương Dĩ Lâm và Tiễn Úc Văn còn đang đánh nhau nói:

– Chuyện này xong rồi.

– Cái gì xong cơ?

Hướng Dĩ Lâm hơi ngu ra.

Nghiêm Trạch nói:

– Tên này ổn rồi.

Hướng Dĩ Lâm kinh ngạc, mới có chút xiu thôi mà.

Tiền Úc Văn một bên cũng khiếp sợ, cậu đã đau đầu về tình huống của tên đó rất lâu, tên Nghiêm Trạch này chỉ tốn một chút thời gian đã giải quyết xong á? Nhất thời vẻ mặt cậu ta xuất hiện từng vết nứt.

Còn Nghiêm Trạch....

Anh đang đưa tay vào túi quần.

Cúi đầu, Nghiêm Trạch không chớp mắt nhìn xuống nền đá cẩm thạch, cũng không biết anh đang nghĩ gì.

—

Cùng lúc đó, Lê Hạo thay nước cho Bát Vương xong, lại lấy ra một bàn chải đánh răng loại mềm, đuổi theo Bát Vương trong phòng tắm tới nửa ngày mới bắt được nó, cầm bàn chải cọ mai bù cho những ngày trước đó.

Bây giờ đã tới mùa đông, đúng ra là rửa thì đều ngủ đông hết rồi, nhưng Bát Vương còn nhỏ quá, cứ ngủ đông sợ không sống nổi, vì vậy Lê Hạo cũng chưa chuẩn bị đất cho nó, mà vẫn nuôi như bình thường.

Sau khi rửa ráy xong, lại thả Bát Vương vào bể cá chuyên dụng, Lê Hạo lau mồ hôi, mệt mỏi đặt mông ngồi trong phòng khách.

Cậu ngáp, vô cùng lười biếng nằm ườn trên ghế sofa.

Rút điện thoại ra, Lê Hạo đang chuẩn bị lướt weibo với diễn đàn thả lỏng một chút, nhưng vừa mới mở khóa, cậu không nhịn được đưa tay mở tin nhắn.

Nhìn tin nhắn từ Nghiêm Trạch, Lê Hạo không nhịn được cười ra tiếng.

Cậu nằm ườn trên sô pha, học bộ dáng đại gia thường ngày của Nghiêm Trạch, vắt chéo chân lên bàn.

Chắc chắc, Nghiêm Trạch còn nói sẽ mua quà cho cậu kìa!

Lê Hạo trong lòng vô cùng kích động, đây là một bước tiến lớn đấy!

Nếu đổi lại là Nghiêm Trạch trước đây, đừng nói mua quà cho cậu, anh ấy không nghĩ trăm nghìn kể xoay cậu vòng vòng đã tạ ơn trời đất lắm rồi.

Lê Hạo càng nghĩ càng muốn hát bài ca nông nô vùng lên.

— lúc này Lê Hạo còn không biết, cái chờ cậu chỉ là một đêm về trước giải phóng.

Nhưng...

Nếu Nghiêm Trạch tặng cho cậu, có phải cậu nên đáp lễ lại cái gì đó không?

Lê Hạo suy nghĩ, cậu chưa từng kết giao bạn bè với ai cả, chỉ có mấy mối quan hệ hờ với Trương sản xuất thôi, bây giờ đột nhiên dùng một cái Nghiêm Trạch trở thành bạn tốt, cậu vô cùng khẩn trương, không biết phải làm sao mới đúng.

Bình thường anh em tốt thường tặng nhau cái gì chứ?

Lê Hạo trầm tư.

Ba giây sau.

Cậu chọn lên mạng hỏi.

Sau khi đăng xong bài post, Lê Hạo bỗng nhiên phát hiện Bát Vương bỗng nhiên một lòng nhớ chủ, leo lên vách bể đập uỳnh ạch lên nắp, một bộ đập bể tìm chủ. Làm Lê Hạo vô cùng khiếp sợ vội chạy qua đề thêm tấm chặn bằng.

Giải quyết xong chuyện Bát Vương, cậu lại nhận được tin nhắn từ bên phòng làm việc, mở máy tính xử lý công việc tồn đọng mấy ngày qua.

Bận bận rộn rộn, Lê Hạo bận tới rạng sáng.

Làm xong việc, cậu mệt như chó vậy, trực tiếp nằm phịch lên giường ngủ tới trời đất tối tăm.

Ngày hôm sau bị đói tới tình, Lê Hạo mở màn chạy tới bếp lấy bánh mì ăn tạm. Sau khi hai ổ vào bụng, cậu mới chợt nhớ ra bài post ngày hôm qua.

Oh men, cậu còn chưa xem bình luận đâu.

Nghĩ vậy, Lê Hạo vừa uống sữa vừa lật đật kiểm điện thoại bị ném chổng chơ trong phòng khách, bắt đầu em bài post.

Vừa kết giao anh em tốt, nên tặng thứ gì để phát triển tình cảm cách mạng đây?

621 bình luận/37 share

Tôi sửa CD (cấp 15)

Chuyện tóm lại là vậy, LZ và anh em LZ là đồng nghiệp, vốn hai bọn tôi có xích mích, là kiểu anh em bằng mặt không bằng lòng ấy, nhưng bỗng nhiên gần đây anh ấy đối xử với tôi ôn tồn không ít. Trước kia anh ấy gặp tôi đã ghét, nay có lẽ vì tình cách mạng, lúc đi công tác còn tốt bụng chia giường nữa.

Hôm nay lúc anh ấy đi công tác, còn hứa sẽ cho tôi quà mang về. LZ nghĩ có thể là sự chân thành của tôi đã được đền đáp, chúng tôi có thể cười xòa xòa tan ân oán, từ huynh đệ bằng mặt không bằng lòng trở thành huynh đệ có thể giao lưng cho nhau —

Cho nên, vấn đề là huynh đệ LZ nói sẽ tặng cho LZ một cameras, xin hỏi LZ nên mua gì để đáp lễ?

Sau đó là bình luận:

1412312 bình luận (4141)

Sao tôi nghe có mùi giận dỗi đâu đây....

Ta đánh đã đao đâu bình luận(3456)

Huynh đề kẻ lưng à.... txtx, tôi đề nghị LZ mua tuýp bôi trơn đi, quà đó hợp đó.

Mika, Rika bình luận (3003)

Giường cũng chung rồi, LZ còn không thấy kì lạ sao? Thăng nam à?

Tất cả mọi người là jrs bình luận (2411)

Hướng dẫn sử dụng cameras.jpg.

Lê Hạo: “????”

Bạn mạng ngu ngốc nói tiếng gì vậy?

55. Chương 55:Ồ, Hiểu Rồi

Bên Nghiêm Trạch.

Xử lý xong chuyện tên thám tử tư, để đảm bảo tên đó hoàn toàn không còn nguy hiểm gì nữa, Nghiêm Trạch đã phải chấp nhận thỉnh cầu ở lại hai ngày trong bệnh viện của Hướng Dĩ Lâm.

Chờ tới khi tên thám tử đã sinh long hoạt hổ, còn nhảy nhót tung bừng như cá trên thớt Nghiêm Trạch mới thành công thoát ra quay về Bùi thị tiếp tục sự nghiệp diễn viên.

Hướng Dĩ Lâm ý muốn làm anh dao động chấp nhận cái chức lãnh đạo tinh thần trong Đạo hiệp, bèn cứ ôm suy nghĩ chỉ cần bám dính lấy, thì anh nhất định sẽ cảm động trước thành ý mà chấp nhận.

Vì thế sau khi tên thám tử khỏi hẳn, hẳn luienf mặt dày mày dạn quán lấy Nghiêm Trạch, lấy cớ là “muốn cảm ơn” lời đi ý từ chối của Nghiêm Trạch.

Còn Tiền Úc Văn, cậu ta không phục Nghiêm Trạch giỏi huyền thuật hơn mình, vì thế cũng bắt đầu chung hội với Hướng Dĩ Lâm một tác không rời anh, chả biết mục đích là gì nữa.

Nghiêm Trạch tất nhiên là vô cùng phiền trước sự bám dai như đĩa của Hướng Dĩ Lâm.

Anh từ trước tới nay thông hiểu đạo lý ý trời khó tránh, hiện giờ đã định huyền thuật phải suy thoái, đạo Nho chính thống suy bại cũng là chuyện thường tình.

Mặc cho Hướng Dĩ Lâm trẻ người non dạ một lòng muốn cứu, cũng chỉ là công dã tràng.

Thay vì cứ bướng bỉnh bám lấy không buông, tại sao không yên lặng hưởng thụ những giây phút cuối cùng này, để không như cổ chấp niệm kia, cứ bồi hồi ở nhân gian nghìn năm, rồi cuối cùng là yên lặng tiêu biến trong đất trời.

Nhưng Hường Dĩ Lâm có nói với nh, nếu Nghiêm Trạch có thể chấp nhận, thì hẳn sẽ đầu tư một bộ phim cho Nghiêm Trạch, Nghiêm Trạch có thể đảm đương vai chính....

Nghiêm Trạch dao động.

Tuy anh khinh thường hành vi “đi cửa sau” này, nhưng...

Mỗi của Hường Dĩ Lâm thả ra quá lớn.

Tài nguyên trong tay của Lê Hạo có hạn, vì vậy nếu Nghiêm Trạch muốn nhận được vai diễn có thể nâng anh nổi tiếng thì đều phải dựa vào diễn kỹ tự thân lặn lội, lấy thực lực đi giành — thậm chí cho dù anh có giành, thì trong cái vũng nước đục này phần lớn đều là tiềm quy tắc, anh chưa chắc đã có được tài nguyên hay vai diễn tốt nào.

Bởi vậy nên dù Nghiêm Trạch có khinh thường việc tiềm quy tắc, nhưng anh vẫn ngầm đồng ý cho Hường Dĩ Lâm đeo bám.

Anh định sắp xếp hẳn ta xong rồi quay lại bàn với Lê Hạo sau.

Dù sao anh vào giới giải trí đều là do hợp đồng trong tay Lê Hạo —

Nếu Lê Hạo chấp nhận, thì anh sẽ cố hi sinh chút sinh mệnh làm vật biểu trưng cho Đạo hiệp gì gì đấy, còn nếu Nghiêm Trạch không chịu, thì chính anh sẽ làm cho tên Hường Dĩ Lâm lặn được bao xa thì lặn.

Nghiêm Trạch nghĩ vậy đấy.

Quay về Bùi thị,, anh lấy cớ “phải chuẩn bị một tối” để đuổi Hường Dĩ Lâm với Tiền Úc Văn quay về địa bàn chờ đợi cậu trả lời của anh sau đó lên xe tư của Hường Dĩ Lâm đặc biệt sắp xếp cho anh, một đường nhanh như chớp chạy về nhà Lê Hạo.

Xuống xe đi bộ tới trước cửa nhà, Nghiêm Trạch lại dừng lại.

Nên hay không nên, muốn hay không muốn tiếp nhận Lê Hạo?

Anh một tay cầm cameras tặng Lê Hạo, một tay chậm rãi gõ cửa.

Tuy miệng hay mắng cho người khác máu chó đầy đầu, nhưng Nghiêm Trạch cũng không ôm thành kiến với đồng tính — hoặc là nói, anh không thành kiến với Lê Hạo. Đối với người luôn một mình như anh, so với đám người đứng như bần diên bên rạp hát, Lê Hạo ở cạnh anh quá lâu.

Tất nhiên, trừ Lê Hạo, Nghiêm Trạch cũng có mấy bạn mạng lnb làm bạn tốt, nhưng bạn tốt thì vẫn là qua mạng, rất khó để Nghiêm Trạch cảm thấy an tâm, chân thực.

Chỉ duy nhất có một người gặp anh ngoài đời, lnb.

Nghiêm Trạch nghĩ một chút.

Nếu thay Lê Hạo bằng lnb, lnb thổ lộ với anh....

Àm àm àm.

Nghiêm Trạch đập cửa.

Không được, kinh chết. Làm bạn còn được, làm người yêu? Thôi bỏ đi.

Còn những người khác thì sao?

Nghiêm Trạch lại nghĩ tiếp.

Nếu anh tiếp nhận Hướng Tây Đông cái tên ngay từ lần đầu đã hùng dũng tuyên bố bao dưỡng anh....

Nghiêm Trạch từ bỏ tưởng tượng.

Anh thề nếu vậy thật thì ngày nào anh cũng bẻ tay cậu ta.

Vậy nên... chỉ có thể là Lê Hạo?

Nghiêm Trạch lơ đãng nghĩ.

Lúc này,

Cửa mở.

Tay Nghiêm Trạch đang đập cửa suýt nữa đã an vị trên mặt Lê Hạo rồi. Nhưng ngay giây phút sống chết ấy, anh mạnh mẽ thu lực, chuyển hướng đặt trên đỉnh đầu Lê Hạo, sau đó nhẹ nhàng xoa đầu cậu.

Lê Hạo vẫn là vẻ mặt mờ mịt:

– Anh đang làm gì thế?

Nghiêm Trạch mặt không đổi thu tay lại:

– Tôi đang tập một chút, để còn biết xoa đầu rùa.

(Đầu rùa: quy đầu....

hiếu hen)

Lê Hạo: “????”

Tập cái đó dễ khiến người ta nghĩ sai lầm nha.

Nghiêm Trạch nói:

– Tôi nói đầu rùa là đầu Bát Vương, đầu cậu chứa đầy phế liệu màu vàng đúng không?

– À...

Lê Hạo thở phào, anh suýt nữa tưởng Nghiêm Trạch bị tiềm quy tắc chó.

Mà Lê Hạo lại nghĩ, nếu có người thực sự muốn tiềm quy tắc Lê Hạo, với cái giá trị vũ lực của anh thì sớm đã trộm gà không thành còn mất năm gạo rồi, bị cho thẳng luôn... cậu nghĩ vậy cũng thấy yên tâm.

Xoa xoa nơi được Nghiêm Trạch sờ qua, Lê Hạo cảm thấy có hơi kỳ lạ, rồi lại cảm thấy tất cả đều rất đổi bình thường.

Rơi vào đường cùng, cậu đành phải nói sang chuyện khác. Cậu nói:

– Chuyện của Hướng tổng xong xuôi rồi sao? Bên đoàn phim thì cuối tuần sẽ khởi động máy, chỗ quay là biên cảnh để đồ, chủ yếu quay cảnh nữ chính đi theo nam ba lưu vong bắc vực.

Nghiêm Trạch xoa cằm:

– Biết rồi.

Anh cầm lấy cameras dúm vào người Lê Hạo.

– Cầm đi, quà của cậu.

Lê Hạo thụ sủng nhược khinh:

– Anh tặng tôi thật kìa!

Nghiêm Trạch hơi nghiêng đầu, ngay lúc Lê Hạo còn đang bận vuốt xoa thì lấy từ trong túi quần ra một thứ, nhét vào tay Lê Hạo:

– Cameras đó không phải là quà, cái này mới đúng.

Lê Hạo cúi đầu, lúc này mới phát hiện Nghiêm Trạch vậy mà đưa cho cậu một túi gấm nho nhỏ.

Túi gấm màu hồng mạ vàng nhẹ nhàng tản ra mùi hương thoang thoảng, trên túi thêu hai chữ rồng bay phượng múa: Bình an.

Lê Hạo vô cùng vui vẻ: Nghiêm Trạch vậy mà tặng cho cậu một khối thần phù*

(theo kinh nghiệm đọc đam ý lộn tiên hiệp nhiều năm tui cũng không biết giải thích nó thế nào, do đọc quen đời, chắc là tấm bùa thiêng).

Nghiêm Trạch quay mặt đi:

– Bên đó có một đạo quán nổi tiếng, trùng hợp tôi có quen đạo chủ của quán đó, tiện tay cầm cho cậu thôi.

Anh không biết Lê Hạo thích gì, chỉ có thể theo linh cảm bản thân mua cho Lê Hạo.

Lê Hạo ngân dài âm, vô cùng ý tứ mà “aaaaaaa” một tràng.

Nghiêm Trạch suýt nữa không nhận được.

(nhìn cái này là nhìn không xấu hổ ó nhan, cho mấy má thích nghĩ bậy)

– À mà nè,

Giống như chợt nhớ ra cái gì, Lê Hạo lại hỏi:

– Ủa anh không phải tổ tông của đạo sĩ sao? Máy thứ như thần phù này, anh làm là được mà.

Cậu nhớ rõ thân phận của Nghiêm Trạch là thần sử, vậy hẳn là giống như đạo tổ vậy mà?

Nghiêm Trạch co rút khóe miệng:

– Tuy huyền thuật và đạo thuật đều là nhánh của đạo Nho chính thống, nhưng huyền thuật sư và đạo sư là hai khái niệm khác nhau đấy. Hơn nữa,

anh kéo dài.

– Cậu muốn tôi viết bùa cho cậu ư? Đồng chí Lê Hạo này, tôi khuyên cậu đừng có mà được voi đòi tiên, tôi còn chưa quyết định đâu.

Vòng qua Lê Hạo, Nghiêm Trạch cảm thấy anh vì cậu mà đi cầu bùa thật giống thiếu năng trí tuệ.

Có phải anh bị ảnh hưởng bởi chỉ số IQ của Lê Hạo không?

Rõ ràng là Lê Hạo thích anh, anh phải suy nghĩ rất lâu mới cảm thấy tiếp nhận Lê Hạo là một việc không tệ, còn cố ý chuẩn bị quà cho cậu. Kết quả ra sao, cứ như anh còn để bụng hơn cả Lê Hạo vậy.

Nghiêm Trạch không hiểu sao có chút buồn bực.

Thấy anh không thèm nhìn mình, Lê Hạo ngơ ra không biết cậu lại đập phải lòi chỗ nào, cậu vội hỏi:

– Khoan khoan, anh nói quyết định là quyết định cái gì?

Nghiêm Trạch đi tới trước bể Bát Vương, nâng chú rùa này giờ đâm đầu vào nắp nhưng mãi không thể thoát ra.

Anh đặt chú rùa không ngừng làm nũng trong lòng bàn tay, câu được câu không vỗ nhẹ đầu Bát Vương.

– Ý trên mặt chữ đấy. Lúc tôi đi với tên họ Hướng có nhắn với cậu mà. Chuyện cậu nói tôi đã nghĩ kỹ, bây giờ, tôi sẽ cho cậu một câu trả lời thuyết phục.

Nghiêm Trạch nói vậy.

Lê Hạo có hơi khó hiểu, sau khi tự hỏi một lát mới có thể lĩnh hội hàm ý của Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch—

Là đang nói về chuyện làm anh em với cậu sao?!

Lê Hạo vô cùng hưng phấn.

— Anh nói vậy thì là vậy đi.

Lê Hạo hưng phấn, lại hơi chút khấn trương nói lấp:

— Tôi.... chuyện đó, aizz..... về chuyện đó....

Nghiêm Trạch thở phào.

.... Hỳ vọng sau này anh sẽ không phải hối hận, anh nghĩ.

Hai người đồng thời mở miệng, hai lời nói khác ý nói ra ý muốn trong lòng.

— Tôi quyết định ở ở một chỗ với cậu.

— Anh đồng ý làm anh em tốt của tôi?!

Sau khi nói xong, Nghiêm Trạch và Lê Hạo đều ngây ngẩn cả người.

Bát Vương nằm im trong tay Nghiêm Trạch, hất nước vào mặt Lê Hạo.

— Làm anh em tốt?

Nghiêm Trạch nhăn mày.

Lê Hạo bị chấn động mạnh:

— A-anh nói ở một chỗ với tôi là ý gì.....

Sắc mặt Nghiêm Trạch biến vi diệu:

– Lê Hạo, cậu đang trả thù tôi, định đùa giỡn tôi hả?

Lê Hạo gấp muốn chết:

– Không có, tôi không có! Từ từ, anh nói là ở một chỗ, có có phải là thứ tôi đang nghĩ không, ở bên nhau ấy?

Lê Hạo sợ hãi mau mắn giải thích.

– Tôi nghĩ... tôi nghĩ, tôi tưởng anh nghĩ chuyện làm bạn với tôi! A Trạch, tôi có nói với anh rồi mà, tôi là... là... thằng nam sắt thép, sao lại là gay được!

“.....”

Nghiêm Trạch không nói.

Chỉ là, sắc mặt anh xanh mét.

56. Chương 56: Bye Bye Ngài

Thấy Nghiêm Trạch không nói nên lời, Lê Hạo vô cùng bối rối. Cậu không nghĩ nghĩ chuyện Nghiêm Trạch dẫn đo bấy lâu lại là chuyện ở cùng một chỗ với cậu! Lê Hạo biết Nghiêm Trạch đã từng hiểu lầm cậu thích anh, nhưng rõ ràng cậu đã giải thích rồi mà, nói thẳng cậu là thẳng nam rồi mà?

Vì sao Nghiêm Trạch lại tiếp tục hiểu lầm thía?!

Lê Hạo cẩn thận nhớ lại những chuyện của mấy ngày hôm trước lúc cậu và Nghiêm Trạch còn yên bình sống chung.

Sau khi nhớ lại cẩn thận, cậu bị dọa cho mồ hôi lạnh ra ướt áo.

Cậu trao đổi với Nghiêm Trạch, tất cả đều như nước đổ đầu vịt vậ, cậu tự cho là hiểu được ý của Nghiêm Trạch, không cảm thấy có gì không đúng; còn Nghiêm Trạch cũng vì thế, hiểu lầm chồng chất hiểu lầm.

Lường biếng (*giải thích*) sẽ khiến cho mọi thứ biến chất.

– Tôi.... chuyện đó, tôi....

Lê Hạo hoảng loạn biện giải, nhưng mặc cậu áp úng nửa ngày, cậu vẫn không biết bản thân nên nói gì mới tốt.

Còn Nghiêm Trạch....

Anh vẫn giữ nét mặt âm trầm, mặt không đổi nhét Bát Vương vào túi áo, sau đó nhắc hành lý bên cạnh, không thèm quay đầu đi ra, chuẩn bị rời khỏi nhà trọ của Lê Hạo.

– A Trạch!

Mồ hôi lạnh trên trán Lê Hạo chảy xuống.

– Anh nghe tôi giải thích đã! Tôi thật sự không biết anh sẽ hiểu lầm như vậy. Chúng ta không phải trước nay vẫn là tình huynh đệ cứng như vàng 24K sao, sao anh lại....

Nghiêm Trạch cười lạnh:

– Ý cậu là trách tôi tự mình đa tình?

Lê Hạo nói không ra lời.

– Ha ha.

Giữa cột cong khoe môi, Nghiêm Trạch chỉ cảm thấy bản thân thật buồn cười.

– Thăng nam, thăng nam! Lê Hạo cậu đúng đệt thiếu năng trí tuệ.

Cái này gọi là gì?

Thiên đạo luân hồi sao? Trước kia anh giỡn gạt Lê Hạo, nay phong thủy xoay chuyển, đã đến phiên Lê Hạo trên lại anh.

Nghiêm Trạch giữ ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chăm Lê Hạo.

Lê Hạo tự biết đuối lý, cũng không dám nói tiếp, hỉ đành cứng ngắc nuốt nước bọt.

– Bên đoàn phim tôi sẽ tự đi, hai ngày nữa cậu sắp xếp cho tôi một người trợ lý mới, để người đó theo tôi là được.

Nghiêm Trạch xoay người, lập tức bước chân khỏi cửa nhà trọ.

Lê Hạo luống cuống rồi.

– Khoan đã, anh tại sao lại đi?

Nghiêm Trạch không thèm quay đầu lại:

– Không đi thì làm sao? Bây giờ tôi không muốn nhìn mặt cậu.

– Nhưng mà hợp đồng —

Đáp lại cậu là tiếng cười lạnh.

– Cậu yên tâm, tôi đã nói rồi, bên đoàn phim tôi sẽ tự đi. Nếu đã ký hợp đồng với cậu, lại cộng thêm hiệp nghị với Lê Chính Thù, cậu cứ yên tâm trước khi công việc của cậu lên quỹ đạo, tôi sẽ không bỏ đi.

Một anh còn nghĩ, Lê Hạo khác với những người khác. Kết quả có lẽ từ đầu trong mắt Lê Hạo anh chỉ là một cộng cố cứu mạng cậu ta thôi.

Tuy quan trọng, nhưng cũng chỉ là một công cụ.

Lê Hạo ngay cả suy nghĩ muốn bóp chết mình cũng có luôn.

– Ý tôi không phải thế.

Cậu vội tiến tới, muốn giữ lại Nghiêm Trạch đang đi xa dần.

– Ý của tôi là... Anh xem, hiểu lắm đều được phá giải hết rồi, đó là chuyện tốt mà? Anh xem, anh thắng, tôi thắng, mọi người vẫn có thể hòa bình làm anh em, tại sao phải khiến mọi chuyện phức tạp lên....

(đoạn này... ầy không phải lỗi của em nó, nhưng tra thiệt)

Cậu còn chưa nói xong, Nghiêm Trạch đã nâng tay, trước tiếp hất tay Lê Hạo.

– Cút mẹ nó anh em đi.

Nghiêm Trạch cười châm chọc.

– Lê Hạo, lão tử đệ anh em nhà cậu.

Lê Hạo vội nói:

– Tôi là con một, tôi không có anh em.

Nghiêm Trạch không thèm nhìn lại nữa, bỏ đi thẳng.

Lê Hạo ghen lời, cậu vô thức vuốt ve túi gấm trong tay, vẻ mặt mờ mịt.

Sao mọi chuyện lại thành như vậy?

Lê Hạo không hiểu.

Hơn nữa.

Lê Hạo kiệt sức ngồi xõm đất.

Cậu xoa xoa lồng ngực mình, không hiểu tại sao, ngay lúc Nghiêm Trạch rời đi, nơi này lại vô cùng đau đớn.

(chỉ là em nó ngốc quá thôi)

—

Sau khi ra khỏi nhà, được gió thổi nguội đầu, Nghiêm Trạch mới bình tĩnh lại.

Anh đáng ra nên biết sớm hơn.

Mọi chuyện đều là thiên ý, thay vì cứ vì những việc nhất định không thành mà tổn sức, hãy cứ tận hưởng lạc thú trước mắt, được sao thì được.

Kéo hành lý, Nghiêm Trạch trấn an Bát Vương giẫy dụa trong túi mình, tựa hồ như muốn đi tìm Lê Hạo, sau đó rút điện thoại, gọi cho Hướng Di Lâm.

– Xin chào, có phải là Hướng tiên sinh không?

Giọng điệu Nghiêm Trạch vô cùng bình thản.

– Chuyện anh nói với tôi, nếu chỉ là một vật tượng trưng, tôi đồng ý gia nhập, nhưng điều kiện là anh phải thực hiện chuyện đầu tư anh đã nói với tôi, cho tôi tiến vào một bộ phim tôi thích. Mặt khác, anh có thể sắp xếp cho tôi một phòng khách sạn được chứ?

– Sắp xếp khách sạn làm gì ư? Không có gì cả, chỉ là hiện giờ tôi thiếu chỗ ở.

– Ủ? Địa chỉ để anh tới đón ư? Được rồi....

Nghiêm Trạch vừa đi ra khỏi khu nhà trọ, vừa báo địa chỉ cho Hướng Dĩ Lâm.

Anh đứng ở cửa khu đợi không lâu thì Hướng Dĩ Lâm cưỡi con siêu xe vô cùng tao bao chạy tới. Hạ cửa sổ xuống, Hướng Dĩ Lâm còn cố tình biểu hiện một chút, đưa tay vuốt tóc, khí phách sừng sững nói:

– Lên xe.

Nghiêm Trạch nhìn mép tóc càng ngày càng cao của hắn: “....”

Tên Hướng Dĩ Lâm này không sợ trắng niêm sớm trọc à.

Nhún vai, Nghiêm Trạch đưa tay mở cửa xe, ngồi vào trong.

Ngay lúc anh mang dây an toàn, cũng có một người chạy tới.

– A Trạch!

Lê Hạo ngồi gốc trong nhà trọ một lúc mới kịp hồi hồn, vội chạy đuổi theo Nghiêm Trạch, muốn đưa anh vừa mới phân rõ giới hạn quay về. Nhưng cậu vừa ra thì đã thấy Nghiêm Trạch lên xe Hướng Dĩ Lâm. Nhất thời, tâm Lê Hạo lạnh ngắt, Nghiêm Trạch thật sự muốn tách ra.

– Từ từ đã... anh chờ chút! Chuyện gì cũng có thể từ từ mà! Anh nếu thật muốn cong, thì chúng ta... cũng không phải không thể..... anh cho tôi chút thời gian xây dựng tâm lý đã....

Nghiêm Trạch hạ cửa kính.

Lê Hạo vui quá đổi, cứ tưởng Nghiêm Trạch hồi tâm chuyển ý.

Ai ngờ—

Nghiêm Trạch vươn tay trái ra, sau đó....

Dựng thẳng ngón giữa lên.

Nghiêm Trạch cười lạnh nói:

– Cậu vẫn nên đi kiến thiết thành em cậu đi

Lê Hạo: “....”

Hướng Dĩ Lâm là người ngoài, hoàn toàn không biết tình huống giữa Nghiêm Trạch và Lê Hạo là gì, nhưng mắt thấy Nghiêm Trạch hình như rất ghét Lê Hạo, Hướng Dĩ Lâm đang cố ý lấy lòng Nghiêm Trạch bèn không bỏ qua cơ hội, học bộ dáng Nghiêm Trạch, mắng Lê Hạo một tiếng “Cút”, rồi trực tiếp khởi động xe chạy vút đi.

Ăn một mặt khối Lê Hạo: “....”

Đáng giận!

Thấy Nghiêm Trạch chạy theo người khác, cậu khó chịu muốn chết, khối nói có bao nhiêu buồn rầu.

57. Chương 57: Việc Cần Lưu Ý

Trên xe.

Nghiêm Trạch được gió làm lạnh đầu, cuối cùng cũng bình tĩnh xuống.

Anh nghĩ cẩn thận, thật ra chuyện hiểu lầm này thật ra cũng không phải là do Lê Hạo. Lúc trước khi hiểu lầm, Lê Hạo đã giải thích với anh. Chỉ là biểu hiện của Lê Hạo quá mức mập mờ, sau khi làm sáng tỏ anh vẫn một lần nữa hiểu lầm.

Tuy biết không phải lỗi của Lê Hạo, nhưng Nghiêm Trạch vẫn không thoải mái.

Đối xử với anh tốt như vậy, ngày nào cũng bày ra bộ dáng không nở xa cách, còn nhắn mắt tin nhắn mập mờ.... tên Lê Hạo này....

Nghiêm Trạch mặt không đổi.

Chắc đó là kiểu thẳng nam hay làm.

Ngồi trước vô lăng Hương Dĩ Lâm: “...” Sao trong xe lạnh thế này, hẳn nhớ là không có bật điều hòa mà!

– Vậy phiền Hương tiên sinh tìm giúp tôi một khách sạn, hoặc là nhà trọ nào đó, mấy ngày sau tôi có lịch quay nên chỉ ở tạm mấy ngày thôi.

Tay nâng trán, đáy lòng yên lặng lặp lại người không cần ta thì ta cũng không cần, Nghiêm Trạch quyết định ném chuyện của Lê Hạo qua một bên.

– Với năng lực của Hương tổng, tôi nghĩ chuyện đó không khó?

Anh đã biết rõ ý trời khó trái, nếu Lê Hạo thật sự không thích anh, mọi chuyện đều do anh hiểu lầm, thì anh cũng sẽ không cưỡng cầu.

Dù sao với Nghiêm Trạch mà nói, cô độc một người hay có người bầu bạn cũng chẳng khác gì nhau.

Chẳng qua Lê Hạo có thể thoải mái cho qua, nhưng anh lại không thể.

Tóm lại cứ quay phim đi.

Nghiêm Trạch cân nhắc chuyện sau này.

Cũng chẳng khác lắm, anh ký với Lê Hạo cũng vì có hiệp nghị với cha cậu. Ngay từ đầu Nghiêm Trạch đã định sớm nâng phòng làm việc của Lê Hạo lên, sau đó giải ước, tạm biệt cậu, quay về rạp hát nhỏ sống nốt cuộc đời còn lại.

Bây giờ.... cũng chỉ là đi đường vòng xa hơn một chút.

Nghe anh nói, Hương Dĩ Lâm suy nghĩ ba giây, sau đó nói:

– Nghiêm Trạch, anh là minh tinh mà nhỉ.

Nghiêm Trạch sửa lại:

– Tôi là diễn viên.

Gọi diễn tinh đúng hơn.

– Cũng chả khác mấy, diễn viên với minh tinh đều là nhân vật của công chúng mà.

Hương Dĩ Lâm lại nói:

– Người lúc trước hẳn là đại diện của anh đi? Tuy tôi không biết tại sao hai người cãi nhau, nhưng.... nếu tìm khách sạn hoặc nhà trọ, tính an toàn sẽ không bảo đảm đâu.

Nghiêm Trạch nhú mày:

– Ý anh là?

Hương Dĩ Lâm nói:

– Nếu bị phóng viên chụp được anh bỏ đi, sau đó tung tin Nghiêm Trạch cãi nhau với người đại diện, có phải rất bất lợi với anh không? Khu nhà kia thì còn có thể đảm bảo tính bí mật, nhưng bên ngoài này...

Nghiêm Trạch trầm tư, Hương Dĩ Lâm nói không sai, nếu bị người khác biết anh cãi nhau với người đại diện, tuy anh nổi thì nổi thật, nhưng vì tin này thì phòng làm việc của Lê Hạo không những không nổi mà còn bị ác danh ức hiếp nghệ nhân.

– Vậy nên?

Nghiêm Trạch hỏi.

Hương Dĩ Lâm tỉnh táo nói:

– Anh muốn đi tới biệt thự của tôi ở Bùi thị không?

Gần quan được ban lộc, anh em cùng chiến đấu. Hắn không tin dưới sự tấn công của mình và Hương Tây Đông, còn không thể khiến Nghiêm Trạch đổi ý.

Tướng tượng Đạo hiệp cuối cùng cũng có được nhóm người bảo thủ, có thể làm Đạo môn hưng thịnh lại, đi lên đỉnh cao nhân sinh, hoàn thành tâm nguyện của những bậc cha chú... Hương Dĩ Lâm trong lòng vô cùng kích động, ngay cả cái trán cũng bóng loáng hơn một chút.

Nghiêm Trạch:

– Không đi.

Hướng Dĩ Lâm: “.....” Trán của hắn ngay lập tức ảm đạm xuống.

Nghiêm Trạch lại nói:

– Tôi nhớ em trai của Hướng tiên sinh thích thôi, muốn bao dưỡng tôi đúng không? Tôi tới nhà ngài, thật có hơi không hợp.

Anh không phải loại người không biết giữ ý tứ như Lê Hạo đâu.

Hướng Dĩ Lâm nhanh chóng đá thẳng em mình ra khỏi gia phổ:

– Ai nói chứ! Tôi là con một mà! Hướng Tây Đông là ai, tôi chỉ biết Hướng Nam Bắc thôi!

Nghiêm Trạch: “....”

Hai người ở trên xe lờ qua tiếng lại. Sau một lúc cuối cùng tài nói không bằng người Hướng Dĩ Lâm cam chịu bại trận.

Hướng Dĩ Lâm lại lùi vài bước, nói nếu Nghiêm Trạch muốn đi quay thì sao không trực tiếp tới chỗ đoàn phim luôn. Dù sao bình thường đoàn phim trước khi quay đều sẽ công bố, Nghiêm Trạch đi vào trong đoàn phim không khó, tiện còn có thể mang danh cống hiến hết mình vì sự nghiệp, rất sớm đã tiến đoàn.

Lời nói của Hướng Dĩ Lâm làm Nghiêm Trạch lung lay, sau khi cân nhắc lợi và hại, Nghiêm Trạch đồng ý để cho hắn sắp xếp.

Rút điện thoại ra, trực tiếp nhấn một tin cho Lê Hạo này giờ vẫn liên tục gọi tới, sau đó trực tiếp tắt nguồn, không muốn để ý nữa.

Mà bên Lê Hạo nhận được tin nhắn....

Cậu vẽ mặt mờ mịt nhìn tin nhắn cuối cùng.

Nghiêm Trạch: Vậy thì thôi, tự mình đa tình là tôi sai, chúng ta làm bạn bè cũng được. Nhưng hiện tại tôi không muốn gặp cậu, chờ quay phim xong, chúng ta sẽ tiếp tục nói về chuyện này. Còn trợ lý, cậu đừng quản, tôi sẽ nhờ Hướng tổng.

Cái qq gì đây! Còn nữa, Nghiêm Trạch quen thân với tên Hướng tổng kia lắm sao, trước đây còn gọi là tên họ Hướng mà, sao nay đã Hướng tổng Hướng tổng rồi?

Lê Hạo buồn phiền vô cùng.

Cậu không nghĩ thông, vốn định gọi qua, hỏi rõ cuộc Nghiêm Trạch muốn gì. Nhưng lúc này Nghiêm Trạch đã tắt nguồn rồi, mặc Lê Hạo có gọi cỡ nào, thì vẫn chỉ nhận được thanh âm lạnh băng của máy móc thông báo bên kia đã khóa máy.

Tại sao cậu và Nghiêm Trạch lại tới bước này?

Lê Hạo buồn bực tới cực điểm.

Cậu âm thầm suy nghĩ, Nghiêm Trạch hiểu lầm bản thân, có lẽ là vì anh ấy là gay kín, cho nên “tình anh em” của cậu mới bị hiểu lầm. Chỉ là Lê Hạo sống hơn hai mươi năm trời, chưa từng nghĩ tới chuyện đồng tính, lại biết thân biết phận mình EQ thấp. Ngay lúc này cậu không biết phải làm sao trở tay, phải làm sao để thay đổi tình huống xấu hổ này, quay về như trước đây.

Nếu cậu biết gay làm sao phân biệt được tình anh em với tình yêu thì tốt rồi! Lê Hạo nghĩ, chỉ cần cậu biết mà tránh, thì Nghiêm Trạch vẫn có thể vui vẻ làm bạn với mình.

Lê Hạo nghĩ vô cùng lạc quan.

Đáng tiếc cậu không biết nhiều gay, lại không muốn kể chuyện cho người lạ, lộ ra tính hướng của Nghiêm Trạch, vì vậy nhất thời cảm thấy vô cùng khó khăn.

Hơn nữa....

Lê Hạo nghĩ, có lẽ Nghiêm Trạch hiện giờ đang ở chỗ tên Hướng Dĩ Lâm đi? Lỡ mà tên đó lấy quyền thế, giúp Hướng Tây Đông theo đuổi Nghiêm Trạch thì phải làm sao giờ? Hơn nữa, lỡ mà tên Hướng Dĩ Lâm là gay thì sao?

Nghiêm Trạch là gay, Hướng Dĩ Lâm cũng là gay, gay + gay = cái gì?

Đây là cái đề tài c*t chó!

Không biết vì sao cứ tưởng tượng đến cạnh Nghiêm Trạch ở một chỗ với Hướng Dĩ Lâm, lộ ra biểu tình ôn nhu....

Lê Hạo cảm thấy như mắc phải xương, như bị đội mũ xanh vậy.

Sau khi tự hỏi, cậu cuối cùng cũng mặt dày, liên hệ một người đồng nghiệp.

— Lê Hạo chuẩn bị đi thỉnh giáo người này một chút về những lưu ý khi gay sống cùng thẳng nam.

58. Chương 58: Đọc, Suy Nghĩ

Tối.

Lê Hạo mang kính râm, lén lút ngồi trong một quán cafe. Quán cafe này là quán cafe tư nổi tiếng trong Bùi thị, bán tới ba giờ sáng, thường có người kinh doanh tới đây ngồi tới nửa đêm.

Ngồi trong quán cafe, Lê Hạo vẫn nghĩ về chuyện Nghiêm Trạch.

Bây giờ Nghiêm Trạch đang ở đâu?

Tên Hướng tổng kia sẽ sắp xếp chỗ ở cho anh chứ?

Nếu không, Nghiêm Trạch sẽ ở đâu đêm nay?

Lê Hạo nghĩ nghĩ, mạch não cũng bay tới tận sao Diêm vương —

Lúc Nghiêm Trạch đi anh liệu có mang đủ tiền không? Nếu không đủ phải lưu lạc đầu đường thì phải làm sao đây?

Nếu lỡ lúc anh phải lưu lạc đầu đường gặp phải lão đại xã hội đen thì sao?

Nếu bị tên lão đại đó bắt về ép yêu, mà ngay cả thủ hạ của tên lão đại cũng yêu phải Nghiêm Trạch thì làm sao giờ?

Não của Lê Hạo như bị lnb xâm nhập vậy.

Ngay lúc Lê Hạo còn mải mê miên man suy nghĩ, người đồng nghiệp cậu gọi cũng khoan thai tới trễ.

Sau một tiếng “Kính chào quý khách”, Lê Hạo nhìn về phía cửa, gặp được một tên đàn ông mặc quần trẻ, chân mang giày đế bằng, vô cùng tao bao đi vào quán.

Trên mặt người đó cũng mang kính râm cùng hiệu với Lê Hạo, người đó xoay đầu, nhìn một vòng xung quanh, thấy được Lê Hạo, đầu tiên làm bộ không nhận ra, làm bộ nhìn thêm hai vòng nữa mới chậm rãi xê dịch tầm mắt, dừng lại trên người Lê Hạo.

— Ai dà, Hạo ca, không ngờ sẽ có một ngày cậu gọi tôi đây.

Người đàn ông mặc quần da âm dương quái khí ngồi xuống đối diện Lê Hạo.

— Trước mặt Lê Hạo chính là người mà trong ngày đầu tiên tới đoàn phim htst Lê Hạo gặp, cũng từng cãi nhau, chính là người đại diện của Nguyên Sướng, Đào Hân.

Lê Hạo có hơi xấu hổ, đồng nghiệp oan gia, cậu với tên ẻo lả Đào Hân này vĩnh viễn không hợp nhau. Chỉ là người duy nhất cậu quen mà có vẻ gay cũng chỉ có mình Đào Hân, tuy ghét thì ghét, nhưng nhân phẩm không tệ, từ trước đến nay vẫn không ưa tạt nước đen người khác.

Quan trọng hơn mặt mũi, Lê Hạo nghĩ, vẫn là tìm cách để Nghiêm Trạch quay về vẫn hơn. Vậy nên cậu cũng chỉ đành chai mặt đi hỏi Đào Hân.

Lê Hạo mặt dày nói:

– Đào ca anh nói gì vậy, đều là đồng nghiệp cả mà, tám trăm năm trước vẫn còn là người một nhà cả.

Đào Hân thâm tiếc rẻ bộ móng mới làm của mình, coi Lê Hạo như không tồn tại.

– Nói đi, rốt cuộc cậu tìm tôi làm gì? Chẳng lẽ cậu muốn để Nguyên Sướng nhà tôi hợp tác với tên nghệ nhân của phòng làm việc cậu à? Tôi nói nhé, mơ đi! Nguyên Sướng nhà tôi đang hot, cậu không trèo cao nổi đâu.

Lê Hạo nhấn nhẹn:

– Không phải chuyện hợp tác.

Đào Hân liếc nhìn cậu:

– Vậy là chuyện gì?

Lê Hạo xoa mũi nói:

– Là vậy, tôi có một người bạn, cậu ấy gần đây gặp chuyện khá phiền não. Tôi cảm thấy anh sẽ có cách, nên mới thỉnh giáo anh một chút.

Đào Hân hừ một tiếng.

Cái gì, mấy chuyện mở đầu bằng câu “tôi có một người bạn” hầu hết đều là nói mình thôi.

Hắn cũng không muốn nói toẹt ra, tiếp tục nói:

– Tiếp đi.

Lê Hạo ho khan:

– Là vậy, cậu ấy, bị một người bạn là gay hiểu nhầm, bạn của cậu ấy tưởng cậu ấy thích mình, bèn tỏ tình, nhưng bạn của tôi lại là thẳng nam, tất nhiên là... từ chối rồi. Sau đó bạn của tôi và bạn của bạn của tôi bắt đầu cãi nhau, bạn của tôi tất nhiên không muốn viển cảnh mỗi người một ngã với bạn của bạn tôi, muốn như ban đầu vậy ấy, một lần nữa làm bạn, vậy nên tôi muốn hỏi anh, phải làm sao, mới tốt đây?

Đào Hân buồn bực:

– Sao chuyện đó lại hỏi tôi?

Lê Hạo nói:

– Vì anh là gay mà.

Đào Hân kinh ngạc:

– Cái quần gì? Tôi gay? Cậu nói xàm gì vậy.

Hắn rút ví, mở ra dí vào mặt Lê Hạo.

– Mở to mắt chó của cậu ra nhìn đi, lão nương là thẳng nam! Thẳng nam có bạn gái, cậu nhìn bạn gái của tôi đi, đáng yêu vậy mà.

Lê Hạo: “.....”

Xấu hổ ghê.

Thu ví lại, Đào Hân trợn mắt nhìn Lê Hạo. Nhưng hắn cũng rất hứng thú với câu chuyện mà Lê Hạo kể, nên cũng không châm chọc nhiều.

Theo logic “Bạn của tôi thường là tôi”... Lê Hạo hẳn là bị một người bạn gay tỉnh tò? Đào Hân sợ rồi, có thể coi trọng tên Lê Nhật Thiên này, người kia mất hột nặng vậy!

Ho khan, Đào Hân lại hỏi:

– Hiểu nhầm? Khoan, theo tôi biết thì gay thường đều rất rạch ròi với thẳng nam mà, không bao giờ chủ động trêu vào thẳng nam đâu.... bạn của cậu sao lại bị hiểu lầm?

Lê Hạo buồn bực:

– Tôi cũng đâu có biết.

Đào Hân trầm tư một lát, mở miệng:

– Mặt khác, cậu có chắc là cậu.... bạn của cậu, thật sự không thích người kia sao? Lỡ là lưỡng tình tương duyệt thì sao?

Lê Hạo nói to:

– Sao có thể! Tôi là.... bạn tôi là thẳng nam!

– Trước khi mở kho báu, cậu vĩnh viễn sẽ không biết được bên trong có gì.

Đào Hân bắt đầu giảng triết học.

– Cũng giống như vậy, trước khi ở một chỗ với một thẳng đàn ông khác, cậu vĩnh viễn không biết cậu làm thẳng nam là thật hay giả, đó là cách xác định thẳng nam!

Lê Hạo: “....”

Đào Hân lại hỏi:

– Cậu.... bạn của cậu, có bao giờ nghĩ muốn ở cùng một chỗ với bạn của cậu ta không?

Lê Hạo đáp rất nhanh:

– Có chứ!

Cậu thân là người đại diện kiêm trợ lý của Nghiêm Trạch, không ở một chỗ với Nghiêm Trạch thì sao được.

– Nếu bạn của bạn của cậu muốn hôn bạn cậu một cái, bạn của cậu có cảm thấy ghê tởm, tát ngược lại không>

Lê Hạo vẫn không chút suy nghĩ mà trả lời:

– Không.

Nếu là Nghiêm Trạch, cậu sẽ không ghê tởm, hơn nữa dù có đánh cậu cũng đâu đánh lại Nghiêm Trạch đâu! Mà nếu tát thật, Lê Hạo cảm thấy sau đó hẳn là cảnh Nghiêm Trạch treo cậu lên đánh.

Thanh âm Đào Hân hơi run run:

– Vậy nếu bạn cậu thấy người kia ở cùng một chỗ với đàn ông khác, vậy bạn cậu liệu có thấy khó chịu không?

Lê Hạo trầm tư năm giây:

– Có.

Cứ nghĩ tới cảnh Nghiêm Trạch ở cùng lão đại xã hội đen và thủ hạ, cậu bất an khó chịu vô cùng.

– Được rồi, câu hỏi cuối cùng.... bạn cậu, có muốn lên giường với người kia không?

Lê Hạo ngây ngẩn:

– Lên giường? Không có khả năng.

Đào Hân giả sử một cảnh tượng:

– Làm gì mà không có khả năng, đàn ông mà, sinh lý thôi. Nếu người kia nói đêm nay thấy thật cô đơn, hoặc bạn của cậu cô đơn.... hoặc cả hai đều uống say, rồi say rượu loạn tính...

Lê Hạo sửa lại:

– Sau khi say thì không cứng được đâu, mấy bộ phim nói say rượu loạn tính là nói sai đó.

Đào Hân:

– Giang tình(1) cảm mến!

Lê Hạo ngậm mồm, sau đó còn thật sự tự hỏi về chuyện Đào Hân nói. Cậu ngập ngừng tưởng tượng ra cảnh lên giường với Nghiêm Trạch, thật sự hơi khó — chủ yếu là vì Lê Hạo không thể tưởng tượng nổi bộ dáng trên giường của Nghiêm Trạch. Tuy tính của Nghiêm Trạch đúng là hơi xấu, nhưng mặt lúc nào cũng một bộ lãnh đạm, làm Lê Hạo khó xuống tay.

Ánh mắt Đào Hân nhìn Lê Hạo tràn ngập thương hại: Thằng nam bình thường không ai muốn lên giường với đàn ông đâu, còn bày đặt hỏi lên hỏi xuống.

– Câu hỏi đó hơi khó.

Lê Hạo nói.

– Để tôi về nghĩ lại, bây giờ tôi chưa thể trả lời được. Nhưng mà nếu A Trạch... à không, nếu bạn của bạn tôi với bạn tôi lên giường, nếu không có lý do rõ ràng, tôi nghĩ bạn tôi có lẽ sẽ không từ chối.

– Được rồi, không sao.

Cái gọi là vui vẻ đều là từ sự đau khổ của người khác cả thôi. Đào Hân kiềm chế niềm sung sướng khi người khác gặp họa nói:

– Vậy đi, cậu cứ về nghĩ đi, nghĩ xong... nhớ nhắn cho tôi! Bên Nguyên Sướng còn có việc, tôi cũng không tiện ở lại nữa.

Đào Hân lấy cổ, hần sắp không nhịn được cười rồi.

– Được rồi.

Lê Hạo gật đầu.

Chờ Đào Hân vọt ra khỏi quán cafe tìm nơi không người cười như điên, Lê Hạo bản thân trong quán lúc này mới hốt hoảng đứng lên, một mình đi về nhà trọ.

Cách xác định thẳng nam?

Cậu hoài nghi nhân sinh.

Chẳng lẽ không chỉ Nghiêm Trạch là gay, cậu, bản thân cậu không lẽ cũng là gay sao?

Vậy....

Cậu, liệu có thể, có thể hơi, hơi—

Thích Nghiêm Trạch?

Nói cách khác, tại sao Nghiêm Trạch lại hiểu lầm?

Rạng sáng, ngay lúc Lê Hạo còn rối rắm không rõ, Đào Hân thân là quần chúng ăn dưa không chê dưa nhiều vô cùng bắt lương đưa cho cậu một trang truyện sex, nói cậu tưởng tượng thành đó là bạn cậu và bạn của bạn cậu, nhờ đó tưởng tượng một chút cảnh tượng hai người lên giường.

Trang Đào Hân đưa không biết hấn mò đâu ra, mà ra truyện SM, cảnh thịt thà ngon nghề, vô cùng hương diễm. Tuy nhân vật công trong truyện tính cách có hơi khác Nghiêm Trạch, nhưng tính S thì vô cùng tương tự, sở thích xấu xa vô cùng.

Truyện sex không dài, rất nhanh Lê Hạo đã xem xong.

Sau đó.

Tối hôm đó.

Sau thời kỳ dậy thì, từ lâu đã không còn phải giặt quần lót nữa, Lê Hạo một lần nữa nhớ lại cảm giác thanh xuân.

Ánh mặt trời ủa vào.

Đón ánh nắng, Lê Hạo một bên giặt quần lót, một bên nghĩ —

Cậu.

Bây giờ.

Có thể như game RPG, quay về thời điểm mà Nghiêm Trạch mới về được không, chơi lại?

(1) Giang tinh: chỉ người thường thích nói lớn, cổ tình cãi lại khi tranh luận

59. Chương 59: Ba Tên Sa Điêu

Bộ phim Nghiêm Trạch nhận có tên là Hoàng Vũ , là cải biên từ một bộ tiểu thuyết nữ cường.

Vai anh đảm nhận là ánh trăng sáng mà nữ chính từ theo đuổi, nhưng kết cục là trăng niên sớm thệ, vô cùng đoản mệnh.

Giữa lúc tiến hành quay, đoàn phim bình thường để cho tiện thì sẽ quay phim theo địa điểm và phân đoạn của diễn viên, chứ không quay theo tuyến thời gian. Phần diễn của Nghiêm Trạch chủ yếu tập trung đoạn nữ chính bị lưu đầy nơi biên ải, theo như sắp xếp của đoàn phim, thêm việc cân nhắc lịch của một diễn viên phụ quan trọng khác, nên phân đoạn này được chọn quay đầu tiên.

Vì vậy khi Nghiêm Trạch lên máy bay riêng của Hướng Dĩ Lâm tới biên cảnh phương Bắc quay, đoàn phim còn đang túi bụi dựng lều trại.

Ngoài Nghiêm Trạch thì chưa có diễn viên nào tới cả, tất cả chỉ có bộ phận phụ trách dựng cảnh cùng nhân viên bộ đạo cụ bận rộn công tác chuẩn bị những khâu cuối cùng trước khi quay tại cổ địa Khẩn La Mật.

Phương bắc rét lạnh, cộng với bây giờ đã là mùa đông, càng lạnh muốn chết, ngay cả Nghiêm Trạch dù đã mặc áo dày, bên trong còn vô số túi sưởi mà vẫn bị lạnh tới sun ***.

Anh bắt tay vào làm việc, đi vòng quanh trường quay, chuẩn bị làm quen với tình huống quay.

Đi chưa tới năm phút, Nghiêm Trạch gặp được người quen.

Anh đi tới, nói:

– A! Cậu là Tiểu Triệu đúng không, sao cậu lại ở đây?

Nghe vậy, người trẻ tuổi đang vội vàng cùng với nhóm đồng nghiệp dựng bảng sáng vội quay đầu lại. Chờ tới khi nhận ra người tới là Nghiêm Trạch, hắn ta cười, hơi khiêm nhường nói:

– Hóa ra là Nghiêm Trạch tiên sinh! Tôi trước có coi danh sách diễn viên, tuy biết anh cũng tham gia nhưng không ngờ anh tới sớm như vậy.

Hắn ta nhìn xung quanh.

– Bảng sáng còn chưa dựng xong, diễn viên khác có lẽ hai ngày nữa mới tới.

Người trò chuyện với Nghiêm Trạch chính là người từng tham gia vào đoàn hậu cần của Hơi thở sinh tồn, Tiểu Triệu.

Sau khi nói với Nghiêm Trạch hai câu, Tiểu Triệu mới kinh ngạc hỏi:

– A đúng rồi, Nghiêm Trạch tiên sinh, đại diện Lê đâu rồi?

Nghiêm Trạch qua loa đáp:

– Lê Hạo cậu ấy bận công việc, lần này không thể đi cùng,

– Vậy à.

Tiểu Triệu không nghi ngờ, chỉ nhìn xung quanh Nghiêm Trạch, Nói chung nghệ nhân hễ đi ra ngoài thì thường sẽ mang theo ha ba trợ lý để sai vặt, nếu nổi tiếng chút, có vài nghệ nhân còn phô trương mang theo cả một đoàn hậu cần nữa. Nếu Lê Hạo bận không thể theo, vậy Nghiêm Trạch hẳn là phải mang theo một vài trợ lý chứ nhỉ.

– Đại diện Lê sắp xếp cho anh mấy trợ lý thế —

Hắn còn chưa nói xong, đã tắt tiếng.

Tiểu Triệu chỉ chỉ người nào đó vẫn ngồi xổm không xa:

– Đó không phải là... Hường đại sư à?

Lúc này Hường Tây Đông đang bận ngồi xổm trên đồng tuyết nghịch tuyết. Cậu ta một tay cầm bóng tuyết, tay còn lại thì sờ bóng tuyết, một bộ dáng trẻ con ngây thơ. Tiểu Triệu có tham gia kỳ ba của Hơi thở sinh tồn, tất nhiên biết tới vị đại sư này.

– Nghiêm Trạch!

Hường Tây Đông hưng phấn quay đầu gọi lớn.

– Tuyết! Anh nhìn đi! Trời ạ, tuyết thật đó! Lần đầu tiên tôi thấy tuyết đó, tôi chạm vào tuyết nè!

Tiểu Triệu: “.....”

Nghiêm Trạch ngoái đầu đi, kiên quyết không thừa nhận mình quen cái loại thiếu năng trí tuệ Hường Tây Đông.

Tiểu Triệu kinh ngạc:

– Sao Hường đại sư lại thành trợ lý của anh vậy?

Nghiêm Trạch ho khan:

– Chuyện dài lắm.

Trước, anh chấp nhận cho Hường Dĩ Lâm sắp xếp máy bay riêng, Hường Dĩ Lâm tiền trăm hậu tấu nói cho anh, hẳn đã sắp xếp xong chuyện trợ lý, trợ lý bây giờ đang ở bên đoàn phim, anh cứ yên tâm.

Nghiêm Trạch không ngờ, khi anh tới đoàn phim, mới phát hiện người ra đón anh lại là Hường Tây Đông.

Tuy anh không thích khi để Hường Tây Đông người vốn kêu gào muốn bao dưỡng làm trợ lý mình, nhưng dù sao cũng là Hường Dĩ Lâm mang tới, Nghiêm Trạch cũng không tiện trực tiếp đuổi về. Nên anh chỉ có thể tạm chấp nhận Hường Tây Đông làm trợ lý.

Nhưng Hường Tây Đông thân là thanh niên sống ở đất liền khí hậu nhiệt đới, nửa đời chưa từng gặp qua tuyết nhiều như vậy.

Mặc dù hồ Caroth cũng có, nhưng chỉ là một lớp tuyết mỏng, không thể nào chơi cầu tuyết được.

Vì vậy từ lúc tới đoàn phim, Hường Tây Đông liền vô cùng hưng phấn.... chơi cầu tuyết.

Nghiêm Trạch nhún vai, không nhìn Hường Tây Đông, tiếp tục đi thăm thú đoàn phim.

Trong phim, vai diễn của Nghiêm Trạch có rất nhiều cảnh đánh nhau, làm cho người vốn thích ra tay như Nghiêm Trạch rất ngứa ngáy, thật sự muốn đánh thật đao thật. Tuy anh là huyền thuật sư, nhưng thể năng cùng với kỹ thuật đánh đấm anh chưa từng bị suy giảm, nên công phu không tệ, rất ngược với vẻ ngoài.

Nếu muốn tự mình ra trận, thì phải xét một chút về sân bãi.

Nghiêm Trạch dầm dẫm chân, tuyết dưới chân tuy xốp, nhưng lại chắc vô cùng, cho dù có mạnh đạp một cái, cũng nhiều lắm hiện ra dấu chân, không cách nào dẫm sụp tuyết.

Khoan.

Dấu chân?

Nghiêm Trạch lúc này mới để ý, cách anh không xa vô duyên vô cớ xuất hiện một chuỗi dấu chân bám sát dấu chân của anh với Hường Tây Đông.

Dấu chân đó tới chỗ dựng bảng sáng thì dừng lại.

Nghiêm Trạch co rút khóe miệng.

— Không đúng, là hai dấu chân, chỉ là dấu chân người sau lại dẫm lên dấu chân của người trước, chỉ là anh không phát hiện.

Là hai tên sa điều nào dám theo dõi anh?

Nghiêm Trạch nhăn mày.

—

Sau bảng sáng.

– Má! Ủa cậu không phải là cái người hôm bữa à, sao lại ở đây?

Trốn sau bảng sáng, Hường Dĩ Lâm phòng Nghiêm Trạch phát hiện nghi ngờ hỏi.

Hắn tự biết Nghiêm Trạch có hơi cảnh giác với anh, một lòng muốn lừa Nghiêm Trạch, Hường Dĩ Lâm đã làm đầy đủ chuẩn bị rồi.

Và chuẩn bị đó không có gì ngoài lấy lòng Nghiêm Trạch. Hắn nhân cơ hội Nghiêm Trạch cần trợ lý, đưa thằng em Hường Tây Đông tới cho Nghiêm Trạch sai khiến, để Hường Tây Đông tiếp tục lừa Nghiêm Trạch.

Chỉ là dặn Hường Tây Đông kĩ lắm rồi, nhưng Hường Dĩ Lâm vẫn không yên lòng đích thân tự mình tới đây.

Lấy cái tính chó của Hường Tây Đông đồng tính quên cả thân tình này.... Hắn cứ cảm thấy lần này thằng em đồng đội heo không những không làm được gì, còn tăng độ khó khả năng thuyết phục Nghiêm Trạch.

Nghĩ như vậy, Hường Dĩ Lâm ôm nỗi băn khoăn đi theo dõi Nghiêm Trạch, tránh ở chỗ xa quan sát tình huống của Nghiêm Trạch với Hường Tây Đông.

Nhưng mà hắn không ngờ, vừa mới phát hiện nơi núp tuyệt hảo như sau bảng sáng, thì đã có người chiếm trước.

— người bị hỏi không ai khác, chính là người được Đào Hân xúi vợi vàng chạy tới chỗ này, chuẩn bị cứu vớt mối quan hệ với Nghiêm Trạch, Lê Hạo.

Lê Hạo xấu hổ vãi.

Cậu nên nói gì đây?

60. Chương 60: Phạt Hệ Ngộ Đạo

Lê Hạo với Hướng Dĩ Lâm hai người mắt to trừng mắt nhỏ, mà đằng trước bảng sáng Nghiêm Trạch cũng không thềm để tâm hai người này là gì nữa. Tuy không biết ai theo dõi anh, nhưng Nghiêm Trạch suy nghĩ, có lẽ hai người đó là phóng viên cắm chốt ở đoàn phim.

Đoàn phim vẫn còn đang trong giai đoạn dựng lều, nhưng bảo an thì đã có, cho dù hai tên phóng viên đó có thể chụp được cái gì, thì cũng sẽ bị bảo an tịch thu thôi.

Nghiêm Trạch hoàn toàn không ngờ Lê Hạo một lòng muốn vẫn hỏi với Hướng Dĩ Lâm không an lòng sẽ chạy tới tận đây, nên anh ném chuyện phóng viên ra khỏi đầu, tiếp tục đi quanh đoàn phim, thường thường ra tay giúp đỡ nhân viên dựng bảng sáng.

Bảng sáng vẫn chưa dựng xong, nhưng đã tới chạng vạng, Nghiêm Trạch tính toán đi tới nhà nghỉ do đoàn phim sắp xếp nghỉ tạm, thuận tiện đọc lại kịch bản.

Thấy Nghiêm Trạch chuẩn bị bỏ cửa chạy lấy người, vẫn một mực ngồi nghịch tuyết, Hướng Tây Đông đột nhiên tỉnh cả người, vội đứng lên chạy tới trước mặt Nghiêm Trạch.

Cậu ta mặt dày hỏi:

– Nghiêm Trạch, anh tối nay định ngủ ở đâu?

Nghiêm Trạch không mang theo hành lý, trên người chỉ có một va li, lúc này vẫn còn để trên xe Hướng Tây Đông, bởi vậy nên sau khi xuống máy bay anh không trực tiếp tới nhà nghỉ mà còn phải lượn qua đoàn phim. Lúc này Hướng Tây Đông hỏi, anh không biểu cảm nâng mắt, từ tốn nói:

– Tôi ở đoàn phim là được.

– Vậy sao được, Hướng Tây Đông vỗ ngực.

– Bên đoàn phim rất bất tiện, tôi thuê cho anh khách sạn —

Nghiêm Trạch từ chối:

– Không cần.

Hướng Tây Đông lấy lùi làm tiến:

– Thôi được, ở nhà nghỉ đoàn phim sắp xếp cũng được, nhưng tôi thì sao?

Cậu bắt ổn nhìn Nghiêm Trạch, trong lòng nghĩ cậu giờ cũng là “trợ lý” của Nghiêm Trạch rồi, theo logic thì cậu đáng ra cũng được ở cùng Nghiêm Trạch chứ.

Tưởng tượng bản thân có thể vào chung phòng, thậm chí là ngủ chung giường, Hướng Tây Đông cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Nghiêm Trạch nói không chút lưu tình.

– Cậu tự thuê khách sạn ở đi.

Hướng Tây Đông: “...” Hu hu hu.

Rút điện thoại xem giờ, Nghiêm Trạch lại nói:

– Hay cậu đi hỏi sản xuất xem đoàn phim còn mấy phòng. Lúc này chắc diễn viên khác còn chưa tới, cậu tìm một phòng mà ngủ.

– Được rồi.

Hướng Tây Đông thỏa hiệp.

– Tôi có thể ở cạnh phòng anh không? Dù sao tôi cũng là trợ lý của anh mà, nên chăm sóc anh hằng ngày mà?

Nghiêm Trạch không nói, mặt không đổi nhìn thẳng vào Hướng Tây Đông, dùng ánh mắt mà đẩy lui cái ý định đó của cậu.

Hướng Tây Đông sợ run người, không biết vì sao Nghiêm Trạch trầm mặc như vậy làm cậu vô cùng sợ hãi. Thời khắc đó cậu ta bỗng nhớ Nghiêm Trạch thích bẻ tay. Ít nhất Nghiêm Trạch có thể động tay sẽ không do dự tốt hơn Nghiêm Trạch có thể im lặng thì không nói lời nào nhiều.

Bằng trực giác, Nghiêm Trạch như vậy có lẽ vì tâm tình không tốt.

Chỉ là vì sao tâm tình không tốt... lấy IQ thấp của Hướng Tây Đông, cậu không thể đoán được.

Nhà nghỉ cách đoàn phim không xa, đi xe không tới mười phút. Không bao lâu, Nghiêm Trạch đã tới nhà nghỉ. Nói chuyện với tiếp tân một lát, lại kí tên cho đối phương, anh cầm chìa khóa phòng về phòng.

Hướng Tây Đông lằm lũi theo sau vốn định nhân lúc Nghiêm Trạch vào phòng thuận thể chen vào, cố gắng tận hưởng khoảng thời gian ngắn ngủi được chung phòng với Nghiêm Trạch.

Chỉ là Nghiêm Trạch có tâm phòng bị, cũng không muốn cho Hướng Tây Đông hy vọng nên vừa mới vào phòng đã sập cửa, nhốt Hướng Tây Đông ở bên ngoài, mặc ch Hướng Tây Đông có năn nỉ ỉ ôi cỡ nào cũng tai trái ra tai phải, làm bộ như không thấy.

Không quá lâu, Hướng Tây Đông tự biết Nghiêm Trạch sẽ không mở cửa bèn ủ rũ buông tha hy vọng, lết về phòng mình.

Sau khi bên ngoài yên tĩnh, xác nhận Hướng Tây Đông đã im lặng, Nghiêm Trạch mới thở dài thả lỏng.

Anh khó chịu nằm trên giường đơn.

Lúc trước đi khỏi nhà trọ Lê Hạo, Nghiêm Trạch vẫn luôn ở trong tình trạng nóng giận, đã qua một ngày một đêm, cộng với đi dạo ở đoàn phim, nhận không ít gió lạnh cuối cùng anh cũng bình tĩnh xuống.

Tuy Nghiêm Trạch đã nghĩ thông suốt từ lúc ngồi trên xe Hướng Dĩ Lâm, nhưng bây giờ, anh lại nhìn thấu vài phần.

Nghiêm Trạch càng nghĩ càng thấy không thoải mái.

Tuy nói anh có phương châm “Người không cần ta thì ta không cần người”, nhưng chuyển Lê Hạo không thích anh, anh chỉ một mực tự mình đa tình vẫn đem lại không ít đả kích cho anh.

Anh có cảm giác như đang diễn một vở hài kịch, chỉ có mình anh làm tên hề nhảy nhót trên sân khấu, nhưng vị khán giả duy nhất dưới đài vẫn không có cảm giác.

Rõ ràng là Lê Hạo bẻ cong anh...

Nghiêm Trạch buồn bực chà sát ngón tay, có xuvs động muốn búng tay một cái cho Lê Hạo bay màu.

– Cút mẹ nó đi tên inox trắng nam.

Nghiêm Trạch trở mình.

Anh không nuốt được cơn giận này, lại không thở chạy về Bùi thị đánh chết Lê Hạo, bèn nổi giận bùng bùng lấy ra máy tính, lập nick giả bắt đầu lên những diễn đàn khác nhau bịa đặt hắt nước bẩn Lê Hạo.

Đến khi bị quản trị viên khóa IP, Nghiêm Trạch mới nhả cơn tức.

Nếu Lê Hạo không thích anh, thì sao anh cứ phải suy nghĩ khả năng phát triển giữa hai người họ chứ.

Anh vốn định độc thân cả đời, để mà truy người khác còn khó hơn việc vũ trụ lần thứ hai xảy ra cú nổ. Cho dù Nghiêm Trạch trong lòng thật sự hơi động tâm với Lê Hạo, nhưng anh sẽ không để nó lên men, anh sẽ bóp chết nó từ trong trứng nước. Huống hồ gì, chút động tâm đó cũng đã bị một câu “tôi là thẳng nam” của Nghiêm Trạch tiêu diệt sạch.

Nghiêm Trạch đột nhiên ngộ đạo.

Anh cảm thấy tâm cảnh bình thản, không còn vương vấn.

Yêu là một ngày, hận cũng một ngày, đều là quá khứ.jpg

Tuy tâm, tùy tính, trời đã định.jpg

Thất vọng nhiều lần quay về với sự bình tâm.jpg

Nghiêm Trạch: “....”

Khoan, sao trong đầu anh lại xuất hiện nhiều meme như vậy???

Bỏ đi.

Không sao.

Lê Hạo nói muốn làm anh em với anh, được, làm anh em.

Nghiêm Trạch cũng nhận ra làm anh em với Lê Hạo cũng không tệ, hai người sẽ quay về như trạng thái quay xong kì ba của Hơi thở sinh tồn sau khi đã giải quyết hiểu lầm. Thay vì cứ mãi xấu hổ vì chút hiểu lầm, chẳng bằng lui một bước trời cao biển rộng, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, làm anh em kiêm đồng nghiệp không có khúc mắc với Lê Hạo.

.... Chỉ là nghĩ thì nghĩ vậy, thân thể Nghiêm Trạch vẫn thành thực đi đăng kí một nick khác, tiếp tục ở trong diễn đàn XX bơi đen Lê Hạo.

Sau khi cả nick này cũng bị khóa, cơn tức cũng phát tiết xong, Nghiêm Trạch mới chậm rãi rút ra kịch bản, nằm trên giường đọc.

Lần này đọc là đọc tới khuya.

—
Đêm đã khuya.

Lê Hạo cầm điện thoại, một bên điên cuồng liên hệ chủ diễn đàn, để bọn họ giúp đỡ xử lý những tin tức bôi đen mình, một bên rón ra rón rén trên hành lang của nhà nghỉ đoàn phim.

Nghiêm Trạch cãi nhau với cậu là chuyện riêng của hai người, vì vậy để không ảnh hưởng tới danh tiếng của phòng làm việc, Nghiêm Trạch vẫn không công khai chuyện hai người cãi nhau. Vì vậy khi Nghiêm Trạch về phòng, Lê Hạo cũng tìm tới tổ hậu cần đoàn phim, sau khi cãi nhau một chặp, cuối cùng cũng có được số phòng với chìa khóa phòng của anh.

Nghiêm Trạch kéo đen cậu, một bộ không muốn gặp cậu, không còn cách nào khác Lê Hạo chỉ có thể ra hạ sách này, liều chết chơi đêm tập với Nghiêm Trạch.

A Trạch chắc còn giận lắm.... Lê Hạo ảo não nghĩ.

Cậu rất muốn quay lại, sau đó dùng đại đao cao bốn mươi thước đâm chết thẳng luôn miệng bảo mình là thẳng nam, còn kêu gào Nghiêm Trạch làm anh em.

— cái gọi là lấy đá đập chân, chính là cậu.

Thẳng nam có lối suy nghĩ tự hại mình rất nặng.

Tình cảm thật lòng của Lê Hạo gặp trắc trở rồi.

Chỉ là việc tới nước này, bị sao cũng đáng.

Lê Hạo hít sâu.

Lúc này, cậu đã đi tới trước cửa phòng Nghiêm Trạch.

Muốn giết muốn lãng trì cái gì cũng được hết chơn!

Ôm cổ trắng chí quyết tử, Lê Hạo chọt chìa khóa vào, xoay.

Sau đó.

Lê Hạo: “.....”

Cậu nhận ra Nghiêm Trạch gài then cài cửa bên trong, dù có chìa khóa cậu cũng không thể mở được cửa.

Lê Hạo trầm tư một lát, suy xét then cài này có lẽ vì Nghiêm Trạch để phòng Hướng Tây Đông nhĩ, dù sao cậu ta cũng nhiều lần kêu gào đòi bao dưỡng thể mà, không chắc sẽ không then quá thành giận chơi bá vương ngành thượng cung đâu.... Lê Hạo bỗng thấy luống cuống, khó hiểu sinh ra nguy cơ bị phủ xanh đầu cậu.

Cửa chính không đi được, vậy chỉ có thể đi đường nhỏ.

Lê Hạo gãi ót, âm thầm suy nghĩ làm sao để lên vào phòng Nghiêm Trạch.

Bỗng.

Mắt cậu sáng ngời.

Nghiêm Trạch ở lầu ba.

Như vậy... cũng không cao lắm!

61. Chương 61: Thơm Ghê.jpg

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Năng lực thực hiện của Lê Hạo vẫn rất xuất sắc, sau khi quyết định leo tường, cậu bật người chạy về chỗ tiếp tân, lấy cớ “lộm phòng ở tầng trệt”, đòi tiếp tân phải đưa cho cậu chìa khóa phòng tầng bốn.

Lúc này chưa đổi ca, nhân viên trực đêm vẫn là người đưa cho Lê Hạo chìa khóa, biết tổ phim có sắp xếp cho Lê Hạo phòng, cộng với việc cả nhà nghỉ đều được tổ phim bao nên tiếp tân cũng không nghi ngờ mà giao cho cậu chìa khóa luôn.

Sau khi Lê Hạo cầm chìa khóa vào phòng ở trên Nghiêm Trạch một tầng, cậu quan sát kết cấu bên ngoài một chút, sau đó nhân lúc trời tối cô quạnh, chân đạp ống sưởi, cẩn thận bò xuống tầng dưới.

— Lê Hạo không biết, cậu đang đi điên cuồng thăm dò bên cạnh cái chết.

—

Đêm càng khuya.

Trong phòng Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch ngồi trên giường đọc kịch bản ngáp dài, phần lớn đoạn đối thoại trong kịch bản sẽ được qua hậu kì chỉnh sửa một lần nữa, cũng được diễn viên chuyên phối âm tới phối âm, nên đa số diễn viên trẻ bây giờ — nhất là với những bình hoa hay tiểu sinh đi đường ngang ngõ tắt, lúc diễn mở miệng ra chỉ là “một, hai, ba” để có cái gọi là khẩu hình để ghép.

Nghiêm Trạch tuy bên ngoài là kiểu phái thần tượng, nhưng bên trong là phái thực lực, vì muốn khẩu hình y xác phối âm, anh vẫn không dùng mấy mảnh lời của bọn tiểu sinh bình hoa, mà thật sự nghiêm túc đi học thuộc lời thoại. Hơn nữa lúc đọc lời thoại, Nghiêm Trạch còn kết hợp với góc nhìn của bản thân, có hơi sửa lại kịch bản.

Lúc này, Nghiêm Trạch đang ôn kịch bản của mình.

Trước khi tới đây, anh cũng đã gần thuộc hết, mấy lời thoại của mình đều đã thuộc, bây giờ chỉ là ôn tập qua mà thôi.

Sau khi đọc lại lời kịch một lần nữa, Nghiêm Trạch biết thời gian cũng không còn sớm, bèn xuống giường, chuẩn bị tắt đèn đi ngủ.

Đèn trong nhà nghỉ được đặt bên cạnh cửa sổ, Nghiêm Trạch lúc đi tới, đương nhiên là đứng cạnh cửa sổ.

Lúc vừa mới đi tới bên cạnh cửa sổ, anh có hơi kinh ngạc phát hiện trước cửa sổ lại xuất hiện hình bóng mơ hồ — sau khi Nghiêm Trạch vào thì đã ngay lập tức khóa cửa kéo rèm, lúc này anh chỉ có thể nhìn ra phía sau rèm có một người, không rõ tướng mạo.

Là oan hồn nào mà không có mắt vậy?

Nghiêm Trạch nhú mày.

Anh đi tới cửa sổ, một bên ma sát ngón tay phải, làm động tác chuẩn bị búng, tay trái cầm lấy bức rèm.

Tiếp đó, Nghiêm Trạch lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai kéo rèm sang một bên.

Sau đó nữa.

Nghiêm Trạch trừng mắt nhìn.

– Lê Hạo?

Sau khi kéo rèm, anh mới phát hiện thứ sau cửa sổ không phải yêu ma quỷ quái, mà chính là tên đại diện hồi nãy còn lớn vồn trong đầu anh.

Lê Hạo ở ngoài cửa sổ xấu hổ mở miệng, nhưng cửa sổ là cửa sổ cách âm, còn đang khóa, nên cậu nói gì Nghiêm Trạch cũng không nghe được.

Nghiêm Trạch co rút khóe miệng, tuy không biết vì sao Nghiêm Trạch lại xuất hiện ngoài cửa sổ của mình, nhưng giờ đang là mùa đông, hơn nữa phòng anh ở lầu ba.... ở độ cao này ngã xuống không chết cũng bị thương, Nghiêm Trạch cũng không muốn báo xã hội ngày mai sẽ có tên Lê Hạo ở đầu đề, bèn mở khóa, kéo Lê Hạo vào.

Lê Hạo lên tầng bốn, sau đó leo ống thông hơi bò xuống trước cửa sổ Nghiêm Trạch, vì cửa sổ cũng đã bị khóa nốt, cậu không thể đi vào, bèn giữ thế kim kê độc lập(1) nửa tiếng, đến bây giờ chân đã tê dại cả.

Bắc cương(2) bên này đêm nhiều tuyết, Lê Hạo leo ống thông hơi, bên ngoài đã bắt đầu rơi tuyết li ti. Nhìn xem, chân cậu tê không nói, trên người còn phủ thêm một tầng tuyết mịn, nhìn cứ như người tuyết kém chất lượng vậy, vừa thê lương, vừa buồn cười.

Vào phòng, Lê Hạo ngồi bệt xuống đất.

Cậu đứng khóc không ra nước mắt luôn, cứ có cảm giác như trước mặt Nghiêm Trạch mắt mắt muốn biến tới sao Diêm Vương luôn thôi.

Nghiêm Trạch đứng trước mặt cậu, nhìn.

– Sao cậu lại nằm trước cửa sổ của tôi? Còn nữa, sao cậu lại tới đây?

Lê Hạo xấu hổ.

– Tôi.... Chuyện đó.... không phải do cậu kéo đến tôi sao..... hắt xìiiiiiii!

Cậu hắt xì một cái.

– Tôi không gọi anh được, phải chạy tới đây tìm.

Nghiêm Trạch nội tâm không dao động:

– Tôi nói rồi, tôi lúc này không muốn gặp cậu.

Lê Hạo nói không chút suy nghĩ:

– Nhưng tôi muốn gặp anh mà!

Nghiêm Trạch: “.....”

Lê Hạo: “.....”

Cậu tự biết lỗi mình nên rụt cổ vào.

Nghiêm Trạch vốn đang định chọc ngoáy vài câu, dù sao cũng là tên này không có việc gì lại thích sáp lại, bẻ cong anh, xong đó lại kêu gào đòi làm bạn. Nhưng nhìn bộ dạng nhỏ nhỏ, đáng thương bất lực, nhưng vẫn thẳng, Nghiêm Trạch cảm thấy đôi co với tên EQ thấp như vậy không có ý nghĩa.

Dù sao anh cũng đã nhì thẩu, chuyện làm bạn với Lê Hạo cũng không tồi, anh thu hồi khó chịu trong lòng tiếp tục hỏi:

– Được rồi, tìm tôi để làm gì?

Lê Hạo thấy anh không giận, vội sáp lại:

– Tôi nhớ anh thôi!

– Tôi không phải tiền, nhớ tôi cái gì?

Lê Hạo mặt dày mày dạn:

– Nhớ thì nhớ thôi, còn cần lý do gì chứ!

Nghiêm Trạch: “.....”

Lê Hạo trong lòng bất an.

Cậu muốn nói với Nghiêm Trạch, cậu đã nghĩ kỹ, thật ra cậu là gay mà không biết, sớm thích Nghiêm Trạch rồi. Nhưng lời ra tới miệng lại thấy ngại, dù sao trước đó cậu còn son sắt tự xưng là thẳng nam, vậy mà lại dùng vận tốc ánh sáng tự làm xấu mặt, cong như cái ống nước luôn.

Sắp xếp chút ngôn ngữ, Lê Hạo dốc hết sức, đang định bày tỏ —

Nhưng Nghiêm Trạch đã giành trước.

Nghiêm Trạch từ tốn lên tiếng:

– Lê Hạo, cậu biết không, cậu gay muốn chết.

Lê Hạo thành thật.

– Trước không biết, nay biết rồi.

— từ hôm nay trở đi cậu sẽ cong như ống bơm nước luôn.

Nghiêm Trạch:

– Từ này về sau tôi hy vọng cậu chú ý một chút, dù sao để người khác tự mình đa tình là một chuyện rất xấu hổ.

Lê Hạo:

– Được được được, A Trạch, lúc trước là tôi sai, tôi sẽ cố gắng sửa, một lần nữa làm người!

—— cậu chỉ gay với mình Nghiêm Trạch thôi! Tuyệt đối sẽ không để thằng nào khác hiểu lầm.

Nghiêm Trạch tiếp tục nói:

– Thật ra tôi cũng muốn giải thích với cậu, tôi cũng có hcoox sai, không nên tức giận bỏ đi. Tôi lúc đó hoàn toàn nổi nóng, làm hơi căng, hoàn toàn không nghĩ tới.

Lê Hạo:

– Là lỗi của tôi, là tôi sai.

—— chao ôi hu hu hu a Trạch sao lại có người đẹp mà còn tốt bụng như anh vậy!

– Vậy nên,

Nghiêm Trạch thở phào.

– Tôi cũng thông suốt, về chuyện làm anh em tốt cậu nói, tôi nghĩ, chúng ta đã sớm là như vậy.

Lê Hạo: “????”

—— Khoan, đây là tiết tấu gì thế! Ủa tiết tấu không phải là bọn họ cởi bỏ hiểu lầm sáng tỏ tâm ý tiến tới ân ái ngọt ngào à!

Nghiêm Trạch thoải mái vỗ vãi Lê Hạo:

– Chúng ta sẽ làm bạn tốt cả đời! Được rồi, trễ rồi, cậu cũng mau về phòng nghỉ đi. Phòng làm việc sẽ ổn, cũng không cần lo cho tôi, Hướng Dĩ Lâm đã sắp xếp trợ lý cho tôi rồi.

Lê Hạo cứng mồm cứng miệng, ghen nửa ngày mới ấp úng nói:

– Trợ lý của anh... là... là tên Hướng Tây Đông kia à? Không phải cậu ta thích anh, còn muốn bao dưỡng anh à?

– Không sao.

Nghiêm Trạch giơ tay phải.

– Một bàn tay của tôi cũng có thể xử lý cậu ta, huống chi cậu ta còn là em của Hướng tổng mà, tôi cũng không tiện đuổi cậu ta về.

– Đó không quan trọng! Quan trọng là Hướng Tây Đông thích anh mà!

Nghiêm Trạch nói:

– Nhưng tôi không thích cậu ta, cậu ta thích ta thì mặc cậu ta chứ nào có liên quan tới tôi.

Lê Hạo vội hỏi:

– Vậy anh thích ai?

Nghiêm Trạch tạm dừng năm giây.

Lê Hạo muốn đánh chết cậu: Hết chuyện để nói à?

– Tôi thích——

Lê Hạo khẩn trương muốn chết.

– Anh thích——

Nghiêm Trạch đúng lý hợp tình nói nốt:

– Tôi thích tôi.

Lê Hạo: “....”

– Tóm lại đi nghỉ trước đi,

Nghiêm Trạch khoát khoát tay áo.

– Có việc mai nói, tôi buồn ngủ.

– Được rồi....

“.....”

“.....”

Nghiêm Trạch nhìn thoáng qua Lê Hạo còn ngồi trên thảm:

– Vậy cậu còn ngồi đó làm gì, mau về phòng đi. Nhà nghỉ chắc còn phòng trống, nếu sản xuất chưa sắp xếp cho cậu phòng ngủ thì cứ tự nhiên đi tìm phòng nào trống mà ngủ.

Lê Hạo mắt trông mong nhìn anh:

– A Trạch.

– Gì?

– Tôi muốn ngủ với anh!

Nghiêm Trạch mặt không đổi:

– Tôi nói rồi, Lê Hạo, chú ý hành động với lời nói của cậu đi, cậu là thẳng nam mà?

Lê Hạo quyết tâm lành lăm gạo vỡ làm muôi, trực tiếp nhào tới ôm lấy đùi Nghiêm Trạch:

– Ý của tôi là tôi muốn ngủ với anh! A Trạch, tôi sai rồi, tôi sai thiệt rồi, tôi là gay, tôi không thẳng.

Nghiêm Trạch: “....”

Lê Hạo bất chấp:

– A Trạch, tôi thích anh....

Nghiêm Trạch nâng mắt;

– Được rồi, cậu là gay —

Lê Hạo không dám nhìn anh, sợ nhìn thấy biểu cảm chán ghét trên mặt Nghiêm Trạch. Cậu càng nghĩ càng thấy hành động biết núi có hổ còn dám đi đúng là đi tìm đường chết. Rõ ràng Nghiêm Trạch đã chấp nhận cậu, chuẩn bị ở một chỗ với cậu, vậy mà cơ tới miệng còn chê, còn bày đặt nói là thẳng nam. Kết quả bây giờ khen cơ ngon, hỏi sao cơ lại tự chạy đi — là cái thể loại gì chứ.

Cậu ôm chân Nghiêm Trạch.

Trong cái xã hội coi trọng vật chất này, lòng người lạnh lùng vô tình, chỉ có đôi chân dài của A Trạch là vương hơi ấm.

Nghiêm Trạch chỉ tay vào mình.

– Nhưng tôi là thẳng nam.

(1) kim kê độc lập: gà đứng một chân, xem ảnh:

(2) bắc cương: biên cương phía bắc

62. Chương 62: Càng Thua Càng Cường

Lê Hạo ghen lời, tự lừa mình dối người:

– Anh nói gì cơ? Gió lớn quá tôi không nghe rõ.

Nghiêm Trạch: “....” Anh nhìn qua cửa sổ đóng kín, kiên nhẫn lặp lại:

– Được rồi, vậy tôi nhắc lại lần nữa, tôi là thẳng nam.

Lê Hạo còn không từ bỏ:

– A Trạch, Anh còn giận tôi à? Tôi biết tôi EQ thấp, lúc nói ít suy nghĩ, nhưng giờ tôi đã nghĩ kỹ, tôi thật sự —

– Khoan, dừng.

Nghiêm Trạch ra dấu im lặng.

– Tôi buồn ngủ, mai tổ đạo diễn sẽ tới, tôi phải dậy sớm tập. Được rồi, cậu mau về đi, người...

Anh dừng lại ba giây, cong miệng, nói thẳng:

– Anh-em-tốt.

Lê Hạo: “....”

Mắt thấy đêm nay dù có nói thế nào Nghiêm Trạch cũng không nghe, Lê Hạo chỉ có thể thở dài, thành thật nhận mệnh đi ra khỏi phòng Nghiêm Trạch.

Nhưng mà lúc đi, cậu cũng đi rất chậm, còn trông mong dựa vào tình cảm giữa mình và Nghiêm Trạch vớt vát. Một đoạn đường không tới năm thước, Lê Hạo cũng kéo được tới năm phút. Nghiêm Trạch thấy cậu không hết hi vọng, cũng chỉ im lặng ôm tay, chán chết nhìn Lê Hạo.

Đợi Lê Hạo đi ra khỏi phòng, anh trực tiếp đi tới đóng cửa, hoàn toàn không cho Lê Hạo kịp phản ứng.

Lê Hạo đứng trước cửa phòng.

Thật lâu sau cậu cũng chỉ có thể yên lặng về lầu bốn.

Ngày hôm sau.

Nghiêm Trạch không biết vì sao Lê Hạo lại tỉnh ngộ, nói thích mình, nhưng anh vô tâm vô phế quen rồi, nghĩ thông muốn làm bạn với Lê Hạo, Nghiêm Trạch hoàn toàn không để chút hối hận của Lê Hạo trong lòng, sau khi Lê Hạo rời đi anh ngủ thẳng tới lúc trời sáng. Hiếm khi Nghiêm Trạch ngủ đã như vậy, ngay cả tính nóng giận lúc rời giường cũng không có.

Sau khi vệ sinh xong, sửa lại quần áo trên người và đạo cụ, anh mang thất lưng, chậm rãi đi tới mở cửa phòng, chuẩn bị đi nhà ăn ăn sáng, sau đó đi tới chỗ đoàn phim diễn.

Nhưng...

Sau khi mở cửa.

Nghiêm Trạch: “....”

Lê Hạo đứng ở ngoài cửa, trong tay còn bưng một phần cơm sáng: “A Trạch! Anh dậy rồi à! Mau lại đây, nhà ăn chỗ này bán toàn bánh quẩy với sữa đậu này, tôi nghĩ anh không quen đâu, nên tôi sáng nay có đi tới nội thành mua cho anh cháo Bát Bảo, còn nóng lắm! Tôi mang vào cho anh nhé?”

Tối hôm qua bị Nghiêm Trạch đuổi ra, Lê Hạo lặn qua lộn lại trên giường suy nghĩ hết một đêm. Nghiêm Trạch như vậy làm cậu hơi nản chí hiểu được, lần này anh ấy đã thật sự chết tâm với cậu, còn đồng ý làm bạn nữa chứ. Nếu muốn vãn hồi, có lẽ chỉ còn cách lên núi đao xuống biển lửa thôi.

Lê Hạo tuy khuyết điểm nhiều, nhưng được cái — cậu không phải là người già mồm cãi láo. Bị Nghiêm Trạch đuổi, cậu cũng không “tâm như tro tàn”, ngược lại lấy bại lấy thắng làm mẹ thành công, càng bại càng cường.

Muốn Nghiêm Trạch lần nữa thích cậu, cậu chỉ còn cách lấy lòng thành để dỗ dỗ.

Lê Hạo nghĩ vậy.

— Đầu tiên, bắt đầu từ những chuyện nhỏ nhất.

Nghiêm Trạch trầm mặc một lát, sau đó mới chậm rãi nói:

– Lê Hạo.

Lê Hạo khẩn trương:

– Sao thế?!

– Cậu đi tới nội thành bằng cách nào?

Lê Hạo bưng hộp cơm cười gượng nói.

– Tôi không tìm được xe ô tô, bèn đi bộ... nhưng lúc trở về tôi có đi xe!

Nghiêm Trạch co rút khóe miệng:

– Không tìm được ô tô?

Lê Hạo gật đầu.

Nghiêm Trạch:

– cậu có tới bãi đỗ xe nhìn không?

Lê Hạo: “...”

Nghiêm Trạch lại nói:

– Hơn nữa, cậu không tìm thấy xe, cậu không biết gọi ship à?

Lê Hạo: “.....”

Nghiêm Trạch không biết nói gì.

Lê Hạo đáng thương nói:

– Vậy anh muốn ăn không?

Nghiêm Trạch nhận lấy đồ ăn:

– Lãng phí đồ ăn là đáng xấu hổ.

Thấy anh nhận đồ ăn, Lê Hạo vui vẻ, đang muốn thuận thế vào phòng, thì suýt nữa ăn cửa vào mặt — Nghiêm Trạch nhận đồ ăn trực tiếp đóng cửa nhốt Lê Hạo ở ngoài.

Lê Hạo: “....”

Lúc này Hướng Tây Đông cách vách cũng đi ra.

Hướng Tây Đông ngày hôm qua nghịch tuyết cả ngày, ngủ rất sâu, làm sao biết được động tĩnh phòng bên cạnh. Cậu ta cố tình chải đầu như Hướng Dĩ Lâm, cố ra vẻ thành thực một chút. Thân mặc âu phục phẳng phiu, Hướng Tây Đông một bên sửa áo một bên đi tới phòng bên cạnh.

– A Trạch, anh dậy chưa, mình đi ăn sáng đi.... A?

Đang định gõ cửa gọi Nghiêm Trạch dậy, Hướng Tây Đông kinh ngạc nhìn Lê Hạo đứng trước cửa phòng.

– Anh không phải là người đại diện của A Trạch sao? Sao lại ở đây?

Lê Hạo ôm địch ý đánh giá “Tình địch”.

..... mặc âu phục vào nhìn cứ như nhân viên công chức vậy, a Trạch chắc chưa tới mức coi trọng tên này đâu nhỉ.

Cậu thầm so sánh nhan sắc của mình với Hướng Tây Đông, thầm cho Hướng Tây Đông một con zê-rô, sau đó dứt khoát cho mình một trăm, rồi mới nghiêm trang lên tiếng:

– Tôi là đại diện của a Trạch, sao lại không được ở đây? Hơn nữa, Hướng tiên sinh, Nghiêm Trạch với cậu đâu thân lắm đâu? Cậu cứ gọi là “A Trạch”, có phải hơi kỳ lạ không?

Hướng Tây Đông trầm ngâm:

– Anh nói đúng.

Lê Hạo ưỡn ngực ngẩng đầu.

– A Trạch hơi xa lạ, tôi nên gọi gì đây?

Hướng Tây Đông buồn rầu gãi đầu.

– Gọi lão công thì có nhanh quá không?

Lê Hạo: “....”

Ngay lúc Lê Hạo khinh bỉ nhìn Hướng Tây Đông, hồng dùng ánh mắt bức lui đối phương, thì cửa phòng Nghiêm Trạch bật mở.

Thấy thế Hướng Tây Đông vọt tới.

– A Trạch, anh dậy rồi à! Mình đi ăn sáng đi, nếu anh không muốn ăn nhà ăn, tôi lái xe đưa anh tới nội thành ăn đồ ăn Trung Quốc ha, gọi hai ly sữa đậu nành, uống một chén, đổ một chén—

Nghiêm Trạch đưa tay đẩy mặt Hướng Tây Đông ra.

– Lê Hạo, cậu tới đây.

Lê Hạo lộ vẻ vui mừng, vội đi tới:

– Anh tìm tôi?

Nghiêm Trạch xòe tay trước mặt cậu.

Lê Hạo: “?” Là sao?

Nghiêm Trạch chậm rãi nói:

– Cậu chưa đưa thìa cho tôi.

Lê Hạo: “....”

63. Chương 63: Tình Huống Ngoài Ý Muốn

Sau khi ăn xong bữa sáng, Nghiêm Trạch không nhan không chậm ra ngoài, đi tới đoàn phim ra mắt, mặc Lê Hạo và Hướng Tây Đông ở phía sau cà khịa nhau.

Do chưa khởi động máy, nữ diễn viên chính, diễn viên bình hoa, cùng với mấy diễn viên phụ hôm nay cũng không tới. Sau khi thảo luận một chút với phó đạo về việc thay đổi kịch bản, Nghiêm Trạch bắt đầu diễn thử những cảnh của ah.

Vai diễn của anh trong Hoàng vũ ngoài là bạch nguyệt quang của nữ chính, còn là tướng soái nơi biên cảnh, cảnh diễn có rất nhiều cảnh đánh nhau.

Vốn đoàn phim đã chọn cho Nghiêm Trạch một vị diễn viên đóng thế, nhưng Nghiêm Trạch thấy vị diễn viên đó còn không đánh tốt bằng anh, nên lấy lí do muốn tự mình quay mà từ chối.

Sau khi anh cãi nhau với Nghiêm Trạch, tức giận lên xe Hướng Dĩ Lâm mới gọi tới đoàn phim, nên Lê Hạo cũng không biết việc diễn viên đóng thế bị từ chối.

Thấy Nghiêm Trạch định tự mình biểu diễn cảnh võ thuật, Lê Hạo cũng có chút sầu lo: Tuy cậu biết Nghiêm Trạch rất mạnh, nhưng.... lỡ gặp chuyện thì sao? Dù sao đao kiếm cũng không có mắt, quý mới biết có đồ thật bị lẫn vào không.

May là Nghiêm Trạch quả thực đánh được, cảnh võ quay vô cùng thuận lợi.

Biểu hiện xuất sắc của anh ngay cả thầy võ trong đoàn cũng không nhận được khen rồi rít, còn hỏi Nghiêm Trạch có phải là đệ tử hoàn tục của Thiếu Lâm tự không, sao có thể xuất chúng như vậy. Nếu không, có muốn gia nhập vào lớp võ thuật của ông không, làm đệ tử kí danh.

Biểu hiện của Nghiêm Trạch làm cho Hướng Dĩ Lâm trốn một bên sinh ý nghĩ lùi bước.

Hắn không như Lê Hạo thấy được sức mạnh của Nghiêm Trạch, lúc này thấy rồi làm Hướng Dĩ Lâm cảm

thấy lỗ mà Nghiêm Trạch không hài lòng, có hay không anh trực tiếp cho hắn qua đời tại chỗ không?

Cũng không biết tại sao thằng em Hướng Tây Đông ngu ngốc được cha mẹ mang về lại có thể thích được tên đại ma vương như vậy nhỉ? Nếu mà thực ở bên Nghiêm Trạch, có khi nào Hướng Tây Đông sẽ bị gia bại hàng ngày không?

Hướng Dĩ Lâm suy nghĩ.

Tưởng tượng như vậy làm hắn lo cho thằng em nhà hắn, như thằng em hắn sớm muộn gì cũng bị Nghiêm Trạch ăn cho không còn một mảnh.

Tuy Hướng Dĩ Lâm chứng mất Hướng Tây Đông, nhưng nói sao thì nói, đó vẫn là người nhà.

Vì thế, hắn tùy tiện lấy ra một cơ kéo Hướng Tây Đông rút khỏi đoàn phim, định bụng bàn bạc lại cụ thể—

Bảo hồ lột da(1), vô cùng vui vẻ! Hướng Dĩ Lâm cao úy lãnh diễm, khí phách sừng sững.

Dù sao người địa diện của cũng tới rồi, còn có vẻ cả hai đã làm hòa, mình rời đi cũng không có vấn đề gì.

Nếu để Hướng Dĩ Lâm biết, Lê Hạo còn bận lo về vấn đề an toàn của Nghiêm Trạch, chắc hắn cười chết mất.

Còn Hướng Tây Đông...

Cậu ta còn không nhìn tới bên Nghiêm Trạch đâu, tất cả sự chú ý của cậu ta đều đã đổ dồn lên việc nghịch tuyết.

Đóng cảnh vô vô cùng tốn sức, thấy đã tới trưa, dù Nghiêm Trạch vẫn còn thừa thể lực tỉnh táo vô cùng nhưng diễn viên nhận vai thuộc hạ cùng diễn đã mệt bỏ hơi.

Thấy ngoài Nghiêm Trạch ai cũng mệt lả rồi, phó đạo phụ trách dàn dựng kịch bản cũng quay xong, tuyên bố buổi tập hôm nay ngừng tại đây, tất cả mọi người về nghỉ ngơi.

Chỉ là lúc giải tán liền có biến ——

——

– Cái gì cậu nói đạo cụ sư không thấy?

Đứng ở một góc của trường quay, phó đạo mặc áo chống rét kín mít xanh mét mặt nhìn tròng vù. Tròng vù là người mới, chỉ khoảng hai mươi tuổi, bị phó đạo mắng như vậy sợ tới đứng không vững.

– Đạo cụ sư bảo anh ấy đi nhặt lá cây để đắp lên cảnh, bèn một mình đi ra sau núi....

Tròng vù run rẩy nói:

– Là cảnh “truy địch trên tuyết” đó ạ.... trước đó anh ấy đã dựng nửa ngày, anh nói làm vậy dấu chân không thật, cần thêm mấy đạo cụ phụ trợ, một mình đi.... nhưng không biết vì sao, đến bây giờ anh vẫn chưa về, đã ba bốn tiếng rồi. Điện thoại gọi cũng không nghe, chẳng lẽ... chẳng lẽ có chuyện gì sao?

Nghe tròng vù giải thích, sắc mặt phó đạo không những không tốt lên, còn âm trầm thêm.

– Cậu bị ngu à, sao không báo sớm!

Phó đạo không nhịn được mắng to.

– Đi tìm vài cục đá thì tốn bao nhiêu? Tính chừng nửa tiếng là cùng! Sao chowf ba tiếng mới nói?

Tròng vù không dám nói, chỉ có thể im lặng rụt cổ.

Nghiêm Trạch đang đứng một bên nói chuyện với huấn luyện viên nói chuyện, ông nhất mực không chịu tin anh chỉ là một diễn viên nói bình thường, cứ chăm chăm chắc chắn Nghiêm Trạch không phải đệ tử hoàn tục thì cũng là truyền nhân võ cổ, mặc cho Nghiêm Trạch nói sao cũng không nghe.

Mà Lê Hạo cũng tạm thời rời đi.

Lúc Nghiêm Trạch còn đang diễn, cậu đã chạy đi mua mấy món điểm tâm cùng với trà sữa cho anh bồi bổ, lúc này cậu khôn hơn biết gọi ship, nên cậu phải chạy ra ngoài phim trường để gọi.

.... theo lý thuyết thì diễn viên với nghệ nhân vì bảo trì dáng người, sẽ không chế ẩm thực vô cùng khát khe, mấy loại đồ ngọt trắng miệng chứa nhiều chất béo này đúng là thiên địch.

Chỉ là Nghiêm Trạch anh từ trước tới nay ăn gì cũng không béo, cộng với việc đánh võ tốn rất nhiều calo, vì thế Lê Hạo cũng có thể trái lương tâm mà mua cho anh mấy đồ ngọt tẩm bổ.

Nghe được phó đạo mắng, huấn luyện viên không nhịn được đổi đề tài, lên tiếng:

– Bên phó đạo có chuyện gì thế? Sao lại mắng người.

Nghiêm Trạch thính lực tốt, nghe được sơ sơ.

– Đi qua hỏi đi.

Phó đạo vốn vì việc trời rét đậm mà còn bắt ghi hình đã ôm tức, lúc này tràng vụ dâng tới, ông bèn coi cậu ta làm nơi trút giận mắng tới hơn mười phút.

Mắng tới lúc đã, phát tiết hết uất nghẹn ngầm, phó đạo mới nói:

– Chờ thêm đi... có lẽ cậu ta đi tìm được một nửa lại chạy tới nội thành mua. Cậu ta hay chạy lắm, dễ làm chuyện này lắm. Cứ gọi tiếp đi, xem có nghe không. Nếu không nghe nữa.... chờ thêm hai giờ. Chờ mặt trời lặn hẳn thì báo nguy.

Tràng vụ tiếp tục rục rục cổ, cậu ta sợ hãi nói:

– Nhưng, Lưu đạo....

– Có chuyện mau nói, có rắc mau thả!

Tràng vụ nuốt nước bọt:

– Thật ra... tôi có một người cô, cô sống ở đây. Trước khi dựng lều, tôi có gọi cho cô ấy nói chuyện quay phim, cô ấy dặn tôi cẩn thận chút...

Phó đạo nhíu mày.

– Cẩn thận cái gì?

– Cô họ tôi nói, quay phim gần rừng tuyết, khó yên. Nghe nói sau khi lập quốc có một con mã vượn già sống ở đây, chuyên môn đi tập kích người vào rừng. Lúc đó thường có mấy người ở nông thôn lên núi săn bắn, nghe nói lúc đó con mã vượn đó bị một người học trò bắn chết, nhưng nó thành tinh rồi, chết đi oán khi không tán, còn lớn vồn trong rừng.

Người từng trải rất hay có suy nghĩ thà tin có còn hơn không, lúc này phó đạo chỉ xì một tiếng khinh miệt:

– Bậy bạ hoang đường, mã vượn chứ không phải là Mã Khắc Tư. Mã vượn còn đòi thành tinh? Học tới ngu à?

Tràng vụ: “.....”

Nghiêm Trạch đứng bên nghe lén đi tới phổ cập kiến thức:

– Sau khi lập quốc thì không có gì có thể thành tinh nữa.

Tràng vụ: “.....”

Cậu ta không thèm nhắc lại nữa, chỉ sợ hãi rụt cổ.

Nghiêm Trạch có chút dăm chiêu.

—

Lúc Lê Hạo về, phó đạo còn đang thao thao bất tuyệt giảng cho tràng vụ về hiểu biết của mình với mã vượn, vô cùng cảm động.

Tay cầm điểm tâm với trà sữa, Lê Hạo nhìn một vòng quanh đoàn phim, nhưng vẫn không thấy Nghiêm Trạch ở đâu cả.

Nghĩ lúc trước khi cậu đi, Nghiêm Trạch vẫn đang nói chuyện với huấn luyện viên, Lê Hạo trực tiếp đi tới cạnh ông, hỏi ông xem có biết Nghiêm Trạch đâu không.

– Hả? Mới ở đây mà.

Huấn luyện viên cũng ngạc nhiên.

– Hồi nãy còn nói chuyện mà. Hay là đi WC nhỉ?

Lê Hạo nhú mày:

– WC?

Sợ đợi lúc Nghiêm Trạch về thì trà sữa đã lạnh, Lê Hạo liền đưa cho huấn luyện viên nhờ ông cầm giúp, sau đó rút điện thoại ra gọi.

Nhưng....

– Xin lỗi, người nhận hiện không nghe máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

Lê Hạo chỉ nghe được tiếng máy móc lạnh băng.

– Gọi không được?

Lê Hạo nhấn chặt máy.

– A Trạch đi đâu vậy....

Huấn luyện viên trái lại vô cùng thoải mái:

– Chờ xíu đi.

Ông nhìn đồ ăn trong tay, không nhìn được thêm thuồng.

– Bánh này nhìn ngon ghê, Lê đại diện, cậu mua ở đâu thế—

Lê Hạo hoàn toàn không nghe lọt, cậu vẫn cứ thấy lo lo trong lòng.

Giống như lúc Nghiêm Trạch đánh võ vậy, Lê Hạo lý trí dù biết Nghiêm Trạch rất mạnh, nếu có chuyện gì, nguwoif nên lo không phải là Nghiêm Trạch, nên lo là người đánh cùng Nghiêm Trạch; nhưng về tình, cậu không khổng chế được mà lo cho Nghiêm Trạch.

Trước đây lúc còn tự xưng là thẳng nam, Lê Hạo đã ôm tâm tình làm cha mà đi chăm Nghiêm Trạch, bây giờ rõ ràng tâm tư rồi, lo lắng còn nhiều hơn, sắp tràn cả ra ngoài.

Mà đúng lúc này—

Đạo cụ sư mất tích gần ba bốn tiếng thất thiếu lão đảo bước vào phim trường.

(1)bảo hồ lột da: việc dính tới lợi ích đều không thành công

64. Chương 64: Người Vô Địch

Thấy đạo cụ sư trở lại, phó đạo vội thu lại tri thức dạt dào về mã vượn, một bước vọt tới, chỉ vào mũi đạo cụ sư tiếp tục mắng:

– Tôi dết, cậu chạy ở nơi đâu hả, biết có bao nhiêu người lo lắng cho cậu không hả! Điện thoại gọi cũng không nghe!

Đạo cụ sư hoảng sợ:

– Tôi chỉ là đi kiếm vài tảng đá thôi mà! Chỉ là lúc đi đường có bị ngã.... hình như là trong rừng không có tín hiệu hay sao á.... À đúng rồi! Lưu đạo, ngài xem cái này có thể tính là tai nạn lao động không?

Phó đạo:

– Không.

Đạo cụ sư: “....”

Lê Hạo trong lòng giật mình.

Trong rừng không có tín hiệu?

Đừng nói Nghiêm Trạch đi vào đó đi!

Ôm lòng lo lắng, Lê Hạo nhất trí tiếp tục đợi tới lúc hoàng hôn. Nhưng ngay cả chờ tới lúc mặt trời lặn, Nghiêm Trạch vẫn chưa về, di động gọi cũng không bắt máy. Ngay lúc đoàn phim thảo luận có nên báo nguy hay không, Lê Hạo rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa. Cậu chạy về nhà nghỉ, sau đó mang theo một vật nhỏ đi tới phim trường.

Nhân lúc mọi người trong đoàn phim đều bận thương lượng chuyện báo nguy, không ai để ý cậu, Lê Hạo vội rút tay vào túi lấy thứ gì đó rồi đặt xuống đất.

– Bát Vương!

Lê Hạo đẩy chú rùa đen nhỏ nằm trong tuyết.

– Chúng ta đi tìm A Trạch!

Lúc Nghiêm Trạch ra khỏi nhà trọ có mang theo Bát Vương, lúc tới quay phim Hoàng vũ tất nhiên cũng mang theo. Lê Hạo thật sự lo cho Nghiêm Trạch, thật sự không thể cứ ngồi chờ mãi, bèn định bụng đi tìm Nghiêm Trạch. Chỉ là Lê Hạo thậm chí đánh giá bản thân, nếu Nghiêm Trạch thật sự gặp bất trắc, dù cậu đi cũng chỉ là thêm người, bèn nảy ra ý tưởng dẫn theo Bát Vương.

Bát Vương nằm rạp trên nền tuyết chậm rãi bò hai bước.

Lê Hạo: “....” Tốc độ đó.... hơi chậm đi.

Cậu cầm Bát Vương, nhét chú rùa vào túi, sau vẻ mặt nghiêm trọng đi vào rừng.

—
Nghiêm Trạch không ngờ có ngày mình cũng bị mắc bẫy.

Nghe được chuyện ma quái về mã vượn, anh không để trong lòng.

Tuy nói là “sau lập quốc không thể thành tinh” có chút phũ, nhưng thực tế giờ là niên đại mạt phát, mấy con chim bay cá nhảy với cây cỏ bình thường muốn hấp thụ linh khí trong thiên địa thành tinh còn khó hơn lên trời. Chuyện mã vượn đã nhân thành tinh gì đó không thể nào là thật được.

Chỉ là trăng vụn nhấc tới, Nghiêm Trạch lúc này mới nghỉ tới, nếu anh định nghiên cứu địa hình xung quanh đoàn phim, thì có lẽ cũng nên nghiên cứu xung quanh mấy lều quay phim.

Minh thương dễ tránh, chỉ là không chắc sẽ không có tên phóng viên nào ngu ngốc ngồi chồm hổm ở rừng chỉ để có tin tức.

Hồi nãy cảnh phó đạo mắng trăng vụn kia, nếu bị người có tâm chụp được, khó biết được người đó có công khai những bức ảnh đó, sau đó bắt đầu múa bút bôi đen đoàn phim hay không.

Dù sao trong giới diễn viên là một bãi nước đục, Hoàng vũ là phim nữ cường thần tượng, những bộ phim cùng thể loại rất có khả năng chen ép đối thủ, tìm cách hất nước bẩn lên đoàn phim

Nghĩ vậy, ngay lúc mọi người đang bận rộn tìm đạo cụ sư, anh một mình đi tới bìa rừng quan sát.

— Nghiêm Trạch tính toán một mũi tên trúng hai con chim: cho dù không tìm được phóng viên, nếu đạo cụ sư thật sự gặp chuyện trong rừng, thì anh cũng có thể tới cứu kịp thời.

Chỉ là đi quan sát trong rừng được nửa đường, thì Nghiêm Trạch không mai dầm hụt, ngã xuống.

Tuy không giống như đạo cụ sư chạy nửa ngày trong rừng bị ngã tới gãy chân, nhưng Nghiêm Trạch ngã, lại không biết ngã tới đâu.

.... Nói dễ hiểu, anh lạc đường.

Nhưng mà rốt cuộc Nghiêm Trạch vẫn là Nghiêm Trạch, dù có lạc đường cũng không ợ hãi. Lấy ra điện thoại, không có tín hiệu, anh đơn giản búng tay một phát đoạn mấy con sóc trong rừng đi ra. Sau khi dặn kĩ Nghiêm Trạch bèn đi theo còn sóc dẫn đường, chuẩn bị về phim trường.

Nhưng.

Sóc trong rừng đầu phải con nào cũng được như Bát Vương, được thần thú thượng cổ thông linh. Bọn nó chỉ số thông minh thấp, không hiểu được. Nên không những không đưa Nghiêm Trạch về, chúng càng đưa càng xa, trực tiếp đưa Nghiêm Trạch tới trạm kiểm lâm.

Thấy vậy, Nghiêm Trạch cũng không trông cậy lũ sóc này có thể dẫn mình về, đơn giản trực tiếp đẩy cửa mà vào—

Trong phòng không một bóng người.

Nghiêm Trạch đi tới cái bàn duy nhất trong phòng, phát hiện trên bàn có để một cái đèn pin, anh nhấn nút, phát hiện có thể sáng, trong lòng cuối cùng cũng có chút yên tâm.

Tuy nhà gỗ không có ai, nhưng chắc chắn ở đây phải có người sống.

Kiểm lâm lúc này chắc đang tuần sơn nhĩ, anh chắc chỉ cần chờ ở đây là tốt rồi. Chờ kiểm lâm quay về, vừa đúng có thể nhờ người ta dẫn anh về.

Trong nhà gỗ tìm được một cái siêu nước ấm, Nghiêm Trạch rót cho mình một chén nước. Anh tìm tiếp, tìm được một gói hồng trà trong ngăn bàn, bèn bắt tay pha cho mình một chén hồng trà, vừa uống trà, vừa chơi game offline trong điện thoại, chờ kiểm lâm về.

Dần dần, mặt trời lặn hẳn.

Trời tối.

—

Bên ngoài nhà gỗ.

— Nói chugn chuyện này tôi đã biết, lát nữa về phòng làm việc tôi sẽ phát điện báo nói tình huống của cậu, nếu như mình tinh họ Nghiêm kia mất tích thật, chúng tôi sẽ điều một nhóm kiểm lâm tới đây rà núi.

Kiểm lâm đầu đội mũ da, mặc áo khoác rằn ri quân đội vừa đi vừa nói, vừa đi tới trước nhà gỗ, đưa tay mở cửa.

Lê Hạo đi sau run run chân, vội gật đầu như trống bỏi:

– Phiên anh!

Hồi nãy cậu thật sự rất lo lắng về an toàn của Nghiêm Trạch, bèn tay xách Bát Vương chuẩn bị vọt vào rừng tìm người. Nhưng lúc này IQ của cậu lại tăng đột biến, biết mù quáng lên rừng tìm người là ngu ngốc tặng free dầu, liền nghĩ cách tìm tới kiểm lâm phụ trách trong coi khu này, nhờ đối phương giúp đỡ tìm Nghiêm Trạch.

Kiểm lâm là người quen với địa hình rừng này nhất, có bọn họ giúp chắc chắn sẽ tìm được Nghiêm Trạch.

Gặp được kiểm lâm, đối phương dẫn Nghiêm Trạch đi tới phòng làm việc phát điện báo, thông tri chuyện này với những kiểm lâm khác.

Chỉ là...

Cửa mở.

Lê Hạo với kiểm lâm đứng ở ngoài đồng thời choáng váng.

Nghiêm Trạch ngồi trong phòng bình thần uống hồng trà:

– A? Lê Hạo, sao cậu ở đây?

Lê Hạo: “....”

Đáng ra lời đó cậu nói mới đúng chứ?!

Cậu sớm nên biết.

Nghiêm Trạch anh ấy...

Là vô-địch.

65. Chương 65: Từ Sâu Trong Tâm

Kiểm lâm hoàn toàn xa lạ với giới giải trí, vì vậy thấy Nghiêm Trạch hần cũng không thể ngay lập tức nhận ra người có gương mặt dễ nhìn đang bình thần nho nhã uống hồng trà lại là vị minh tinh nhắc suốt dọc đường.

Chỉ là thấy Lê Hạo quen, nên hần không nhận được hỏi:

– Vị này là.... Khoan, sao anh ta đến được đây?

Nghiêm Trạch thuận miệng trả lời:

– Đương nhiên là đi bộ tới.

Kiểm lâm: “....”

Lê Hạo lúng túng xoa mũi:

– A- anh ấy chính là người tôi nhờ anh tìm... thật ngại quá, hẳn là giờ không cần phải tìm nữa.

Kiểm lâm: “...”

Cũng may tâm lý của kiểm lâm rất tốt, thấy chuyện kỳ ba vậy nhưng cũng không nói gì, chỉ theo lệ mà hỏi thăm Nghiêm Trạch một chút cách làm sao mà anh có thể chạy tới tận đây. Kể cả khi nghe được đáp án như mơ giữa ban ngày “sóc dẫn tôi tới” của Nghiêm Trạch, kiểm lâm mặt cũng không thêm đổi sắc chấp nhận. Sau khi khaaair cung sau, kiểm lâm tìm được đèn pin chuyên dụng tuần sơn, rồi dành ra cả một đêm để dẫn Nghiêm Trạch với Lê Hạo hai người xuống núi.

Sau khi ra khỏi rừng, Lê Hạo đầu tiên mở điện thoại ra báo bình an với đoàn phim, còn nhắc tới chuyện đã tìm ra Nghiêm Trạch, mong mọi người đừng lo lắng, sau đó mới dịch sự chú ý lại Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch buồn ngủ ngáp một cái.

Lúc trước đánh võ đã tốn rất nhiều thể lực của anh, cộng thêm đêm đã khuya, xuống được núi ra được rừng là cả người liền biến lười.

Gói hồng trà của kiểm lâm có tác dụng an thần, từ xưa tới nay kiểm lâm chỉ khi tuần tra xong mới dám uống. Dù sao cũng là rừng, động vật rất nhiều, ồn ào huyền nháo, không có trợ giúp của hồng trà thì rất khó ngủ say. Nhưng giữa bản thân ngủ sâu không kịp ứng phó tình huống đột phát, nên kiểm lâm cũng chỉ dám ngậm nửa gói mà thôi, một gói trà có thể tái sử dụng ba lần lận, đâu ai dám như Nghiêm Trạch trực tiếp uống sạch trong một chén.

Xem ra trong gói hồng trà có lượng nhỏ an thần.... Nghiêm Trạch mệt rã rời nghĩ.

Anh nhìn xung quanh, phát hiện chỗ này cũng không phải chỗ đoàn phim dựng phim trường — kiểm lâm có lẽ đã đưa bọn họ tới một đầu khác của núi rồi.

Nghiêm Trạch cũng không có phản ứng, chỉ muốn nhanh về nhà nghỉ ngủ, mà Lê Hạo đứng bên cạnh lại cứ

muốn nói lại thôi, mà không nói không được.

Nếu lấy tục ngữ hình dung cảm xúc hiện giờ của Lê Hạo, thì chính là: sớm biết có ngày này, sao lúc trước còn làm.

Cậu sốt sắng nhét cả hai tay vào túi quần, khiến Bát Vương đang nằm im trong túi không nhìn được tấp một cái.

Bị cắn một phát, Lê Hạo cuối cùng cũng hơi bình tĩnh lại.

Trước một đao, sau cũng một đao, vì hạnh phúc sau này, Lê Hạo cậu — mặc kệ xấu hổ!

– A Trạch,

Lê Hạo nói khép nép.

– Tôi thật sự biết sai rồi... Anh đừng giận nữa mà. Trái tim nhỏ bé của tôi sắp không chịu được nữa rồi....

Nghe cậu nói vậy, Nghiêm Trạch chỉ lười nhác ngáp một cái.

– Cậu nói cái gì?

– Tôi nói, anh có thể không giận nữa được không...

Lê Hạo bắt cháp:

– Lúc trước là tôi hỗn đản, nhưng tôi biết sai rồi mà... A Trạch, tôi chấp nhận cho anh nổi giận, treo lên đánh, vậy cũng được, còn đỡ hơn bây giờ. Gì mà anh em gì mà bạn bè, tôi không muốn hai chúng ta chỉ là bạn....

Nghiêm Trạch từ tốn nói:

– Cậu không sai.

Lê Hạo khép nép như vợ nhỏ:

– Là tôi sai, thật sự biết sai mà... A Trạch, anh nói đúng, tôi đúng là M, anh cứ phát giận lên tôi đi, tôi chịu hết, nhưng anh đừng nói làm bạn mà.

– Logic của cậu bị sao thế? Cậu là tên M, tôi phát giận lên cậu vậy ai sướng hả?

Lê Hạo: “.....” Cái chiêu này không dùng được rồi!

Nghiêm Trạch còn muốn mắng hai câu, nhưng nhìn bộ dạng ủ rũ của Lê Hạo, Nghiêm Trạch cảm thấy mình quá ấu trĩ.

Hà tất phải quyết tâm như vậy? Anh nghĩ.

– Nói chung là tôi nói rồi.

Nghiêm Trạch cong khóe môi, ấu trĩ thì ấu trĩ vậy, anh vui là được.

– Tôi là thẳng nam, thẳng-nam!

Lê Hạo rút cổ, bóp cổ của Cangjie, để ông ta không bao giờ tạo ra cái chữ “thẳng” nữa.

Dù sao cũng mất mặt rồi! Lê Hạo cắn răng, so với cái gọi là lòng tự trọng, sự xa cách của Nghiêm Trạch còn làm cậu buồn hơn.

Nghĩ bụng vậy, Lê Hạo mặc kệ mọi thứ, trực tiếp rút tay còn lại trong túi, nắm lấy khuỷu tay phải Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch nâng mắt:

– Cậu làm gì đó?

Lê Hạo hiếm khi dừng cảm như vậy, nhưng thấy hình như Nghiêm Trạch có chút khó chịu, lại héo xuống. Dù sao cậu sợ Nghiêm Trạch hết cách rồi, chỉ cần anh liếc một cái thôi, Lê Hạo đã quân lính tan rã.

– Thật xin lỗi....

Cậu chỉ có thể khô khan lặp lại.

Nghiêm Trạch co rút khóe miệng, lạnh lẽo trào phúng:

– Nếu xin lỗi có tác dụng thì cần gì cảnh sát?

Ai ngờ Lê Hạo lập tức tỉnh táo: Thái độ của Nghiêm Trạch.... chẳng lẽ có hi vọng?

Cậu vội vàng nói:

– Vậy anh muốn dẫn tôi tới cảnh sát sao? Không sao, tôi tự thú. Nhưng a Trạch à, anh có đi cùng thì nhớ mang kính nha, chuyện này dính tới anh cũng không tốt, tôi không thể hại anh.

Nghiêm Trạch: “....” Chắc mấy suy nghĩ bình thường của tên này chắc bị thạch hóa hết rồi.

Lê Hạo thấy chết không sờn.

Nghiêm Trạch lại nói:

– Lê Hạo...

– Sao, sao thế?

– Gay không trái pháp luật, cậu đi tự thú, cảnh sát cũng chỉ có thể dẫn cậu tới bệnh viện tâm thần kiểm tra.

Lê Hạo: “....”

Nghiêm Trạch cúi đầu, mang mũ của áo khoác vào, che khuất gương mặt.

– Cậu gọi xe về nhà nghỉ đoàn phim đi. Tôi buồn ngủ, muốn ngủ.

Lê Hạo một bên gọi xe chuyên dụng, một bên nghiêm mặt:

– Vậy anh có cần làm ấm giường không?

Nghiêm Trạch không mặn không nhạt nói:

– Trong phòng có hệ thống sưởi với cả thảm điện.

Lê Hạo: “....” Ahuhuhu.

—

Lê Hạo gọi xe chuyên dụng là của nhà xe nổi tiếng ở vùng bắc bộ, mới gọi không bao lâu mà đã có xe nhanh như chớp chạy tới trước mặt.

Không mất nhiều thời gian, cả hai người đã về tới nơi.

Vừa xuống xe, huấn luyện viên chờ chực ở cửa nhà nghỉ đi tới.

– Ấy! Cuối cùng cũng về, không bị sao là tốt rồi!

Ông vô cùng nhiệt tình, đưa túi trong tay cho Nghiêm Trạch.

– Cầm đi, đại diện của cậu mua cho đấy, còn ấm, uống được! Mai khởi động máy rồi, ăn xong nhớ nghỉ sớm.

Ông giao xong đồ thì cũng rời đi, chỉ để lại Nghiêm Trạch vì điệu cầm túi, nhìn Lê Hạo.

Nghiêm Trạch nhắc túi trà sữa với điểm tâm.

– Cậu mua cho tôi?

Lê Hạo gật đầu liên tục.

– Ừm! Lần này tôi biết rồi, gọi ship đang hoành.

Nghiêm Trạch không nói, chỉ im lặng Nghiêm Trạch quan sát Lê Hạo.

Lê Hạo bị nhìn tới mặt đỏ tai hồng, không nhận được lại bắt đầu sốt sắng. Cậu quen tay nhét vào trong túi, sau đó — lại bị Bát Vương chớp một phát.

Rượu vào thì lớn mật, Vương Bát có thể làm lớn mật Lê Hạo. Sau khi bị ngoạn một lần nữa, Lê Hạo âm thầm làm ám chỉ trong lòng: Cậu không phải bị rửa cấn, cậu bị Bát Vương hấp thu tinh hoa đất trời cấn! Cơ thể cậu bị biến dị, mềm không được thì dùng cứng, chơi bá vương ngành thượng cung luôn! Cậu giờ là —

Lê Hạo:

– A Trạch, anh thích không, nếu thích thì tôi lên đi mua máy làm trà, về làm trà sữa cho anh uống nha.

Nghiêm Trạch: “....”

(Đại trai thế hả con)

66. Chương 66

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thấy Nghiêm Trạch biểu tình kiểu “Tên đại diện ngu ngốc đang nói cái gì vậy”, Lê Hạo ngượng ngùng xoa mũi. Cậu cúi thấp đầu, giống như học mấy đứa bé mà đi tới trước mặt Nghiêm Trạch, trong lòng suy nghĩ rất nhiều nhưng đều không thể nói, chỉ có thể thầm mắng bản thân ngu ngốc.

Nghiêm Trạch thấy cậu sợ như vậy, biểu tình trên mặt dịu đi mấy phần, chỉ thấy Lê Hạo làm người ta cảm thấy vừa tức lại vừa buồn cười.

Anh cầm túi đồ trong tay, chân bước vào nhà nghỉ. Thấy vậy Lê Hạo vội vã cun cút đi theo. Tới tận lúc Nghiêm Trạch đi tới trước cửa phòng, Lê Hạo mới dừng bước, không biết có nên đi tiếp hay không.

Nghiêm Trạch liếc cậu;

– Đi theo tôi làm gì?

Lê Hạo giật giật môi:

– A Trạch, tôi... chuyện đó.... Ai.

Cậu lại cúi đầu, tư thế mặc người khi dễ.

Nghiêm Trạch không nhìn được nữa, bật cười.

Lê Hạo sững sốt.

Nghiêm Trạch cười có chút khoa trương, hahaha một hồi, mới hơi nâng mắt, mở cửa.

Lê Hạo theo bản năng đuổi theo.

Ngay lúc cậu vào cửa, Nghiêm Trạch bỗng xoay người, túi đồ trên tay troe lúng lẳng trên nắm cửa, sau đó nắm lấy khuỷu tay Lê Hạo, kéo mạnh cậu vào phòng.

Lê Hạo bị hành động đột ngột của anh dọa, tuy sợ nhưng cũng không phản kháng, ngoan ngoãn để Nghiêm Trạch giữ hai tay xoay ngược ra sau lưng, tiếp đó— đóng cửa phòng lại, đặt Lê Hạo lên tường (Bấm để xem hình ảnh).

Bát Vương trong túi áo Lê Hạo nhân cơ hội bò ra ngoài, hơi lay đuôi bắt đầu bò lên người Nghiêm Trạch.

Phát hiện Bát Vương vậy mà ở chỗ Lê Hạo, Nghiêm Trạch liếc mắt nhìn Lê Hạo, thuận tay thả Bát Vương vào phòng tắm, tiếp tục áp sát Lê Hạo.

– A Trạch...

Bị Nghiêm Trạch đè nặng, Lê Hạo có hơi hoang mang.

Nghiêm Trạch nói:

– Lê Hạo, tôi nhìn không thấu cậu.

Anh lại áp lại gần, còn cong chân phải đặt giữa hai chân Lê Hạo phòng cậu thoát ra.

– Lúc trước rõ ràng làm tôi hiểu lầm là cậu, sau đó lại nói bản thân là thẳng, làm tôi lúng túng tiến thoái lưỡng nan. Nhưng chờ tôi nghĩ thông, cậu lại dùng cặp mắt trông mong nhìn tôi, sợ hãi nói cậu thích tôi —

Lê Hạo không nói.

Nghiêm Trạch mài răng

– Lê Nhật Thiên, cậu cho tôi là đất dẻo cao su à, muốn thẳng thì thẳng cong thì cong?

Lê Hạo thành thật nhận sai:

– Ừm, tôi sai rồi...

Nghiêm Trạch lại nói:

– Được, cậu sai. Vậy tôi hỏi cậu, tại sao cậu lại thích tôi? Đừng nói với tôi cậu là M.

Anh sửa còn kịp không.

– Tôi cũng không biết.

Lê Hạo giãy dựa một hồi, không hiểu tại sao cậu cứ cảm thấy tư thế này nó cứ xấu hổ thế nào ấy, cậu giờ mặt mũi đỏ gay tim sắp vọt ra rồi.

– Nói chung... A Trạch tôi thích anh, thật sự thích anh.

Nghiêm Trạch buồn bực:

– Vậy sao cậu biết cậu thích tôi?

Lê Hạo giải thích:

– Tôi....

Cậu thấy hơi khô miệng, theo bản năng đưa lưỡi liếm liếm.

– Tôi, tôi có... suy nghĩ... kia... với anh.

– Suy nghĩ gì?

Lê Hạo vô cùng lúng túng:

– Tôi có phản ứng sinh lý với anh....

Nghiêm Trạch: “....”

Lý do đơn giản thô bạo.

Nghiêm Trạch vội bỏ chân đang chặn giữa hai chân Lê Hạo ra.

– Tôi biết chuyện trước đây là tôi sai, anh chết tâm với tôi cũng đúng, nhưng...

Thấy Nghiêm Trạch bỏ chân, Lê Hạo có chút mất mát trong lòng, cậu thành khẩn nói:

– A Trạch, có thể cho tôi cơ hội vớt vát được không? Tôi thừa nhận, EQ tôi thấp, nhưng— tâm ý của tôi với cậu là thật.

Nghiêm Trạch:

– IQ cậu cũng không cao đâu.

Lê Hạo: “....”

Nghiêm Trạch từ trên cao nhìn Lê Hạo bị anh đặt trên tường.

Giận cũng giận rồi, hiền cũng hiền rồi, bây giờ Lê Hạo mặt dày bám lấy anh nên làm gì?

Nghiêm Trạch lại khép hờ mắt.

– Được, cơ hội thì cơ hội vậy.

Nghiêm Trạch chậm rãi mở miệng, anh mắt anh rất tinh, tất nhiên chú ý tới lúc nghe anh nói, Lê Hạo đang sợ hãi căng thẳng lại thả lỏng ra — Nghiêm Trạch thậm chí còn thấy được sau mông Lê Hạo có một cái đuôi đang điên cuồng lắc.

– Muốn cơ hội, cũng được.

Lê Hạo mừng rỡ:

– Thật ư?

Nghiêm Trạch:

– Giả đó.

Lê Hạo: “...”

Cái đuôi ngay lập tức rũ xuống.

Nghiêm Trạch từ tốn tiếp tục:

– Nhưng cậu thân là người đại diện, tôi là nghệ nhân dưới tay cậu đó.

Anh cố ý ngân dài chữ cuối cùng, thu hút sự chú ý của Lê Hạo.

– Nếu có một ngày, chuyện giữa chính ta bị lộ, thì cậu sẽ làm gì? Cậu định che giấu, hay trực tiếp xuất quỹ với tôi?

Lê Hạo nghiêm trang nói:

– Có sao đâu! Anh cũng đâu có muốn sống trong giới này đâu, chúng ta cùng nhau quay về rạp hát nhỏ sống đi. Anh muốn làm gì cũng được. Thật ra mấy năm nay tôi có một khoản để dành, tuy đã tiêu gần hết lúc mở phòng làm việc, nhưng chỉ cần bán phòng làm việc đi, thì vẫn có đủ tiền sửa sang cho anh một cái rạp hát nhỏ mới.

Nghiêm Trạch:

– Cậu có nguyên tắc không đó?

Không phải kinh doanh phòng làm việc, được nổi tiếng là chấp niệm của Lê Hạo sao? Nếu không thì tại sao lại ký hợp đồng với anh chứ?

Lê Hạo:

– Không có.

Cậu nghĩ kỹ rồi, so với phòng làm việc, Nghiêm Trạch quan trọng hơn— Lê Hạo không muốn cô đơn như Lê Chính Thù, cha cậu chính là vết xe đổ. So với sự nghiệp, người yêu vẫn quan trọng hơn.

Nghiêm Trạch: “...”

Xem ra tên này thật sự quyết tâm rồi.

– Được.

Nghiêm Trạch lại nói.

– Vậy nếu tôi muốn cậu làm công cụ tiết dục thì sao?

Lê Hạo mặt đỏ rần:

– Vậy giờ tôi cởi quần nhé?

Nghiêm Trạch khinh bỉ nhìn cậu:

– Nghĩ hay ghê.

Lê Hạo: “...”

Thấy Lê Hạo thật lòng, Nghiêm Trạch tuy ngoài miệng vẫn nói nhưng trong lòng đã nhận mệnh. Anh vẫn cảm thấy tất thắng là trời định. Lúc trước khi bỏ đi anh đã nghĩ nếu anh và Lê Hạo là không có kết quả, chỉ bằng để thuận theo tự nhiên. Chỉ là bây giờ Lê Hạo mặt dày bám theo, Nghiêm Trạch nhất thời không rõ, đây là thiên ý, hay là mệnh số.

Thả tay Nghiêm Trạch ra, Nghiêm Trạch buông bỏ kiểm chế với Lê Hạo:

– Được rồi, tôi biết rồi.

Lê Hạo lòng vẫn không yên:

– Biết gì thế?

– Tôi bây giờ đi ngủ, sáng mai tôi muốn ăn bánh canh nổi tiếng ở nội thành, nhà đó không dịch vụ ship đồ, cậu đi tới bãi đậu xe ngầm tìm xe, hoặc gọi xe. Với khả năng của cậu, tôi nghĩ không khó lắm.

Lê Hạo gật đầu không ngừng.

– Còn cơ hội...

Nghiêm Trạch không để ý nói.

– Chờ tôi ăn sáng xong lại tính tiếp.

– Tôi hiểu!

Lê Hạo vội tỏ ngoan ngoãn.

Nghiêm Trạch nhún vai ngáp một cái.

– Được, cậu về ngủ đi, tôi muốn ngủ.

Lê Hạo đánh rần theo gậy(1):

– Vậy có cần tôi làm ấm giường không?

– Ha ha.

Lê Hạo: “....” Hu hu

Nghiêm Trạch là cố ý làm khó Lê Hạo. Sau hôm đó ăn món bánh canh được Lê Hạo hai mắt thâm quầng mang tới, anh còn ra rất nhiều yêu cầu khác.

Bắt Lê Hạo chạy lên chạy xuống, lại ép Lê Hạo luyện cấp giùm, nghiêm nhiên một bộ Nghiêm tư sản áp bức Lê lao động.

Vậy mà Lê Hạo cứ một lòng nhớ thương cái “cơ hội” mà Nghiêm Trạch nhắc tới, Nghiêm Trạch có sai gì cũng không oán hận thì thôi, đã vậy còn vô cùng tích cực làm, khiến Nghiêm Trạch suýt nữa không biết ai mới là lao động đấy.

Cứ thế, thời gian trôi nhanh lắm.

Không lâu, vai diễn của Nghiêm Trạch đã hoàn thành, hơ khô thê tre.

Tuy những cảnh quay của Nghiêm Trạch đều đã xong, nhưng vì những diễn viên khác chưa xong, nên đoàn phim vẫn phải ở tại bắc biên cảnh tiếp tục quay ngoại cảnh, Nghiêm Trạch cùng với những diễn viên phụ khác đơn giản hơ khô thê tre, xong muốn đi đâu thì đi.

Cũng không biết là trung hợp hay cố ý, ngày Nghiêm Trạch chuẩn bị rời đoàn, thì Hướng Dĩ Lâm – người sáng mắt trước vô lực Nghiêm Trạch, một mực lôi kéo thằng em Hướng Tây Đông về nhà dạy dỗ – một lần nữa giết tới đoàn phim.

Chỉ là sau khi Hướng Dĩ Lâm mang thằng em về nhà cũng khôn ra biết chơi cầm túc nên lần này Hướng Tây Đông không có cơ hội đi theo.

Ngay lúc Hướng Dĩ Lâm vũ trang tận răng – không có sở hữ tự tin giết tới đoàn phim, chuẩn bị đi lung lạc Nghiêm Trạch, thì Nghiêm Trạch đang —

Thả lỏng chơi game.

Sau khi hoàn thành phần diễn, Nghiêm Trạch định quay về Bùi thị.

Nữ hầu robot của ta phát sóng, bây giờ chính là lúc độ nổi tiếng của anh tăng lên. Vì thế nên phải làm sao để dẫn hướng dư luận, tăng fan cho bản thân trước khi phim chiếu hoàn là câu hỏi lớn nhất của Nghiêm Trạch.

Chỉ là nghĩ thì nghĩ, kế hoạch luôn không bắt kịp thay đổi.

Vé máy bay Lê Hạo mua không tốt, chuyến bay lúc nửa đêm. Vậy nên lúc Hương Dĩ Lâm giết tới đoàn phim, Nghiêm Trạch còn đang ở nhà nghỉ chơi game.

— còn Lê Hạo? Đứa nhỏ tội nghiệp đã bị Nghiêm Trạch đi tới Tây thành mua trà sữa.

Nghiêm Trạch đang chơi hăng, bỗng anh phát hiện có tin nhắn lạ gửi tới.

[Đại ca, Nghiêm đại ca, Nghiêm đại thần! Tôi xin anh, cho tôi một con đường sống đi, tôi sai rồi, tôi đã biết sai rồi]

Nghiêm Trạch: “....” Sao lại có thêm một tên nữa nhận sai nhỉ.

Anh nhắn lại: [Cậu là ai?]

Bên kia trả lời rất nhanh: [Tôi là Đàm Ti Nhạc đây!]

[A, ra là cậu.]

[Đúng, là tôi đây.]

Nghiêm Trạch chậm rãi gõ chữ: [Cậu lại là ai thế?]

Bên kia: [....]

Xem tư thế:

nên nhớ trong sáng nha, chưa tới mức độ đó đâu, ảnh minh họa tư thế thôi

(1) Nó có nghĩa là mọi người có thể tận dụng các cơ hội, tận dụng tình huống và phấn đấu cho lợi ích hoặc lợi ích lớn hơn.)

67. Chương 67: Cam Tâm Tình Nguyên

Đàm Ti Nhạc có khổ mà không nói được.

Lúc trước cậu ta lo Nghiêm Trạch sẽ nói cho Lâu Ngộ Bạch biết chuyện Nghiêm Trạch giả gái là do cậu đầu têu, nên cậu ta đã lên nhấn cho Nghiêm Trạch, định thương lượng một chút.

Nhưng lúc đo Nghiêm Trạch bận casting, sau lại bị Hướng Dĩ Lâm lôi đi xem tên thám tử tư, lại còn cãi nhau với Lê Hạo, cộng thêm việc vội đóng phim mới, nên Nghiêm Trạch đã quên Đàm Ti Nhạc không còn một mống.

Thấy Nghiêm Trạch đã thật sự quên mất mình, Đàm Ti Nhạc đau khổ gọi cho Nghiêm Trạch, sau đó run rẩy thông qua điện thoại kể chuyện Lâu Ngộ Bạch.

Nghiêm Trạch mặt ngoài qua loa ừ ừm, làm bộ như sớm biết, nhưng trong lòng lại đang suy tính cách lấy chuyện này để uy hiếp Đàm Ti Nhạc.

Hiện tại Đàm Ti Nhạc nhắc tới, anh mới tới tên nhóc này trước đây đã từng đắc tội bản thân. Chỉ trả đũa nhiều vậy sao đủ? Đàm Ti Nhạc không đụng, chứ đã đụng thì Nghiêm Trạch sẽ thù rất dai.

Nghiêm Trạch qua loa ứng phó với Đàm Ti Nhạc, nói cậu ta ngoan ngoãn chờ mình nhẩn lại, lúc này bản thân còn rất bận không rảnh quản chuyện đó thì Lê Hạo cũng trở lại với ly trà sữa.

Đưa ly trà sữa trong tay cho Nghiêm Trạch, Lê Hạo tò mò hỏi:

– Anh đang nói chuyện với ai thế?

Nghiêm Trạch trả lời đang hoảng hốt:

– Với một tên lừa gạt.

Lê Hạo liền căng thẳng:

– Bọn lừa đảo? Tên đó có lừa anh chưa? Tôi đi báo cảnh sát nhé?

Nghiêm Trạch:

– Không cần, tôi chuẩn bị chơi cậu ta một ván.

Lê Hạo: “.....”

Tên lừa đảo đó tốt nhất đi tự thú đi, Nghiêm Trạch còn đáng sợ hơn cảnh sát nhiều.

Ngay tại lúc đó, bỗng nhiên ngoài cửa bỗng có tiếng gõ cửa. Lê Hạo đi tới trước cửa, gọi lớn.

– Ai đó!

Bên ngoài trung khí vô cùng:

– Tôi!

Lê Hạo:

– Không cần phục vụ đặc thù(1)!

Bên ngoài: “....”

Nghiêm Trạch: “.....”

Người ngoài cửa lại nói:

– Khoan đã, giọng này.... đại diện Lê à? Sao cậu lại ở trong phòng A Trạch? A Trạch đâu?

Lê Hạo nghe một lúc, lúc này mới nhận ra đó là giọng của tên Hướng Tây Đông lúc trước đã bị Hướng Dĩ Lâm lôi về.

Biết rõ tâm tư của Hướng Tây Đông với Nghiêm Trạch, trong lòng Lê Hạo cảm thấy vô cùng nguy cơ, bèn cố ý nói:

– Tại sao tôi không được ở trong phòng a Trạch? Hơn nữa, tiểu Hướng tổng, cậu với A Trạch đâu thân đâu? Cứ mở miệng ngậm miệng là nickname người ta, có phải là hơi gần gũi quá mức rồi không?

Ngoài cửa im lặng.

Hướng Tây Đông mờ mịt, cậu chỉ mới bị Hướng Dĩ Lâm lôi về vài ngày thôi mà nhỉ? Rõ ràng trước khi cậu đi Nghiêm Trạch với Lê Hạo còn bất hòa mà, sao giờ đã hòa hảo rồi vậy? Thế giới tuyến(2) bị rối loạn rồi à?

Lê Hạo sau khi nói xong thì hoảng hốt, cậu nhớ rõ cậu còn chưa làm hòa với Nghiêm Trạch đâu. Nghiêm Trạch chỉ nói nhìn biểu hiện của cậu thôi, giờ cậu lại tự biên tự diễn, có thể bị ác cảm không?

Cậu vội vàng quay đầu nhìn Nghiêm Trạch.

Sau đó.

Cậu nhận được ánh mắt như nhìn rác rưởi từ Nghiêm Trạch.

Đẩy Lê Hạo qua một bên, Nghiêm Trạch đi tới mở cửa.

Ngoài cửa trừ Hướng Tây Đông còn có một tên làm phong nền Hướng Dĩ Lâm, nhìn hai người trước mắt một lần, Nghiêm Trạch hỏi:

– Tìm tôi làm gì? Tí nữa tôi sẽ bay về Bù thì, có gì mau nói.

Hướng Dĩ Lâm vuốt thẳng tóc:

– Nghiêm Trạch, hừ hừ hừ.... ha ha ha.

Nghiêm Trạch cau mày:

– Anh bị động kinh? Cần tôi gọi cấp cứu không?

Hướng Dĩ Lâm vẻ mặt nghiêm cẩn.

Sau khi biết được thực lực của Nghiêm Trạch, hắn cưỡng ép lôi thẳng em bị nam sắc che mờ lý trí, sau đó bẻ vào quan hệ của Tiền Úc Văn tiến hành điều tra lịch sử Lê gia.

Hướng Tây Đông tuy biết lai lịch của Nghiêm Trạch rất sâu, nhưng anh liên quan tới đại thần nào trong thời phong thần, hắn không biết.

Nếu có thể tra rõ lịch sử của Lê gia, có thể từ đó thăm dò thân phận thực sự của Nghiêm Trạch.

Chỉ là ngay lúc quyết tâm kéo Nghiêm Trạch lên thuyền giặc, Hướng Dĩ Lâm đã từng sai người điều tra, rồi vẫn không tìm được gì. Dù Hướng Dĩ Lâm có điều tra thêm lần này, thì nó cũng chỉ mang tính tượng trưng chữa ngứa chết thành ngứa sống.

Dù sao hắn cũng không còn cách nào khác tốt hơn —

Trừ phi, hắn có thể đả động tới Lê Chính Thù, để ông ta gia nhập Đạo hiệp, sau đó dưới sự trợ giúp của

ông ta mà bắt Nghiêm Trạch gia nhập.

Nhưng dù sao Lê Chính Thù cũng là nhân vật tiêu biểu trong phái cổ chấp, thuyết phục ông ta chẳng dễ hơn thuyết phục Nghiêm Trạch chút nào.

Cũng may trời không tuyệt đường người, lúc đang điều tra Lê gia, Đạo hiệp ngoài ý muốn có được cách liên lạc với vợ cũ của Lê Chính Thù, cũng nhờ vào bà ấy mà lấy được một quyển gia sử tuyệt mật của Lê gia. Hơn nữa vợ cũ của Lê Chính Thù còn đồng ý sẽ giúp Đạo hiệp thuyết phục được người chồng cũ không làm nên nghiệp lớn của bà.

Hướng Dĩ Lâm tỏ ra bí hiểm:

– Tôi đã biết được thân phận chân thật của anh rồi...

Nghiêm Trạch:

– Vậy à.

Hướng Dĩ Lâm lại nói:

– Cha của người đại diện của anh, cũng sẽ gia nhập Đạo hiệp.

Nghiêm Trạch:

– À, vậy còn gì nữa không?

Hướng Dĩ Lâm:

– Không.

Nghiêm Trạch “cạch” một tiếng đóng cửa lại.

Hướng Dĩ Lâm bị nhốt bên ngoài: “....”

—

Bên trong.

Vòng qua Lê Hạo đang sững sờ sau khi nghe Hướng Dĩ Lâm nói, Nghiêm Trạch bắt đầu kiểm kê lại hành lý của mình. Bây giờ tới lúc bay còn hai tiếng, cũng đến lúc đi rồi.

Hành lý của hai người sáng nay đã được Lê Hạo xếp sẵn, Nghiêm Trạch lúc này chỉ cần kiểm kê lại là ok rồi.

— Còn Bát Vương, nó đáng ngủ lẫn quay trong thùng hành lý gửi vận chuyển.

Xác nhận không còn thiếu gì nữa, Nghiêm Trạch đang định giục Lê Hạo đi. Chỉ là lúc nhìn về phía Lê Hạo, Nghiêm Trạch không nhận được nhú mày.

Lê Hạo lúc này tay cầm điện thoại, điên cuồng chọt vào màn hình, giống như đang bận nhắn tin cho ai đó.

Nghiêm Trạch cao giọng hỏi:

– Cậu đang làm gì đó?

Lê Hạo vẫn không ngừng tay.

– Đang nhắn cho cha tôi, hỏi giữa ông ta với tên họ Hướng là có chuyện gì. Nếu cha tôi thật sự bị bọn họ mua chuộc, cưỡng ép anh gia nhập, làm việc cho bọn họ thì phải làm sao giờ? A Trạch, anh không thích đầu nhĩ.

Nghiêm Trạch: “....” Nếu anh là Lê Chính Thù, sợ sẽ bóp chết thằng con muốn chồng không muốn cha này rồi.

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, Nghiêm Trạch vẫn không thể phủ nhận rằng anh có hơi vui vui.

Tuy Lê Hạo có nhiều lúc thiếu thao thiết, nhưng vẫn.... coi như trung tâm?

(Anh coi em là chó hay sao mà trung tâm ở đây)

Anh đi tới sau Lê Hạo, bất ngờ đưa tay giật lấy điện thoại trong tay Lê Hạo.

Lê Hạo hoảng sợ:

– Sao thế?

– Đi sân bay đã.

Nghiêm Trạch không nhanh không chậm nói:

– Nếu muốn nói, tôi nghĩ cậu nên về nhà chính diện hỏi Lê Chính Thù sẽ tốt hơn, hơn nữa chỉ còn hai tiếng là bay, không đi sợ sẽ lỡ bay.

Lê Hạo suy nghĩ, cảm thấy Nghiêm Trạch nói rất đúng.

– Được rồi, chúng ta đi sân bay, ngày mai tôi sẽ đi tìm ông ta —

Cậu ngừng một chút.

– Gặp được tôi cũng sẽ hỏi về chuyện hiệp nghị giữa anh và ông ta.

Nghiêm Trạch nâng mắt:

– Hỏi chuyện đó làm gì?

Lê Hạo nhìn thẳng vào mắt anh.

– Hồi trước anh nói, kỹ với tôi cũng chỉ là vì có hiệp nghị với cha tôi. Bây giờ, tôi muốn tất cả những hiệp nghị giữa anh và tôi, giữa anh và cha tôi, tất cả... đều xé bỏ...

Cậu nói:

– Tôi muốn dùng thực lực giữ anh lại, để anh cam tâm tình nguyện ở lại bên tôi.

(1phục vụ đặc thù như c-h-ị-ch đó ạ

(2) thế giới tuyến: Trong vật lý, một đường thế giới của một vật thể (gần đúng như một điểm trong không gian, ví dụ, hạt hoặc người quan sát) là chuỗi các sự kiện không thời gian tương ứng với lịch sử của vật thể. Đường thế giới là một loại đường cong đặc biệt trong không thời gian. Dưới đây là một định nghĩa tương đương sẽ được giải thích: Đường thế giới là một đường cong giống như thời gian trong không thời gian. Mỗi điểm của một đường thế giới là một sự kiện có thể được gắn nhãn với thời gian và vị trí không gian của đối tượng tại thời điểm đó.

68. Chương 68: Không Tồn Tại

Nói xong, Lê Hạo khấn trương nhìn chằm chằm Nghiêm Trạch, sợ anh nói ra lời cay đắng. Chỉ là ngoài dự kiến của cậu, Nghiêm Trạch không những không chê cười cậu, còn thật sự hỏi lại:

– Vậy cậu định dùng gì để giữ tôi lại?

Lê Hạo gãi ót, thử nói:

– Dùng tâm cảm hóa nha?

Nghiêm Trạch:

– Cái đó gọi là siêu độ.

Lê Hạo: “....”

Hơi dừng một lát, Nghiêm Trạch lại nói:

– Lê Hạo.

– Sao, sao thế?

– Không có gì,

Nghiêm Trạch nhún vai.

– Thật ra ngu một chút cũng tốt.

Lê Hạo: “????”

Nghiêm Trạch im lặng.

Lời anh nói ra không phải thuận miệng mà nói.

Đôi khi quá thông minh lại là xấu. Bị trói buộc trong quá khứ câu nệ trông trước ngó sau, cứ tuyệt giao lưu với thế giới bên ngoài, chỉ sẽ khiến người ta cố thủ tự phong(1), đi hướng hủy diệt.

Người thẳng thắn đối diện mọi chuyện như Lê Hạo thật ra cũng không có gì xấu, Nghiêm Trạch không thể không thừa nhận người quá giữ mình, làm theo quá khứ là anh. Cái gọi là phật tính cũng được, mà thiên ý khó trải cũng thế, nói thẳng là lý do anh trốn tránh sự thật mà thôi.

Vì sao lại muốn sống ở rạp hát cả đời? Nói thẳng là do anh khao khát muốn dung nhập với thế giới mới mẻ, xong lại sợ hãi đi tiếp xúc với vật bản thân chưa bao giờ biết.

Lê Hạo đối với anh cũng là sự vật mới.

Hơi nghiêng đầu, thấy Lê Hạo vẫn ngơ ngơ ngác ngác, Nghiêm Trạch cũng đổi đề tài, không tiếp tục nói chuyện này nữa. Anh giục Lê Hạo nhanh chạy tới sân bay, để khỏi bị lỡ.

Tuy Lê Hạo không đủ thông minh để hiểu Nghiêm Trạch đang muốn nói cái gì, nhưng cậu vẫn một mực nghe lời Nghiêm Trạch, lúc này vội kéo theo va li, đi ra ngoài.

Lúc hai người ra cửa, Hướng Dĩ Lâm và Hướng Tây Đông vẫn còn ở ngoài. Thấy hai người đi ra, Hướng Dĩ Lâm vội chạy tới muốn nói thêm một chút. Nhưng Nghiêm Trạch không thêm đáp lại, coi Hướng Dĩ Lâm thành không khí làm hẩn lúng túng vô cùng.

Sau khi về Bùi thị, cuộc sống vẫn như cũ.

Chỉ là Lê Hạo vẫn mãi nhớ thương về chuyện bản thân phải làm Nghiêm Trạch cảm động, bèn cố ý nhân lúc Nghiêm Trạch đi quay gameshow, cậu một mình lái xe về quê, hẹn người cha vô trách nhiệm của mình, hỏi mấy chuyện liên quan tới “Hiệp nghị”

Nhưng...

– Cái gì? Không có hiệp nghị á?

Ngồi trên sofa, Lê Hạo nhiều năm chưa về về mặt khiếp sợ nhìn chằm chằm cha mình, giống như phải nhìn mặt ông nở hoa mới chịu vậy.

Thật ra cũng không thể nói Lê Hạo, vì Lê Chính Thù sau nhiều ngày bị bám lấy dây dưa đã cắn răng phun ra một đáp án quá kinh thế hãi tục, làm Lê Hạo không thể không hoài nghi nhân sinh.

Cậu nhớ rõ ràng, rằng dù Nghiêm Trạch hay cha mình, hai người đều đã xác minh, chuyện Nghiêm Trạch ký hợp đồng với cậu, là do hiệp nghị với Lê Chính Thù.

Kết quả, Lê Chính Thù lại nói với cậu, cái gọi là Hiệp nghị vốn không tồn tại?!

.... Lê Hạo cảm thấy hơi choáng.

Lê Chính Thù nhìn tên nghịch tử nhà mình, cũng không biết EQ của thằng này là di truyền ai nhỉ, rõ ràng cả ông và vợ trước EQ đều cao mà!

– Đúng, không có hiệp nghị,

Lê Chính Thù đốt một điếu thuốc, cũng đưa cho Lê Hạo một điếu.

– Con trai, hút không?

Lê Hạo từ chối.

– Không được, Lê Hạo không thích mùi khói, buổi tối tôi về nếu bị anh ấy ngửi thấy mùi, ảnh mắng chết con luôn.

Lê Chính Thù: “....”

Tên nghịch tử đồng tính không nhân tính này.

Lê Hạo lại hỏi:

– Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

– Có thể xảy ra chuyện gì chứ.

Lê Chính Thù lắc đầu.

– Mà có thể nào nghĩ được không, Nghiêm Trạch là ai, cha mà và Lê gia tồn tại làm gì. Lê gia chúng ta truyền thừa xuống, nhiệm vụ là thay lão tổ tông bán mạng, làm bảo an cho Nghiêm Trạch. Sai sử Nghiêm Trạch, sau đó ký hiệp nghị với hắn, bắt hắn làm nghệ nhân cho mà? Con ơi, sao cha mà trâu bò như vậy được.

– Nhưng...

Lê Hạo giật giật môi.

Nếu như vậy sao Nghiêm Trạch còn phải lừa cậu, nói giữa anh và Lê Chính Thù có hiệp nghị?

Lê Chính Thù hút thuốc.

– Ta biết con nghĩ gì.

Lê Chính Thù nói:

– Trên thực tế, hiệp nghị cũng là ý của Nghiêm Trạch.

– Ý của a Trạch?

– Đúng.

Lê Chính Thù chậm rãi nói:

– Lúc trước ta đi cầu tình cho con, xin Nghiêm Trạch từ bi, giúp con một phen, thì chính hắn nói vậy. Ký hợp đồng cũng được, nhưng điều kiện là ta phải làm bộ như có hiệp nghị với hắn. Hắn ký với con, là vì bản hiệp nghị, không phải hắn cam tâm tình nguyện.

Lê Hạo giật môi, cậu vẫn không hiểu tại sao Nghiêm Trạch phải làm tới thế.

Chẳng lẽ anh là diễn tinh trong truyền thuyết, coi diễn như nhân sinh, nhân sinh như diễn?

Nhưng mà ——

– Không có hiệp nghị cũng tốt.

Lê Hạo thở phào.

Nếu hiệp nghị không tồn tại, vậy có phải thật ra Nghiêm Trạch sớm cam tâm tình nguyện ở lại? Hoặc là nói.... là cậu cam tâm tình nguyện bị Nghiêm Trạch lừa.

Lê Chính Thù chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn cậu.

– Con ơi là con, mày cũng không biết giận sao?!

– Giận gì chứ?

Lê Hạo buồn bực.

Lê Chính Thù:

– Nghiêm Trạch lừa mày đó!

– Anh ấy lừa con nhiều lắm, con quen rồi.

Lê Hạo thẳng thắn nói.

Đột nhiên Lê Hạo không hiểu sao lại nghĩ tới, Nghiêm Trạch hình như rất thích đi trêu chọc cậu. Đánh là thương mắng là yêu, vậy có nghĩ là cậu đặc biệt trong lòng Nghiêm Trạch hả?

Nhìn đứa con vì ảo tưởng mà vẻ mặt trở nên vô cùng vi diệu, Lê Chính Thù: “...”

Thằng này ngu hết thuốc chữa rồi.

Ngay lúc Lê Hạo muốn hỏi thêm vài chuyện có liên quan tới Nghiêm Trạch, bỗng nhiên điện thoại trong túi cậu rung lên từng hồi. Nói ông cha mình chờ chút, sau đó Lê Hạo rút điện thoại ra, xem ai gửi tin nhắn.

Cậu vừa nhìn, đã giật mình——

Người nhắn cậu là sản xuất của gameshow Nghiêm Trạch đang quay, nói là bên trường quay xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lúc quay xong bỗng nhiên đèn trên sân khấu rơi xuống, đập trúng người một nghệ nhâ, người đó hiện chỉ bị thương nhẹ, đang nằm trong bệnh viện trị liệu, nhắn Lê Hạo yên tâm.

Yên tâm cái quần nhé!

Sản xuất cũng không nói tên người bị đập trúng là ai, vì vậy Lê Hạo không biết ai bị thương.

Cậu lo người đó là Nghiêm Trạch, không thèm suy nghĩ chạy đi bỏ lại người cha muốn nói lại thôi, rồi không nói không được ở sau. Cậu ra khỏi nhà, vọt thẳng tới xe chạy tới bệnh viện sản xuất nói, chuẩn bị đi xem Nghiêm Trạch.

Thấy trái tim của thằng con ngốc nhà mình đặt trên người Nghiêm Trạch, Lê Chính Thù cũng không tiện nói gì, chỉ có thể than thở con cái lớn rồi không thể lưu.

Con cái đều có phúc của con cái, Lê Chính Thù tự an ủi bản thân. Ông cũng nhìn thấu, ông ly hôn với vợ cũ cũng vì quá chênh lệch. Lê Hạo quan tâm Nghiêm Trạch như vậy, hy vọng thằng con nhà mình sẽ có kết quả tốt, đừng như ông, phải hối hận gần nửa đời,

Ông nghĩ như vậy.

(1) cố thủ: bảo thủ, sống mãi trong một thế giới của bản thân

tự phong: tự gò bó, bó buộc bản thân

69. Chương 69: Thao Tác Trái Quy Tắc

Lê Hạo hoảng sợ rồi bời, quan tâm quá sẽ bị loạn, cậu hoàn toàn quên mất Nghiêm Trạch là người nào.

Cậu lái xe xuyên đêm, lòng như lửa đốt chạy vào bệnh viện, xông vào phòng bệnh thì mới kinh ngạc phát hiện, người nằm trên giường bệnh lại là một người cậu không quen biết!

Còn người cậu nghĩ bị thương...

Nghiêm Trạch đang ngồi bên giường, một bên lưỡi biếng ngáp, một bên chơi điện thoại.

Trong phòng ngoài anh còn có người hình như trong tổ trợ lý đoàn phim, lúc này người đó cũng giống Nghiêm Trạch ôm điện thoại hăng say cày game.

Thấy có người vào phòng, Nghiêm Trạch đầu cũng không thèm ngẩng, chỉ chậm rãi nói:

– Phóng viên mời về, ở đây không nhận phỏng vấn.

Lê Hạo co rút khóe miệng:

– A Trạch, là tôi.

Nghiêm Trạch ngẩng đầu:

– Sao cậu lại ở đây? Không phải cậu nói về quê à? Chuyện xử lý xong rồi à?

– Tôi tưởng anh bị thương...

“....”

Lê Hạo xấu hổ cúi đầu, cậu là quan tâm quá bị loạn, đã quên mất định lý “Nghiêm Trạch = vô địch”. Trên đời này chuyện có thể thương tổn Nghiêm Trạch sợ chỉ có ở trong mơ.

Thấy cậu cúi đầu, Nghiêm Trạch không hiểu sao thấy hơi buồn cười.

Tuy quan tâm của Lê Hạo là dư thừa, nhưng....

Cảm giác được người ta đặt trong tim không tệ lắm.

– Chúng ta đi ra ngoài đã.

– Nghiêm Trạch nhìn thoáng qua trợ lý đã buông điện thoại, vẻ mặt tò mò nhìn hai người, lại nhìn sang người nghệ nhân đang nằm trên giường bệnh đang làm bộ xem xét cấu tạo của trần nhà, thầm nghĩ nói chuyện trong này thật không tiện, bèn kéo cậu ra ngoài.

– Đi ra ngoài rồi hãy nói.

Trợ lý tuy tò mò mối quan hệ giữa Lê Hạo và Nghiêm Trạch, nhưng làm trợ lý của đoàn lâu rồi, trợ lý cũng biết rõ chuyện nào có thể hỏi, chuyện nào không thể hỏi.

Lúc này, trợ lý bèn tìm cho Nghiêm Trạch một cái cớ:

– Nếu người quen của Nghiêm ca tới thì anh đi với cậu ấy luôn đi, giờ trời cũng tối rồi, anh về nhà nghỉ ngơi, chỗ này có em là được. Hôm nay vất vả anh rồi, nếu không ó anh không chừng Triệu ca còn bị nặng hơn. Với cả trợ lý Triệu ca cũng sắp tối rồi.

Nghiêm Trạch cũng thuận theo:

– Vậy được, tôi đi trước.

Lê Hạo theo bản năng hỏi lại:

– Khoan, cậu nói vất vả là ý gì?

– Anh không biết à,

Trợ lý bắt đầu kể công.

– Nghiêm ca trâu bò lắm luôn! Lúc cái đèn đó rơi xuống anh ấy bắt người lên đẩy Triệu ca một phát, nếu không có Nghiêm ca thì Triệu ca không bị xây xát thôi đâu mà là bị đập bể đầu á.

“Triệu ca” nằm trên giường nhìn trần nhà cũng hợp thời chêm vào:

– Đúng vậy, thật sự cảm ơn Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch không lộ vẻ gì, một bộ không cần danh lợi.

Lê Hạo: “....”

Được rồi, nhắc lại lần nữa.

Nghiêm Trạch.

Anh ấy vô địch.

—
Tạm biệt bệnh nhân cùng với vị trợ lý, Lê Hạo thành thật theo đuôi Nghiêm Trạch, tùy ý để Nghiêm Trạch dẫn cậu ra khỏi bệnh.

Hỏi xem Lê Hạo có phải lái xe tới không, Nghiêm Trạch nhận được đáp án bèn dẫn Nghiêm Trạch vòng về bãi đỗ xe. Mãi tới lúc Lê Hạo lên xe, chở Nghiêm Trạch về nhà Lê Hạo mới tỉnh táo lại.

– Anh cứu người họ Triệu kia à?

Cậu vừa lái xe, vừa cẩn thận hỏi.

Nghiêm Trạch vừa lên xe đã chơi điện thoại nói:

– Ủ, thì sao? Có vấn đề à?

Lê Hạo ghen ghen:

– Lần sau đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa.

– Ồ———

Nghiêm Trạch cố ý kéo dài, chẳng lẽ Lê Hạo tên này đang ghen?

Lê Hạo lúng túng muốn chết;

– Tôi sợ anh bị thương.

– Không đâu.

Nghiêm Trạch nói:

– Cái đèn đó tôi đập một cái là bay mười mét liền.

Lê Hạo: “.....”

Nghiêm Trạch khoát tay:

– Không cần lo cho tôi.

– Vậy lỡ vạ nhất thì sao?

Lê Hạo bỗng nhiên hỏi lại.

Nghiêm Trạch quay đầu nhìn cậu.

Lê Hạo lái xe hai tay nắm chặt vô lăng, lúc nói chuyện với Nghiêm Trạch cậu cũng không quay đầu lại, vẫn chăm chăm nhìn phía trước. Chỉ là... Nghiêm Trạch nhìn tay Lê Hạo, không biết là vì khẩn trương hay sao, Lê Hạo siết chặt vô lăng tới mức đầu ngón tay trắng bệch.

Nghiêm Trạch cảm thấy khá thú vị, bèn nhân lúc gặp đèn đỏ, Lê Hạo đưa chân giẫm phanh đột nhiên ra tay, đặt tay lên tay Lê Hạo.

Bị anh quấy như vậy, Lê Hạo giật mình, suýt chút nữa đã đạp phải chân ga đâm vào cột đèn. Cậu vội xoay đầu nhìn Nghiêm Trạch, vừa đúng chạm phải tầm mắt của Nghiêm Trạch cũng đang nhìn cậu.

Nghiêm Trạch ngoắc ngoắc khóe miệng.

Nghiêm Trạch lúng túng, sợ tới mức không dám nhìn thẳng. Nhưng đột nhiên có một suy nghĩ xuất hiện, cậu cứ sợ như vậy thì chỉ có bị ghét hơn thôi, bèn gan to mà ngẩng đầu nhìn Nghiêm Trạch.

Lần này nhìn, cậu mới phát hiện Nghiêm Trạch đẹp thiệt, đôi mắt phượng có chút tà khí nhiễm nét cười, nhìn có chút xấu xa, xong lại làm cho người khác cam tâm tình nguyện tùy ý để anh làm chuyện xấu với mình.

Hai người nhìn nhau gần mười mấy giây, cuối cùng Nghiêm Trạch là người phá vỡ im lặng.

Anh buồn cười nói:

– Tôi nhìn cậu thì thôi, cậu nhìn tôi như vậy là đang định làm gì thế hả?

Lê Hạo không suy nghĩ, nói luôn:

– Do anh dễ nhìn nên nhìn thôi!

– Trên đời này người đẹp đầy ra đó, cậu sao không nhìn người khác?

Câu “Bề ngoài đẹp thì nhiều vô số kể, linh hồn thú vị thì một vạn mới được một” đã đến miệng, nhưng không hiểu sao cuối cùng cậu chỉ nói ra một câu:

– Dù người khác có đẹp hơn nữa, tôi cũng chỉ muốn nhìn anh.

Nghiêm Trạch: “....”

Sao tên này mặt dày thế, nói vậy mà cũng không đỏ mặt, ngay lúc hai người đang nhìn nhau thì đèn đỏ đã chuyển đèn xanh. Thấy vậy Lê Hạo mới nhận ra câu nói bản thân quá mức lộ liễu, vô cùng lúng túng, cậu vội vã đạp ga, tiếp tục lái xe.

Sau khi xe lăn bánh, Nghiêm Trạch mới tiếp tục đề tài vừa nãy.

Anh một tay chống cằm, dựa đầu vào cửa kính nhìn cảnh đêm, chậm rãi nói:

– Lê Hạo, nhiều lúc tôi thấy cậu rất thần kỳ.

Lê Hạo: “....”

Lời đó đáng ra nên để cậu nói với đại thần Nghiêm Trạch mới đúng!

Nghiêm Trạch lại nói:

– Cậu nhìn cậu đi, EQ thấp muốn chết, gay còn không biết. Bề cong tôi rồi mồm lại nói thẳng nam, không có cảm giác với đàn ông. Chờ lúc tôi buông tay thì lại quay ngoắt nói cuối cùng cậu cũng nhận ra cậu thích tôi. Lại nói tới EQ của cậu, nhiều lúc lại nói mấy lời lộ liễu tới mức tôi cũng phải ngại. Nói thật, tôi không

nhìn thấu nỗi cậu.

Lê Hạo không nói, một bộ ngoan ngoãn mặc người khi dễ.

– Thật không biết cậu thích tôi cái gì.

Nghiêm Trạch tiếp tục nói:

– Tôi đây, tính tình không tốt, tính cách cũng xấu, thật không biết cậu thích tôi chỗ nào.

Lê Hạo không nhận được nói:

– Anh như thế nào cũng tốt!

Nghiêm Trạch: “...”

Lê Hạo không yên: Cậu nói sai hả?

Nghiêm Trạch giậtj giật môi:

– Lê Hạo.

– Sao, sao thế?

Nghiêm Trạch bỗng nói thảm thía:

– Bóng trắng (?) là thao tác trái quy tắc, cậu hiểu không?

Lê Hạo: “.....”

70. Chương 70: Cho Chút Ngon Ngọt

Lê Hạo liếm môi, khó hiểu cảm thấy hơi khô miệng. Cậu cứng ngắc lái xe, trong đầu lại kỳ diệu xuất hiện vài thứ.

Vì sao lại thích Nghiêm Trạch?

Lê Hạo cũng không biết, cậu chỉ biết tuy Nghiêm Trạch miệng độc tính xấu, nhưng cậu muốn cùng anh một

chỗ.

Có lẽ ngay giây phút sơ ngộ anh tại rạp hát, chỉ đứng xa xa ngược nhìn, thì cậu đã định sẵn rơi vào tay giặc vạ kiếp bất phục.

– Tôi nói, chuyện này....

Lê Hạo sắp xếp ngôn ngữ, đánh vỡ không khí trầm mặc.

– Hiệp nghị giữa anh và cha tôi.... tôi đã quay về hỏi.

Nghiêm Trạch nhăn mày, anh vẫn nhớ lúc Nghiêm Trạch bày tỏ, đã nhắc tới chuyện xé bỏ hiệp nghị giữa mình và Lê Chính Thù, bèn từ tốn hỏi:

– Vậy cậu muốn hỏi cái gì?

Lê Hạo dừng một chút, rồi nói:

– Thật ra căn bản là không có cái gì gọi là “hiệp nghị” phải không?

Nghiêm Trạch không nói rõ, chỉ mờ mịt “Ừ” một tiếng, giống như cam chịu.

Lê Hạo chắc sẽ giận lắm. Nghiêm Trạch nghĩ vậy, dù sao lúc trước anh trệu ghẹo lừa gạt các kiểu cũng dựa trên cái thứ “hiệp nghị”. Bây giờ chân tướng bại lộ, không biết cậu sẽ giận, hay nguội lạnh tâm ý?

Anh đợi Lê Hạo nổi giận, nhưng tới cuối, Lê Hạo chỉ thở phào nói:

– Vậy là tốt rồi.

– Cậu chỉ muốn nói nhiều đó thôi?

Nghiêm Trạch nhất thời có chút buồn bực, sao Lê Hạo có thể tỏ ra thản nhiên như vậy? Thật giống như cái cậu nhận được không phải là chuyện anh gạt cậu, mà là chuyện sáng hôm qua ăn bánh bao thịt mà nhân lại là thịt lợn vậy.

Lê Hạo cũng kinh ngạc:

– Tôi nên nói gì?

– Cậu không giận à, tôi lừa cậu đó.

Lê Hạo vô cùng đau đớn:

– Anh dùng lương tâm nghĩ lại anh lừa tôi bao nhiêu lần rồi?!

Nghiêm – vô lương tâm – Trạch gật đầu:

– Vô số lần.

“”

Anh ấy ngay cả chút lương tâm cũng không có.

Thật lâu sau, Lê Hạo mới lần nữa lên tiếng, mà lúc đó cũng là lúc xe tới nhà trọ.

– Hơn nữa tại sao tôi phải giận chứ.

Giọng Lê Hạo buồn buồn, tìm niềm vui trong nỗi khổ.

– Tôi thấy vui lắm, anh rõ ràng không có hiệp nghị, lại tình nguyện ở lại ký hợp đồng với tôi, có phải ngay lúc đó anh cũng có chút cảm giác với tôi không?

Không giận là nói dối, nhưng so với bị lừa, Lê Hạo càng để ý việc Nghiêm Trạch rốt cuộc có ký phải “hiệp nghị” bất công nào không. Bây giờ biết anh ấy hoàn toàn an toàn, cảm giác nhẹ nhõm yên tâm trong lòng cậu hoàn toàn đè bẹp một nhúm không vui rồi.

– Lê Hạo.

– Sao thế...

Nghiêm Trạch chỉ đầu mình:

– Mạch não của cậu có phải hơi khác thường không?

Lê Hạo: “”

Vậy cậu có muốn biết tại sao tôi gạt cậu không?

Nghiêm Trạch hỏi.

– Không muốn.

– Vì sao?

– Làm gì có nhiều cái vì sao như vậy chứ.

Đỗ xe xong xuôi, Lê Hạo một tay giúp Nghiêm Trạch cởi bỏ dây an toàn, một bên liên miên cần nhằn.

– Anh hỏi tôi có muốn hỏi chuyện liên quan tới cái hiệp nghị đó, thì có lẽ anh cũng không muốn nói ra.

Nghiêm Trạch không nói.

Lê Hạo lại nói:

– Hỏi thì tất nhiên là muốn, nhưng....

Lê Hạo trước giờ thẳng thắn quen nay lại hỏi đồ mắt, tựa hồ có chút ngại.

– Tôi muốn anh có thể làm theo ý muốn của bản thân. Khi muốn nói anh nhất định sẽ kể cho tôi nghe, vậy là được rồi, tôi không muốn miễn cưỡng anh.

Nghiêm Trạch vốn định đáp lại “Sao cậu nghĩ cậu có khả năng miễn cưỡng tôi”, nhưng...

Cuối cùng, anh vẫn nuốt câu nói đó xuống.

Tại sao muốn lừa Lê Hạo? Nói cho đúng, thay vì nói anh đang gạt Lê Hạo, đúng hơn là anh đang tự lừa gạt bản thân.

Sau khi tỉnh dậy ở một niên đại khác biệt hoàn toàn với quá khứ, anh luôn khao khát được hòa nhập với nó, nhưng lại chống cự việc tiếp xúc với xã hội hiện đại.

Mệnh trời đã định, thiên ý khó trái, Nghiêm Trạch không biết anh có thể làm gì.

Quá khứ anh là đệ tử nổi bật nhất trong hàng vạn đệ tử của Tiệt giáo, tuy không được phòng thần, nhưng vẫn là thần sử. Anh được phạm nhân đã chịu đủ mọi tai kiếp mời tới Bồng lai đảo, trấn thủ thành trì phú thương. Đại đạo năm mươi diễn thì có tới bốn mươi chín được định sẵn, nhưng vẫn còn một đường sinh cơ.

Nghiêm Trạch tự tin bản thân có thể có được con đường duy nhất này, nhưng cuối cùng anh cũng hiểu được, năm mươi diễn, năm mươi đường, tất cả đều đã định.

Lê gia năm đó là một thế gia huyền thuật trong thành phú thương, anh tuy thủ thành thất bại, nhưng Lê gia vẫn ghi nhớ ân điển năm xưa, trấn thủ thần hồn của anh. Chờ ba nghìn năm sau, Nghiêm Trạch vốn đã vào luân hồi này lại thức tỉnh.

Chỉ là...

Rốt cuộc vẫn là ba nghìn năm.

Số trời đã định, Nghiêm Trạch không biết bản thân anh vốn đã bị chặn đường sinh cơ cuối cùng làm sao có thể sinh tồn trong thời mạt pháp. Anh chỉ biết phong bế bản thân, cố chấp coi rạp hát nhỏ kia thành thành trì trong quá khứ, trấn thủ nơi yên bình cuối cùng trong lòng.

Nhưng —

Anh vẫn muốn ra ngoài.

Vì thế, hiệp nghị hư cấu này đã trở thành lý do để anh rời khỏi rạp hát nhỏ.

—

Cạch.

Cửa xe mở.

Lê Hạo xuống xe trước, sau đó thúc giục Nghiêm Trạch ngồi phó lái mau xuống xe. Bây giờ cũng đã sắp nửa đêm, mai Nghiêm Trạch còn có lịch, nếu không nghỉ ngơi chỉ sợ sẽ bị ảnh hưởng.

Sau khi xuống xe, nhìn Lê Hạo vĩnh viễn dừng tầm mắt trên người mình, Nghiêm Trạch đột nhiên nói:

— Tôi bây giờ không muốn nói, nhưng... tại sao phải lập hiệp nghị lừa cậu, sau này tôi nhất định sẽ cho cậu một lời giải thích xác đáng.

Lê Hạo hoảng sợ.

Nghiêm Trạch có phải dối tính không, sao lại ôn hòa với cậu như vậy?

Lê Hạo mọi khi EQ thấp lè tè, nay lại thông minh đột xuất không hỏi Nghiêm Trạch tại sao lại mềm mỏng như vậy, chỉ trộm vui trong lòng.

Cậu nghiêm túc đáp:

– Anh không cần giải thích, thật đấy! Tôi.... tình nguyện để anh lừa!

Nghiêm Trạch: “....” Đây là cái câu nói M gì vậy.

Nhận ra lời nói chính đáng lại bị phản tác dụng, Lê Hạo: “....”

– Đi thôi.

Nghiêm Trạch khoát tay, làm bộ không nghe được câu nói kinh thể hải tục của Lê Hạo.

– Về thôi.

Lê Hạo vội gật đầu, đuổi kịp Nghiêm Trạch đã dậm bước.

Bỗng Nghiêm Trạch đi đằng trước dừng lại.

Lê Hạo bất ngờ không dừng kịp, suýt nữa đã đâm sầm Nghiêm Trạch. Cậu dừng lại, đang định hỏi xem có chuyện gì, thì Nghiêm Trạch xoay người.

– Tôi muốn xác nhận một chút.

Nghiêm Trạch bỗng nói.

– Lê Hạo cậu thật sự cảm thấy thích tôi à?

Nhịp tim Lê Hạo gia tốc: Chẳng lẽ... Nghiêm Trạch rốt cuộc cũng bị tấm chân tình của cậu cảm hóa, quyết định một lần nữa tiếp nhận cậu à? Cậu vội gật đầu như điên.

– Thật, tôi thật sự yêu thích anh!

– Vậy được ——

Lê Hạo ngừng thở.

Nghiêm Trạch thoải mái nói:

– Tôi cho phép cậu thích tôi.

Lê Hạo: “....”

Ngay lúc Lê Hạo không biết nên phản ứng sao, Nghiêm Trạch đi tới. Anh từ trên cao nhìn xuống Lê Hạo, bỗng đưa tay nắm má Lê Hạo. Lê Hạo không kịp hồi thần, chỉ có thể mặc Nghiêm Trạch như sờ mặt chó sờ mặt cậu.

– Anh làm gì thế....

Lê Hạo ấp úng nói.

Nghiêm Trạch cười.

Anh bỗng cảm thấy giống như xiềng xích trước giờ vẫn khóa chặt nơi nào trong anh bỗng nhiên biết mất.

– Không làm gì hết, chỉ là muốn thưởng cho cậu một chút, dù sao cậu biểu hiện không tệ, tôi rất hài lòng.

Anh nói:

– Cậu muốn một cái hôn nhẹ không?

71. Chương 71: Quý Ở Hiện Tại

Lê Hạo ngần ngại, theo hiểu biết về sở thích xấu xa của Nghiêm Trạch, phản ứng đầu tiên của cậu là Nghiêm Trạch lại đang muốn lừa cậu, nên cũng cẩn thận nói:

– Anh không gạt tôi phải không?

Nghiêm Trạch: “....” anh giật giật khóe miệng, không vội vã nói:

– Vậy cậu cứ xem là tôi gạt cậu đi.

Vừa nghe vậy, Lê Hạo ngay lập tức biết xong rồi, Nghiêm Trạch không gạt cậu mà!

Tim cậu đập như bay, trực tiếp bay vút lên trời vươn tới tận mây xanh.

Kết quả câu sau của Nghiêm Trạch làm Lê Hạo có cảm giác bay tới nơi cao nhất lại bị kẹt cứng ở đó, lên không được xuống cũng chẳng xong, lúng túng suýt thất luôn lưới.

– Ý, ý tôi không phải như vậy.

Lê Hạo hoảng loạn muốn chết,

– Ý tôi là... tôi thật sự có thể....?

Nghiêm Trạch nhượng mảy.

Lê Hạo ho khan, đánh bạo nói:

– Một cái hơi ít, tôi muốn hai cái hôn nhẹ được không?

Giọng Nghiêm Trạch lạnh như gió mùa thu:

– Cậu đừng có mà ở đó được voi đòi tiên.

Lê Hạo không nói, thấy Nghiêm Trạch không gạt phăng đi, chỉ đứng đó trào phúng, cậu liền biết.

Lúc anh trào phúng, tức là tâm tình không tệ; ngược lại, nếu Nghiêm Trạch giận thật sẽ không ở đây đôi co. Anh sẽ trực tiếp cho một đấm, sau đó kéo hành lý rời đi — giống như lúc mình làm anh tưởng là anh tự mình đa tình vậy.

Nghĩ tới quãng thời gian trước cậu ăn nói ngu ngốc, tự rước khổ vào thân, Lê Hạo lại không nhận được ngại ngùng.

Cậu do dự, nhìn Nghiêm Trạch không tiếp tục trào phúng, mà ôm tay, đứng ngược ánh đèn nhìn cậu — trên mặt anh không biểu cảm, một đôi mắt tràn đầy chỉ có ánh sáng cùng với bóng dáng cậu.

Lê Hạo thấy lòng ngứa.

Cậu cảm thấy như có một con mèo đen giả hoạt cào một chút, lúc muốn bắt lấy thì con mèo trong nháy mắt đã chuồn mất không thấy tăm hơi, chỉ để cho cậu một bóng lưng làm lòng cậu càng ngứa ngáy khó nhin.

– Chỗ này có không ít người trong giới, ví dụ như tòa nhà đối diện kia, có vài thực tập sinh của TCQ.

Lê Hạo đột nhiên nói:

– À, anh có biết TCQ không? Lúc trước người diễn cùng anh vai nam chính trong Nữ hầu robot của ta là nghệ nhân của TCQ đó.

Nghiêm Trạch nhắc mí mắt:

– Biết, sao?

Lê Hạo nghiêm mặt nói:

– Ở đây trình độ bí mật rất cao.

– Thì?

– Nên nếu có làm chuyện xấu ở đây, cũng không lo sáng mai lên báo.

Nghiêm Trạch xoa cằm:

– Thế nào, Lê Nhật Thiên, cậu còn muốn hai ta lên báo à?

Lê Hạo nhìn thẳng vào Nghiêm Trạch:

– Lên thì lên trang nhất báo giải trí luôn!

cậu bỗng vươn tay đặt lên vai Nghiêm Trạch, cẩn thận hôn lên.

Nghiêm Trạch hơi run, tựa hồ không nghĩ tên EQ thấp thấp Lê Hạo thông minh đột biến như vậy, nên cũng không đề phòng, trực tiếp bị Lê Hạo cưỡng-hôn.

Nhân lúc Nghiêm Trạch còn không bản ứng, Lê Hạo thừa thế xông lên, liều mạng mà liếm mà hôn môi mỏng của Nghiêm Trạch.

Hôn thì khí thế lắm, nhưng kỹ thuật thì quá thô thảm. Tuy cậu cũng xem nhiều bộ phim tình cảm, cũng từng thấy trực tiếp nhiều lần, nhưng chưa nói hôn môi, cả nắm tay ngoài Nghiêm Trạch cũng chỉ ba mẹ hỏi cậu còn bé thôi. Lúc này đòi cưỡng-hôn Nghiêm Trạch, thực tế giống như chó liếm mặt thôi chứ chả giống hôn môi. Cưỡng-hôn kiểu gì mà Nghiêm Trạch chỉ cảm thấy miệng đau, cứ có cảm giác Lê Hạo sắp đem miệng anh liếm rách.

Hạ mắt, Nghiêm Trạch đổi khách thành chủ, cạy hàm răng của Lê Hạo, dây dưa với cậu.

Sau một lúc rất là lâu—

Nghiêm Trạch cưỡng ép đẩy Lê Hạo ra.

Hai người đều thở dốc.

– Đệt!

Nghiêm Trạch không nhịn được mắng.

– Lê Hạo cậu bị ngốc sao? Không thở được không biết dừng hay sao, suýt nữa tôi cũng bị cậu làm cho ngạt thở.

– Không phải do tôi không có kinh ngạc sao.

Lê Hạo có hơi đứt hơi đằng hoàng nhận sai, Nghiêm Trạch mắng gì thì nhận đó, một bộ đáng thương.

– Tôi cũng không biết hôn sẽ bị ngạt thở. Tôi thấy ở đoàn phim một cảnh hôn là nửa tiếng mà.

Nghiêm Trạch không biết nên nói gì:

– Người ta là quay....

Lê Hạo: “....”

– Hơn nữa dù có hôn thật thì cũng là quen miệng, lúc đóng phim không biết hôn bao nhiêu lần, có kỹ thuật có kinh nghiệm.

Nghiêm Trạch giật giật môi.

– Cậu gà như vậy mà cũng học đòi làm lão tài xế?

Lê Hạo thuận miệng nói:

– Luyện là được, sau này anh mỗi ngày luyện với tôi là được.

Nghiêm Trạch:

– Lê Hạo.

– Hử?

Nghiêm Trạch nhìn kỹ cậu:

– Cậu là nhảy cóc từ vườn cỏ tiến hóa thành người à? Sao EQ tăng đột biến vậy.

Mấy lời yêu đương này, đúng là một lời lại một lời.

(Ý ảnh là Nghiêm Trạch chê Lê Hạo EQ thấp mà mấy hôm nay Lê Hạo nói toàn sến sẩm, mỗi một lời ảnh nghĩ là hết thì sau đó sẽ lại có một lời làm ảnh cảm nín)

Lê Hạo: “....”

Nghiêm Trạch lại nhìn Lê Hạo thêm một lúc, không hiểu vì sao anh lại cười. Anh cười khoa trương thiệt, khoa trương tới mức Lê Hạo vội đi tới ân cần hỏi xem có chuyện gì.

Cười một lúc Nghiêm Trạch mới ngừng.

– Lê Hạo,

Có lẽ vì xuất thân là diễn viên kịch nói, biểu tình cùng cảm xúc không chế rất nhuần nhuyễn. Anh nghiêm con người, thấp giọng nói:

– Được rồi, tôi chấp nhận mối quan hệ này.

– Chấp nhận gì?

Lê Hạo khẩn trương, không hiểu sao cậu cứ có cảm giác Nghiêm Trạch sẽ nói những lời quá sức cậu.

– Tôi nói, vậy đi.

Nghiêm Trạch nghiêng đầu.

– Tôi tạm thời tin cậu thêm một lần nữa —— nếu mà cuối cùng cậu lại nói với tôi là cậu là thẳng nam, tôi cmn sẽ——

Nghiêm Trạch hơi dừng lại.

– Nếu cậu giám đùa giỡn lão tử một lần nữa, lão tử sẽ ném cậu xuống hồ Caroth.

Lê Hạo trừng mắt, Nghiêm Trạch đây là —— thẹn quá thành giận?

Trong lòng cậu ngứa ngáy, cậu thấy người đàn ông thân cao bằng cậu lại đáng yêu muốn chết. Miệng tuy độc nhưng vẫn đáng yêu.

– Anh yên tâm! Tới lúc đó tôi sẽ tự buộc đá vào chân!

Lê Hạo vỗ ngực.

Nghiêm Trạch không nhịn được cười.

Lê Hạo đánh bạo nắm lấy tay anh, nhỏ giọng hỏi:

– A Trạch.

– Sao thế?

Lê Hạo câu nệ nói:

– Tôi có thể muốn thêm một cái hôn nhẹ không?

Nghiêm Trạch: “....”

Lê Hạo cười gượng.

Nghiêm Trạch nói:

– Cậu nói thử xem?

Lê Hạo không cười nổi.

– Có một số việc không nên hỏi người khác mà phải tự mình hành động.

Nghiêm Trạch ẩn ý nói.

Lê Hạo đầu tiên không nhận ra, mặt ngơ ngác. Phải một lát sau cậu mới nhận ra tâm ý trong lời nói ấy.

Xoa(1) gương mặt đỏ bừng, Lê Hạo kìm nén xao động trong lòng.

– À về trước đã! Ở ngoài mãi không tốt, trời lạnh như vậy nhờ may anh bị cảm thì làm sao.

Nghiêm Trạch cong khóe mắt.

– Đi nào, về nhà.

Anh bỗng nhiên cảm thấy cũng không có gì phải e ngại. Mệnh số do trời định, trước thiên ý, nhân lúc nhỏ bé là như thế.

Nhưng... Đại đạo năm mươi diễn, cuối cùng vẫn để lại một đường sinh sơ, một đường cho tương lai.

Thế sự vô thường, thiên ý khó dò——

Quý ở hiện tại.

(1) Trong QT là gái, nhưng tui thấy từ đó giết không khí với cả kém sang nên tui chỉnh chút, để lại chú thích vậy

72. Chương 72: Kết Thúc, Tung Bông

Kết thúc.

Một năm sau.

Sân bay tại Bùi thị.

Đêm đã khuya, yên lặng như tờ, nhưng sân bay tại Bùi thị vẫn cứ náo nhiệt như vậy. Ngoài sân bay có không ít xe với những biển số ở các nơi khác nhau, ở bên trong cũng rộn rộn ràng ràng.

Tại cửa chờ máy bay, có một thiếu niên trằm mũ, mặt đeo khẩu trang, che kín cả người lén lút núp ở đó, cẩn thận mà nhìn tình hình trong đại sảnh.

Không lâu sau đại sảnh bỗng nhiên ầm ĩ huyên náo lên —— ngoài sân bay, có một chiếc máy bay chậm rãi hạ cánh đáp đường băng.

Ngay lập tức toàn bộ những người trong đại sảnh bùng nổ!

Đoàn người vọt tới chỗ soát vé. Thấy thể nhân viên trong đại sảnh không nhàn rỗi vội điều động lực lượng tới đảm bảo trật tự của đại sảnh.

Thiếu niên trốn ở lối ra chính là Đàm Ti Nhạc, cậu nhìn tình cảnh hỗn loạn trong đại sảnh, thở phào.

Cậu đúng là xui tám đời mới phải chịu chuyện này..... Đàm Ti Nhạc khổ không nói được.

Hôm nay là ngày Nghiêm Trạch quay xong, về Bùi thị.

Một năm qua, anh dựa vào diễn kỹ kiệt xuất cùng với ngoại hình soái lán lộn sung sướng trong giới.

Tuy không được như các ảnh đế lâu năm, nhưng vẫn là đầu tàu diễn xuất trong lớp tiểu sinh, trở thành tân ảnh đế.

Ngay cả đạo diễn nổi danh xoi mói độc miệng hợp tác với Nghiêm Trạch cũng không kìm nổi khen ngợi diễn kỹ của anh.

Theo độ nổi tiếng tăng lên, lượng fan của Nghiêm Trạch cũng tăng lên.

Cũng không biết ai để lộ tin hôm nay Nghiêm Trạch bay về Bùi thị, nên fan bèn tới canh giữ để đợi máy bay.

—— Còn về chuyện tại sao người tới đón Nghiêm Trạch là Đàm Ti Nhạc, mỗi lần nghĩ tới chuyện này, Đàm Ti Nhạc sẽ không nhận được mà muốn rơi lệ đầy mặt.

Vì cậu bày trò để Nghiêm Trạch giả meow lừa thẳng nam Lâu Ngộ Bạch, nên ddtm coi như đặt nhược điểm

của cậu vào tay Nghiêm Trạch.

Thêm nữa ông ngoại cậu từ trước tới nay vẫn chiều cậu lại bỗng nhiên tỉnh ngộ, cảm thấy không thể cứng chiều cháu ngoại vậy mãi được, bèn ủy thác cho hậu bối mà ông khá thương thức là Nghiêm Trạch, giúp ông trị thằng cháu này.

Cứ thế, Đàm Ti Nhạc nghiễm nhiên trở thành cu li miễn phí của Nghiêm Trạch.

Đã qua tuổi được pháp luật bảo vệ, Đàm Ti Nhạc muốn khóc.

Đại sảnh máy bay vẫn tiếp tục hỗn loạn, mà ngay lúc hỗn loạn như vậy lại có hai bóng người lặng lẽ từ cửa hông đi tới lối ra.

Thấy có người tới Đàm Ti Nhạc vội đi tới tiếp ứng.

– Mẹ tôi ơi, lạy trời cuối cùng các anh cũng tới.

Đàm Ti Nhạc suýt nữa khóc ra tiếng mẹ đẻ.

– Đi thôi, tôi với tài xế đã đợi các anh cả một đêm, giờ chờ hai người về biệt thự đúng không?

Nhưng...

Hai người đi tới hoàn toàn ngớ lơ Đàm Ti Nhạc nhẩn nhục chịu khó.

– Buồn ngủ quá.

Mình tỉnh đang “hot” Nghiêm Trạch thoải mái dựa vào Lê Hạo đi cùng, buồn ngủ ngáo một cái.

– Tôi không muốn đi, Lê Nhật Thiên, cậu công tôi đi.

Lê Hạo bị anh dựa cũng không giận, dùng lời nhỏ nhẹ nói:

– Một lần à? Lần này quay nhiều cảnh đánh nhau vậy, tôi đã thảo luận xong với bên đạo diễn chuẩn bị cho anh người đóng thế, vậy mà anh cứ không chịu cơ, cứ tự rước khổ vào thân. Ấy đừng ngủ, về tắm đã, mấy ngày quay không phải anh vẫn nói là không thể thoải mái tắm sao? Giờ về nhà tắm cho thoải mái đã.

– Tôi lười dùng đóng thế, tự mình đánh sẽ sướng hơn.

– Rồi, biết rồi. Nào, anh đứng thẳng lên cái đã, tôi công anh——

Cảm thấy cả người đều phát sáng, Đàm – bóng đèn – Ti Nhạc: “.....”

Cầu nam nam!

Đàm Ti Nhạc suýt nữa tức nổ phổi.

Cậu ta nghẹn khuất dẫn Nghiêm Trạch đi dọc lối ra an toàn chuồn ra sân bay, sau đó gọi cho tài xế đợi đã lâu, chở tôn đại thần Nghiêm Trạch về biệt thự của anh và Lê Hạo.

Lại nhìn Lê Hạo nửa ôm Nghiêm Trạch vào biệt thự, Đàm Ti Nhạc lúc này mới buồn bã suy nghĩ, tự làm bậy không thể sống, tuyệt đối sẽ không bao giờ trấu như vậy nữa.

Mà Nghiêm Trạch với Lê Hạo vừa mới xuống xe ——

– Thời gian trôi nhanh thật.

Nghiêm Trạch dựa vào Lê Hạo, không lường tâm đem toàn bộ trọng lượng đặt trên người Lê Hạo.

– Không ngờ mới đó mà một năm rồi.

– Nhanh thật đấy.

Lê Hạo xoa mũi.

Ngoài chuyện Nghiêm Trạch nổi tiếng, một năm nay còn xảy ra nhiều việc khác nữa.

Lâu Ngộ Bạch xui xẻo gần nữa đời không biết có phải thoát kiếp rồi hay không mà được một vị đạo diễn quốc tế nhìn trúng, mời đi ra nước ngoài đóng phim. Có tiếng ngoài nước, coi như cũng thoát phi nhập âu rồi.

Hướng Di Lâm được thỏa lòng mong ước kí với Nghiêm Trạch một hiệp ước giá cao tới mức suýt nữa phá sản, thành công mời Nghiêm Trạch làm phát ngôn viên cho Đạo hiệp.

Tuy bây giờ là niên đại mạt pháp, huyền thuật gần như tuyệt tích, nhưng dưới sự hợp sức của lớp trẻ cùng với cải cách mạnh mẽ cũng chậm rãi phát triển.

Hướng Tây Đông vẫn chưa từ bỏ ý đồ với Nghiêm Trạch, không biết làm cách nào mà có thể thuyết phục Hướng Dĩ Lâm sắp xếp cho cậu ta một lớp học đặc biệt, chạy theo một người thầy nổi tiếng trong giới học diễn, cái tâm tư này nhìn vào là biết.

Người cha già mà không đứng đắn của Lê Hạo cùng với mấy lão già tuổi xế chiều bắt đầu cuộc lữ hành trong nước.

Ông tuyên bố con gả đi như bát nước hắt đi, không thể trông cậy vào thằng con cả tâm hướng về Nghiêm Trạch, cuộc sống sau này, ông sẽ phải tìm được mùa xuân thứ hai.

Còn những người từng hợp tác với Nghiêm Trạch, hoặc người có mâu thuẫn, thì có người vẫn còn lẩn lộn trong giới, cũng có người triệt để mai danh ẩn tích.

Không biết có phải bị đóng băng, hay đột nhiên thấu ngộ hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền, phát hiện nhân gian không đáng giá....

Còn về Nghiêm Trạch và Lê Hạo.....

– Sao, nước ấm được không?

Bên trong phòng tắm, Lê Hạo pha nước tắm cho Nghiêm Trạch mệt rũ rời vì đóng phim.

Cẩn thận thử nước nóng, cậu cởi đồ cho Nghiêm Trạch, ôm người vào bồn tắm.

Nhìn người mơ màng ngồi trong bồn tắm, Lê Hạo nhỏ giọng hỏi.

Vóc người của cậu và Nghiêm Trạch cũng không khác nhau mấy, để ôm người đàn ông cao lớn như Nghiêm Trạch, ít nhiều vất vả.

Vì vậy Lê Hạo có thừa dịp Nghiêm Trạch đóng phim đặc biệt đi tới phòng thể hình rèn luyện, lúc này mới có thể dễ dàng giúp Nghiêm Trạch.

(vị trí công thụ có chắc bền lâu? à mà dù gì anh nhà còn tuyệt chiêu búng tay cái chách nữa, chắc không dám đảo chính đâu, nhìn là biết trung khuyến thụ đôi)

– Rất tốt.

Nghiêm Trạch ngân dài.

Lê Hạo thở phào.

Nằm trong bồn tắm, Nghiêm Trạch nghiêng mắt, không biểu tình nhìn Lê Hạo.

Nhìn thấy Lê Hạo vì vậy mà thở phào, anh cong môi, bỗng nhiên đưa tay kéo cổ áo của Lê Hạo, kéo tới trước mặt.

Lê Hạo sợ hết hồn, suýt nữa là cắm mặt vào bồn tắm rồi.

– Ngày mai không có lịch nhỉ.

Nghiêm Trạch đột nhiên nói.

– Đi với tôi tới chỗ này.

Lê Hạo hơi ngạc nhiên:

– Anh định dẫn tôi đi đâu à?

– Đi... tới chỗ chứa đựng nhiều hồi ức đáng nhớ của tôi.

—— Anh định dẫn Lê Hạo tới chốn cũ, chỗ mà anh đã từng ngã xuống, sau đó..... buông bỏ tất cả, đem tất cả quá khứ của mình, trao cho Lê Hạo.

Ánh mắt Nghiêm Trạch hiếm thấy thanh triệt.

Lê Hạo trong lòng hơi động: Cậu bỗng nhiên lơ mờ cảm nhận được thâm ý trong lời nói của Nghiêm Trạch.

Nhận ra Nghiêm Trạch cuối cùng cũng tiếp nhận mình, Lê Hạo có chút kinh động, cậu bạo gan hôn Nghiêm Trạch một cái.

– Được!

– Ô, to gan quá nhỉ, cũng dám lén hôn cơ đấy.

“.....”

– Hôn nhẹ là đủ à?

– Chuyện, chuyện khác cũng được à?

– Được, nhưng tôi mệt lắm, cậu tự ngồi lên đi.

– A Trạch.

– Sao?

– Anh đồ không lương tâm.

Cậu cũng mệt màaaaaa!

– Vậy cậu ghét tôi không lương tâm à?

– Đáng ghét, anh đây là ý vào tôi thích anh muốn chết..... tôi cmn yêu anh muốn chết! Ngày hôm nay, Nghiêm Trạch tôi nói cho anh biết, Lê Nhật Thiên tôi hôm nay sẽ hát bài nông nô khởi nghĩa, anh chờ đó.... chờ tôi rửa sạch mông, anh chờ đó!

– Lê Hạo.

– Sao vậy? Đừng nói với tôi anh đổi ý nhé.

– Nếu sau này cậu không kinh doanh phòng làm việc, thì cứ xuất đạo diễn hài kịch đi.

Nói buồn cười chết người.

“.....”

Hai người nhìn nhau, sau đó lại trao cho nhau một nụ hôn dài.

—— Ngày mai chắc sẽ là một ngày đẹp trời.

Nghiêm Trạch nghĩ vậy.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghe-dau-anh-de-rat-cao-lanh>